LIT

TRITONIC

„Frumos scris și capt
Dezonoare are un înce
forță, care te propul
direct în temele șoca
lectură obliga

Sarah P
autoarea volu
San

Awais Khan

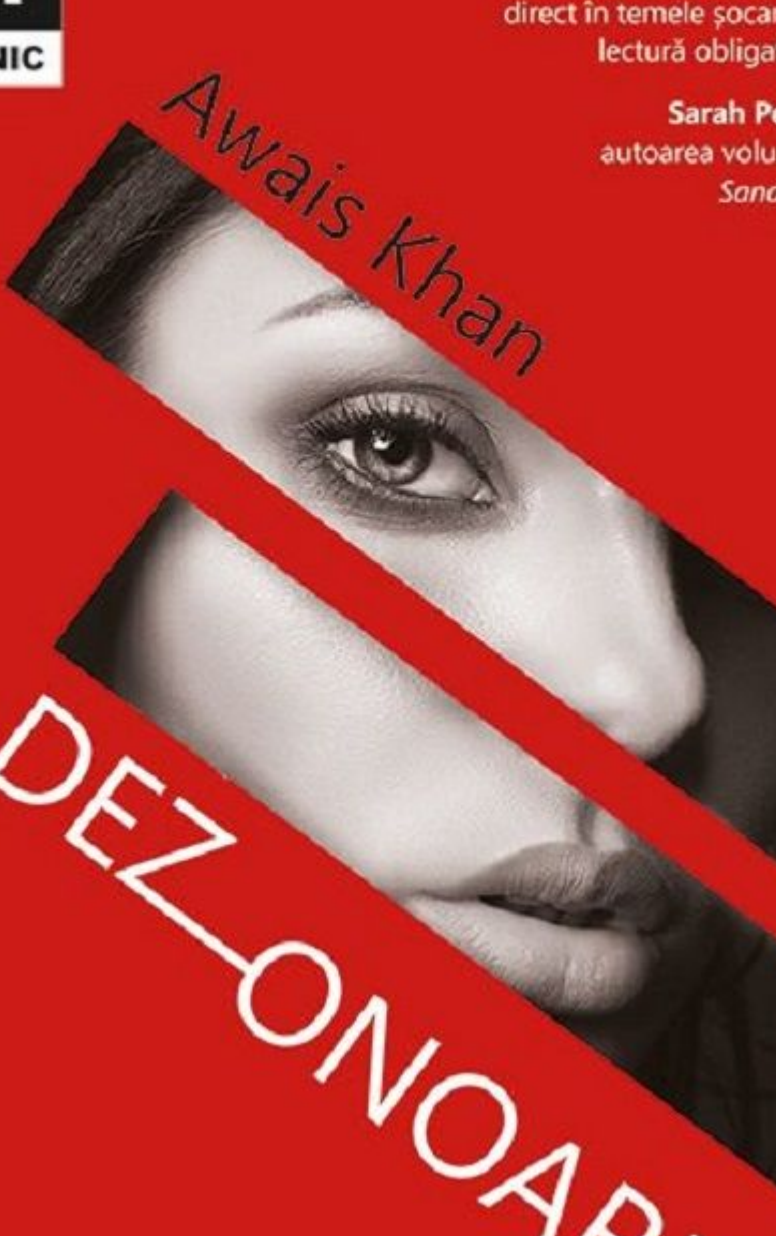

DEZ_ONOAR

Awais Khan

DezOnoare

Traducere din limba engleză şi note de Liviu Szoke

EDITURA TRITONIC
2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KHAN, AWAIS
DezOnoare : roman / Awais Khan ;
trad. din lb. engleză: Liviu Szoke.
Bucureşti: Tritonic Books, 2023

Pentru Amaji, care trăieşte în inimile noastre.

„Niciodată nu e prea târziu să fii ce ai fi putut să fii.”
— George Eliot

„Cel care nu ştie un lucru ştie altceva.”
— Proverb african

CÂTEVA RÂNDURI PENTRU EDIŢIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Mă bucur foarte mult să văd că romanul meu, DezOnoare, a apărut în limba română. Traducerile sunt foarte benefice pentru orice carte, însă atunci subiectul abordează probleme sociale grave, este extrem de important ca ea să ajungă la cât mai mulți cititori. Nu a fost uşor să scriu. Dat fiind că acțiunea este situată în Pakistanul rural şi urban, a durat trei ani să o termin (fără a mai socoti şi timpul necesar redactării). Mi-a luat foarte mult să mă documentez, timp în care a trebuit să vizitez zone rurale din Pakistan si să stau de vorbă cu locuitorii de acolo. În plus, o parte a cărții este situată în Lahore, un oraş care adăposteşte aproape cincisprezece milioane de suflete. Deşi am locuit aproape toată viața în Lahore, există încă multe zone care mi-au rămas necunoscute, aşa că am considerat o misiune personală cercetarea acelor zone înainte de-a încerca să scriu despre ele.

Deşi DezOnoare este o operă de ficțiune, flagelul crimelor în numele onoarei e foarte real. În fiecare an, în Pakistan, sute de femei sunt ucise pentru „onoare”. Conceptul de încălcare a onoarei e foarte vag şi poate însemna orice, de la

sarcina în afara căsătoriei la refuzul de a se căsători cu cineva pe care nu-l place sau, chiar, simpla căutare a unui loc de muncă.

Deşi s-au făcut paşi pentru eradicarea odioasei tradiții, mai sunt încă mulți de realizat în viitor. Sper că prin această carte, cititorii vor conştientiza că această practică îngrozitoare încă există în Pakistan şi că vor încurajați să acționeze pentru a-i pune capăt.

Mulțumiri editorului meu, Bogdan Hrib, de la Editura Tritonic, pentru că a achiziționat DezOnoare pentru piața din România şi, fireşte, lui Liviu Szoke, pentru splendida traducere a cărții. Îi mulțumesc foarte mult şi agentei mele literare, Annette Crossland, pentru că a intermediat totul! Sper că cititorii români vor ajunge să considere această carte deopotrivă antrenantă, cât şi edificatoare.

Awais Khan, Lahore, Pakistan Noiembrie, 2023

SATUL KHAN WALA, PAKISTAN

6.30 dimineața

Abia când îi furară copilul din brațe îşi dădu şi ea seama cât de gravă devenise situația. Îşi urmări fratele geamăn, pe Aslam, înfşurându-i fiica – propria lui nepoată – într-o cârpă murdară pe care pesemne că o luase din grajduri. Ea simțea mirosul cârpei umede de unde stătea, pe podea. Iar el îi aruncă pe jos şalul împletit pe care îl făcuse pentru bebeluş.

Lacrimile îi izvorâră din ochi.

— Dă-i-l înapoi! îi ceru ea, cu glasul nu mai puternic decât o şoaptă şi dând slab din picioare pe podea.

Moaşa făcea curat, ochii fugindu-i întruna către Aslan în vreme ce trăgea grăbită în sus o pereche de şalvari pe picioarele lui Shabnam, încheindu-i în jurul taliei.

— Te rog, spune-i să-mi dea copilul înapoi! Ea are nevoie de mine! imploră Shabnam.

Moaşa îşi feri privirea.

— Nu e treaba mea. Ar fi trebuit să te gândeşti înainte să aduci mizeria asta la tine în casă. Ar trebui să fii recunoscătoare că familia ta mi-a cerut ajutorul. Fetele ca tine sunt aruncate în râu, dacă au noroc. Arse de vii, dacă n-au. Fii recunoscătoare că fratele tău e îndurător! O mulțime de frați nu sunt.

— O, ea chiar e una dintre cele norocoase, zise Aslam.

Din fericire pentru ea, lui pir sahab nu-i place focul. Atrage prea multă atenție.

Moaşa se săltă în picioare, îndreptându-se de spate.

— Dacă asta aveai de gând, de ce m-ai mai chemat să ajut cu naşterea? Care a mai fost sensul?

— Să fiu sigur că nu va scăpa de pedeapsa cea adevărată, răspunse Aslam, cu ochii scânteind. Să moară născând copilul ar fi fost prea uşor pentru una ca ea.

Chipul moaşei se goli de culoare. Se repezi să-şi adune lucrurile şi ieşi din casă fără să mai privească măcar o dată înapoi.

Cu un efort supraomenesc, Shabnam izbuti să se salte pe coate. Naşterea o golise de tot de putere. Fiecare muşchi din corp îi urla de durere. Gâtul îi era uscat, însă îi era prea teamă să ceară apă. Habar n-avea cum ar fi reacționat Aslam. Deocamdată, era complet captivat de copilă, jucându-se cu pumnii ei micuți. Poate că o iubeşte de ajuns, se rugă ea.

Poate.

Mama lor stătea cu spatele la Shabnam, umerii ei ce se tot ridicau şi coborau reprezentând singurul indiciu a ceea ce simțea.

— Cum ai putut, Shabnam? şopti ea.Te-am implorat să fugi. O singură privire spre fiul ei, după are schimbă foaia:

Cum ai putut? întrebă ea, mai tare de această dată. Cu siguranță tatăl tău se răsuceşte în mormânt.

Shabnam închise ochii, mintea aventurându-i-se înapoi la ziua în care fusese împinsă să i se ofere acelui bărbat, cel de care fusese legată să se mărite cu el. Era cu cincisprezece ani mai mare decât ea, având mai mult de treizeci, însă când îi sugerase să facă o plimbare pe malul râului, nu clipise nici măcar vreunul, mai cu seamă Aslam, ai cărui ochi rămăseseră ațintiți la cutiile cu mango pe care Bărbatul le adusese pentru el. Bărbatul – ea refuza până şi să-i spună pe nume – îi promisese fetei lumea întreagă. Îi promisese că o ia cu el în oraşul cel mare.

Mama ei nu făcuse nimic s-o avertizeze în privința bărbaților si a felului în care acționau. Când lui Shabnam îi

venise ciclul, femeia pur şi simplu îi aruncase o cârpă murdară şi-i poruncise s-o folosească pentru a şterge sângele care avea să-i curgă în fiecare lună. Însă femeia acceptase darurile extravagante de la Bărbat şi-şi trimisese propria fiică de cincisprezece ani pe calea pierzaniei. Shabnam nu-i purta pică pentru lăcomie. Ci doar îşi dorea ca mama ei să n-o fi crescut ca să devină atât de naivă.

Shabnam încercase să nu se arate surprinsă când Bărbatul o condusese pe câmpuri, când cuvintele lui dulci îi gâdilaseră pielea, când îi şoptise la ureche lucruri care s-o facă să se simtă mândră, care s-o facă să simtă un amestec de spaimă şi de plăcere. În pofida ignoranţei ei, văzuse totuşi nişte filme punjab şi ştia că nu e deloc un lucru obişnuit ca un bărbat să-i ceară unei fete să se lepede de haine. La început, ea se împotrivise, însă apoi văzuse cum pe faţa Bărbatului se aşterne o umbră, iar inima îi tresăltase în piept. Se gândise la cutiile cu mango de acasă, la nenumăratele suluri de mătase şi de sifon pe care le adusese cu el, la satisfacţia de pe chipul mamei ei, iar atunci îşi dăduse consimţământul zâmbind. Chiar şi atunci, tot nu ştia pentru ce anume îşi dăduse acceptul. Abia când crezuse că se va despica în două începuse să ţipe, însă nu era nimeni care să o audă.

Iar acum iat-o aici, la şaisprezece ani, cu un logodnic pe care nu îl mai văzuse de-atunci şi cu un copil nou-născut smuls din braţe.

— Tot ce a vrut el a fost virginitatea ta, zise Aslam. Nu te amăgi singură crezând că a fost dragoste! Nici măcar dorinţă. Băieţii ăştia de la oraş sunt toţi la fel, aşa spune pir sahab. Vin şi se împăunează cu cadouri frumoase şi încearcă să le cumpere inocenţa fiicelor noastre. Iar tu ţi-ai desfăcut picioarele pentru el cu prima ocazie.

Mama ei se plesni cu palma peste frunte.

— Haye[1], de ce ni s-a întâmplat tocmai nouă?

— Pentru că i-ai dat naştere unei kanjari[2], nu? Unei kanjari care şi-a vândut onoarea pe câteva cadouri.

Shabnam nu mai avea energia să se certe cu ei. Urechile îi erau ciulite spre uşă. Auzea glasuri tot mai puternice afară. Glasuri de bărbaţi. Mama ei se cutremură ca şi cum ceva îi blocase traheea.

— Sunt aici, şopti ea către fiul său, cu vocea sugrumată de teamă. Iute, deschide uşa, altminteri vor arde casa din temelii! încearcă să-i convingi cu vorba bună!

Aslam rânji malițios.

— Cu mare bucurie!

— Aslam, nu!

Shabnam izbuti să se salte în picioare. Camera se învârti cu ea şi aproape-şi pierdu echilibrul.

— Te rog, dă-mi copilul înapoi! Promit că plec şi să nu mă mai întorc niciodată!

Aslam îşi scărpina bărbia.

— Ce mă intrigă pe mine e cum de-ai reuşit să-ți ascunzi atâta vreme burta aia umflată. Dar, pe de altă parte, mereu ai fost o leneşă. Deloc surprinzător să te văd cum te tot îngrăşai. Privirea i se întunecă şi atunci şi-o aținti spre mama lor, adăugând: Tu ştiai?

Mama lor îşi duse mâna la inimă.

— Normal că nu. Drept cine mă iei?

Fireşte, ea ştiuse de luni întregi şi nu spusese nimic, sperând în zadar că Bărbatul se va întoarce. Când trecuseră deja şapte luni de la ultima sângerare a lui Shabnam, mama ei îi vârâse în mâini o bocceluță cu toate economiile sale si

---

[1] „Ei!”, în urdu, în orig. (n. tr.).

[2] „Stricată”, „curvuliță”, femeie fără simț moral, în urdu, în orig. (n. tr.).

nişte bijuterii şi o implorase să fugă. Însă deja era prea târziu. Circulau zvonuri despre bande de violatori care dădeau târcoale prin satele vecine. În fiecare zi auzeau despre femei care erau răpite şi violate. Chiar dacă ar fi însoțit-o şi mama ei, tot n-ar fi fost în siguranță. Despre acei indivizi se ştia că violează chiar şi femei trecute de şaptezeci de ani, şi sub nicio formă ea nu şi-ar fi supus mama la aşa ceva. Shabnam se hotărâse să-şi înfrunte soarta. N-avea de gând să fugă.

Acum îşi dorea s-o fi făcut. Ce proastă fusese să-şi închipuie că fratele ei o va sprijini! În vreme ce bătăile în uşă deveneau bubuituri în toată regula, ea se întoarse iar spre propriul frate.

— Sunt mama ei, spuse Shabnam. Chiar n-ai pic de inimă?

Când el îşi feri privirea, ea mai încercă un ultim lucru despre care ştia că l-ar fi putut mişca. Îl prinse de mâna liberă şi şi-o lipi de propriul sân din care izvora laptele.

— Vezi? Nu înțelegi că ea are nevoie de mine? Aslam țâşni de lângă ea de parcă ar fi fost electrocutat.

— Ce fel de kanjari ar încerca să-şi seducă propriul frate? Shabnam voia să-l plesnească peste față, să facă orice l-ar fi putut determina să înțeleagă, însă el continua să țină prețiosul ghemotoc strâns în brațe.

Fiecare bubuitură în uşă îi accelera bătăile inimii, până când Shabnam simți că se va prăbuşi. Se rezemă de perete, ca să aibă un sprijin. Aerul din încăpere era îngroşat de mirosul de sânge. Gustul de cupru i se agăța de interiorul gurii. Timpul se scurgea implacabil.

După ce Aslam deschise uşa, totul se desfăşură cu repeziciune. Bebeluşul ei fu împins în mâinile unui străin, iar Aslam, alături de alți doi bărbați, o târâră pe Shabnam afară din casă. Se crăpa de ziuă şi frigul era destul de

muşcător. Tânăra îl simţea pe braţele goale în vreme ce era târâtă în piaţa din centrul satului. Era atât de slăbită, încât vederea îi era înceţoşată si nu zărea decât frânturi din mulţimea de oameni adunată în piaţă. Abia când fu adusă faţă în faţă cu pirul văzu surâsul de pe chipul acestuia şi mâinile pe care şi le ţinea încrucişate peste burdihan.

— Duceţi-o la râu! rosti el, pe un ton plat.

Aerul rece de dimineaţă păru să-i învăluie cu totul inima lui Shabnam. Imediat dincolo de şirul de case acoperite cu stuf se afla un luminiş aproape de râu, unde sătenii se adunau adesea pentru diverse sărbători. In acest moment al anului, apa nu era aproape îngheţată, însă nici caldă nu era.

— Curaj! se îmbărbăta ea. Pentru bebeluşul meu!

Câteva femei mai în vârstă o scuipară în timp ce era condusă pe drum, iar noroiul i se agăţa de glezne. Copiii îi aruncau cu pământ în ochi şi o trăgeau de păr.

— Haramal! îi strigau copilului ei. Bastard! Ruşine!

— Kanjari dezgustătoare, Shabnam!

— Ardeţi-o de vie!

— Împuşcaţi-o!

— Înecaţi-o!

Fratele ei zâmbea în tot acest timp, broboanele de sudoare de pe frunte fiind singura dovadă a furiei lui.

— Ar fi prea uşor s-o împuşcăm, îi replică el unui bărbat care-i cerea sângele surorii sale, păstrându-şi acelaşi surâs pe faţă. Trebuie să înţeleagă singură ce-a făcut, iar eu trebuie să restabilesc onoarea familiei.

— Ascultaţi-l, ascultaţi-l! aclama mulţimea. Uitaţi un bărbat care ştie ce are de făcut!

Batjocurile continuară tot drumul până la luminiş. Ar fi putut fi un teren pentru sărbători, cu copacii doborâţi la pământ şi pământul bătătorit de nenumărate picioare, însă

locul acela avea o atmosferă rău prevestitoare chiar şi în cele mai plăcute momente. Shabnam ştia prea bine câte femei fuseseră torturate acolo. Pesemne că era un curent foarte puternic din moment ce deja auzea apa.

Îşi imploră fratele din priviri. Nu mai avea puterea să deschidă gura. Se rugă pentru copilul ei. Ştia că ea urma să moară, însă măcar copilul său să supravieţuiască. O părticică din ea...

Fratele ei păru să-i citească gândurile. Ridică o mână pentru a amuţi gloata.

— Mai întâi – îndepărtă cârpa în care fusese înfăşurat bebeluşul – aduceţi o găleată cu lapte!

Nu! cugetă Shabnam. N-o să îndrăzneşti!

Nu credea că mai are energia să vorbească, dar când îi scufundară copilul în găleată, urlă cât putu. Ţipetele micuţei se stinseră de îndată ce dispăru în găleată, însă Shabnam nu se putea opri din urlat. Laptele plescăia peste margine, stropind pământul uscat. Mici bule urcară la suprafaţă, însă curând se potoli orice unduire.

— Excelentă eliberare! făcu pirul. Nu trebuie să lăsăm niciodată ca mizeria să ne pângărească satul. Era un copil din flori, o adevărată abominaţie pe acest pământ. Bună treabă, fiule!

Aslam rânji, iar preţ de o clipă arătă din nou ca băiatul de şaisprezece ani care era de fapt, nu ca demonul în care tocmai se transformase.

Shabnam abia simţi cum o lasă complet puterile când fu aruncată în râu.

Se lăsă cuprinsă de îmbrăţişarea rece a apei şi trasă în jos, departe de nebunie şi de suferinţă.

Pace, în sfârşit.

JAMIL

Aşa cum se întâmpla în fiecare zi de ani buni, Jamil deschise ochii când auzi plânset de bebeluş. Cel mai mic copil al său, Shugufta, de data asta. Soția sa, Farida, încercă să înăbuşe sunetul înfăşând copilul în kameez[3]-ul ei, aproape de inimă, însă țipetele ascuțite continuau. Şi când te gândeai că bebeluşii erau considerați slabi.

Jamil îşi dădu ochii peste cap şi se mişcă pe charpai-ul său, încercând să adoarmă la loc. Nu era nici măcar aprilie, iar kameez-ul îi era deja leoarcă de transpirație. În curând ar fi trebuit să înceapă să doarmă afară. Prin fereastra deschisă, vedea zorile portocalii ițindu-se deasupra câmpurilor de grâu în timp ce şiruri de rândunici se aliniau pe firul care le alimenta casa cu curent electric. Lui Jamil îi plăcea şi ura totodată faptul că locuia atât de departe de satul propriu-zis. În timp ce distanța le îngăduia un anumit grad de libertate, mai însemna şi că trebuia să îndure şi cele mai lungi şi mai regulate pene de curent. Acum nu păreau cine ştie ce deranjante, însă în căldura din iunie, absența unui ventilator putea însemna o noapte întreagă cu copiii urlând. Jamil oftă. Ziua nici măcar nu începuse şi deja îl chinuiau gânduri neplăcute. In curând se făcea ora să plece la muncă.

Sânge, pene şi măruntaie. Asta însemna viața lui de măcelar. Indiferent cât de abitir se freca pe sub unghii, mirosul de sânge nu-l părăsea niciodată. Îşi cercetă palma în lumina blândă: bătătorită, cu pielea la fel de aspră ca şmirghelul. Copiii săi țipau dacă-i mângâia pe obraji, aşa că

---

[3] Tunică lungă purtată în subcontinentul Indian, adesea peste şalvari (n. tr.).

încetase s-o mai facă. În plus, ce tată îşi arăta vreodată afecţiunea faţă de propriii copii? Nu voia să pară slab.

Dincolo de cârpa ce atârna în cadrul uşii, în cealaltă cameră, copiii ceilalţi începură să se foiască. Prea mici, cu toţii. Jamil oftă. După Abida, încercase ani de-a rândul să mai facă un copil, dar în zadar. Exact când renunţaseră cu totul, Farida îi spusese că e însărcinată. Mult aşteptatul fiu, Yousaf, sosise, urmat de Abbas, un an mai târziu. Iar apoi, cele patru fiice: Farhana, Nasiba, Saeeda şi Shugufta. Jamil nici nu-şi mai amintea cum arăta Farida când nu era gravidă. Acum se şi temea să se apropie de ea, de teamă că avea să mai facă încă un copil. Femeia avea un trup moale şi tentant, însă privirea îi era goală, iar Jamil ştia că ea nu mai era în stare să mai facă încă unul. Nu mai făcuseră dragoste deloc de când se născuse Shugufta.

— S-a trezit Abida? o întrebă pe Farida, încercând să ignore zgomotul produs de bebeluşul ce sugea la sân.

Se simţea ca şi cum dădea buzna şi întrerupea un moment intim.

— Trebuie să mă ajute cu găinile. Farida oftă.

— Când te-a ajutat fata aia vreodată? Spune-i să adune păsările pentru sacrificat şi se va juca cu ele. Ji, îmi fac griji din cauza ei.

— Are doar şaisprezece ani, Farida. Şi pentru numele lui Dumnezeu, îmi poţi spune pe nume când suntem singuri.

— Eu m-am măritat la paisprezece ani, Jamil.

— Era altfel pe-atunci. Vremurile se mai schimbă.

Farida pufni, mutând pe umăr bebeluşul acum adormit şi frecându-l pe spate.

— Nu-mi spune că o fată e prea tânără să se mărite după ce i-a venit ciclul! Iar Abidei i-a venit deja de mulţi ani. Trebuie să-i găsim un soţ.

Jamil simți cum clocoteşte furia în el când îi auzi tonul, dar şi-o înghiți.

— De îndată ce mai strângem nişte bani, o să începem să-i căutăm un băiat potrivit.

— Vindem bijuteriile mele şi-i vom face o zestre. Nu uita, Jamil, că mai ai încă şase copii pentru care să-ți faci griji! S-o măriți pe ea ar însemna o gură mai puțin de hrănit.

Rănit, îşi azvârli brațele în față şi-o scutură zdravăn pe femeie, deranjând copilul adormit pe umăr astfel încât căzu în poala Faridei. Din fericire, Shugufta nu se trezi.

— Cum poți să spui aşa ceva despre propria fiică?

Farida începu să plângă.

Jamil se trase singur de păr.

— Farida, te rog să mă ierți! Nu-i ca şi cum ți-aş fi dat vreo palmă. Haide, vom face cum zici tu! Voi da de veste că am început să căutăm un băiat potrivit pentru Abida.

Acum, gata cu plânsul! O să trezeşti copiii.

— Jamil, are şaisprezece ani.Trebuie să-i găsim acum pe cineva. Gata cu tărăgănările!

Îl mânca palma s-o plesnească, aşa că şi-o apăsă pe iuta dură a charpai-ului pe care stăteau amândoi.

— De ce crezi că-l las pe pir sahab să-mi dea ordine?

Fiul său tocmai s-a întors din Faisalabad. Are mai bine de paisprezece ani de studii.

Auzise că pir Sadiq are acasă paturi cum trebuie, cu saltele pe ele, şi spera că într-o bună zi urma să aibă şi fiica sa unul. Jamil nu avea bani pentru ceva atât de extravagant. Şi oricum, charpai-ul era destul de bun pentru el şi Farida.

Iar în timpul verii chinuitoare, aerul circula pe sub firele de iută.

Farida făcu ochii mari cât nişte farfurioare, iar dupatta[4] îi alunecă de pe cap, scoțând la iveală cosițele groase şatene pe care la adora.

— Paisprezece ani? Yakhuda[5], pesemne că-i un geniu! Jamil zâmbi.

— Nimic mai prejos pentru iubita mea fiică.

— Dar cum vei izbuti? Pirul e atât de bogat şi de influent, încât cred că slujitorii lui câştigă probabil mai mult decât noi.

— E prietenul meu, Farida, replică el cu răceală, apoi flutură din mână pentru a-i opri protestele. Las-o în seama mea!

— Crezi că l-ar angaja pe Yousaf ca ucenic?

Farida era o soție bună şi o mamă grijulie, dar uneori putea fi chiar bătută în cap. Jamil oftă.

— Eu încerc să aranjez căsătoria fiicei noastre cu fiul pirului, iar tu nu te poți gândi decât la ucenicia lui Yousaf.

— Ți-a dat pir sahab de înțeles că-şi doreşte şi el acelaşi lucru?

— Nu, doar am visat eu toată chestia. Gândeşte-te şi tu, Farida!

Femeia nu era pe deplin convinsă, dar după felul în care sprâncenele îi coborâră la loc şi privirea începu să căpătă o tentă visătoare, el ştiu că ea plutea deja în lumea propriilor visuri, din care cele mai multe rămâneau neîmplinite. Jamil avea de gând să i-l îndeplinească pe acesta. Îi acoperi mâna cu a lui.

---

[4] Fâşie lungă de material împăturită în două, trecută peste piept şi apoi peste umeri, la spate, purtată odată cu şalvarii de către femeile din sudul Asiei (n. tr.).

[5] „O, Doamne atotputernic!”, în urdu, în orig. (n. tr.).

— Şi-mi pare rău! N-ar fi trebuit să te scutur aşa. Ştii bine că violența nu-mi stă în caracter, dar uneori şi tu mergi prea departe.

Însă lacrimile Faridei se uscaseră de mult şi, lăsând jos bebeluşul adormit, îşi întinse mâinile spre el.

— Deja am uitat, Jamil.

Ochii ei scânteiară, făcând-o să pară cu zece ani mai tânără. Fosta Farida cea jucăuşă.

— Ce-ar fi să sărbătorim această decizie? Copiii o să mai doarmă o vreme.

— Eşti sigură? Nu ne mai permitem încă un copil.

— Normal că sunt sigură. De-a lungul anilor, am mai înțeles şi eu nişte chestii despre propriul trup. Ai putea crede că soția ta e o uliu[6], dar ştiu şi eu destul de bine.

Deşi Jamil voia să se abțină, pe față îi apăru un surâs în vreme ce o cuprindea în brațe.

Dispoziția veselă i se evaporă în momentul în care-şi deschise magazinul. Satul vuia de la vestea unei karokari – o ucidere în numele onoarei. Lui Jamil i se frânse inima de durere după ce proprietarul magazinului vecin, Naeem, îi povesti evenimentele din ziua precedentă. Închise ochii când află că însuşi fratele fusese cel care-şi împinsese sora în râu. Şi pentru ce? Pentru ceva care nici măcar nu era vina fetei. Totul în numele onoarei. Se minună în sinea sa că totuşi contribuția bărbatului la situația disperată a femeii fusese trecută complet sub tăcere.

— I-au legat mâinile şi au azvârlit-o în apă ca pe un sac cu gunoaie, continuă Naeem, a cărui buză de jos tremura, lucru pe care Jamil îl interpretă ca pe un semn de tulburare,

---

[6] „Bufniță”, în urdu, în orig., aici cu sensul de „încuiată”, „ignorantă” (n.tr.).

Însă apoi Naeem scoase un râset puternic. Micuța gushtfa[7] Credea că poate să scape basma curată. Să-i dea naştere odraslei lui Satan. Nemăritată. Să dea un exemplu prost pentru alte fete. O adevărată uşurare c-a intervenit pir sahab. Jamil îşi ascuțea cuțitul. Îşi săltă brusc capul şi lăsă cuțitul jos.

— Pir sahab e responsabil?

Naeem rânji.

— Păi, normal. Dacă nu era el, satul ăsta ar fi căzut de mult pradă ideilor malefice ale oraşului. Suntem norocoşi că-l avem pe el pe post de conducător al jirga[8]. Cine altcineva ar fi avut curaj pentru o asemenea faptă?

— Ce-au făcut cu copilul? întrebă Jamil încet, fără să vrea însă să audă răspunsul.

— Au înecat-o într-o găleată cu lapte. Ce altceva? Exact ce merita.

Jamil închise ochii.

Doar un bebeluş. Lucru deloc neobişnuit, iar karokari-unle aveau loc mai des decât erau dispuşi să recunoască sătenii.

Chipul mamei sale îi plutea acum în fața ochilor şi îşi aminti de ea pe când se uita mereu peste umăr după verii care voiau s-o ucidă. Clătină din cap şi deschise ochii la loc. Nu se putea gândi la ea cu Naeem de față. Orice emoție arătată pentru fata moartă îi putea distruge reputația pentru totdeauna. Zvonurile aveau să circule cu repeziciune la cei din jirga şi apoi la Sadiq, însuşi Pirul.

---

[7] „Curvă", „târfă", „persoană care acceptă bani pentru sex", în urdu, în orig. (n. tr.).

[8] Adunare a bătrânilor satului în comunitățile din Afganistan şi Pakistan (n. tr.).

— Eşti sigur că pir Sadiq s-a aflat în spatele uciderii fetei?

— Nu-i spune aşa! îl repezi Naeem. N-a fost o simplă ucidere. În plus, îi poți găsi vină unui frate pentru c-a încercat să apere onoarea propriei familii? Orice bărbat are dreptul să se însoare cu o femeie castă aleasă de el şi să-şi crească apoi copiii dându-le un nume de familie curat. Dacă sora lui a fost atât de tâmpită încât să rămână însărcinată înainte de căsătorie, atunci a meritat să moară. Unele femei nu sunt cu nimic mai breze decât nişte animale atunci când sunt copleşite de poftă, ascultă la mine!

— Şi bărbații-s la fel, contracară Jamil.

— Bărbații au voie să fie orice-şi doresc. Aşa au stat lucrurile şi aşa vor sta mereu.

— Şi acest drept nu e valabil şi pentru femei?

Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să apuce să le oprească.

Spre surprinderea sa, Naeem râse, ochii încreţindu-i-se la colțuri în sute de riduri.

— Jamil bhai[9], ce glumă bună! Închipuie-ți cum ar fi ca femeile din acest sat să fie libere să aleagă! Lucrurile nu sunt destul de rele în oraşe, de vrei să fie întinate şi satele noastre odată cu ele? Ar fi haos, Jamil bhai, haos!

Răpăi cu degetele în placa de lemn pe care Jamil îşi ținea cuțitele.

— Avem noroc că jirga de aici ia onoarea în serios.

— Onoarea.

Lui Jamil nu-i plăcea felul în care cuvântul i se rostogolea pe limbă.

— Ce chestie alunecoasă!

— Fără ea, am fi pierduți

[9] „Frate”, „prietene”, în urdu, în orig. (n. tr.).

— Fireşte, Naeem bhai.

Jamil lăsă jos cuțitul pe care-l ascuțea. Mâinile îi tremurau şi inima îi bubuia de parcă ar fi alergat kilometri întregi. De ce, cugetă el, trebuia să-i pese atât de mult pentru fata care fusese înecată?

Răspunsul îl descoperi câteva ore mai târziu, pe când închidea magazinul. Pentru că biata fată ar fi putut fi foarte bine şi Abida a lui.

ABIDA

— Kalim, ajunge! Dă-mi drumul acum!

Abida îl împinse în piept, însă fără prea multă tragere de inimă. Adevărul era că voia ca el să o țină aşa în continuare şi să nu-i mai dea drumul vreodată.

Kalim o strânse şi mai tare.

— Pe bune? Acum câteva secunde nu te mai saturai de mine, iar acum mă respingi.

Abida chicoti cu capul lipit de pieptul lui, inspirându-i mirosul plăcut de soare şi scorțişoară.

— Kalim sahab, zici cumva că sunt diabolică?

Tânărul se bătu uşor cu degetul în bărbie, apoi zâmbi larg.

— Cred că da, răspunse el, rostogolindu-se deasupra ei.

Abida îşi dorea ca acest moment să nu se mai termine niciodată. Îi aducea aminte de prima oară când se văzuseră unul pe altul, exact în aceste câmpuri de muştar. Era iunie, anul trecut, o lună în care soarele pârjoleşte pământul. Nu mai plouase de mult şi drumurile erau pur şi simplu coapte de căldura neîntreruptă, făcând imposibil mersul cu tălpile goale. Cu casele încălzite ca nişte cuptoare, majoritatea femeilor din sat alegeau să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului la fântână, acolo unde apa rece care curgea

întruna le răcorea nervii făcuți franjuri şi temperamentele aprige. Era un loc de relaxare, unul atât de îndepărtat de ochii vigilenți ai satului, încât femeile îşi puteau îngădui să-şi dea jos acoperămintele dupatta de pe cap şi să le arunce în apă. Puteai găsi acolo chiar şi douăzeci de femei care să se joace în micul bazin, scufundându-şi, cu rândul, capul în apa curgătoare. Era o pură binecuvântare.

Abida se udase fleaşcă, aşa încât kameez-xh de bumbac i se lipea de corp, scoțându-i în evidență fiecare curbă a trupului. Ştia că nu avea cum să se prezinte în fața tatălui ei aşa, aşa că mersese în cel mai apropiat câmp de muştar şi se aşezase la umbra unui stejar bătrân, aşteptând să i se usuce hainele.

— Ca să ştii, stejarul ăsta e locul în care se mai adună uneori jirga.

Aproape că leşinase de tare ce se speriase.

— Cine-i acolo?

Un bărbat răsărise dintre parcele şi stătea acum în fața ei, cu mâinile proptite în şolduri. Era tânăr, doar cu câțiva ani mai mare decât ea, însă ceea ce o luase complet prin surprindere fusese modul în care se prefăcea că au o discuție cât se poate de normală. Ochii lui nu i se plimbau pe corp aşa cum s-ar fi întâmplat cu orice alt bărbat. În schimb, îşi coborâse privirea mult.

— Tatăl meu face parte din jirga şi astăzi vor veni cu toții încoace ca să se întâlnească. Aici e mai răcoare, departe de sat, iar stejarul ăsta e preferatul lor. Întinsese apoi mâna spre ea, adăugând: Apropo, eu sunt Kalim. Doar ce m-am întors din Lahore.

Abida rămăsese uitându-se atent la el. Tipul ştia cum să se comporte, dar cum Dumnezeu se aştepta ca ea să-i strângă mâna?

— Nu te cunosc.

Kalim îşi retrăsese mâna ca şi cum şi-ar fi amintit.

— A, da, uneori mai uit. Sunt fiul lui Hafizullah. Studiez la Faisalabad. Probabil nici nu-ți mai aduci aminte de mine, dar eu te-am mai văzut prin sat. Cel puțin, cred că tu erai. Ai crescut.

Abida era acum conştientă de faptul că nu-şi mai poartă dupatta.

Ca la un semn, tânărul dăduse din cap înspre dupatta ei care se zvânta pe jos.

— Mai bine ți-ai lua-o şi m-ai urma. Nu vrei să dai peste unul dintre bărbații din jirga într-o asemenea stare. Nu când pesemne urmează să hotărască soarta femeilor care au fost – pocnise din deget – ăăă... nebunatice. Ca să folosesc un eufemism.

Fata rămăsese atât de uluită, cu inima bubuindu-i în piept şi aproape amețită de căldură, încât îi acceptase mâna şi-l lăsase s-o conducă mai departe pe câmp, departe de moşii ăia sălbatici. Maniera în care se comportase Kalim în ziua aceea era felul în care tatăl ei descria un adevărat gentleman.

Iar din acel moment nu mai existase cale de întoarcere.

Acum, Kalim stătea pe o parte pe pătura aspră pe care o întinseseră în adâncul unui câmp de muştar. În pofida sosirii primăverii, pământul gol era încă prea rece ca să stai direct pe el. O urmărea cum îşi scutura insectele de pe haine şi începea să se îmbrace cu ele.

— La ce te uiți? N-ai văzut destul?

— Nu mă satur niciodată de tine. Îi făcu cu ochiul.

Abida se înroşi toată. Hârjoana lor verbală era o pare a motivului pentru care-i plăcea atât de mult să-şi petreacă vremea alături de el. O făcea să se simtă ca o adevărată prințesă, nu că ea ar fi ştiut cum arată o prințesă. În sat, până şi cel mai bogat bărbat îşi putea mulge singur vacile

sau repara un zid paradit. Cu toate astea, când era împreună cu Kalim, putea fi ea însăşi. Putea spune exact ce gândea fără să se teamă. Acasă, mama ei o certa mereu pentru că era prea slobodă de gură, dând vina pe bietul ei tată pentru c-o răsfăța.

— Ascultă la mine că de la fata asta ni se va trage pieirea! se văicărea femeia către Jamil ori de câte ori Abida uita să-şi acopere capul sau rostea ceva nepotrivit. Uite-o cum umblă cu pieptul scos înainte! Ce-o zice lumea? Ai răsfățat-o prea mult, Ji.

Pe de altă parte însă chiar era răsfățată, nu-i aşa? Ce fată pioasă, nemăritată şi cu frică de Dumnezeu s-ar fi putut gândi vreodată să aibă o aventură? De fiecare dată când îl întâlnea pe Kalim, îşi spunea că în curând urmau să se căsătorească, însă o părticică a minții sale continua să creadă că avea să fie abandonată. O fată ține la onoarea ei dintre picioare despre care fusese avertizată mereu. Şi totuşi, ea renunțase atât de lejer la ea! Fetele erau omorâte pentru mai puțin de-atât. Un fior i se strecură în sus pe spinare.

— Mă iubeşti? îl întrebă fără să se gândească.

Luată ea însăşi prin surprindere, îşi mută privirea de la el, concentrându-se la aşezarea eşarfei în jurul capului.

Kalim nu răspunse nimic preț de câteva clipe, ceea ce-i făcu inima fetei să rateze o bătaie. Tocmai era gata să izbucnească în lacrimi când el zise:

— Uită-te la mine!

Cu ochii împăinjeniți de lacrimi, Abida clipi de câteva ori pentru a se întoarce cu fața la el. Tânărul avea o expresie serioasă, cu gura aceea a lui frumoasă împietrită într-o linie subțire şi cu fruntea ce până mai devreme fusese complet netedă străbătută acum de linii care sugerau îngrijorare sau furie, fata nu-şi dădea seama.

— Dacă nu te-aş fi iubit, crezi că am mai fi făcut toate astea? Tânărul se ridică în capul oaselor şi-şi desfăcu larg braţele, continuând: Crezi că aş mai vâna o slujbă în Lahore dacă nu te-aş iubi?

~ Kalim,nu...

Dintr-o singură mişcare agilă, el se şi ridică în picioare, cuprinzându-i încheieturile cu degetele. Îi aşează palma desfăcută pe pieptul lui. Inima lui Kalim bătea ca aceea a unui animal înspăimântat.

— Asta îmi faci atunci când îmi pui iubirea la îndoială.

Acum Abida îşi lăsă lacrimile să-i curgă liber pe obraz.

— Of, Kalim, iartă-mă! Nu gândeam deloc. Doar că am fost atât de distrasă în ultima vreme!

Înainte ca ea să-şi ducă ideea mai departe, lui Kalim îi vibra ceva în buzunar. Băiatul era unul dintre puţinii mândri deţinători ai unui telefon mobil în sat, cu toate că semnalul era extrem de capricios. Abida ştia că-l face să pară un soi de băiat de la oraş – ceea ce el şi nădăjduia să devină. Şi ea însăşi îşi dorea acest lucru pentru el. Voia şi ea să fie departe de sătenii care se băgau mereu în sufletul ei. Oameni băgăreţi care ar fi mers cu ea şi la baie dacă n-ar fi fost duhoarea la mijloc, mulţumindu-se în schimb cu holbatul.

Kalim discuta rapid cu cineva, cu chipul transformat într-o mască a îngrijorării. Dar, după ce încheie apelul, îşi feri privirea, pretinzând că nu fusese ceva important.

Când ea îl întrebă pentru a zecea oară – pe un ton implacabil –, el îşi coborî privirea spre picioarele ei.

— Presupun că oricum vei auzi totul în sat, aşa că la fel de bine aş putea să-ţi spun şi eu.

— A murit cineva? şopti Abida.

— Casa e la ceva distanță, aşa că vestea s-ar putea să nu fi ajuns încă acolo. Au omorât o fată pe nume Shabnam. Ieri. Fratele ei a aruncat-o în râu.

Abida îşi acoperi gura cu palma.

— Dar, de ce? Biata Shabnam! O mai vedeam când şi când în piață.

Satul lor nu era mare. Ulițele pline de noroi duceau într-un spațiu deschis unde câțiva stejari impunători ofereau umbră pentru câteva tarabe, majoritatea dintre ele având de vânzare peşte proaspăt şi legume. Puținele magazine din sat aveau toate intrările către piață, aşa că era firesc ca oamenii să se întâlnească acolo, chiar si cei atât de retraşi cum era Shabnam. Acum, că se gândea totuşi la acest lucru, Abida îşi dădu seama că în cea mai mare parte a anului Shabnam rămăsese mai mult în casă. Oftă.

— Era un suflet atât de blând! Chiar n-are nicio noimă.

De data asta Kalim o privi în ochi.

— A avut un copil din flori. Abida. Şi noi trebuie să avem grijă. Eşti sigură că n-ai...?

Înainte ca el să apuce să termine, Abida îi întoarse spatele. Avea senzația că o să i se facă rău. Kalim o cuprinse în brațe, uşurarea lui fiind palpabilă după modul în care o strângea cu blândețe, dar ea continua să nu zică nimic. Poate că pe moment îşi pierduse capacitatea de-a vorbi. Era ca şi cum un cuțit o înjunghia în inimă.

Chiar şi după ce se despărțiseră pe câmp, rămase tăcută, facându-i doar scurt cu mâna lui Kalim. Nu-şi putuse aduna curajul să-i spună că deja nu-i mai venise ciclul de două luni.

JAMIL

Se spunea că acum cadavrul era atât de umflat, încât era de nerecunoscut. Se părea că Shabnam fusese blestemată şi dincolo de moarte.

Pirul fusese de acord cu înmormântarea întrucât cadavrul se prinsese într-o plasă de pescuit şi fusese tras afară din râu acum vreo două zile. Mirosul era de nesuportat. Sătenii nu voiau ca prețioasa lor rezervă de apă să le fie contaminată de carnea păcătoasă a fetei.

— Kanjari! continuau să strige ori de câte ori se aducea vorba de uciderea lui Shabnam. A meritat-o.

Bebeluşul fusese atât de mic, încât fusese suficient să fie înfipte de câteva ori lopețile în pământ ca să fie îngropat.

Bietul copil! se gândea Jamil în timp ce-i urmărea cum coboară cadavrul fetei în mormânt. Cu toate că era învăluit în veşminte de un alb imaculat, se distingea limpede cât de umflat era cadavrul şi, indiferent cu cât de mult parfum îl dăduseră, duhoarea îi ajungea până la nări. Aşa mirosea moartea, a stricat amestecat cu o dulceață grețoasă. Precum mierea devenită amară, cugetă el. Încercaseră că curețe pe cât de bine putuseră cadavrul, încă un lichid maroniu se scurgea acum din el, îmbibând materialul.

Ochii mamei lui Shabnam rămâneau uscați, însă sub ei avea cearcăne negre, iar Jamil înțelegea după forța cu care fiul ei îi strângea umerii că femeii i se interzisese să plângă.

— Mă rog să n-am niciodată o fiică, obişnuia să spună mama lui. În locul ăsta nu există pedeapsă mai mare decât să te naşti femeie.

Femeii i se îndeplinise dorința. Mama lui nu mai născuse niciun copil după el. Multă vreme, absența unui frate sau o soră îl contrariase pe Jamil, mai ales când vedea femei cu cârduri de copii după ele, însă treptat-treptat începuse să înțeleagă că mama lui era o femeie înaintea vremurilor sale. Îşi aducea aminte cum ea ținea socoteala zilelor în care

trebuia să folosească acele cârpe pline de sânge între picioare. Evident că ea ştia ceva ce majoritatea femeilor din sat nu ştiau, ceva ce Farida însăşi părea să fi înţeles abia acum, la ani buni după ce se căsătoriseră.

Jamil închise ochii atunci când se gândi la toţi acei copii care îl aşteptau acasă.

— Ce irosire! oftă pirul, venind să i se alăture lui Jamil. Mă îndurerează să văd tineri murind aşa. Arătă în direcţia mamei cu un deget pătat de hena şi adăugă: Niciun părinte n-ar trebui să-şi îngroape copilul. Nu aşa ar trebui să meargă lucrurile. Şi totuşi, Shabnam şi-a condamnat mama să aibă parte de o asemenea soartă atunci când s-a comportat ca o desfrânată cu un bărbat pe câmpuri.

— Nu cumva a fost logodnicul ei? întrebă Jamil cu un glas firav. Poate că el însuşi a forţat-o.

Pirul începu să râdă, făcând să se mişte turbanul de un alb impecabil de pe capul său.

— Dragul meu Jamil, cuvintele de genul ăsta mă fac să mă întreb tu de partea cui eşti. Ai atâţia copii acasă, încât sunt şocat că încă nu ai ajuns să înţelegi cât de primare şi de nepotolit sunt dorinţele femeii. Bărbatul e complet neajutorat în faţa lor.

— Mie mi-ar plăcea să cred că am şi eu dorinţe la rândul meu, începu Jamil, însă felul în care fulgerară ochii pirului îl făcură să-şi muşte limba.

Oricum, ce era Shabnam pentru el? De ce se contrazicea cu un bărbat din pricina unei fete care oricum era deja moartă şi uitată? Dădu înapoi:

— Normal că ai dreptate, pir sahab. Femeile pot fi creaturi ingenioase atunci când îşi doresc să fie. Imaginează-ţi dacă ar fi la fel de puternice din punct de vedere fizic precum bărbaţii! Sunt sigur că ar conduce lumea.

— Femeile nu vor conduce niciodată lumea, răspunse pirul pe un ton coborât.

Jamil se chirci în sinea lui. Ura pirului la adresa femeilor îl făcea să-şi pună anumite întrebări cu privire la trecutul bărbatului. Oare chiar îşi dorea ca Abida lui să aibă vreo legătură cu oamenii de genul ăsta? Tocmai se pregătea să se îndepărteze de pir când chipul Faridei îi reveni în minte, cu avertismentele ei disperate cu privire la soarta Abidei. Fata avea şaisprezece ani. Fiica lui era pe cale să devină fecioară bătrână. Îşi coborî capul, în semn de respect.

— Desigur, pir sahab.

Acum, după ce cadavrul fusese îngropat, lumea începea să se împrăştie. Jamil zări câțiva băieți ce păreau tare dezamăgiți după ce nu izbutiseră să zărească o clipă măcar cadavrul.

Jamil calcă un gândac mare care scoase un pârâit satisfăcător. O insectă mai puțin care să se hrnească din cadavru, chibzui.

— Am auzit că s-a întors Khalil în oraş, începu el, disperat să schimbe subiectul, şi, spre uşurarea sa, pirul se lumină instantaneu la față.

Vârfurile mustății sale albe se ridicară în timp ce chipul îi era despicat în două de un surâs sincer. Fiind atât de aproape, Jamil observă pentru prima oară că ochii bătrânului erau de un verde electric. Deloc de mirare că reuşea să farmece pe oricine întâlnea.

— Doar ce s-a întors de la Faisalabad după ce-a studiat patru ani acolo. Acum a absolvit şi are diplomă.

Îi aruncă o privire piezişă lui Jamil.

— Ştii ce-i aia?

Jamil ştia, dar mai ştia şi că ignoranța sa i-ar fi făcut mai multă plăcere pirului.

— Tot ce-am auzit de la oamenii din sat e că a făcut paisprezece ani de şcoală. Îmi cer iertare, pir sahab, dar eu însumi n-am făcut decât câteva luni de şcoală.

Încă o minciună, dar asupra unui individ atât de egocentric precum pirul funcționa la fel ca o vrajă.

Pirul îşi umflă pieptul şi surâsul îi deveni şi mai larg.

— Un absolvent de facultate înseamnă că are o diplomă acreditată de la o universitate recunoscută. Iar acum poate merge oriunde şi va primi o slujbă.

— Oriunde în Pakistan? întrebă, uluit, Jamil.

— Oriunde în lume! răcni pir Sadiq. Ar putea merge oriunde în lume, şi lumea va sări să-l primească. Am cheltuit o avere pe educația lui şi, grație bunului Dumnezeu, voi fi recompensat pe măsură.

— Farida îmi spunea că begum sahiba[10] se află în căutarea unei mirese potrivite pentru Khalil.

— Eu, unul, nu-mi aduc aminte ca Rukhsana să fie prietenă cu soția ta, Jamil, glumi ironic pirul, însă acum rânjea.

Jamil zâmbi şi el.

— E un sat mic, pir sahab. Vorba ajunge să umble, mai cu seamă atunci când la mijloc e familia ta.

Exagera, fireşte, dar, spre uluirea sa, pirul înghițea totul pe nemestecate.

— Ce-ar fi mai bine să ne aşezăm undeva mai confortabil ca să stăm de vorbă, îşi trase pirul nasul, în loc de cocina asta? Oricum treaba noastră s-a terminat.

---

[10] „Doamnă în vârstă şi bogată”, formulă de politețe. Begum mai înseamnă şi „soție”, în urdu, în orig. Dat fiind că formulele begum sau begum sahiba, precum şi pir, sahab, sahiba apar de foarte multe ori în text, am decis să nu mai italicizăm denumirile pentru a nu îngreuna cititul (n. tr.).

Porniră către un chioşc din apropiere unde se servea ceai. Era încă o zi călduroasă, cu soarele sus pe cer şi căldura ce începea să frigă pielea. Curând, avea să fie imposibil să mai stea şi să se bucure de lumina soarelui. Pir Sadiq le cumpără amândurora pahare cu ceai cu lapte aburind. Jamil se văzu nevoit să sufle în al lui ca să împrăştie stratul gros de caimac de deasupra. Dat fiind că avea o familie numeroasă şi o afacere nu chiar deosebit de profitabilă, rareori avea ocazia să bea ceva atât de scump. Luă o înghiţitură şi aproape că scoase un geamăt. Avea un gust divin.

— Nu că stau cu ochii după femei, dar am auzit de la Rukhsana că fiica ta s-a transformat într-o tânără splendidă şi responsabilă.

— E lumina ochilor mei, pir sahab. Primul meu născut.

— Într-adevăr, rosti pirul, sorbind zgomotos. Nu foarte educată, nu-i aşa?

— Cu atât de mulţi copii şi o măcelărie mică, sunt norocos că am ce le pune alor mei pe masă, darămite să-mi trimit fiicele la şcoală. Bine, băieţii vor merge.

— Bun, bun! De ce să te deranjezi să le oferi femeilor o educaţie ducă oricum urmează să rămână acasă ca să aibă grijă de copii?

Se aplecă spre el.

— Să-ţi spun un secret: fiica mea, Bushra, a avut absurd idee de-a merge şi ea la şcoală când şi-a văzut fratele mai mare plecând la facultate la Faisalabad. Am înăbuşit ideea în faşă. Iar acum e femeie măritată şi fericită şi are doi copii. Se lăsă la loc pe spate şi mai sorbi din ceai.

— Abida pare să fie o fiică ascultătoare, bine iniţiată în treburile gospodăriei. Sunt sigur că soţia mea s-ar bucura să o cunoască.

Jamil nu ştia dacă asta se aştepta acum de la el, dar profită imediat:

— Ce-ar fi ca familia ta să vină la mine acasă la prânz?

Casa e mică, dar putem sta foarte bine afară, la umbra unui copac imens, iar soția mea poate pregăti camera principală pentru doamne.

Ştia că începe să vorbească aiurea. I se întâmpla adesea când era tulburat.

Însă pir Sadiq părea să se bucure de stânjeneala lui.

— Păi, sigur, dragul meu. Eu şi Rukhsana vom fi încântați să venim la prânz.

Se uită ostentativ la ceasul de la mână, ca să-i dezvăluie pietrele prețioase strălucitoare.

— Să spunem, lunea viitoare? Îi aduc şi pe Khalil şi pe fiica mea.

Jamil înghiți în sec când se gând la o asemenea cheltuială pentru o masă, dar zâmbetul nu-i şovăi deloc.

— Mi-ar face mare plăcere, pir sahab.

ABIDA

Fata auzise odată o moaşă spunând că după două luni de sarcină bebeluşul avea mărimea unui bob de fasole. Îşi însoțise mama care venise la femeie ca să se plângă de durerile naşterii. Însă moaşa o luase în râs.

— Beti[11], tu eşti doar balonată. Bebeluşul mai are încă o lună până să se nască. Şi crede-mă, că ştiu!

Apoi începuse să le lumineze cu privire la diversele stadii ale sarcinii. Abida se uită la propria burtică dezgolită în fața oglinzii. Nu vedea nicio schimbare. Abdomenul îi era la fel de plat ca şi până acum... sau oare începuse să se curbeze

[11] „Fata mea”, în urdu, în orig. (n. tr.).

discret în jos? Nu era sigură. Dacă stătea dreaptă şi cu pieptul scos înainte, curbura era invizibilă. Însă nu putea să meargă aşa pe-afară, doar era fată. Ce-ar fi zis lumea?

Mama ei bubui în uşa de la baie, aşa că fata se acoperi în grabă.

— Ce-ai păţit? N-am mai văzut niciodată o fată căreia să-i ia atât de mult să se pregătească.

Dacă ai şti tu ce fac eu aici, se gândi Abida, dorindu-şi totodată ca bebeluşul să se desprindă de acolo, din carne. Vestea legată de Shabnam o lovise cu duritate. În satul ăsta nu era loc pentru fete nemăritate care să aibă un copil, iar în cazul în care Kalim nu se însura curând cu ea, umilirea fetei avea să devină un lucru sigur. Probabil că şi moartea, de asemenea.

Nu mai gândi . Tatăl ei n-ar lăsa pe nimeni să-i facă rău. Bărbatul îşi petrecuse jumătate din viaţă apărând-o pe ea de propria mamă. Cu siguranţă n-ar fi îngăduit ca ea să fie târâtă prin piaţă, nu? Dar, pe de altă parte, acum fata lui avea un copil din flori. Niciun bărbat respectabil n-ar sprijini-o.

Încetează! îşi spuse din nou. Situaţia nu era chiar atât de disperată.

În plus, când îşi trăgea pe corp o cămaşă de mărimea ei, i se potrivea perfect. Mai rămase o clipă în faţa oglinzii, mândră de propria siluetă mlădioasă. După ce se acoperi cu o dupatta, zâmbi. Era în continuare la fel de subţire, aşa că de ce să îşi facă griji?

Încă vreo câteva săptămâni, doar atât, îi şopti un glăscior în minte, pe care însă îl ignoră. Avea să se gândească mai târziu la asta. In clipa de faţă, trebuia să se pregătească pentru un prânz.

Când ieşi la iveală, mama ei dispăruse deja înapoi în bucătăria de afară. De obicei, fata simţea doar miros de fum

şi de linte înăuntru, însă mirosul din aer de astăzi era atât de bogat, încât îi lăsa gura apă.

Carne. Asta era. Se repezi afară ca să-şi confirme ideea şi, cum se aştepta, mai multe oale aburinde erau aşezate pe pământ şi fiecare conținea câte o delicatesă diferită: miel şi conopidă, pui în sos de carne picant şi carne de vită fiartă la abur cu spanac. Pesemne că mama ei se trezise încă din zori pentru a le pregăti pe toate. Abidei îi ardeau obrajii de ruşine: nu mişcase un deget ca să ajute, prea ocupată să viseze cu ochii deschişi la o viață alături de Kalim.

Ochii i se umplură de lacrimi când îşi văzu mama epuizată stând în fața focului şi făcând frigărui de miel cu o mână în vreme ce cu cealaltă amesteca un cocolos de aluat. Surorile ei mai mici, Farhana, Nasiba şi Saeeda nu se vedeau pe nicăieri. Poate că mama ei le dăduse vreo pastilă, ceva, iar acum dormeau pe câmpuri. Abida chicoti la această idee şi, când mama ei ridică privirea, se grăbi să se ocupe de aluat, aşezându-se pe un scăunel pentru a evita pământul rece.

— Nu înțeleg, ammin[12], începu ea. Cine este această persoană importantă pentru care ai făcut atâtea pregătiri? Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai mâncat miel – probabil la Eid[13] –, dar acum avem trei feluri de mâncare cu carne. Cu siguranță nu ni le permitem. Le-ai fi putut trimite pe cele mici la şcoală cu banii ăştia.

— Abida, băieții merg deja la şcoală! se răsti mama ei. Iar fetele nu trebuie să învețe. Cu magazinului tatălui meu şi cu broderiile mele, să ştii că ne descurcăm.

---

[12] „Mamă”, „mămică”, în lb. urdu, în orig., mod de adresare al copiilor pentru mamele lor (n. tr.).

[13] Sărbătoare bianuală în lumea musulmană (n. tr.).

— Mi-ar plăcea şi mie să citesc, comentă Abida. Când îi văd pe Yousaf şi pe Abbas citindu-şi cărţile de la şcoală, îmi doresc să pot face şi eu acelaşi lucru.

Nu-i mai spuse mamei sale că deja începuse să ia lecţii în secret de la Yousaf. Băiatul avea zece ani şi creştea cu repeziciune, dar în adâncul sufletului rămânea tot un băieţel. Trebuia să fie un băieţel, însă satul avea un mod al lui de a-i sili pe copii să crească mai repede decât ar fi trebuit. Nu mai departe de seara trecută, citiseră amândoi o pagină din cartea lui cu poveşti în urdu, iar Abida îi şoptise cuvintele la ureche lui Yousaf.

— Aapiu[14], citeşti ca un robot, îi spusese Yousaf, pufnind în râs în pumnul strâns. Să ştii că eşti om, *de fapt.*

Fără să se poată abţine, fata râsese de neobrăzarea lui. Îşi aminti cum se ruga ca el să nu crească şi să devină un infractor precum mulţi alţi băieţi din sat. Sau un ucigaş, date fiind păcatele pe care le comisese sora lui.

Abida nici măcar nu băgă de seamă că se oprise din frământat aluatul. În timp ce-şi dregea glasul, adăugă:

— Farhana, Nasiba şi Saeeda sunt deja destul de mari ca să meargă la şcoală.

Mama ei se încruntă.

— Serios, Abida, de unde îţi tot vin ideile astea? Pirul ar suferi un atac de cord dacă te-ar auzi.

— Ce treabă are pirul cu asta? Obrajii mamei sale se colorară în roşu.

— Pirul ştie absolut tot ce se petrece în satul ăsta. Abida se ridică în picioare.

— Nu asta ai vrut să spui. Pirul transformă treburile tuturor în treburile sale personale, dar tonul tău sugerează ceva mai personal.

---

[14] „Soră mai mare”, în urdu, în orig. (n. tr.).

Abida simți că i se frânge inima.

— Pirul vine la noi la masă, nu-i asa?

Mama ei își șterse cu dosul palmei sudoarea de pe frunte.

— Ya Khuda[15], ce mai transpir pe vremea asta! Ce s-o întâmpla cu mine când va sosi de-adevăratelea vara? Și, da, pir sahab vine încoace cu toată familia.

— Când aveai de gând să-mi spui și mie?

— Nu e nevoie să-ți spun și ție. Pur și simplu vin încoace și vor sta de vorbă cu noi. Tu nu trebuie decât s-o întâmpini pe soția pirului. Momentan, e suficient.

Abida înțelese în sfârșit exact în clipa în care la ureche îi ajunse zgomotul scos de niște pneuri ce făceau pietrișul să scârțâie.

— Vrei să mă mărit cu fiul lui, nu-i așa? Of, ammi, măcar l-ai văzut? N-o să mă mărit cu el, nici într-un milion de ani.

Cu o mișcare rapidă, mama ei se răsuci și o plesni pe Abida peste obraz.

— N-o să faci lucrurile și mai dificile decât sunt deja. Ai idee cât am cheltuit pentru festinul ăsta? Și doar pentru fericirea ta, astfel încât să ai șansa unei vieți mai bune.

Își înfipse unghiile în brațul Abidei, mai sus de cot.

— Acum, du-te în camera ta și rămâi acolo până te chem eu afară!

Abida simți cum îi urcă o amăreală pe gât și aproape că vomită acolo. Trase de câteva ori aer adânc în piept.

— Tu chiar nu pricepi. Nu pot să mă mărit cu oricine pofteşti tu.

— Ba exact asta ai să faci, replică mama ei, al cărei ton sugera că nu există cale de contrazicere.

---

[15] „O, Doamne!”, în urdu, în orig. (n. tr.).

O trase apoi pe Abida în camera pe care aceasta o împărțea cu surorile ei.

Abida se duse imediat la geamul ce dădea înspre curte exact la timp ca să surprindă două jeepuri care opreau într-un nor de praf. Ocupanții jeepurilor rămaseră în interior până când vânticelul împrăştie praful departe, pe câmpurile cu grâu. Când ieşiră afară, Abida îl recunoscu imediat pe pir. Nu aveai cum să confunzi turbanul de un alb imaculat şi pieptul acela umflat, ca şi cum individul îi făcea lumii un serviciu prin însuşi faptul că exista.

— Kanjar-Wor ce sunteți! şopti Abida. Cu toții.

Două femei înveşmântate în burqa[16] urmară la rând – probabil soția şi fiica – şi, pe când ele îşi scuturau praful de pe haine, ieşi şi Khalil. Încă o dată, Abida aproape că se înecă. Îi vedea bine burdihanul flasc de sub kameez-ul alb, iar când se lăsă pe vine ca să-şi recupereze ochelarii de soare care-i căzuseră de pe cap, kameez-ul îi rămase înfipt în fund. Fata începu să râdă, sperând că acest lucru în sine avea să fie suficient ca să-l facă pe tatăl ei să se răzgândească în privința trimiterii fetei sale cu acest individ... şi cu familia lui.

În vreme ce tatăl ei se repezea afară şi-i îmbrățişa pe fiecare dintre bărbați şi apoi se pleca în fața doamnelor, Abida avu impresia că-i aude şi glasul blând şi plin de respect. Era prea departe ca să poată distinge ce spunea, dar indiferent cât de mult urma el să-l linguşească pe pir, ea n-avea de gând să se mărite vreodată cu Khalil.

— Pleacă de la geam! şuieră mama ei din uşă.

Abida se întoarse şi văzu că femeia se aranjase deja pentru oaspeți. De bună seamă că era un adevărat record

---

[16] Veşmânt lung şi larg, din cap până în picioare, purtat în public de femeile din lumea musulmană (n. tr.).

chiar şi pentru ea, care era mereu prima la uşă. Vedea entuziasmul clocotindu-i în privire. Făcuse o încercare anemică de a-şi da cu puţin machiaj, exagerând cu fondul de ten şi cu rujul, astfel încât acum arăta precum unul dintre monştrii despre care îi tot avertizau bătrânii satului. Îi scăpă un pufnet amuzat ce fu repede înlocuit de un suspin. Ar fi vrut să se dea cu capul de perete ca să-i facă să înţeleagă, dar oricum ar fi fost în zadar.

În schimb, îşi urmări mama cum dă buzna afară ca să-şi întâmpine musafirele. Abida se aşeză jos pe unul dintre nenumăratele charpai ce mărgineau camera şi-şi plimbă mâna pe vechiul aşternut de bumbac. Era destul de subţire ca să se sfâşie şi simţea iuta aspră de pe dedesubt care ţinea cadrul de lemn laolaltă. Îşi săltă genunchii şi-şi cuprinse picioarele cu braţele. În viaţa ei nu se mai simţise atât de singură. În camera de-alături, începură să se audă murmure de conversaţii. Era o încăpere pe care părinţii ei o transformaseră în living pe parcursul zilei. Pe lângă glasul limpede al mamei sale, se mai auzea încă unul mai subţire, care cel mai probabil îi aparţinea soţiei pirului. Se auziră o grămadă de scârţâieli şi de frecări de la scaunele din bambus şi răchită pe podeaua de chirpici înainte să se aşeze doamnele. Întrucât pe Abida o despărţea de ei o simplă cârpă, distingea absolut fiecare cuvânt.

— Deja a venit cu adevărat primăvara! exclamă femeia cu glas subţire. Dumnezeu ştie ce se va întâmpla cu noi în iunie!

— Apa[17] Rukhsana, n-ai vrea un evantai? întrebă Farida. O pot pune pe Abida să ţi-l aducă într-o clipită.

---

[17] Formulă de respect pentru o femeie mai în vârstă, în urdu, în orig. (n. tr.).

Abida percepu nota de disperare din glasul mamei ei şi simţi un nod în stomac. Îşi întoarse faţa de la draperie. Faptul că stătuse pe charpai îi mai domolise starea de ameţeală, dar tot nu-i venea să creadă ce se petrecea. Cum ar fi putut să ia măcar în seamă această propunere având în vedere situaţia ei actuală? Şi cum rămânea cu iubirea sa pentru Kalim?

Rukhsana părea să fi refuzat propunerea cu evantaiul, întrucât femeile nu mai ziceau nimic.

— Trebuie să fie totuşi greu, reluă Rukhsana, să încapă toată familia în doar două camere.

— O, chiar deloc, replică Farida, fără să sesizeze atacul ce se pregătea deja. Avem o grămadă de loc liber afară. Şi mai e şi curtea. Copiii stau mai tot timpul pe-afară. Doar eu si soţul meu stăm în casă.

— Înţeleg. Păi, atunci nici nu e de mirare că aveţi atâţia copii. Dacă eu aş sta atâta timp cu pir sahab, nu ştiu câţi am fi făcut deja.

Abida îşi auzi mama râzând, însă era un râset găunos. Părea că femeia pricepea în sfârşit mesajul – Rukhsana se afla aici ca s-o insulte.

— Natura umană e ciudată, continuă Rukhsana. Suntem stăpâniţi de propriile dorinţe asupra cărnii, încât uneori nu mai izbutim să ţinem cont de condiţiile existente. Nu mai departe de ieri, am mers în vizită la verisoara mea şi am descoperit că are zece copii. Zece. Iar soţul ei e vânzător ambulant. Făcu o pauză pentru efect înainte să reia: Cum e şi normal, se chinuie amândoi să pună ceva pe masă şi se bazează pe pomenile de la unii ca noi.

— Noi ne descurcăm perfect, rosti Farida cu glas subţire.

Abida îşi încleşta şi descleşta pumnii. Ce tupeu pe femeia aia! Şi ăsta era genul de cămin unde voiau să o trimită părinţii ei.

— Da, normal că vă descurcați. Casa voastră este splendidă, replică Rukhsana. Abia aştept să îți văd fiica!

Pir sahab nu mai contenea cu laudele la adresa ei. Presupun că ai auzit de fiul meu, Khalil? Doar ce s-a întors de la Faisalabad, cu diplomă de facultate.

— Apa, mă tem că eu nu prea ştiu mult despre educație, dar soțul meu mi-a spus că e un bărbat foarte educat. Îmi închipui că orice fată s-ar mărita cu el ar fi foarte norocoasă.

— Apropo de fete, unde e Abida ta?

Nedoritul sunet al şlapilor mamei ei deveni tot mai puternic pe măsură ce femeia se apropia în grabă de Abida. Fata observă cât de aprinsă era mama sa la față când intră în cameră. I se tăiase de tot răsuflarea.

Abida îi întoarse spatele.

— Nu ies de-aici, murmură.

Fără niciun avertisment, mama sa îi înfipse zdravăn mâna în păr şi o trase – tare, dar nu destul de tare ca să o facă să țipe.

— Ce faci?

Farida se apropie atât de mult de fața ei, încât Abida percepu mirosul fricii şi al nerăbdării.

— Să nu îndrăzneşti să strici asta! O să stai fată în fată cu Rukhsana şi o să faci tot ce se aşteaptă de la tine, altminteri jur pe Dumnezeu că o să te fac bucăți-bucățele!

Toate aceste cuvinte i le şopti la ureche Abidei. Era atât de nostim, încât, preț de o clipă, Abida mai că începu să râdă, dar apoi strânse tare din buze ca să se abțină.

— Nu vreau să mă mărit cu cineva din familia aia. N-ai băgat de seamă cât de nepoliticoasă a fost femeia aia sau erai prea uluită de bijuteriile extrem de scumpe pe care sunt sigură că le poartă?

Farida îşi înteți strânsoarea în părul ei.

— Abida, te avertizez...

— Aşadar? se auzi glasul Rukhsanei din cealaltă încăpere. Ce face fata? Se dichiseşte? N-are cum să arate chiar atât de rău. Spune-i că am văzut şi mai nasoale.

Apoi se auzi un râset uşor, dar plin de îngâmfare.

— Vezi, rosti Abida, eliberându-şi părul. Cu asta vrei s-ajung în final?

— Taci şi ieşi afară!

— Ce fel de mamă si-ar dori ca fiica ei să se mărite cu cineva dintr-o asemenea familie? Să ştii că banii nu înseamnă chiar totul.

În final, Farida se văzu nevoită pe jumătate s-o care, pe jumătate s-o târască pe Abida afară din cameră, dar de îndată ce săltă bucata de cârpă, îi dădu drumul şi Abida se îndreptă de spate. Dacă situaţia n-ar fi fost atât de serioasă, cu siguranţă ar fi râs de purtarea mamei sale.

Îşi acoperi capul cu dupatta şi păşi înainte, rămânând cu ochii aţintiţi la musafiri cu toate că strânsoarea mamei sale în jurul încheieturii îi transmitea să şi-i plece în pământ.

— A, în sfârşit s-a arătat şi celebritatea! Exclamă Rukhsana. Fată, hai mai aproape, să mă pot uita mai bine la tine!

În afară de glas, nu era nimic subţire la Rukhsana. Constituţia masivă umplea cu uşurinţă scaunul de răchită. Îsi dăduse jos chaddarn-ul si Abida vedea bine cum burdihanul şi sânii îi împingeau materialul kameez-ului. Părea pe punctul de-a exploda.

Abida îşi mai înăbuşi un pufnet amuzat, atentă să afişeze în continuare o expresie impasibilă. Ochii mici, ca nişte năsturei, ai Rukhsanei, erau inteligenţi, iar în momentul de faţă o pironeau pe Abida. Sub toate acele straturi de machiaj, Abida îşi dădea seama că odată fusese o femeie de o frumuseţe izbitoare. Dacă fiul său semăna cu ea, atunci

cu siguranță nu era chiar aşa de rău. Din păcate, din ce văzuse ea, nu era cazul.

Nu gândi aşa! o avertiză propria minte. Îi era credincioasă lui Kalim. Îl iubea. Cum să se gândească măcar la un alt bărbat? În orice caz, oricine ar fi descoperit că e însărcinată ar fi omorât-o.

— Ai trăsături frumoase şi un corp bine conturat, comentă Rukhsana. Şolduri largi, perfecte pentru a naşte copii. Se întoarse către mama ei şi adăugă: Farida, dacă e să ne luăm după ceva, aş zice că e la fel de fertilă ca tine.

Încă un şir de hohote de râs din acelea nepoliticoase. Femeia ridică un deget.

— Bine, ține cont că nu-i un lucru rău! Cel puțin nu e la fel ca sfrijita de fiică-mea.

Arătă către fata tăcută şi cocoşată înfofolită într-un chaddar[18] frumos brodat – Abida nici n-o observase.

— Deja a născut mai mulți copii, dar, dacă te uiți la ea, ai spune că n-a născut niciodată vreunul. Nu, eu vreau ca fetele mele să fie voinice şi robuste, ca să reprezinte cum trebuie bogăția familiei de care aparțin.

Privirea scânteietoare reveni la Abida.

— Mergi la şcoală?

Abida clătină din cap.

Rukhsana încuviință.

— Prea bine! N-aş vrea să am în casă o fată cu idei năstruşnice. Odinioară, prostănaca de fiică-mea avea o groază de idei mărețe cum că ar vrea să meargă la şcoală.

Le-am înăbuşit în faşă, nu-i aşa, Bushra?

Fată dădu aprobator din cap.

— Vorbeşte, fată!

---

[18] Țesătură care acoperă capul (ca un voal sau un şal) folosită de femeile musulmane sau hinduse, (n. tr.).

— Da, maaji[19]

Glasul fetei nu era mai puternic decât o şoaptă.

— Abida, toarnă ceai! o îndemnă Farida, făcându-i semn spre ibricul de oțel şi ceştile desperecheate.

Abida o alese pe cea care era ciobită pentru a i-o da Rukhsanei. Aceasta oftă.

— Dacă Dumnezeu a avut de gând să-mi ofere numai doi copii, mi-aş fi dorit ca amândoi să fie băieți. Insă El a crezut de cuviință să mi-o dea pe Bushra. Slabă şi proastă. Ghinionul meu!

Încă un oftat teatral.

— Nici nu vă închipuiți câte bătăi mi-am luat pentru că am născut-o. O fiică. Bietul pir sahab a umblat săptămâni de-a rândul cu capul plecat de-atâta ruşine.

— Şi ce e în neregulă să ai o fiică? întrebă Abida, uitându-se cu atenție la Rukhsana. Părinții mei au o mulțime de fiice.

Farida îşi astupă brusc gura cu ambele palme.

— Abida!

Câteva secunde, masca Rukhsanei alunecă de tot, iar Abidei i se păru că zăreşte o expresie de admirație în privirea ei.

— Ce limbă ai! Te va costa extrem de scump dacă n-ai grijă. In cadrul societății noastre, fetele n-au voie să spună exact ce gândesc. Cu siguranță mama ta ți-a spus deja lucrul ăsta. Ridică din umeri şi apoi completă: Dar nu e treaba mea. Acum, cel puțin, fiica mea e deja măritată. O adevărată uşurare.

Abida zări o singură lacrimă alunecând pe obrazul Bushrei.

Rukhsana vorbi cu glas mai scăzut:

---

[19] „Mamă”, în urdu, în orig. (n. tr.).

— Ştiaţi că Shabnam aia a încercat să-mi ademenească fiica să se împrietenească cu ea? Auzi, ce tupeu!

— Shabnam? întrebă Abida.

Ceaşca pe care o ţinea în mâini începu să-i tremure şi câteva picături de ceai curseră în farfurioară. Mama ei o fixă cu ochi mijiţi.

— Stricata aia care a sfârşit înecată de propriul frate, continuă Rukhsana, întinzându-şi ceaşca goală către Abida şi făcând semn din cap către ibric. Aşa i-a trebuit! Ce neruşinare pe ea! Să facă un copil din flori şi apoi să se aştepte ca lumea s-o primească pe ea şi pe făptura aia malefică pe care a născut-o.

Abida îşi văzu mama cum clatină din cap şi-şi îndreaptă iar atenţia către Rukhsana.

— Ce trist să vezi o fată cum decade atât de mult!

— Decade?

Rukhsana se trase mai aproape de marginea scaunului.

— Fata era odrasla Satanei. Şi-a ademenit logodnicul pe câmp, şi-a făcut de cap cu el şi se zvoneşte că l-ar fi şi omorât sau ceva de genul. Apoi i-a băut şi sângele. Deci merita să moară.

— Dar cum a putut chiar fratele ei...? începu Farida.

— Încerci să pui onoarea la îndoială, Farida? Crezi că sărmanul şi ignorantul ei frate, care a trebuit să o omoare pe Shabnam ca să salveze onoarea familiei, a făcut un lucru rău? Aşa crezi?

Farida părea oripilată.

— Sigur că nu.

— Atunci riu mai scoate prostii inutile pe gură!

Abida se zbârli toată, iar ceaşca ce ar fi trebuit să ajungă în mâna întinsă a Rukhsanei ateriza în schimb în poala ei, întoarsă cu gura în jos, şi ceaiul fierbinte lăsă o pată maronie pe kameez-ul ei scrobit.

Rukhsana scoase un țipăt şi sări de pe scaun în timp ce-şi scutura veşmântul.

— Proasto! M-ai opărit.

Abida rânji răutăcios când îşi văzu mama care o conducea pe Rukhsana, aflată aproape în pragul isteriei, către chiuveta improvizată de afară. Cu coada ochiului, văzu un zâmbet ce se întindea şi pe chipul micuț al Bushrei.

Farida îşi ceru scuze pe tot parcursul mesei, până în clipa în care Rukhsana porni suflând din greu către jeep, privind în față în vreme ce Farida stătea acolo, lângă ea, înfrântă şi cocoşată. Acum, văzându-şi mama în starea aia, Abida îşi dorea să nu fi vărsat ceaiul. Ca o insultă finală, jeepul porni cu scârțâit de roți pe drumul de pământ, ridicând un nor de praf ce se aşează apoi pe capul tatălui şi pe splendidul chaddar brodat al mamei sale. Kanjari bogați! cugetă Abida. Niciodată nu se puteau abține să nu se dea mari cu faptul că dețineau unul dintre puținele automobile din sat. Voia să scuipe pe jos, dar ştia că asta i-ar fi adus încă o palmă peste față.

Umerii mamei sale se zguduiau de plâns, iar chipul tatălui ei era încrețit de îngrijorare, dar când li se întâlniră privirile, bărbatul schiță un zâmbet anemic. Acest lucru îi frânse mai mult decât orice inima Abidei, dar tot nu regreta absolut deloc ce făcuse. Tu m-ai învățat să am coloană vertebrală, chibzui fata în vreme ce-şi urmărea tatăl cum îşi cuprindea soția cu un braț.

Îl zărise doar o fracțiune de secundă pe Khalil în afară de momentul în care ieşiseră şi li se întâlniseră privirile. Scund şi molatic, Khalil nu avea nimic din trăsăturile izbitoare ale mamei sale; şi nu avea nici înălțimea tatălui său. Avea un chip rotund şi o frunte lucioasă şi grasă, şi trăsături bucălate. Dar, judecând după zâmbetul larg ce-i dezgolea

dinții, părea exact cum îl văzuse din prima. Îi întorcea stomacul pe dos.

Nu se putea mărita cu cineva ca el, indiferent câte săptămâni avea sarcina ei.

JAMIL

În pofida gafei Abidei, Jamil spera că răspunsul pirului urma să fie unul favorabil. La urma urmei, doar despre Abida lui discutaseră acolo. Nepoliticoasă sau nu, era destul de atrăgătoare ca să facă să se întoarcă nişte capete. În plus, fata îşi învățase lecția. Farida îşi snopise biata fiică în bătaie.

— Rukhsana critică orice, o linişti el pe o Farida copleşită de panică. Dacă pir sahab o place destul de mult, atunci nu va îndrăzni nimeni să-i pună decizia la îndoială.

Trecuseră deja trei zile de la vizita familiei pirului şi Farida continua să refuze să mai mănânce, ceea ce era mare păcat întrucât rareori aveau parte de carne la masă. Copiii se bucurară două zile de sosurile de carne înainte ca bunătățile să capete gust de rânced, iar Jamil râcâi cu inima grea mâncarea rămasă în oale înainte de a-i cere Faridei să gătească ce gătea de obicei: linte.

Bărbatul îi dădu Faridei să înghită o lingură de linte, însă femeia pur şi simplu izbucni în plâns.

— Nu-mi vine să cred că ne-a făcut aşa ceva. După toți banii pe care i-am cheltuit pe prânzul ăla.

Jamil închis ochii, căznindu-se să-şi recapete autocontrolul, aşa cum tot exersase în ultimele zile. Voia s-o scuture bine pe Farida, ca să-i vină odată mințile la cap, dar se abținu. Ce fel de exemplu le-ar fi dat copiilor?

Dar, dacă n-o bătea deloc, cum ar fi învățat fiii lui să devină bărbați adevărați?

Jamil se înroşi la asemenea idei. Ce-ar fi zis mama sa dacă l-ar fi văzut bătându-şi soția?

Îşi aminti de un moment, pe când era în clasa a cincea, iar prietenul lui, Jabbar, îi arătase o vânătaie proaspăt apărută în partea superioară a propriei coapse.

— Am primit-o de la abbajaan[20], îi spusese el, apoi nu făcuse decât să zâmbească atunci când Jamil icnise. Ar trebui să vezi vânătăile de pe trupul lui amma[21]. Au toate culorile curcubeului.

— De ce tatăl tău îți bate mama în asemenea hal?

Jamil era oripilat.

Jabbar ridicase din umeri.

— Tata spune că toți bărbații îşi bat nevestele. Trebuie să fie bătute, altfel uită care le este locul.

Jamil încă-şi mai amintea cum i se umflase pieptul de mândrie.

— Tata n-a atins-o niciodată pe mama nici măcar cu un deget.

Jabbar clipise o dată înainte de-a izbucni în râs.

— Atunci tatăl tău nu e bărbat.

Se luaseră la pumni şi o ținuseră aşa până ajunseră la un consens: acela de a-şi consulta colegii de clasă. Spre şocul lui Jamil, absolut toți jurau că văzuseră bătăi la ei în casă. Unii îşi văzuseră mamele ghemuindu-se la podea şi tremurând, în timp ce alții le văzuseră tremurând de frică – una atât de violent, încât se tăiase cu cuțitul de mărunțit legumele.

---

[20] „Tata”, în urdu, în orig. (n. tr.).

[21] „Mama”, în urdu, în orig. (n. tr.).

— Jamil, doar animalele slabe îşi bat soţiile, îi spusese mama lui atunci când el se plânsese că tatăl său nu e bărbat adevărat.

Mama lui purta mereu kohl la ochi întrucât lui abba al lui îi plăcea ca soţia sa să aibă ochii aşa. Femeia îi mijise la el înainte să-i scuture praful de pe uniformă.

— Uneori e bine să stai departe de gloată. Jamil, doar pentru că toată lumea face ceva rău nu-l transformă în ceva corect. Să-ţi aminteşti mereu asta! Tatăl tău e un bărbat adevărat, Dumnezeu să-l binecuvânteze! El n-a îndrăznit niciodată să ridice mâna la mine.

Înainte ca Jamil să apuce să o întrerupă, mama sa ridicase un deget. Aşa îşi amintea mereu de amma a sa, cu ochii înconjuraţi de kohl ce ardeau de o tărie nerostită şi cu un chaddar pe cap.

— Indiferent ce prostii îndrugă cei din sat, să încerci mereu să fii ca tatăl tău sau să te rogi să ai parte de o soţie ca mine, care să te ţină pe calea cea bună! într-o bună zi, am să-ţi spun povestea noastră.

Nu doar că Jamil se însurase cu o femeie ascultătoare, dar mai fusese şi influenţat de către săteni şi convins să-şi bată soţia numai ca să se poată impune. Mama lui l-ar fi scuipat în faţă dacă ar fi apucat să trăiască şi să-l vadă.

Jamil îşi încleşta pumnii. N-avea să mai ridice niciodată mâna, cât o trăi el.

Ca la un semn, Farida deschise gura şi înghiţi mâncarea. Ochii ei, atât de plini de durere în ultimele trei zile, străluceau de speranţă.

— Chiar spui adevărul? Pir sahab chiar o place pe Abida noastră?

Jamil o strânse în braţe.

— Fireşte, iubirea mea.

Dat fiind felul în care femeia se cutremură la pieptul lui, pe Jamil nu-l lăsă inima să-i povestească despre celălalt subiect care îl preocupa. De câteva săptămâni încoace, începuse să aibă anumite bănuieli din pricina mişcărilor Abidei care dispărea cu orele. O întrebase o dată, dar răspunsul îi fusese vag, iar expresia, buimacă, de parcă ar fi fost pe altă lume. Jamil recunoştea acea expresie: obişnuia să apară pe chipul mamei lui ori de câte ori pomenea de soţul ei. Era expresia pe care ar fi dorit să o vadă şi el pe faţa Faridei, dar cu copiii lor fără număr şi cu strădaniile de-a avea ce pune pe masă, Farida abia de se mai uita la el, darămite să-l mai şi privească plină de dorinţă.

El bănuia că Abida e îndrăgostită de cineva, dar păstra totuşi tăcerea. În ce soi de om îl transforma acest lucru? Ce-ar fi zis mama sa? Ştia prea bine ce-ar fi zis. Ar fi fost mândră de Abida.

Jamil închise ochii şi o strânse tare la piept pe Farida. Moliciunea trupului ei îi oferea o oarecare linişte.

Când văzu că Jamil nu-i mai dă drumul, Farida înţelese. Bărbatul simţea cum încordarea îi părăseşte trupul în timp ce femeia şoptea:

— Stai să văd ce fac copiii!

Atunci Jamil i dădu drumul şi o aşteptă să pună zăvorul la uşă şi să-i gonească afară. Abida, Yousaf şi Musa erau plecaţi deja cu diverse treburi, iar restul se bucurau de ocazia de-a fi fost trimişi afară. Numai micuţa Shugufta rămase în cameră, adormită cu degetul mare în gură.

Sudoarea curgea în pârâiaşe pe trupul lui Jamil, iar mintea îi striga întruna „laşule!”, dar nu mai zise nimic. O aşteptă pe Farida să revină, cu chipul schimonosit de o expresie de hotărâre de a-şi îndeplini îndatorirea de soţie. Bărbatul ştia că ea îşi pierduse de mult dorinţa pentru asta, însă tot era disperat după o distragere.

Orice care să-l facă să uite de bănuielile la adresa fiicei sale, care în clipa asta ar fi putut la fel de bine să facă exact acelaşi lucru ca si ei.

ABIDA

Abida stătea întinsă alături de Kalim, aşteptând ca răsuflarea băiatului să revină la normal. În ultima vreme, ea observase că el începuse să fie preocupat doar de îndeplinirea propriilor nevoi, uitând cu totul de-ale ei. Habar n-avea el, cugeta fata, că ei nu-i plăcuse deloc. Mintea îi rătăcise departe în tot acest timp, iar ochii îi rămaseră holbaţi la petalele galbene ale unei flori de muştar. Abida îşi dorea de săptămâni bune să poată scăpa de copil. Sărise de colo-colo, îşi împunsese burta cu o bucată de marmură, ba chiar încercase să înghită ulei de castor, însă era ca şi cum copilul se implântase undeva adânc în trupul ei şi refuza să-şi mai dea drumul de acolo. Tot ce obţinea erau dureri de burtă. Cu cât încerca mai abitir să scape de el, cu atât mai rezistent părea să devină. Ca şi ea, probabil.

Gândurile îi reveniră la Kalim. Poate că toţi bărbaţii erau aşa, chibzui ea. După o vreme, uită cu totul că femeia e şi ea o fiinţă umană, vie şi care respiră, cu propriile dorinţe şi idei, nu doar un simplu recipient care să-i ajute pe ei să-şi îndeplinească nevoile.

Poate că era nedreaptă cu el, dar nu se putea abţine. De când rămăsese gravidă, emoţiile i se transformaseră într-un adevărat tumult. În clipa asta voia să-l sugrume pe Kalim, pentru ca-n următoarea să-şi îngroape faţa la pieptul lui.

Băiatul se întoarse spre ea, purtând pe chip un zâmbet adormit. Nasul îi era uşor strâmb spre vârf, însă părea cumva să-i accentueze frumuseţea trăsăturilor, scoţându-i în evidenţă ochii de o neobişnuită nuanţă de cenuşiu pătat

cu punctişoare verzi, astfel încât, atunci când se uita la ea, Abida simţea că se topeşte toată. Îşi trecu degetele prin părul ei.

— La ce te gândeşti?

Abida se întinse după eşarfă şi şi-o aruncă peste corpul acoperit de transpiraţie. Nu mai voia să-şi îndulcească vorbele. Gata cu asta! Îi luă mâna şi şi-o duse spre propriul abdomen, în partea de jos, unde începea să se formeze o mică umflătură.

— Am rămas gravidă. Acum mai bine de trei luni.

Confuzia care întunecă expresia băiatului era atât de adâncă, încât preţ de o secundă ea se aşteptă ca el s-o întrebe cine-i tatăl. În schimb, băiatul nu zise decât:

— Cum?

— Cum? Pe bune? Doar ce ţi-am zis că sunt însărcinată, şi tot ce poţi să zici e „cum”?

— Abida, eu... nu înţeleg. Ne-am protejat. De ce nu mi-ai spus până acum?

Abida se întoarse pe o parte, îndreptându-şi iarăşi atenţia la floarea de muştar. Felul în care el pronunţase „protejat”o râcâia, de parcă ea nici n-ar fi ştiut ce înseamnă asta. „Yousaf m-a învăţat să citesc”, voia ea să spună. În schimb, zise:

— Am vrut să fiu sigură. Şi, pe lângă asta, până şi un cerşetor de pe marginea drumului ţi-ar putea spune că acele chestii de plastic pe care le foloseşti tu nu reprezintă o protecţie absolută. Mai ales cele ieftine.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus şi mie. Trei luni. Uau!

— Ţi-am spus că voiam să fiu sigură. Abida nu suporta privirea lui. În spatele ei, Kalim oftă prelung.

— Bănuiesc că asta schimbă totul.

Acum Abida se întoarse furioasă spre el.

— Bănuieşti? Normal că schimbă totul. Trebuie să ne căsătorim. Şi încă repede.

— Hei, hei, ia stai un pic!

Kalim se foi în patul improvizat pe care şi-l încropiseră amândoi, căznindu-se să se îmbrace cât mai repede.

— Căsătorie? Abida, n-am decât douăzeci de ani. Nu pot să mă însor. Doamne, nici măcar nu pot să mă gândesc să fiu tată.

Abida se ridică şi ea în picioare, cu inima bătându-i cu furie şi gâfâind fără să se poată controla. Uită că dupatta îi alunecase cu totul şi că astfel o lăsa complet goală.

— Tu crezi că eu vreau să fiu aşa? E un lucru pe care l-am făcut împreună. Chestia asta din mine, să ştii că n-a apărut din propria ei voinţă.

Kalim, complet îmbrăcat, se înroşi tot.

— Măcar pune-ţi nişte haine pe tine! Apoi putem discuta.

Abida scoase un chicotit, căci pur şi simplu nu se putuse abţine.

— Voi, bărbaţii, sunteţi toţi la fel. Cu doar câteva minute în urmă abia aşteptai să mă vezi fără haine, iar acum trupul meu îţi provoacă dezgust?

Îşi acoperi pieptul cu braţele.

— Acum eşti mulţumit?

Abia se abţinea să nu-l pocnească. Băiatul îşi ridică palmele.

— Bine, bine! Doar că m-ai luat prin surprindere.

Normal că o să mă căsătoresc cu tine, dar mai întâi trebuie să ştiu...

— Kalim, jur pe Dumnezeu că, dacă mă întrebi cine e tatăl, te omor chiar în clipa asta!

— Abida, controlează-te! Voiam doar să te întreb dacă există vreun mod ca să, ştii tu, scapi de el.

Abida nu se sinchisi să-i dea un răspuns. Începu să-şi adune hainele.

— Abida, te rog!

Fata trase adânc aer în piept, încercând să-şi domolească bătăile inimii. O durere de cap de proporţii epice începea să se facă simţită în dreptul frunţii.

— Ascultă-mă bine, Kalim: ştiu despre asta de luni bune.

Crezi că n-am încercat deloc? Ştiu bine cât de grea poate fi viaţa în satul ăsta pentru o mamă nemăritată. Dacă stau bine să mă gândesc, nu există niciun fel de viaţă, nu-i aşa?

Pur şi simplu mă vor ucide în numele onoarei, lăsându-mi pradă corbilor cadavrul. Şi pe-al copilului tău, deopotrivă.

— Abida, pentru numele lui Dumnezeu, n-am vrut să sune aşa! Normal că mă voi căsători cu tine dacă se ajunge la aşa ceva.

„Dacă se ajunge la aşa ceva."

— Exact asta-i problema, Kalim. Nu vreau s-o faci din datorie. Nu mă iubeşti? Te-ai gândit vreodată să te însori cu mine? Făcu un gest spre cuibuşorul lor de nebunii şi adăugă:

Pentru ce-a fost asta? Doar pentru distracţie?

Acum complet îmbrăcată, făcu un semn cu braţul pentru a-i amuţi protestele şi trecu pe lângă el, în câmpul de muştar, cu corpul înţepenit de spaimă. Dacă el nu o urma şi pur şi simplu renunţa de tot la ea? Cum s-ar fi descurcat fără un soţ? Se imagina măritată cu grasul şi transpiratul Khalil, împărţind noapte de noapte patul cu el, dar oricât de tare îi repugna ideea, nici măcar asta nu mai reprezenta o uşă deschisă pentru ea. Acum sarcina era prea avansată ca să se mărite cu el. În momentul în care ar fi avut loc ceremonia, deja s-ar fi văzut totul.

Ascultă să audă glasul lui Kalim strigând-o, însă el nu zicea nimic, de parcă îi pusese cineva lacăt la gură. Iar Abida ştia că singura soluţie rezonabilă era ca el să se căsătorească imediat cu ea. Dar voia el s-o facă? Judecând după tăcerea lui, poate că el concepuse deja un plan să scape din acest clenci. Oare urma să o dea în gât la. Jirga? Oare avea să fie lapidată sau înecată ori indiferent ce urma Pirul să convingă jirga să facă? Buruienile îi zgâriau pielea goală a gleznelor, dar nu slăbi ritmul. Dacă ar fi putut, şi-ar fi tras palme pentru prostia ei.

— Abida, proasto ce eşti! îşi şopti în barbă, furioasă că trebuia să-şi pună baza într-un bărbat ca să rămână în viaţă.

Exact când ajungea la marginea câmpului, cu inima ameninţând să i se frângă în mii de bucăţele, i se păru că aude ceva. Se opri, străduindu-se să asculte, dar nu auzea decât vântul ce foşnea printre tulpinile de muştar.

Apoi:

— Abida, aşteaptă! Te rog, aşteaptă!

Băiatul gâfâia deja când o prinse din urmă. Cu mâinile pe genunchi, se îndoi de mijloc, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Tot fumatul ăla o să te omoare într-o bună zi, rosti ea, incapabilă să-şi ascundă bucuria. Abia câţiva metri m-am îndepărtat de tine.

El ridică privirea, zâmbind, iar o broboană de sudoare i se scurse pe nasul ăla strâmb.

— Aşa le zici tu, câţiva metri? Eşti vreo medaliată la Olimpiadă?

— Ce înseamnă Olimpiadă?

Kalim izbucni în râs şi o cuprinse strâns în braţe.

— De asta te iubesc atât de mult! Chiar şi când eşti ignorantă, încrederea ta mă dă pe spate. În timp ce-o săruta

pe ceafă, adăugă: O să discut diseară cu părinții mei. Indiferent de ce-o să spună, ne vom căsători înainte de finalul acestei luni. La urma urmei, nu mai e vorba doar de noi. Acum mai e şi o a treia viață la care trebuie să ne gândim.

Abida zâmbi când el îşi desfăcu brațele ca să-i cuprindă burta. Acum mai era nevoie doar să stea de vorbă cu părinții ei, şi totul urma să fie bine.

O zi se transformă într-o săptămână, iar o săptămână deveni o lună, şi tot nimic despre căsătorie din partea lui Kalim. Nici măcar o vorbuliță. Bine, el îi mai trimitea când şi când un bilețel printr-un băiat de încredere din sat, iar atunci se întâlneau pe câmp, însă doar pentru ca el să-şi satisfacă poftele. Când ea aducea vorba despre bebeluş, el nu făcea decât să îşi ferească privirea, prefăcându-se ocupat cu hainele.

— Abbu[22] al meu nu se simte bine. A fost diagnosticat cu o boală oribilă. Nici măcar nu vreau să-i pronunț numele, iar tu oricum n-ai înțelege-o. Nu înțelege nimeni, îi spuse el când se întâlniră ultima oară în spatele cotețelor de pui impunătoare pe care le deținea tatăl lui Kalim.

Cu toate că plasele de sârmă îi ascundeau de ochii curioşilor, cotețele se vedeau perfect din casa lui Kalim, ceea ce făcea cu atât mai riscant să se întâlnească aşa. Mirosul era îngrozitor de la găinațul vechi de luni întregi ce acoperea podelele şi pe care puii de găină îl ciuguleau odată cu mâncarea. Abidei nu-i păsa. Kalim o evita de zile bune, iar acum era deja disperată. Se agăța de fiecare vorbă a lui, urmărindu-l cu mare atenție. Nu vedea altceva decât sinceritate şi tulburare în ochii lui cenuşii în timp ce vorbea. „Atunci, de ce nu te însori cu mine?”

---

[22] „Tatăl”, în urdu, în orig. (n. tr.)

— Abida, părinții mei se chinuie să supraviețuiască. Deşi am avut parte de o educație aleasă, tot nu am reuşit să îi ajut cu afacerea. Şi vitele, şi păsările le mor din cauza unei boli misterioase.

— Mie găinile mi se par perfect sănătoase.

Kalim îşi dădu ochii peste cap.

— Abida...

Fata nu voise să pară lipsită de considerație, dar tot nu izbuti să se abțină:

— Şi ce legătură are cu mine? De ce nu le-ai spus despre noi?

— Abida, în momentul de față au nevoie de mine.

Ochii băiatului se umplură de lacrimi.

— Medicamentele de zi cu zi pe care le ia tatăl meu ne costă peste o mie de rupii. Încearcă disperat să vândă vitele care ne-au rămas înainte să moară toate. Nu pot să merg aşa la ei şi să le povestesc cum am păcătuit. O să mă omoare; sau mai rău... o să pice ei, morți.

— Kalim, eu nu sunt păcatul tău. Băiatul închise ochii.

— Mi-am ales greşit cuvintele. Îmi pare rău, Abida!

— Nu trebuie decât să ne căsătorească. Sau o putem face singuri. Şi va fi de-ajuns. Nu o să fiu o povară pentru ei.

— Am nevoie de un pic de timp. Am depus nişte cereri de angajare în oraş. Trebuie să nu mai depind de părinții mei înainte să mă gândesc măcar să-mi întemeiez o familie.

Încruntarea dintre sprâncenele lui se adânci.

— N-ar fi trebuit să mă întorc niciodată în sat. Aşa măcar te-aş fi scutit să ai un copil din flori.

Ar fi trebuit să-l plesnească, dar îl lăsă să-i ia mâinile în ale ei. Erau mai moi chiar şi decât ale ei. Era limpede că el nu muncise o zi în viața lui.

— Kalim, spune-le! Scuzele tale n-o să facă să dispară acest copil.

— Abida, nu e ca şi cum se vede deocamdată. Avem timp.

Asta nu înțelegea el. Că nu mai aveau timp. Nu el era cel care purta în burtă un copil ca pe o bombă gata oricând să explodeze. Iar acum începea să se vadă, aproape fără ca ea să-şi dea seama. Schimbarea fusese extrem de discretă la început, doar o micuță umflătură ce-i apăruse în partea de jos a abdomenului. O ignorase, gândindu-se că mai are câteva luni până să iasă în evidență, dar lucrurile începuseră să o ia la vale. Era ca şi cum copilul creştea cu o prea mare repeziciune. Într-un răstimp de doar câteva zile, băgase de seamă că abdomenul i se întărise şi căpătase o formă rotundă. Se înfometa, sperând că astfel va înfometa şi copilul, dar nu făcea decât ca burtica să-i pară şi mai rotundă, încă mai reuşea să o ascundă pe sub haine, dar nu ştia cât timp avea să mai dureze. Slavă Domnului că nu fusese niciodată extrem de slăbănoagă, aşa încât orice schimbare prin care-i trecea corpul putea fi pusă pe seama unui câştig în greutate! Putea să pună pariu pe ce avea mai scump că mama ei, deşi dăduse naştere la şapte copii, deocamdată habar n-avea de sarcina sa, ceea ce era de-a dreptul extraordinar, ca să folosim un eufemism. Cu tatăl ei era însă altă poveste. Deşi nu ştia nimic despre copil – cel puțin acum –, fata observase cum ochii lui se abăteau imediat în direcția ei când apărea în preajma sa. Mustața începea să-i tremure ca şi cum se pregătea să spună ceva, dar apoi clătina din cap şi-şi muta privirea de la ea. Abida simțea că se îndepărtează tot mai mult de propria familie, că bebeluşul o izola cumva, mai întâi față de ei, apoi de întreaga lume.

Ştia prea bine ce soartă o aştepta dacă rămânea nemăritată, iar perspectiva o îngrozea. Acum rujul pe care îl dăduse la schimb pentru a lua nişte brățări de la un

vânzător ambulant, ca să-i facă pe plac lui Kalim, i se părea un păcat.

JAMIL

Dacă traiul la o oarecare distanță de sat avea anumite avantaje, ei bine, odată cu el veneau şi dezavantaje. Cu excepția sforăitului slab al Faridei şi, uneori, a foşnetelor din camera copiilor, casa era cufundată în linişte. Boarea slabă de vânt ce se mai pornea uneori seara se oprise de tot şi nici măcar copacii nu mai şopteau. Era cald în cameră. Jamil voia să se dea jos din pat ca să pornească ventilatorul, dar era ca şi cum ar fi paralizat complet. Pur şi simplu nu-şi putea aduna nici măcar energia necesară să-şi salte capul, darămite să se ridice de pe charpai.

Cunoştea cauza stării sale de slăbiciune. Era una singură: Abida. Era a treia noapte la rând când fata lipsea din casă. Fiica sa credea că el nu ştie că ea sărise de pe geamul celeilalte camere imediat după cină, lăsându-şi patul plin de haine acoperite cu un cearşaf ca să-i păcălească pe ei. Farida pretindea că ştie tot ce mişcă legat de manevrele femeilor, dar când se uita acum la ea, cum dormea cu gura căscată, Jamil se simțea gata să râdă. Femeia asta putea fi complet ignorantă când venea vorba de lucrurile care contau cu adevărat. Abida îi tot turna gogoşi cum că merge să vadă ce face o femeie pe nume Safiya care se pregătea să nască, iar Farida înghițise minciunile pe nemestecate. Dar el ştia ce se petrece.

Şi totuşi, iată-l aici, prefăcându-se paralizat numai ca să nu trebuiască să se ridice şi să descopere motivul absenței fiicei sale în fiecare noapte. Doar nu era prost. Ştia că are legătură cu un băiat, dar oare fiica lui era într-adevăr atât de proastă?

Clătină din cap, încercând să se trezească de-a binelea. Fata era responsabilitatea lui, şi putea măcar să o readucă pe calea cea bună. Dar ce anume însemna calea cea bună? se întrebă el. Calea care ducea la o viaţă de trudă, o stingere treptată a încrederii şi libertăţii, calităţi pe care fiica lui le avea din belşug – bine, asta dacă putea cineva să măsoare în vreun fel libertatea. În satul ăsta, cugetă Jamil, puteai. Un punct primit dacă îţi puteai salva fiica nou-născută ca să nu fie ucisă în mod „accidental" de către cineva din familie, doar pentru că era de sex feminin. Încă un punct pentru femeie dacă izbutea să umble prin sat fără să fie însoţită de-un bărbat. Zece puncte dacă se putea mărita din dragoste, ceea ce se întâmpla extrem de rar sau poate niciodată.

Lista putea continua la infinit: mici libertăţi pe care femeile şi le câştigau treptat de la bărbaţii din sat. Însă mai era cale lungă până acolo, iar Jamil ştia că ar putea trece mult şi bine de acum, în timpul vieţii Abidei, şi până când femeile din satul Khan Wala ar putea ajunge să cunoască ce înseamnă cu adevărat libertatea. Între timp, Abida trebuia ţinută sub control. Pentru siguranţa tuturor.

Deşi încerca din răsputeri să rămână treaz, creierul său cedă în cele din urmă în faţa nevoilor trupului de-a se odihni. Ochii i se închideau deja când scârţâi uşa – insuportabila uşă de placaj mâncată de termite ce nu înceta vreodată să anunţe sus şi tare sosirea cuiva. Jamil aproape zâmbi. Deşi era uşor să sari pe geam, acest lucru nu era la fel de uşor dacă persoana respectivă voia să se caţăre înapoi pe el. Era prea înalt. Se părea că până şi Abida avea anumite limitări.

Foşnetul familiar de haine umplu aerul în vreme ce fata înainta în vârful picioarelor spre camera cealaltă. Ajunsese aproape la uşă când vorbi Jamil:

— Unde ai fost toată noaptea?

Încercă să imprime cât mai multă autoritate în glas, dar tot îi sună slab.

— S-a îmbolnăvit Safiya, răspunse Abida fără să ezite absolut deloc. Deja poate să nască din zi în zi. Are nevoie de tot ajutorul pe care-l poate primi.

— E însărcinată de o groază de timp. Ce naşte, un elefant?

— Abbu, să ştii că nu prea e motiv de glumă. Să ai un copil nu-i deloc uşor, după cum ar trebui să ştii şi tu. Doar ai şapte.

Răspunsul Abidei era unul concis, abrupt. Propria fiică îi răspundea aşa. „În ce fată te-ai transformat!", cugetă el, fără să-şi dea seama dacă se simțea furios sau impresionat.

„În ce mincinoasă te-ai transformat!", chibzuia şi Abida în acel moment.

— Noaptea, străzile nu sunt un loc sigur pentru o fată de vârsta ta. De ce n-ai rămas să dormi acolo? Doar casa Safiyei e destul de mare, din ce-am auzit.

„Ha!" exclamă în gând. „Mai răspunde şi la asta!" O prostie din partea lui, dar pur şi simplu nu se putu abține să nu simtă o urmă de triumf când Abida şovăi pentru prima dată.

— Eu.. . n-am vrut să deranjez familia.

— Şi totuşi, ei n-au nicio problemă să te deranjeze pe tine. O să discut eu mâine cu socrul Safiyei.

— Nu!

Era o poruncă. Jamil se cutremură de-a dreptul auzindu-i tonul.

Farida dormea alături de el, complet imună la discuția lor.

Jamil se săltă pe coate.

— Ce-ai spus?

Lumina lunii căzu pe materialul kameez-uhn ei, făcând-o să semene cu o umbră rozalie în beznă. Fata făcu un pas în față.

— Îmi cer iertare! N-o să mai întârzii. Promit!

Bărbatul ştia că ar fi trebuit să fie mai ferm cu ea, că acum era momentul să stabilească fără echivoc faptul că sub nicio formă regulile casei nu trebuiau încălcate. Dar fusese o zi lungă, era foarte obosit şi, mai presus de toate, era un laş. Un laş ce se temea de propria fiică, îşi lăsă capul să cadă la loc pe pernă.

— Mergi la culcare! îi spuse.

— Ce s-a întâmplat? murmură Farida, trezindu-se abia acum.

A doua zi dimineață, Abida plecase înainte ca el să apuce măcar să se trezească. Mai mult decât orice, era impresionat de capacitatea fiicei sale de-a putea trăi cu atât de puțin somn. Cu toate astea, întrebarea care nu-i dădea pace era unde anume plecase ea? Nu era ca şi cum s-ar fi dus la şcoală. Responsabilitățile ei se limitau la a-şi ajuta mama cu muncile în gospodărie, iar mai târziu urma să aibă un soț care să-i dea comenzi. Şi care s-o controleze, spera Jamil.

N-o întrebă nimic pe Farida – chiar n-avea niciun rost.

Chiar şi la magazin, gândurile îi rămâneau numai la Abida. Cum să îi poată pune capăt acestei aventuri a fetei sale pe care era sigur că o are? Oare îşi putea aduna măcar curajul să o confrunte? Dacă se înşela, dacă ea era complet nevinovată?

Dar dacă avea totuşi dreptate? Simțea zvâcnetul sângelui pe sub penele puiului pe care îl ținea în mână. O clipă, una singură, se imagină cum ține între mâini gâtul propriei fiice. Gândurile îl purtară pe câmpuri, unde fiica sa îşi ținea iubitul în brațe, ducându-se la distrugere şi blamare nu doar pe ea însăşi, ci şi întreaga ei familie. Cuțitul coborî cu

putere peste gâtul puiului lipsit de orice bănuială, retezându-l din prima. Puiul i se făcu moale în mână. Îl aruncă în butoiul gata pregătit fără să-i mai acorde vreo atenție.

Ceilalți pui fuseseră martorii măcelului şi acum piuiau îngroziți, împingându-se în cuşti pentru a se îndepărta cât mai mult de el. Bărbatul nu se mai deranja să se spele pe mâini, ci întinse mâna să mai înhațe o pasăre. Provocați probabil de sângele de pe mâinile lui, puii o luară complet razna.

Hărmălaia era atât de puternică, încât el nu o auzi apropiindu-se de magazin. O văzu abia când umbra ei acoperi butucul de tăiere. Iat-o aici, mândră nevoie mare, ținând în mâini tava cu prânzul lui şi afişând un rânjet aparent nevinovat ce pentru el aducea mai mult cu unul ironic şi atotcunoscător.

Îi salută cum îi stătea în obişnuință şi lăsă tava pe o masă mai curată, departe de el. Jamil nu-i răspunse, simțindu-şi urechile bubuind la ideea pe unde umblase ea până atunci. Ştia că n-avea decât să-l mintă dacă o întreba. Dar tot nu se putu abține:

— Pe unde-ai fost?

— Tot acasă la Safiya.

De parcă s-ar fi născut cu minciuna în gură.

Fata dădu pompos la o parte cârpa în picățele şi scoase la iveală lintea galbenă într-un castron alături de două chapatti[23] şi o jumătate de ceapă crudă. Cu toți puii din lume la el în magazin, şi totuşi Jamil nu reuşea să pună pe masă decât linte pentru familia sa. Se spălă pe mâini în găleata veche de oțel pe care o ținea pe jos. Apa căpătă o

[23] „Lipie”, în urdu, în orig. (n. tr.).

tentă roz-închis, culoarea ruşinii de-a o avea drept fiică pe Abida.

Nu se grăbi deloc cu curățatul sângelui de sub unghii, sperând că astfel ea avea să plece şi să-l lase singur, dar când se îndreptă de spate, Abida era tot acolo.

— Abbu, pot să rămân cu tine dacă nu vrei să mănânci singur.

Inima lui Jamil păru să se topească, dar reuşi totuşi să-şi revină.

— Şi să ajungă tot satul să spună că n-am deloc ruşine pentru că-mi las fiica s-o vadă toată lumea? Nu prea cred. Du-te imediat acasă! Ți-ai făcut datoria.

Mai tânăra Abida l-ar fi implorat s-o lase să stea şi să mănânce cu el, însă fata din fața lui nici măcar nu clipi, ci doar se răsuci pe călcâie.

Încă o dovadă că fiica lui se schimbase, şi nu în bine.

— Acoperă-ți capul! latră în urma ei.

Ea se întoarse, afişând acelaşi rânjet enervant, şi-şi trase pe cap o duțatta subțire ce o făcea să arate ca o doamnă a nopții.

Cu coada ochiului, Jamil îl văzu apropiindu-se pe pir. Nu-l putea întâmpina în starea asta: cu nervii zdruncinați când o discuție cu pirul necesita fiecare dram de concentrare din partea sa. Îşi mai făcu de lucru cu un pui, sperând zadarnic că bătrânul avea să treacă pur şi simplu pe lângă el.

Dar de unde asemenea noroc pe el?

Bătrânul se opri exact în fața magazinului, unde se sprijini nonşalant de tejgheaua din tablă ondulată.

— Văd că te-am surprins într-un moment nepotrivit, începu el.

Jamil se văzu nevoit să-şi ridice privirea. Pirul era îmbrăcat ca de obicei, cu kameez şi şalvari albi scrobiți şi cu

barba albă ca neaua aranjată cu pieptănul şi dată cu ulei, în timp ce pe cap avea o tichie micuță, croşetată. Jamil îl salută, dar nu zise nimic de teamă ca nu cumva să prelungească discuția mai mult decât de obicei. Încercă să se prefacă ocupat cu puiul.

Încă o tăietură curată şi hop jos cu capul puiului. Pasărea îi tremură în mână înainte să o arunce în butoiul pregătit în care se aflau deja celelalte nefericite surate ale ei. Pirul urmărea transfigurat totul.

— Oare poți curăța vreodată sângele? întrebă el. Am observat că unghiile îți sunt mereu pline de cruste.

Ce întrebare tâmpită din partea unei persoane considerate foarte inteligentă!

— Cu săpunul ce se fabrică în ziua de azi se spală orice, pir sahab. Doar că mă vezi mereu îmbrăcat cu hainele de măcelar.

Pirul adulmecă aerul.

— Ce duhoare-i aici! A, îmi închipui că ajungi să te obişnuieşti. Deja mi se pare că mirosul de păsări moarte începe să dispară. Bănuiesc că acelaşi lucru e valabil şi pentru cei care curăță haznalele.

Jamil era sigur că acest comentariu era menit să-l enerveze, dar, odată cu trecerea anilor, se întărise pentru asemenea insulte. Săgeata trimisă de pir pur şi simplu ricoşa din el.

— Eu şi Rukhsana ne-am tot gândit, continuă pirul.

„A, deci acum trece la subiect.” Se scurseseră câteva săptămâni de la prânzul pe care-l găzduise pentru pir şi, după câteva comentarii încurajatoare, urmase doar tăcere.

După o bucată de vreme, Jamil se resemnase. Singurul său regret era că aruncase banii aiurea pe toată mâncarea aia – bani pe care i-ar fi putut folosi pe altceva.

— Abida s-a transformat într-o tânără femeie, comentă pirul, întrerupându-i cugetarea lui Jamil. Mă întrebam de ce n-are nicio însoțitoare.

— Însoțitoare?

— O femeie care s-o însoțească peste tot.

— N-am mai primit veşti de la tine, pir sahab, începu Jamil. Am presupus că nu mai avem niciun motiv de speranță.

Pirul clătină din cap.

— Păi, mie îmi place de fiica ta. Cred că ar fi perfectă pentru fiul meu. Înainte să apuce Jamil să răspundă, pirul îşi ridică mâinile şi adăugă: Dar nu-mi dă pace ceva.

Bucuria care apăruse dintr-odată în sufletul lui Jamil se ofili instantaneu.

— Nu-ți dă pace, domnule?

— Deunăzi, eram prin sat, la unu dimineața. Nu c-aş avea obiceiul să umblu aiurea pe afară la ora aia, dar o cunoşti pe Safiya, nevasta tâmplarului? A născut de curând şi mă aflam acolo ca să fiu martor al circumciderii bebeluşului.

Jamil simți cum i-o ia inima la galop şi-i amorțesc degetele. Lăsă jos cuțitul, silindu-se să audă glasul pirului din cauza zgomotului din propriile urechi.

Bătrânul, sesizând încordarea lui Jamil, se aplecă mai aproape de el.

— Şi cum ieşeam din casă, ghici ce-am văzut?

Jamil nu îndrăznea să rostească vreun cuvânt. Ştia ce-avea să spună pirul în continuare. Vederea îi era pătată de mii de punctulețe negre.

— Pe Abida, şopti pirul. Pe fiica ta, fugind pe nişte alei ferite la o asemenea oră din noapte. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Cum ar putea fiica unui om atât de onorabil să

fugă pe afară la o asemenea oră din noapte? Şi ce-ar fi putut să facă?

Jamil bombăni ceva.

— Ai? Scuze, nu te-am auzit!

Pirul se aplecă şi mai mult, suficient de aproape pentru ca Jamil să-i poată mirosi mai bine aroma de ulei şi de respirație puturoasă. O rețea de riduri adânci, ca nişte râpe, i se formă în jurul ochilor.

Jamil îşi drese glasul.

— Abida nu iese niciodată afară după şase seara. Pirul îşi ridică privirea.

— Dar eşti sigur, dragul meu?

De data asta Jamil îi întâlni privirea.

— Normal. Niciun copil de-al meu nu iese după ce se lasă întunericul.

— Ei, atunci înseamnă că m-a înşelat privirea.

— Cu siguranță aşa a fost.

Pirul oftă.

— Of, ce trist e să îmbătrâneşti! Nu i-as dori-o nimănui. Să te gândeşti că m-ar trăda aşa vederea...

Se îndreptă de spate şi-l bătu pe umăr pe Jamil. Degetele alea bătrâne păreau adevărate cuțite. Se străduia din răsputeri să nu se ferească.

— Rukhsana va fi mai mult decât încântată să afle că nu pe Abida am văzut-o acolo, cu toate că ar trebui să fac o programare la doctor în oraş. Trebuie să văd ce nu-i în regulă cu ochii ăştia.

Plecă la scurt timp după aceea, şi abia după ce Jamil îi văzu spatele dispărând complet îşi dădu seama că-şi ținuse răsuflarea.

„Abida, proasto ce eşti!”

Cum îi stătea în caracter, Farida începu să-l sâcâie de cum calcă pragul casei.

— Am auzit că pirul a venit astăzi la magazin. Ce-a zis? Rukhsanei îi place de fiica noastră? A iertat-o? Îşi frângea mâinile în timp ce spunea: De ce nu zici nimic?

Începutul unei dureri de cap începea să-i strângă tâmplele ca într-o menghină.

— Dă-mi pace, Farida! Am avut o zi lungă. Farida deschise gura să vorbească, dar Jamil ridică o mână, curmându-i avântul: Nu acum.

Femeia strânse din buze şi-i aruncă o privire ca de gheaţă.

Jamil oftă. N-o mai privi în ochi tot restul serii. Tot ce reuşea era să-şi ţină capul în mâini în vreme ce durerea se întetea în jurul frunţii. Zilele deveneau tot mai călduroase pe măsură ce se apropia luna mai, şi pârâiaşe de sudoare îi alunecau în jos pe spate, îmbibându-i kameez-ul. Se gândea adesea că ceilalţi copii ai săi erau prea mici ca să înţeleagă ceva, însă Yousaf şi Abbas îl surprinseră când veniră să se aşeze de o parte şi de alta a charpai-ului. Continua să-şi strângă capul între mâini, însă ştia că cei care veniseră la el erau băieţii. Îi identifica pe oameni după cum miroseau.

— Ca un câine, îi spusese o dată profesorul său, domnul Hashmi, plesnindu-l tare peste faţă. Mereu adulmeci mirosul oamenilor ca un câine vagabond. Ce e în neregulă cu tine? Nu te-a învăţat mama ta bunele maniere?

Şi, de parcă palma nu fusese de ajuns, începuse să-l bată pe Jamil cu un băţ, lovindu-l tare peste genunchi, unde durea cel mai rău.

— Dacă te mai prind că adulmeci iar oamenii, te belesc, kuttay ki aulad[24].

[24] „Pui de lele”, „fiu de căţea”, în urdu, în orig. (n. tr.).

Jamil îşi amintea cum mama sa venise a doua zi la şcoală şi-şi ridicase burka pentru a-l înfrunta față în față pe domnul Hashmi. Ochii femeii aruncau fulgere.

— Haramzaday[25], cum îndrăzneşti să-i spui câine?

Domnul Hashmi se prinsese de piept auzind insulta.

Timp de câteva secunde, rămăsese fără cuvinte, motiv pentru care mama lui se folosise de avantaj:

— Îl retrag chiar acum de la această şcoală. O să se ducă la şcoală în satul vecin, chiar de va trebui să meargă un kilometru jumate, dar n-o să mai revină într-un loc în care nu e respectat şi-n care e bătut măr de profesori. Aproape am murit când l-am născut. Crezi c-am să las un omuleț dezgustător ca tine să-l omoare doar ca să se distreze?

Cu asta, femeia îl scuipase în față.

Scumpa lui mamă! Cum să uite vreodată tot ce făcuse pentru el şi cât de rău o dezamăgea în momentul de față? Familia sa rătăcea şi devenea imposibil de controlat.

— Abbu, ce s-a întâmplat? Ai nevoie de ceva? De apă?

Yousaf îşi lăsă temător o mână pe genunchiul lui Jamil. Bărbatul îşi desprinse o mână de pe față şi acoperi cu ea mânuța copilului. Pesemne că acesta crescuse dintr-odată, întrucât fusese chiar micuță când i-o simțise ultima oară. Jamil clătină din cap. Mintea îi fusese atât de ocupată să le pună mâncare pe masă şi cu Abida, încât nu îi mai rămăsese deloc timp şi pentru ceilalți copii. Uneori nu-şi mai amintea nici măcar numele lor, atât de mulți erau.

Înainte să apuce să spună ceva, Farida dădu năvală înăuntru şi-i uşui pe băieți afară.

— Abbu trebuie să se odihnească. Acum nu-l mai sâcâiți cu prostiile voastre! Are chestii mai importante pe cap.

---

[25] „Ticăloşiile”, în urdu, în orig. (n. tr.).

— Nu făceam decât să-l întreb dacă vrea nişte apă, replică Yousaf bosumflat, dar se întoarse ca să li se alăture fraților şi surorilor sale aflați în cealaltă cameră.

Acum, că erau singuri, Farida aşternu un cearşaf curat peste charpai şi-l netezi peste funiile de iută. In timp ce-şi făcea de lucru, oftă de câteva ori, ceea ce Jamil ştia că e special pentru el. Cu toate astea, nu zise nimic – încă nu putea să o facă, nu până nu era sigur ce punea Abida la cale.

— De ce Abida s-a îngrăşat atât de mult? întrebă el într-un final.

Farida clipi.

— Ce? Cine?

Jamil îşi dădea seama că era ultimul lucru la care se aşteptase Farida, aşa că repetă întrebarea cu glas scăzut şi măsurat.

Soția lui făcu ochii mari.

— Nu ştiu la ce te referi. Abia de mai mănâncă ceva. Indiferent ce reuşesc să-i dau să înghită, ea dă înapoi. Aproape ca şi cum...

Femeia râse, clătinând din cap.

— Ca şi cum ce?

— Iartă-mă! Toate grijile astea din pricina pirului şi a Rukhsanei m-au dat peste cap.

— Farida, ți-am pus o întrebare. Aproape ca şi cum ce?

Farida miji ochii.

— De ce te porți aşa? Abia când el se aplecă în față, pregătindu-se să se ridice, adăugă şi Farida: Am vrut să spun ca şi cum ar fi însărcinată, la cum vomită tot timpul. Mulțumit?

Jamil se lăs să cadă la loc pe charpai. Dintr-odată, începură să-i tremure genunchii. Şi-i prinse strâns cu mâinile.

— Ce te-a făcut să zici asta? îl întrebă Farida, dar el o ignoră.

Oare Abida chiar era însărcinată? Creşterea în greutate putea fi pusă pe seama prea multor dulciuri pline de grăsimi pe care-i plăcea să le mănânce, dar ceva anume îi spunea că nu era cazul şi acum. Normal că nu era. Înainte, fata nu luase niciodată în greutate. Jamil începu să se tragă de păr şi clătină din cap când Farida îi oferi o ceaşcă de ceai. Duhnea a balegă de vacă.

— Farida, măcar poți să-mi faci ceaiul la un foc de lemne?

— N-avem destule lemne, Jamil, şopti Farida cu o expresie buimacă. Trebuia să aduci lemne acum câteva săptămâni.

Jamil închise ochii.

— Când se întoarce? A zis ceva?

Farida nu-i răspunse, motiv pentru care Jamil scoase un geamăt. Era nevoit să aştepte.

Când Abida sosi într-un final, toată furia care clocotise în el se stinsese, iar locul îi fusese luat de oboseală. Jamil avea nevoie de toată energia ca să-şi țină capul drept. Nici măcar energia să o ia la întrebări n-o mai avea. Închise ochii, bucurându-se de întuneric. De-ar fi putut să mai stea aşa câteva minute, era sigur că bubuitoarea durere de cap avea să-i dispară.

Farida vorbi prima:

— Şi, ia zi, fata mea, pe unde ai umblat? Ai măcar idee câte griji şi-a făcut tatăl tău din cauza ta?

Râsul Abidei fu unul vesel, aproape muzical.

— Dar, de ce? Nu e nici măcar vremea cinei. În plus, ar fi trebuit să stau cu biata Safiya, dar abbu s-a comportat prea ciudat în ultima vreme şi n-am vrut să-i stârnesc mânia.

Minciuna scoasă cu atâta uşurinţă a fost cea care a declanşat totul. Energia care se disipase cât timp o aşteptase pe Abida se scurse înapoi. Mintea i se limpezi complet. Sări din pat, gata în sfârşit să-şi înfrunte fiica în privinţa a ceva ce-l frământase mult prea multă vreme. Aruncă o privire către camera cealaltă, mulţumit că zarva copiilor îi împiedica să audă ceva, şi se apropie de Abida.

Teama îi strâmbă Abidei trăsăturile preţ de câteva clipe înainte să arboreze o expresie amuzată.

— Abbu, ce se petrece?

Se uită la părinţii săi.

— De când a venit pirul încoace la prânz, vă purtaţi amândoi ciudat.

— Unde-ai fost? întrebă Jamil.

„Minţi!" o îndemnă în sinea lui. „Minţi şi de data asta, şi vezi ce-o să păţeşti!"

— Am fost la Safiya. Unde altundeva să fiu?

Farida expiră prelung.

— Of, Abida, de câte ori să-ţi mai spun că nu trebuie să-ţi baţi prea mult capul cu alţii?

Cât de uşor înghiţea Farida minciunile fiicei sale! La fel cum o făcuse şi el.

Zâmbetul Abidei părea să frizeze îngâmfarea, dar apoi privirea i se abătu la Jamil şi zâmbetul îi păli instantaneu.

— Safiya a născut acum câteva săptămâni, începu el. Se zice că se simte destul de bine, aşa că ce faci tu, mai exact, toată ziua acasă la ea?

Abida se îndepărtă cu spatele de Jamil până ce atinse cu spinarea peretele vopsit cu var ieftin ce se descojea tot timpul.

— Uite cum îţi strici kameez-ul ăla frumos! rosti Farida. Prostănaco!

— Tacă-ți gura! latră Jamil, fără să-i mai pese dacă-l auzeau copiii.

Prea bine, lasă-i să-l audă! Era o lecție pe care s-o bage la cap. Porni iar spre Abida, apropiindu-se de ea.

— Aşadar, scumpa mea fiică, cu cine te-ai întâlnit?

— N-are niciun prieten, interveni Farida. Cu cine să se întâlnească?

Spre groaza lui, Abida îşi cuprinse abdomenul cu mâinile. Jamil încercă să-şi alunge lacrimile clipind. Era dezgustat de propria persoană care suspina ca o fetiță.

— Abida, ne-ai distrus. Şi te-ai distrus şi pe tine însăți.

— Oh! exclamă Farida.

Jamil nu era sigur dacă întreaga oroare a situației îi devenise limpede şi ei. La fel de bine ea ar fi putut rămâne blocată tot la kameez-ul distrus.

Abida îl fixa cu privirea, ținându-şi gura uşor deschisă. Nici măcar o urmă de vinovăție pe trăsăturile alea curate. Ba, din contră, părea triumfătoare.

— Îl iubesc, abbu. Ne vom căsători.

Jamil era atât de aproape de fiica sa, încât ar fi putut întinde mâna şi s-o plesnească direct peste față. Doamne, ce tare îşi dorea s-o facă!

— Abida, eşti o mare proastă. Nu te mai minți singură!

Indiferent cine e, nu se va căsători niciodată cu tine.

Jamil nu mai suspina. Îşi şterse mucii de la nas cu mâneca propriului kameez.

— Ba da, replică Abida complet netulburată. Dacă ai şti cine e, nu ți-ar mai fi atât de frică.

Răspunsul îl şoca atât de tare, încât, preț de o secundă, rămase pur şi simplu ca trăsnit, cu brațele pe lângă corp.

— Nu vreau să ştiu cine este. Să nu-mi spui!

Trăsăturile Abidei se îmblânziră.

— S-a hotărât deja, abbu. Aşadar, chiar n-ai niciun motiv să te îngrijorezi.

Replica ei îl trezi din nou la viaţă.

— N-am niciun motiv să mă îngrijorez? Ai fost văzută. De către pir, nici mai mult, nici mai puţin.

În spate, o auzi pe Farida prăbuşindu-se pe jos.

— Cu cine?

Spaima pe care o zărise mai devreme reveni pe chipul ei. Acum părea buimacă, vulnerabilă, cu privirea plecată în pământ.

— Ce o să-mi facă?

Jamil se bătu uşor cu un deget în bărbie.

— Hmm, stai să mă gândesc! Ce zici dacă te înecă în râu? Sau, şi mai bine, dacă te arde pe rug? Cum ţi se pare?

Chipul Abidei împrumutase culoarea laptelui acrit, dar fata nu făcu decât să ridice din umeri.

— Cui îi pasă de pir? El n-o să mai poată face nimic după ce-o să ne căsătorim. E doar un bătrânel amărât şi inutil.

Atunci o plesni peste faţă. Mâna îl ustura, dar nu se opri ca să tragă aer în piept. Cu mâna cealaltă, o împinse pe Abida cu faţa în perete.

Ţipetele Abidei erau ca o muzică pentru urechile lui, însă doar pentru o secundă.

În noaptea aceea, Farida plânse până adormi, dar Jamil rămase perfect treaz. Avea senzaţia că n-o să mai poată dormi niciodată. Se uită la locul în care o împinsese pe Abida cu faţa în perete. În întuneric, îşi acoperi propriul chip cu braţul, aşteptând să i se stingă trădătoarele suspine.

ABIDA

Pe Abida o durea capul, însă, în mod remarcabil, pe față nu avea nicio urmă după bătaia încasată. Era ca şi cum tatăl ei se antrenase să provoace durere fără să lase vreo urmă. Din când în când îi mai scutura zdravăn mama, dar niciodată nu-şi lovise copiii, aşa că palma pe care o primise peste obraz o şocase profund. Iar apoi o împinsese cu fața în perete. Şocul, mai degrabă, nu durerea, fusese cel care o făcuse să izbucnească în lacrimi şi să se retragă la ea în cameră, asta dacă putea fi numită cameră. Puțea a pământ umed şi a haine nespălate, a boală şi a delăsare. Abida pierduse şirul dăților în care frații ei se îmbolnăviseră aici de malarie sau al zilelor ce se scurseseră în vreme ce îşi ajuta mama să-i îngrijească. Era ca şi cum se născuse să fie sclavă, să muncească fără nicio recompensă. Nu îndrăznea s-o recunoască față de ea însăşi, dar existau ocazii în care îşi dorea să-i moară toți membrii familiei, aşa încât să poată în sfârşit să fie si ea liberă.

Privirea i se abătu la ceilalți frați. Semănau cu nişte îngeraşi frumoşi. Oare chiar atât de rea era? Fusese îndreptățit tatăl ei s-o bată în halul ăla? Întrebările îi roiră în minte până când se ridică de pe charpai. Un scurt moment de amețeală când durerea îi străbătu capul, dar apoi vederea i se limpezi şi, strângându-şi burtica, se apropie de perete, îndepărtându-se de uşă. Mama îi lăsase nişte tamarin într-un castron. Abida îl înhață, sugând lacom din fruct.

Acum nu mai conta nimic, nici durerea şi nici familia. Decizia fusese luată, la bine sau la rău. Întoarcerea acasă din seara asta nu fusese decât ca să-şi ia adio. După ce se retrase în colțul cel mai îndepărtat al camerei, îşi scoase telefonul mobil din buzunarul ascuns pe dedesubt.

— Abida, e doar pentru urgenţe, îi spusese Kalim seara trecută în timp ce i-l dădea. Să nu-l foloseşti în faţa nimănui, ca să nu intre la bănuieli.

Bucuria ei era prea greu de ascuns. Se simţea de parcă era gata să izbucnească în orice clipă în râs. Chiar şi în clipele în care încasa bătaia de la tatăl ei, se gândea la cum fusese gata să râdă.

Urmau să fugă împreună. Ei mai că nici nu îi venea să creadă. Prostănaca de Abida, cugetă ea în timp ce recita un ayai[26], suflându-l apoi în aer pentru a se proteja de diavol. Era un plan destul de nebunesc ce presupunea o bucată bună de drum în care trebuia să alerge, dar tot era mai bun decât niciun plan. Inima i se frânse când se gândi la toate nopţile nedormite pe care şi le petrecuse bătându-se cu mâinile peste burtă, uneori zăcând întinsă pe podea, iar alteori blestemând copilul ce creştea în ea. Ba chiar încercase să-l împingă afară din ea, aşa cum procedase Safiya în urmă cu câteva săptămâni. Dar al ei era un copil ajuns deja la maturitate, în timp ce al Abidei încă mai creştea, lipit parcă de ea cu ajutorul unui lipici invizibil. Iar acum exact acelaşi copilaş urma să-i fie salvarea. Kalim nu avusese curajul să le spună părinţilor săi, dar cel puţin se arătase dispus să plece departe cu ea şi să se căsătorească.

— Acum nu mai putem aştepta. Deja începe să se vadă. Ne vom face mai târziu griji din pricina familiilor noastre, îi spusese el. Când vor vedea că le soseşte un nepot, se vor topi cu totul. Ştiu sigur.

„Nepot?” Kalim deja credea că e băiat, lucru ce-o irita pe Abida. De ce nu o fată? Normal că nu prea se cădea ca tocmai ea s-o facă pe lupul moralist având în vedere că

---

[26] Verset din Coran (n. tr.).

singură încercase, până de curând, să-şi omoare prin orice metodă propriul bebeluş.

— Linişteşte-te! se îndemnă în vreme ce trăgea iarăşi discret de draperie.

Încă nu se întrezăreau zorile, aşa că toate rămâneau învăluite în umbră, căci singura lumină provenea de la vechea lampă cu ulei din colțul opus. Trecu în vârful picioarelor de uşă şi de charpai-ul părinților ei, cu inima bubuindu-i în piept. De cele mai multe ori, tatăl său avea un somn foarte uşor, iar după evenimentele de ieri, de bună seamă că era extrem de încordat. Dar trebuia totuşi să se uite. Promisiunile lui Kalim sunau foarte bine – să se căsătorească în secret, apoi să se întoarcă mândri cu copilul în sat –, dar Abida nu era deloc proastă. Mereu fusese foarte realistă. Ca să evite orice motiv de suspiciune din partea bătrânilor satului, trebuiau să se țină luni bune, chiar ani, departe de sat. N-avea să le fie deloc uşor să şteargă ruşinea de-a fi fugit departe, nu în satul ăsta.

Îşi coborî privirea la părinții ei adormiți şi-şi înghiți lacrimile ivite pe neaşteptate. Se întrebă când urma să-i mai vadă, mai cu seamă acele riduri dintre sprâncenele tatălui ei, acum întipărite pentru totdeauna pe chipul lui, riduri pe care Abida ajunsese să le iubească: grijile pentru familia lui i le făcuseră. Fața mamei sale rămânea în umbră, dar, chiar şi dacă n-ar fi fost aşa, Abida ştia că ar fi fost imposibil să i-o vadă. La fel ca toate soțiile cuminți, mama ei îşi ținea capul acoperit şi când dormea, astupându-şi de obicei toată fața. O dată sau de două ori, unul dintre micuți țipase, confundând-o cu un cadavru.

Abida se înecă atunci când îşi aminti, apoi îşi acoperi iute gura cu mâna.

Tatăl ei se mişcase, murmurând ceva în somn.

Abida se mai apropie un pic.

— Abida, rosti el, înainte ca vorbele să i se topească într-un murmur incoerent.

Era vremea să plece. Din clipă în clipă, Kalim urma s-o sune pe mobil, iar Abida nu voia ca zgomotul să scoale toată casa.

— Iertați-mă! şopti înainte să plece.

JAMIL

— Trezeşte-te! Trebuie să te trezeşti!

Mintea lui percepu cuvintele, însă refuza să ia vreo măsură, trăgându-l în schimb şi mai adânc în abisurile întunecate ale somnului atât de liniştit, încât abia când simți arsura unei palme peste față izbuti să-şi deschidă ochii.

Furia îl cuprinse instantaneu, aşa că ridică imediat mâna să-l plesnească pe indiferent cine cutezase să ridice palma la el. Ochii săi întâlniră imediat privirea cuprinsă de panică a Faridei, iar mâna îi coborî de bunăvoie.

Gâtul îi era prea uscat ca să formeze cuvinte. Sâsâi la ea.

Farida îi răspunse la fel. Ar fi fost comic dacă n-ar fi zărit groaza ce juca în ochii ei.

O înhață de umeri şi o scutură zdravăn. Din fericire, îi reveni şi glasul:

— Ce s-a întâmplat?

Porunca din tonul lui nu făcu decât s-o determine să izbucnească în lacrimi.

Pentru a doua oară în numai douăzeci şi patru de ore, Jamil ridică iar mâna la o femeie. Palma o trânti pe Farida la podea.

— Te rog să mă ierți, Farida! Nu ştiu ce mi-a venit.

Îi tremurau mâinile. Se aplecă pentru a o ajuta să se ridice, şi abia atunci se revărsară şi cuvintele din ea. Ceea

ce spuse femeia îi făcu să se cutremure pământul de sub picioare.

O prinse de mână şi se repeziră amândoi afară, urmați îndeaproape de copii.

— Abbu, ce s-a întâmplat? strigă Yousaf.

— N-ar trebui să vină şi ei cu noi, îi spuse el soției sale, dar femeia era plecată pe altă lume.

O frică adâncă îl cuprinse strâns când văzu expresia ei.

Clătină din cap pentru a-şi alunga gândurile negre ce păreau să nu-i mai dea pace. Ştia că în urma lor le veneau copiii, dar nu avea puterea necesară ca să-i certe; nu mai avea puterea nici să se uite înapoi. Dacă o făcea, nu era sigur că ar mai fi avut tăria să meargă mai departe. Cu tot somnul de care avusese parte, picioarele i se părea fragile şi lipsite de energie, ca şi cum o singură pală de vânt i le-ar fi putut frânge. „Pas cu pas!" îşi spuse în gând.

În piața satului domnea o linişte bizară. Doar câțiva copii se mişcau prin fața chioşcurilor goale, cu şlapii lor de plastic clămpănind când le loveau călcâiele în vreme ce se alergau unul pe altul. Stejarul cel înalt din mijlocul pieței pândea acolo ca o santinelă.

Un copil se lumină la față când îl văzu pe Jamil şi arătă spre el.

— Ți-au dus fiica pe malul râului, rosti el cu bucurie în priviri. E tot satul acolo. Ce distracție o să fie! Mori, Abida, mori!

Jamil nu mai ştia cum acoperise distanța dintre piață şi râu. Abia când calcă pe un spin îşi dădu seama că era în picioarele goale. Nu îi păsa dacă îi dădea sângele. După tot ce se întâmplase, o merita. Îşi dezamăgise fiica.

Îi auzi înainte să apuce să-i vadă – un puternic cor de glasuri unanime, precum răgetul unui leu cuprins de furie. Când îi văzu pe cei de-acolo, simți că-l lasă genunchii.

Mulțimea aducea cu un enorm talaz de furie, o mare de capete negre întoarse către malul râului.

Se îndreptă de spate, o prinse pe Farida de mâna rece ca gheața şi se împinse prin mulțime, împungând cu umărul în spinările oamenilor ca să treacă de ei. Se dădură imediat laoparte din fața sa. Câțiva şuierară spre el. Când ajunseră pe malul râului, Jamil băgă de seamă că vreo câțiva bărbați cu turbane albe stăteau pe o movilă de pământ, cu Abida în mijloc. Veşmântul îi fusese sfâşiat în dreptul pieptului şi îi dezvăluia goliciunea. Rămase şocat să vadă cât de avansată îi era sarcina: burtica îi ieşea în afară de parcă cineva i-ar fi înfipt un pepene înăuntru. Simți un val de afecțiune pentru acea ființă – nepotul lui. Părul Abidei flutura în vânt precum velele negre ale unei corăbii pe cale să se scufunde. Când ea îi văzu, strigă un singur cuvânt:

— Abbu!

A fost ca un bici pe spatele lui. Farida se prăbuşi pe jos, scoțând un geamăt de teroare pură.

— Dați-i drumul! strigă Jamil ca să acopere hărmălaia.

Pirul, care stătea triumfător acolo cu turbanul de un alb imaculat şi ochii aruncându-i văpăi, ridică o mână ca să amuțească mulțimea. Mugetul se stinse imediat.

— Prea târziu, Jamil! N-ai izbutit să-ți faci datoria de tată. Fiica ta a fost descoperită pe când încerca să scape în această dimineață din sat alături de un băiat. L-a lăsat pe băiat să scape, iar acum refuză să-i dezvăluie identitatea. Dar orice-ar fi, noi tot o să-l găsim. Nimic nu rămâne ascuns prea mult în satul ăsta.

Jamil închise ochii.

„Abida, proasto!" cugetă el. „Cine fuge în plină zi?"

— Urmează să se căsătorească! rosti el cu glas tare.

— Mincinosule! strigă pirul drept răspuns. Mincinosule, mincinosule, mincinosule! Aveai de gând s-o aduci pe

această kanjari în casa mea, să i-o încredințezi onorabilului meu fiu dacă n-aş fi surprins-o asupra faptului. Rezultatul lascivității şi păcatului din ea stă drept mărturie a caracterului fiicei tale, a acestei kanjari ce e.

— Au avut permisiunea mea.

— Altă minciună! Întrucât e-atât de clar că nu mai gândeşti cum trebuie, dragul meu Jamil, permite-ne să-ți condamnăm noi fiica în locul tău. Fireşte că poți face tu onorurile. Deci ce ar trebui să fie? Iubire sau onoare?

Jamil dădu să protesteze, însă cineva îl prinse de mână. Îşi coborî privirea şi văzu că era soția sa.

— Elibereaz-o! rosti ea, rămasă tot pe jos, cu eşarfa alunecându-i de pe cap.

Jamil îşi smulse mâna din a ei.

— Ți-ai pierdut mințile.

— Nu vezi că am pierdut-o deja? Te rog, soțul meu, nu-i da pierzaniei şi pe ceilalți! Uită-te la ei!

Jamil închise ochii, iar lacrimile începură să îi curgă pe obraji.

— Uită-te la ei!

Aruncă o privire în urmă şi-şi văzu copiii tremurând în vânt. Cum de putea să fie atât de rece spre finalul verii? Văzu ce viață îi aştepta dacă Abida continua să trăiască. Îi văzu goniți din şcoala locală şi îi văzu incapabili să-şi găsească ceva de lucru chiar şi ca simpli ucenici. Îi văzu loviți şi împinşi oriunde ar fi mers. Văzu finalul.

— Nu.

Îşi mută iarăşi privirea la Abida, dar, spre surprinderea lui, ea zâmbea.

— Gândeşte-te la cei mici! strigă fata. „Biata mea prostuță!” rosti Jamil în gând.

— Iubire sau onoare? strigă pirul. Spune-ne! Gloata îi urmă exemplul şi începu să strige şi ea:

— Iubire sau onoare?

— Haide, îi cer tatălui să aleagă soarta fiicei sale! Măcar hai să cădem la un consens!

Farida începuse să plângă.

— Haide, dă-i bătaie... măcar salvează-ne ceilalți copii!

Îngăduie-le să aibă o şansă la viață! Ea e oricum pierdută pentru noi.

Zâmbetul Abidei începea să tremure. Jamil vedea efortul pe care fata-l depunea ca să continue să zâmbească. Abida încuviință din cap.

— E-n ordine! erau cuvintele formate de buzele ei, aşa încât s-o vadă numai el.

Jamil îşi aminti cum o apăra de palmele Faridei, cum fata îl cuprindea în brațe şi cum o desprindea cu greu din strânsoarea Faridei până ce ea se prăbuşea pe charpai şi rămânea cu capul în mâini.

— Ai răsfățat-o până peste poate.

Chiar aşa?

Fără să ştie cum anume, izbuti cumva să ajungă în fața fiicei sale.

Cu blândețe, pirul îi conduse mâna până pe creştetul Abidei.

— Faci ceea ce trebuie, murmură bătrânul. Nu te poți împovăra singur cu păcatele acestei creaturi. Ea a încetat să-ți mai fie fiică în clipa în care şi-a făcut de cap cu iubitul ei. Merită să moară.

Jamil era complet amorțit. Auzea cuvintele pirului, însă nu pricepea ce înseamnă.

Abida se răsuci şi intră în apă.

— Fă-o!

Curentul nu era puternic, dar, dacă cineva s-ar fi avântat mai departe, ar fi fost greu să-l mai ajute să iasă. Apa

clipocea lovindu-se de maluri, udându-i şalvarii lui Jamil. O urmă pe Abida în apa rece.

— Fă-o! îl zori pirul.

Şi uite aşa, începu să aplice o presiune tot mai puternică asupra gâtului fetei sale până când capul ei dispăru în apa de un maroniu murdar.

Nu ieşea nicio bulă la suprafaţă. Abida era moale ca un peşte.

„De ce nu te împotriveşti?”

O văzu pe fată dinaintea ochilor şi-şi aminti naşterea ei, când lumea se strânsese înjur şi se rugase pentru un fiu, deşi el se rugase în secret să aibă o fiică.

Iubire sau onoare?

Se gândi la primii ei paşi făcuţi cu degetul lui în mâna ei micuţă. Îşi aminti cum dăduse prima raită cu ea prin sat, cum ea ţipase când văzuse vata de zahăr şi cum se mânjise pe toată faţa grăsună în vreme ce încerca să o lingă pe toată.

Iubire sau onoare?

Îl văzu pe soţul pe care n-avea să apuce să-l vadă, copiii cărora n-avea să le mai dea naştere vreodată şi casa în care n-avea să mai apuce să locuiască.

Văzu sfârşitul.

Îşi văzu fiica, încă o fată ce sfârşea în râu.

Fiica lui? O fată în râu?

Într-o fracţiune de secundă, îi trase un picior pirului şi-i scoase capul Abidei din apă.

Aceasta icni ca un copil nou-născut, apoi începu să scuipe pe măsură ce apa îi ieşea din plămâni.

Mulţimea aducea acum cu un val de furie neagră, cuprinsă de ostilitate.

Pirul făcu ochii mari în vreme ce se aduna de pe jos. Jamil văzu cu o oarecare satisfacţie că hainele lui de un alb imaculat erau acum pline de noroi.

— Tu, haramkhor[27] ce eşti...

Jamil o strânse pe Abida la piept. N-avea să mai lase pe cineva să-i facă vreodată rău.

— Păstrați distanța!

Pirul deschise gura să țipe ceva, însă apoi chipul i se goli de culoare. În depărtare, sunetul scos de sirenele poliției se auzea tot mai tare.

ABIDA

Abida se agăța gemând de tatăl ei, un copil speriat şi ud. Strânsoarea în jurul ei era atât de puternică, încât fata avea impresia că i-ar putea fractura coastele. Era ca şi cum el nu mai voia să-i dea vreodată drumul.

— Cine a chemat poliția? întrebă pirul.

— Omorâți-o înainte să ajungă ei! țipă cineva din mulțime. Inecați-o! Ardeți-o!

Fata închise ochii strâns în fata furiei crescânde a sătenilor, însă acum sirenele le acopereau deja țipetele.

— Uite, Abida! şopti tatăl ei. Suntem în siguranță.

Ea deschise ochii, aproape orbită fiind apoi de luminile girofarurilor.

Nu era doar o mică maşină de poliție, ci un adevărat convoi, cu tot cu agente de poliție care ieşiră din jeepuri cu dupatta lor oliv fluturând în vânt. Femeile aveau nişte expresii criminale pe chipuri. O smulseră pe Abida din brațele tatălui ei.

— Gata, fată, acum eşti în siguranță! îi şopti una dintre ele la ureche. Eşti în siguranță față de aceste animale.

Pirul era livid de furie. Abida nu-l mai văzuse niciodată aşa: împrăştiind stropi de salivă în timp ce țipa, cu ochii larg

[27] „Păgân”, „necurat”, în urdu, în orig. (n. tr.).

deschişi si holbaţi si cu braţele săltate în aer. Bătrânul ridică un deget tremurător.

— Soarta acestei fete a fost deja decisă de către jirga. Nu puteţi să faceţi aşa ceva. Se supune legilor noastre, iar noi am condamnat-o la moarte.

— Gura, bătrâne! i-o reteză inspectorul de poliţie. Orice spui poate fi folosit împotriva ta la tribunal.

— Voi nu aveţi nicio autoritate aici.

Inspectorul îl fixa cu privirea. În luminile girofarurilor, chipul lui părea lipsit de orice expresie.

— Mai spune-mi o dată că n-am nicio autoritate aici! Spre deosebire de ce-ai putea crede tu, acum uciderea în numele onoarei se numeşte crimă.

Toată lumea, inclusiv Abida, icni şocată.

— Fata asta este măcar rudă cu tine? se strâmbă poliţistul. Dacă nu, eu, unul, chiar nu înţeleg ce treabă are onoarea ei cu tine. Adică, până la urmă ce încerci tu să aperi?

Pirul deschise gura, însă apoi se gândi mai bine şi-o închise la loc, însă când agenta încercă să o îndrume pe Abida în unul dintre jeepuri, le sări în cale.

— Vă băgaţi în treburile jirga. Ea... ea e însărcinată cu un copil din flori!

Agenta aruncă o privire spre Abida.

— Mie nu mi se pare gravidă.

— Proştilor, uitaţi-vă şi voi câta burta are!

Inspectorul părea să se bucure de tulburarea care-l cuprinsese pe pir.

— Eu nu văd nimic.

Pirul părea pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

— Tu chiar nu îţi dai seama ce rău eşti pe cale să laşi liber? Tu ştii câte fete îi vor urma exemplul? Vrei să guste toate din plăcerea libertăţii? După accentul tău, pari un

bărbat onorabil din sudul Punjabului. Vrei să ai aşa ceva pe conştiință?

Inspectorul începu să râdă.

— Îmi spui că tu ai omorî orice fată ar îndrăzni să-şi ridice capul?

Clătină din cap şi îi întoarse spatele.

Nu băgă de seamă când pirul şopti:

— Da.

Abida simți un fior pe şira spinării.

— Dă-te din drum, bătrâne, şi du-te acasă! Agent Rabbiya, e vremea să o ducem pe fată în satul vecin, unde o aşteaptă viitorul ei soț.

— Încă nu s-a terminat, şopti pirul, cu ochii ațintiți la burta Abidei. Ai distrus renumele familiei tale, fată, şi reputația acestui sat. Fărădelegile astea nu rămân nepedepsite. Să-ți aminteşti asta!

— Nu mai asculta de el! o îndemnă agenta Rabbiya în vreme ce o conducea cu blândețe la jeepul care le aştepta. Urcă repede înainte să mai încerce ceva!

Abida îşi dădu seama că poliția n-ar fi intervenit vreodată în treburile satului... dacă n-ar fi fost plătită s-o facă. Nu le-ar fi trecut prin cap să i se pună împotrivă unui bătrân al satului cum era pirul doar ca să o salveze pe ea... nu din cauză că nu puteau, ci pentru că pur şi simplu nu le păsa. Fuseseră nevoiți să vină tocmai din oraş, unde aveau treburi mai importante de rezolvat decât să salveze o fată de la a fi omorâtă în numele onoarei. Ucideri în numele onoarei aveau loc zi de zi. De bună seamă că tânărul Kalim cheltuise tot ce agonisise ca să o salveze. Acum mila agentei i se părea falsă, însă Abida se agăța totuşi de ea. Era nevoită să o facă.

Mama ei plângea fără se ferească, însă nu interveni nimeni ca s-o consoleze. În cele din urmă tatăl său se urni cu greutate şi o cuprinse în brațe. Frații şi surorile ei

stăteau strânşi într-un grup compact, ținându-se unul pe altul în brațe, cu lacrimile şi mucii curgându-le pe fețele murdare. Abida ştia că îi condamnase pe toți. Îşi îngropa chipul în umărul agentei şi începu să suspine.

JAMIL

— Îl iei pe Kalim Nawaz drept soț potrivit legii?

Abida încuviință din cap.

Maulvi[28] îi puse de trei ori aceeaşi întrebare, si de fiecare dată Abida încuviință din cap. Jamil simțea cum îi creşte inima de mândrie. Frumoasa lui fată se mărita în sfârşit. Gata cu uciderile în numele onoarei. Nici măcar pirul n-ar mai putea îndrăzni să propună omorârea unui cuplu proaspăt căsătorit.

— Poate că n-ar fi în stare să facă ceva pe față, îi şopti Farida la ureche, însă asta nu înseamnă că nu-i poate face rău fiicei noastre pe ascuns. Doar are tot satul la picioare.

Femeia îşi şterse lacrimile, împrăştiindu-şi dâre de kohl pe toată fața. În pofida încercărilor ei de-a se face cât de cât prezentabilă într-o pereche de şalvari kameez din bumbac apretat, tot ca un spectru arăta.

Şi totuşi, avea dreptate, iar în timp ce o asculta, Jamil avea senzația că tot corpul i se goleşte de energie. Nu se simțea în stare nici măcar să deschidă gura ca să o liniştească. Se prăbuşi pe un scaun din apropiere în timp ce maulvi poftea martorii să semneze actele de căsătorie, în orice clipă, pirul îi putea lua fiica de lângă el. Nu era nevoie decât ca ea să se aventureze afară din casă, şi imediat se putea întâmpla ceva. Şi-n timp ce se uita la expresia de pe

[28] Preot oficiant cu barbă, cunoscător al legilor islamice (n. tr.).

fața mamei lui Kalim, îşi dădea seama că femeia s-ar fi bucurat să n-o mai vadă niciodată pe Abida.

În afară de părinții lui Kalim, nimeni altcineva din satul Khan Wala nu avusese curajul să participe la ceremonia de nikka[29]. Satul Chauns Shah era mai mare decât Khan Wala, însă cei de aici erau la fel de suspicioşi şi de plini de prejudecăți. Era un adevărat miracol că maulvi de aici se arătase de acord să-i căsătorească pe cei doi. O oală enormă plină cu pui cu curry fierbea afară, iar lângă ea se afla naan proaspăt coaptă, dar teama de pir îi ținea pe toți la distanță. Chiar şi dincolo de granițele satului Khan Wala, numele lui pir Sadiq impunea teamă.

— Am să împart mâncarea din uşă în uşă, îşi anunță Jamil soția. E un adevărat păcat să laşi mâncarea bună să se irosească.

— Mai ales la cât am cheltuit pe ea. Ar putea fi ultimul pui pe care-l vom mai vedea multă vreme de-aici înainte.

Chipul Faridei era brăzdat de riduri premature, iar încruntătura dintre sprâncene părea să nu se mai dea dusă vreodată.

— Nici nu-mi imaginez cum ne vor fi viețile de aici înainte. Cu pirul pe post de duşman, s-ar putea să trebuiască să cerşim pe străzi.

— Nu fi proastă, Farida! Zi mersi că fiica noastră e încă în viață!

— Deocamdată.

Cuvintele ei îi străpunseră inima. Se ridică în picioare şi se îndepărtă de ea. Avea chestiuni mai urgente la care să se gândească şi fără să mai adauge la ele povara temerilor Faridei.

---

[29] Căsătorie, un soi de contract care le permite celor proaspăt căsătoriți să aibă raporturi intime, potrivit legii islamice (n. tr.).

Maulvi îşi drese glasul şi toată lumea amuți. Bărbatul îşi strânse barba albă într-o mână.

— Ar trebui să plecați din această zonă, murmură el. Ochii săi lăcrimoşi se abătură la Kalim înainte de-a se muta la Abida, al cărei cap rămânea aplecat, acoperit fiind de o plasă dupatta ce-i ascundea părul.

— Îl cunosc foarte bine pe pir sahab. N-o să uite niciodată această umilință. Fiecare zi pe care o veți petrece în sat, vii, va fi un supliciu pentru el. Nici măcar Chauns Shah nu e sigur. Influența pirului se întinde până mult mai departe. Bebeluşul va reprezenta duşmanul lui de moarte. Va face tot ce îi stă în putere ca să se răzbune. În clipa în care va pleca poliția, va avea grijă să fii omorâtă, Abida.

Bărbatul avea dreptate. Inspectorul plecase imediat după evenimentele de ieri, lăsând doar doi agenți în urmă. Cu bastoanele şi carabinele lor învechite ce nici măcar nu păreau în stare de funcționare, protecția pe care dădeau aceştia senzația că o oferă părea extrem de fragilă.

Jamil se întreba ce-ar putea vinde ca să îşi poată permite să îşi trimită fiica departe de sat când vorbi şi Kalim:

— Ne mutăm în Lahore. Am un prieten care mi-a făcut rost de o slujbă în oraş. Ne vom stabili cum trebuie acolo.

Farida icni.

— MashAllah... ce frumos! Slăvit fie Dumnezeu!

Jamil simțea un amestec de uşurare şi de frică. Lahore era la mare distanță de ei. Pirul n-avea să o găsească pe Abida şi acolo. Însă era o lume complet diferită față de cea din sat. Fata lui nici n-ar şti ce-ar lovi-o. Dar, pe de altă parte, dacă rămânea aici, aproape sigur urma să fie omorâtă, într-un fel sau altul.

Aruncă o privire spre Abida, aşteptându-se să o vadă în lacrimi, însă ea zâmbea. Ochii îi erau pironiți în cei ai lui Kalim.

— E tot ce mi-am dorit vreodată, răspunse Abida.

„Dacă tu eşti fericită, atunci şi eu sunt fericit”, cugetă Jamil în timp ce surâdea şi el, însă teama continua să-i atârne ca un bolovan în stomac.

ABIDA

Dumnezeu. Miracole. Soartă.

Acum Abida credea în toate. După ce păţise, cum să nu creadă? Fiecare hurducătură de pe drum îi crea o senzaţie de disconfort, dar reuşea cumva să o ignore. Nimic din ce i se ivea în cale nu-i putea ştirbi din fericirea pe care o simţea azi. Îi înconjurase cu braţele talia soţului ei, şi chiar şi în lumina puternică a zilei, pe o motocicletă, simţea dorinţa lui pentru ea.

— Acum sunt în aproape şase luni, îl dojeni ea. Ai grijă la drum!

Kalim nu se uită în spate la ea, dar Abida ştia că şi el rânjea.

— Îi poţi găsi vină unui bărbat că-şi doreşte soţia? E mai bine să doresc pe altcineva?

Fata îl strânse si mai tare în braţe.

— Niciodată.

Abida îşi petrecuse toată viaţa în sat, aşa că, atunci când câmpiile verzi bogate le făcură loc caselor cu acoperişuri de stuf şi drumurilor cu parapete de metal, ea se îndreptă ceva mai mult de spate pe motocicletă. Cu cât înaintau mai mult în oraşul propriu-zis, cu atât devenea mai zgomotos. O cacofonie de claxoane de maşini, vânzători ambulanţi si ambulanţe ţipătoare o făceau să-şi acopere urechile. Aşa avea să fie Lahore? Nu vedea nici măcar un copac în această junglă de beton. Era o mare de cenuşiu şi maro, cu cerşetori umplând străzile înguste sau bărbaţi ce vindeau papagali

închişi în colivii, în vreme ce restul stăteau adunaţi în jurul magazinelor, holbându-se la ea cu picioarele atârnate deasupra rigolelor descoperite. Spre deosebire de sat, unde femeile făceau parte din peisajul de zi cu zi al vieţii de pe stradă, oraşul părea straniu de lipsit de ele. Poate cele care le ţineau în case erau privirile murdare ale burtoşilor de-acolo. Abida simţi cum îi chiorăie stomacul de la mirosul de peşte prăjit, dar nu îndrăzni să-i spună nimic lui Kalim.Toţi acei bărbaţi îi creau o stare de nelinişte. Avea să aştepte până ajungeau într-un spaţiu deschis. Molfăi dintr-o bucăţică amărâtă de carne uscată pe care i-o pusese la pachet mama ei.

— L-a costat o avere pe tatăl tău, aşa că ai grijă să o mănânci pe toată!

Draga ei mamă, mereu cu grija banilor. Uneori Abida se întreba dacă femeia o iubea măcar, dar apoi îşi aducea aminte de clipele în care era gata să fie înecată, când văzuse disperarea de pe chipul mamei ei, iar atunci se mustra singură. Normal că o iubea. Doar că iubirea ei era diferită de cea a lui abbu. Nimeni nu o iubea aşa cum o iubea tatăl ei. Acum o ştia prea bine.

Înainte să se adâncească şi mai mult în această reverie, Kalim zise:

— Priveşte înjur, Abida! Am ajuns deja în Khanewal şi în curând vom lua trenul către Lahore.

Abida îşi trase nasul. Khanewal nu era deloc cum se aşteptase. Pentru un oraş care se presupunea că e imens, totul părea înghesuit şi relativ apropiat unul de altul. Şi totuşi, când ajunseră pe bulevardele mai largi străjuite de copaci, cu case mari, vopsite în nuanţe de gri şi bej, simţi că rămâne cu gura căscată. Spre deosebire de satul ei, un oraş avea multe faţete. Dacă aşa arăta Khanewal, cum avea să fie Lahore?

Lahore... cuvântul continua să-i trimită fiori pe şira spinării. Dacă în urmă cu o lună cineva i-ar fi spus că în curând urma să fie măritată cu bărbatul visurilor ei şi că i s-ar îngădui să rămână în viaţă cu un copil din flori cu tot, i-ar fi râs în faţă. Cu toate astea, cumva, totul căpătase formă. Absolut toate lucrurile la care visase.

Era ciudat, acum, că se gândea la asta. Fusese atât de aproape de moarte, destul de aproape ca s-o atingă şi să-i simtă degetele scheletice cuprinzându-i gâtul ca să-i smulgă sufletul din ea, înainte ca tatăl său să o readucă la viaţă. Un copil adus pe lume de o femeie, însă a cărei viaţă îi fusese redată de către un bărbat. Tatăl ei. Dacă n-ar fi fost el, acum ar fi fost moartă. Poliţiştii ar fi ajuns prea târziu. După toate caznele prin care îşi făcuse tatăl să treacă, iubirea lui nu scăzuse nici măcar o frântură. Abida îşi amintea cum Shabnam şi multe alte fete dinainte de ea fuseseră aruncate fără milă în râu, cum o parte din femeile mai în vârstă spuneau că sufletele acestora umblau acum lipsite de odihnă, unele căutându-şi copilaşii ce fuseseră înecaţi în lapte şi lăsaţi pradă corbilor. Şi totuşi, ea era aici, îndreptându-se către Lahore.

Îşi plimbă o mână peste burta umflată şi simţi o lovitură din partea bebeluşului. Semnele de viaţă începuseră să se facă simţite cu câteva săptămâni în urmă, dar tot o surprindeau. Dacă n-ar fi fost tatăl său, copilaşul ar fi murit odată cu ea. O zi mai târziu, semnaseră actele care îi pronunţau soţi şi soţie, cu Abida punându-şi degetul pe post de semnătură, dat fiind că fusese declarată analfabetă. Nu îndrăznise să spună nimănui că mai comisese încă o fărădelege prin faptul că învăţase să citească şi să scrie de la Yousaf. In plus, era mai bine ca restul lumii s-o creadă analfabetă. Se întorseseră în satul Khan Wala şi apoi

parcurseseră scurta distanță care despărțea casa părinților ei de cea a lui Kalim.

Tatăl lui Kalim mersese acasă înaintea tuturor ca să le pregătească o primire aşa cum se cuvine, însă gura mamei băiatului se transformase într-o linie subțire când privirea ei o întâlnise pe a Abidei, apoi coborâse către burtă. Un zâmbet plin de cruzime îi întinsese apoi buzele.

— V-aş lăsa singuri pentru prima noapte... dacă ar fi prima voastră noapte împreună.

Iar apoi femeia începuse să râdă – un sunet neplăcut din partea unei femei într-o astfel de zi.

În pofida cererilor repetate din partea lui Kalim, mama lui nu-i lăsase să ia jeepul.

— Tatăl tău este bolnav. Acum pare în regulă, dar nenorocitul ăla de cancer poate reveni în orice clipă. Poate că voi vă luați tălpăşița la Lahore, însă eu voi rămâne aici ca să am grijă de el. Vreți să-l duc pe umeri la doctor?

Era o femeie mărunțică şi subțirică, însă privirea îi ardea de ură pentru noua ei soră. Abida se făcuse mică în fața acelei căutături. Tatăl lui Kalim îi oferise un zâmbet anemic înainte să-şi facă de lucru cu mâncarea. El măcar nu dăduse semne că ar urî-o, însă nici nu o iubea suficient ca să-i ia apărarea în fața soției sale. În cele din urmă, Kalim împrumutase o motocicletă de la un prieten.

Abida clătină din cap. Acum nu era momentul să se gândească la asta.

Era evident că nu puteau să rămână sat, nu după tot ce spusese maulvi. Scăpaseră o dată de pir, însă n-aveau de unde să ştie de ce era el în stare odată ce se stingea teama de poliție. Aşa că, încă de a doua zi, Kalim şi Abida se suiseră pe motocicletă şi porniseră către gara din Khanewal.

În vreme ce se apropiau de gară, Kalim începu să discute cu cineva la telefonul mobil.

— Acoperă-ți fața, Abida! îi spuse după ce încheie apelul. Acum nu mai suntem în sat. Femeile respectabile din Khanewal îşi ascund chipurile față de străini.

Poate o simți pe Abida încordându-se, căci opri motocicleta la umbra unui stejar impunător şi oftă.

— Doar până ajungem în Lahore. După aceea, îți promit că poți să faci orice vrei!

Băiatul se sui la loc pe motocicletă, ținând-o nemişcată până ce alunecă şi Abida pe ea.

— Iată-l pe tipul cu care am discutat! El va lua cheile de la motocicletă.

Un val de panică o lovi pe Abida.

— Dar ce vom face în Lahore? N-o să mai avem cu ce să umblăm.

— O să ne avem unul pe altul, Abida. Acum, tu pleci spre intrarea în gară în vreme ce eu mă ocup de bărbatul ăsta, dar să nu pleci prea departe! Khanewal nu e un loc sigur pentru o femeie neînsoțită.

Abida nu era pe deplin convinsă de răspunsul lui Kalim, dar se sili să-şi păstreze stăpânirea de sine. Nu avea niciun rost să se panicheze. Doar nu era ca şi cum ar mai fi putut să se întoarcă în satul Khan Wala.

O aştepta o viață complet nouă şi trebuia să o înfrunte.

Gara era o clădire joasă ce părea proaspăt vopsită în alb şi verde. Scânteia în soare, iar micile minarete reflectau lumina şi-şi proiectau umbrele pestrițe pe podeaua de ciment. In timp ce înaintau pe peron prin mulțimea de oameni, Abida se minuna de şinele de cale ferată care se intersectau în toate direcțiile. Mirosul de benzină şi de haine umede plutea greu în aer. Înainte să apuce să se uite mai bine în jur, un zumzet bizar umplu aerul. Încremeni.

Devenea din ce în ce mai puternic, şi cât ai clipi, un tren bej trecu în viteză pe lângă peron. O pală de vânt însoțea

mugetul motorului, ceea ce păru să acopere totul preț de câteva secunde.

— Ala a fost un tren? întrebă Abida, cu ochii lăcrimându-i din cauză că şi-i ținuse atât de mult deschişi. Nu mai voia să îi închidă niciodată. Voia doar să fie martoră a acelor minuni.

— Khanewal reprezintă un nod major pentru trenurile care merg spre nord sau sud. Un fel de nod de cale ferată.

— Ce e un nod de cale ferată? îl întrebă Abida, însă Kalim doar izbucni în râs.

Băncile de lemn erau ocupate toate de femei în vârstă care îşi țineau capetele în mâini în vreme ce copilaşii urlau pe jos. Abida se postă alături de Kalim pe când trenurile continuau să vină şi să plece. Fără Kalim, se gândi, ar fi fost pierdută. Ea nu ştia nimic. Încercă să îl ia de mână, însă acesta şi-o smulse din strânsoare.

— Nu aici, Abida! Nu se ține nimeni de mână în public.

— Dar acum ne aflăm într-un oraş mare. Abida ura scâncetul din propria voce.

— Sunt sigură că nu-i pasă nimănui. Kalim clătină din cap, dar nu-i răspunse.

— Miroase a peşte prăjit?

Un bărbat mânca dintr-o pungă de polietilenă, smulgând bucățelele de ziar care se lipiseră de pielea peştelui înainte să muşte din el. Zeama i se scurgea în barbă. Abida ar fi trebuit să se simtă destul de amețită de privelişte, însă stomacul o surprinse printr-un chiorăit pe post de răspuns.

— Putem să luăm şi noi? îl întrebă pe Kalim, însă acesta pornise deja mai departe, cu privirea ațintită la şine.

Abida îşi vârî mâna în buzunarul pe care şi-l cususe în betelia şalvarilor, dar apoi se răzgândi. Banii prețioşi pe care i-i dăduse tatăl ei i-ar fi putut fi de mai mult folos altundeva. Kalim era cel care trebuia să-i cumpere de

mâncare. Ce era în neregulă cu el? Noroc că în clipa aceea sosi şi trenul lor, altminteri Abida avea impresia că urma să izbucnească în plâns. De ce trebuia să fie mereu totul atât de greu?

În interior, trenul fremăta de viaţă. După călătoria plină de hopuri până în Khanewal, banchetele de piele jerpelită din compartimente arătau îmbietor. Se prăbuşi pe cel pe care i-l arătase Kalim şi-şi aşeză o mână peste burtică. Abia se aşezaseră în vagon înainte să simtă cum i se închid ochii. I se păru o adevărată binecuvântare când Kalim o lăsă să-şi odihnească pe umărul lui capul îngreunat.

— Ce plăcut e! murmură ea înainte să fie cuprinsă de un somn fără vise.

Abia când intrau în Lahore flutură din gene şi deschise ochii.

— Trezeşte-te, iubirea mea! îi şopti Kalim la ureche. Uită-te cu propriii ochi la oraşul la care ai visat!

Abida strânse cu putere zăbrele de fier de la geam şi se chiorî afară, cu ochii umezi în timp ce se căznea să se împiedice să clipească. Trase în piept mirosul de cartofi prăjiţi şi fructe putrede care venea de-afară, amestecat cu vapori chimic toxici ce păreau să semene cu o pătură care acoperea însuşi aerul. Îi lăsa un gust amar în gură. La asta trebuiau să facă faţă locuitorii din Lahore? Nu semăna deloc cu satul Khan Wala, unde putea să vadă la kilometri depărtare şi singurul miros provenea de la rigolele deschise şi focurile la pirostrii. Aici, nu vedea nimic dincolo de acoperişurile de ardezie cenuşii ale caselor micuţe ghemuite aproape de şine. Copii mici atârnau periculos de aproape, unii la doar câţiva centimetri de tren. Conductorul apăsă claxonul de mai multe ori, însă nu se sinchisi nimeni. Erau prea mulţi oameni şi munţii de gunoaie nu se asemănau cu nimic din ce văzuse Abida până acum. În sat, majoritatea

gunoaielor erau resturi de mâncare care ajutau însă recoltele să devină mai bogate, însă aici se vedea plastic peste tot. Pungi de plastic pluteau în aer, unele agățându-se de sârma ghimpată ce străjuia zidurile. Pentru Kalim, Abida scotea sunetele potrivite ca să-şi demonstreze uluirea, însă în adâncul sufletului, ea abia aştepta să-şi acopere nasul şi gura şi să se îndoaie de mijloc. La prima impresie, Lahore o dezamăgise.Trenul continua să vâjâie prin oraşul enorm, cu şinele mărginite de vânzători de fructe şi colibe precare înainte de-a încetini pe măsură ce intra tot mai adânc într-o gigantică sală plină de lume. Transmitea o anumită senzație de grandoare cu zidurile din cărămidă roşie şi podeaua din ciment lustruit. Un semn uriaş atârna de tavan şi pe el scria LAHORE.

— Marea gară din Lahore, o informă Kalim. Construită acum câteva sute de ani.

Abida urmărea mulțimile de oameni care umblau în toate direcțiile, majoritatea cărând bagaje deasupra capului în vreme ce încercau să-şi facă loc pe peronul de beton îngust. Toți formau un şir ce intra în sala principală şi, judecând după încruntătura lui Kalim, la fel trebuiau să procedeze şi ei. Abida îşi acoperi nasul cu dupatta,că.ci mirosul de sudoare şi de excremente umane o copleşea. Totuşi, spre deosebire de Khanewal, aici vedea o mulțime de femei ai căror şalvari largi plini de culori reprezentau o binecuvântată uşurare în gara altfel destul de lipsită de culori. Până şi cerul părea cenuşiu şi neîndurător. La bine şi la rău, Abida ajunsese.

JAMIL

Era cald în interiorul colibei chiar şi cu toate geamurile deschise. Ventilatorul electric din tavan atârna înfrânt, cu pânze de păianjen agăţate de pale. Farida stătea pe charpai, încercând să termine de împletit cămaşa la care lucra de câteva săptămâni. Deja ţesătura de bumbac era pătată de maro în câteva locuri. Farida oftă si lăsă iar acul jos.

— Nu pot să lucrez pe căldura asta, îl informă ea. Ar trebui sa fie cald în iunie, dar nu aşa de cald, nu? Simt că mă sufoc din clipă în clipă. Iar asta va trebui spălată înainte să trag nădejde să o vând.

— De ce nu ieşi şi tu afară şi să intri cu copiii în puţ? Apa de acolo e mereu rece.

— Şi să risc să mă vadă cineva cu capul descoperit? Mai bine aş muri aici.

— Nu vine nimeni acolo la cât de aproape e de casa noastră. E ca şi cum noi am fi proprietarii.

Farida îşi făcu vânt cu dupatta ca să-şi răcorească faţa în vreme ce pârâiaşe de sudoare i se scurgeau în jos pe piept. Dintr-un motiv neclar, imaginea îl stârni pe Jamil. Tocmai se pregătea să se ridice din locul în care stătea când Farida se ridică şi ea pufăind.

— Da, până la urmă mă duc şi eu acolo. Şi să-i ia naiba pe toţi care s-ar uita la mine! Oricum nu e ca şi cum familia noastră ar fi ferită de scandaluri.

Jamil se lăsă la loc pe spate în scaun, ignorând sudoarea care-i curgea şi lui pe faţă.

— Farida, zi mersi că ea e în viaţă şi departe de locul ăsta! Altminteri ar fi omorât-o...aproape au reuşit. Eu aproape am reuşit.

Farida îi aruncă o privire plină de răceală.

— Tu crezi că mie nu-mi pasă de propria fiică. O văd în privirea ta. Îți face plăcere ideea că nimeni n-o iubeşte pe Abida mai mult decât tine. Spre deosebire de tine, eu îmi iubesc toți copiii la fel. Doar pentru că tu o pui pe Abida mai presus de toți şi toate nu înseamnă că eu nu o iubesc.

— Ei, haide, nu asta am vrut să spun. Ştii bine că pe tine te iubesc mai mult decât orice.

De obicei, efectul unor asemenea cuvinte era instantaneu, însă astăzi Farida nu se lăsa mişcată de nimic.

— O spui doar pentru că eşti plictisit şi vrei să vin în pat cu tine.

— Şi-ar fi un lucru foarte rău dacă ar fi aşa? Doar sunt soțul tău.

Îi făcu cu ochiul, însă ea clătină din cap.

— Aş vrea să pot, dar nu cred că aş supraviețui pe o asemenea căldură.

Cu asta, îşi aruncă dupatta la loc pe cap şi ieşi afară din colibă.

Jamil rămase uitându-se în urma ei. Aceasta fusese probabil una dintre puținele ocazii în care ea îl contrazisese aşa. În pofida cuvintelor ei, simțea că el, unul, nu-i poate înțelege dragostea. În clipa asta era la fel de protectoare ca o leoaică cu propriii pui, pentru ca în următoarea să-l facă pe Jamil să se întrebe dacă ea chiar o iubea vreun pic pe Abida. Tot nu izbutise să uite cum ea îl sfătuise s-o omoare pe Abida ca să-şi salveze ceilalți copii de la dezastru. Pe propria ei fiică. Cum de fusese în stare? Jamil ştia că o judecă prea aspru, pe ea, mama copiilor lui, însă chiar nu se putea abține.

În sfârşit, cedă tentației şi-şi şterse şi el cu dosul palmei transpirația care i se adunase pe față. Trecuseră două săptămâni de când li se tăiase curentul. Dat fiind că aveau casa în capătul cel mai îndepărtat al satului, nu fusese greu

să fie retezat un cablu atârnând. Jamil era surprins că pirului îi luase atât de mult. Oftă. Încă un lucru de adăugat pe listă. Dacă nu se ocupa astăzi de curentul electric, aproape sigur Farida avea să-l omoare. Ideea îl făcu să chicotească. Mama lui ar fi fost mândră să o vadă astăzi pe Farida, o noră care chiar avea coloană vertebrală.

— Îi depăşim la număr pe bărbaţii din această ţară, obişnuia ea să-i spună lui Jamil. Dacă doar am reuşi să ne strângem laolaltă şi să ne ridicăm capetele şi pumnii, am putea conduce. Şi ştiu foarte bine ce putem face cu bărbaţii de aici din sat.

Limbajul pe care-l folosea ea îl făcea să râdă în hohote pe tatăl său. Lui Jamil îi era dor de ea. Nu trecea nici măcar o zi fără să se gândească la ea.

— Până ne vom întâlni din nou, amajaan[30] murmură el.

Trecuse mai bine de o lună de când Abida părăsise satul alături de Kalim. O dată pe săptămână, el îi forma numărul de mobil şi stătea de vorbă cu ea. Simţea că i se încleştează gâtul ori de câte ori îi auzea vocea, iar primul instinct era să plece imediat ca să o protejeze. Dar nu era nevoie. Fata lui era mai fericită ca oricând. Data naşterii se apropia cu repeziciune şi Kalim o răsfăţa.

„Am luat o tonă în greutate”, îi spusese ea, „la cum mă hrăneşte Kalim. Nu e deloc departe ziua în care n-am să mai încap pe uşă, iar uşile din oraş sunt mai late decât cele din sat.”

Jamil nu se putea abţine să nu izbucnească în râs. Cum de putuse un asemenea copil să răzbească prin tot Punjabul, tocmai până la Lahore, purtând un copilaş în burtă? Propria lui fiică, Abida. În urmă cu câteva

---

[30] Mod respectuos de-a te adresa mamei şi de a-i arăta iubire şi respect (n. tr.).

săptămâni, când o misterioasă scrisoare sosise din oraş Jamil crezuse că trebuie să fie vreun raport întocmit de poliție, dar rămăsese şocat să vadă în ea scrisul inegal şi dezordonat al unei persoane care abia învățase să scrie. Abida lui. Cuvintele erau legate între ele şi abia lizibile, însă erau totuşi cuvinte, prin care el primea veşti de la ea, precum şi numărul ei de telefon. Acum Abida se număra printre cei din Pakistan care ştiau să scrie şi să citească. Inima i se umplu de mândrie când îşi aduse aminte şi îl făcu să uite cu totul de griji.

„Am învățat de la Yousaf, dar m-a ajutat şi Kalim."

Jamil nu era deloc surprins. Băiatul izbucnea în plâns dacă vedea pe cineva tăind o capră. Avea o inimă plină de bunătate, deloc potrivită pentru traiul în acest sat. Poate, cu timpul, i se putea alătura şi el surorii sale în Lahore, pentru studii superioare. Satul avea să îl distrugă pe scumpul lui băiat, care merita mult mai multe.

Acum Yousaf şi Abbas se întorseseră la şcoală, dar tot mai rămânea problema cu pirul. Deocamdată nu mai omorâse nicio fată, dar pusese ca una să fie biciuită în public. Jamil urmărise îngrozit întreaga scenă ce se desfăşura în fața sa în vreme ce furia dinspre spectatori se răspândea ca o lavă. De data asta nu mai sosise niciun polițist. Toți de acolo voiau o bucățică din fata ce era condusă pe drumul de pământ. Unii dintre ei îi trăgeau de haine în timp ce alții o trăgeau de păr sau îi aruncau în față ouă şi roşii putrede. Totuşi, câțiva se abținuseră. Era o schimbare discretă față de ura unanimă ce însoțea asemenea evenimente. Jamil observase tulburarea de pe chipurile lor, felul în care femeile îşi acopereau chipurile cu dupatta şi se întorceau cu spatele, în vreme ce bărbații îşi fereau privirile de la fata transformată în spectacol chiar în

faţa lor. Pe unii îi urmărise cum îşi prindeau soţiile de coate şi le conduceau înapoi acasă.

— Nu-i nimic de văzut aici, îi şoptise unul dintre ei soţieisale. A devenit deja o regulă, şi sincer, mă îngrozeşte. Doar avem si noi fiice acasă.

Acest lucru aproape că-l făcuse pe Jamil să intervină, însă se abţinuse. Poate, doar poate, pirul avea s-o lase pe fată să scape doar cu un avertisment. La urma urmei, se luaseră toţi după spusele unui copil care pretindea că o văzuse făcând sex pe câmp. Nici măcar pirul nu putea să facă un caz din nimic. Nu o putea ucide. În momentul în care fata ajunsese în piaţa satului, kameez-ul de pe ea fusese deja rupt în bucăţi. Fuseseră smulse şi ele, lăsând-o pe fată doar în şalvari şi-n sutien.

— Pentru băiatul ăla n-ai simţit nicio ruşine când ti-ai scos toate hainele, aşa că de ce-ai simţi acum? Ar trebui să vadă toată lumea ce eşti cu adevărat. Depravată şi malefică. Un monstru.

Fata nu încercase să se acopere cu mâinile. Privirea îi rămânea aţintită în depărtare.

Jamil tremura atât de tare, încât fusese nevoit să îşi cuprindă trupul strâns cu braţele. Lângă el, Farida îi pusese o mână pe umăr.

— Nici măcar să nu te gândeşti că te bagi! îi şoptise ea. Adu-ţi aminte că avem copii acasă!

Urmăriseră cu toţii cum mai întâi pe fată o scuipaseră propriii fraţi, urmaţi de mamă, surori şi, în final, de tată, care îi îngăduise pirului să facă onorurile. Lui Jamil i-ar fi plăcut să creadă că vreo izbucnire bruscă de iubire paternă l-ar fi împiedicat pe bărbat să-şi biciuiască propria fiică, dar din poziţia lui ţeapănă şi privirea împietrită, îşi dăduse destul de repede seama cât de tare se înşela. Biata fată, acuzată că se îndrăgostise şi i se oferise tipului greşit de

băiat, fusese obligată să stea cu fața la stejar în timp ce pirul îi lovea spatele cu biciul. Fata nu ridicase un deget să se apere. Oricum ar fi fost în zadar, însă Jamil ştia că ea era complet golită de vlagă, că primea cu bucurie loviturile.

„De îndată ce eu şi Kalim vom strânge destui bani, vă voi ajuta pe toți să vă mutați cu noi la Lahore. Satul e toxic."

Stând pe scaun, cu broboane de sudoare proaspăt apărute punctându-i pielea, Jamil îşi dădea seama câtă dreptate avea ea. Pentru ei, satul nu mai era un loc sigur. Însă nu aveau bani să se mute altundeva. Dacă nu cumva se ivea vreun miracol, Jamil ştia că în satul ăsta urma să moară. Singura lui consolare era că mâinile nu-i erau pătate de sângele propriei fiice

.

ABIDA

Abida nu era fericită. Chiar nu exista altă exprimare. Se simțea diferit, ba chiar era ceva suprarealist, să fie măritată cu iubirea vieții ei. Niciodată nu-i trecuse prin cap să se stabilească în Lahore cu atâta uşurință, însă acum se simțea ca o gâscă în apă. Kalim era blând şi plin de bun-simț, la fel cum fusese întotdeauna, doar că acum putea şi ea să o aprecieze aşa cum se cuvine. Erau aici de o lună, iar el avea deja un job la o firmă de transport aerian, cu salariul întreg aterizând direct la ea în palmă.

— Tu eşti doamna în casă, îi spuse el când primi primul salariu. Tu iei toate hotărârile.

Abida credea că el glumeşte, dar când îi văzu sinceritatea din privire şi zâmbetul pe care ajunsese să-l adore, înțelese că dăduse peste o adevărată mină de aur.

În pofida stării ei, făceau dragoste în fiecare zi. Kalim o iubea, şi de aceea Abida nu lăsa niciun moment de îndoială să-i întunece vreo clipă mintea. Şi ce dacă salariul de luna

asta era pe jumătate cât fusese luna trecută? Încă aveau suficient, iar dacă el continua să câştige tot la fel, deja se puteau gândi să se mute din Anarkali. Simțea că înfloreşte. Şi-o vedea pe propriul chip în fiecare zi, lucirea aceea roz, plină de sănătate.

— E luciul sarcinii, îi spuse Saima, vecina de alături. Acum sarcina pare ceva drăguț, dar stai să vezi până când va trebui să pierzi iar toate acele kilograme. O adevărată tortură. Femeia îşi sărută pe frunte fiul în vârstă de opt ani şi apoi adăugă: Cu toate astea, la final merită din plin.

Saima era singura femeie din clădire care nu avea soț.

— Naaj[31], n-am nevoie de un bărbat în viața mea, obişnuia să spună. Am văzut destul cât să-mi ajungă o viață întreagă.

Când Abida o întrebă ce voise să zică prin asta, Saima îi ignoră preocuparea:

— Mai bine n-ai şti nimic, merijaan[32]. S-ar putea să fie prea mult pentru urechiuşele tale delicate.

— Ea a lucrat ca escortă, Abida, îi spuse Kalim ceva mai târziu, în aceeaşi seară. Sigur vrei să ai de-a face cu aşa ceva? Sincer, sunt surprins că te complici cu oameni de teapa ei. Salma are o reputație proastă.

— E bună cu mine, Kalim, replică Abida, cu spatele întors la el în timp ce îi făcea încă ochapatti. E singura mea prietenă.

— Din cauză că e prietenă cu tine n-ai şi alți prieteni. Totuşi, tu poți să faci ce vrei. Ridică o mână când ea îi aduse ultima chapatti şi adăugă: Ajunge! Sunt obosit. Cred că merg să mă odihnesc.

---

[31] „Nu, dragă”, în urdu, în orig. (n. tr.).

[32] „Scumpo”, în urdu, în orig. (n. tr.).

— E totul în ordine?

Abida nu voia să o recunoască, însă Kalim începea să slăbească. Chipul lui adoptase o nuanță gălbuie şi uneori îi tremurau şi mâinile.

— Nu cumva serviciul tău e prea stresant? Putem supraviețui şi cu mai puțini bani, Kalim. Nu trebuie să te speteşti atâta.

Abida detesta apartamentul cu o singură cameră pe care îl închiriaseră în zgomotosul bazar Anarkali, dar dacă faptul că rămâneau aici însemna că soțul ei continua să fie sănătos, atunci era dispusă să o facă. Abida îi luă mâinile în ale ei. Îi tremurau uşor, dar ea le ignoră.

— În curând ai să devii tată. Trebuie să fii în deplinătatea forțelor.

În loc să zâmbească, Kalim izbucni în plâns.

— Kalim, eu... n-am vrut să...

O surprinse înconjurând-o cu brațele.

— Ai să rămâi cu mine indiferent ce se întâmplă, da?

— Kalim, fii serios! Ce altceva să fac? Ce se întâmplă cu tine?

— Doar promite-mi că n-ai să renunți la mine!

Fata încercă să se elibereze, însă strânsoarea lui era puternică. Abida se uită înapoi la chapatti rămasă în tawwa[33]. Avea să se ardă şi să umple tot apartamentul de miros. Până şi bebeluşul dădu din picioare în semn de protest.

— Gata, că mă apeşi prea tare pe burtă! Copilul...

— Abida, te rog să îmi promiți!

— Normal că îți promit!

ABIDA

[33] „Tigaie”, în urdu, în orig. (n. tr.).

O lună mai târziu

Lahore era considerat un oraş al contradicțiilor. Abida ştia prea bine cât era de adevărat. La suprafață, totul părea pios, că niciun strop de alcool nu era consumat în acest oraş, însă ea îi descoperise subteranul cel tenebros. Uneori se întreba ce părere ar fi avut pirul despre acest loc, însă el poate că ştia deja, şi teama că şi satul ar fi putut deveni un loc exact precum Lahore era cea care-l făcea să trimită fete tinere nevinovate la moarte. Ce grămadă de rahat! cugeta ea. Nu exista nicio scuză pentru ce făcea el. O ştia din tot sufletul. Orice loc era mai bun decât satul Khan Wala. În plus, Lahore era un oraş uriaş, acoperit destul de bine de poliție, deci aici ar fi fost imposibil să fie omorât cineva în numele onoarei, iar acest simplu fapt în sine era destul de prețios pentru Abida. Fata se prefăcea a nu auzi frânturile de bârfe ce-i ajungeau la urechi, despre fete omorâte în somn şi îngropate lângă râul Ravi. Cu siguranță Lahore nu putea să fie la fel ca satul pe care îl lăsase în urmă. Chiar nu se putea aşa ceva.

Cei din oraş ştiau că uciderile în numele onoarei aveau totuşi loc, însă vorbeau despre ele ca şi cum ar fi avut loc într-o altă țară, într-o altă lume, nu chiar sub nasul lor. Nu ştia nimeni că şi Abida aproape că avusese parte de aceeaşi soartă. Poate că pur şi simplu oraşul era atât de mare, încât lumea avea lucruri despre care să poată bârfi. Tot ce ştia ea era că Lahore este singurul loc în care pirul n-o putea urma. Aici nu ar fi fost lăsat să scape basma curată dacă i-ar fi tăiat Abidei gâtul în somn. Ea, o femeie măritată respectabilă, aştepta primul copil. El n-ar fi scăpat cu viață din mâinile gloatei, darămite din ale polițiştilor ce păreau să fie poziționați în fiecare intersecție. Unii polițişti mai tineri priveau hulpav la ea, Abida băgase de seamă, însă în marea

majoritate a cazurilor îi săreau în ajutor, ba uneori opreau şi traficul ca să-i permită să traverseze. Măcar de-ar fi putut sta de vorbă cu ei pentru a le povesti despre ce se petrecea în satul său.

Din nefericire, petrecerile şi jocurile de noroc reprezentau ceva obişnuit în blocul lor. Kalim vedea toate astea ca pe o ocazie de-a se distra şi el nițel, aşa că începuse să invite prieteni în apartament pentru petreceri şi jocuri de noroc. Aceştia n-ar fi deranjat-o pe Abida dacă n-ar fi fost nevoită să stea cu orele în fața aragazului pentru a pregăti mâncare pentru prietenii lui. Îşi strângea burta umflată cu o mână în timp ce amesteca în oala cu supă de pui ce urma să fie turnată peste orezul pulaoi[34]. Se simțea amețită din cauza căldurii din bucătăria micuță. Dormitorul cu o singură cameră se afla în mijlocul bazarului Anarkali, ceea ce însemna că puțină, poate chiar deloc, lumină sau aer pătrundeau pe geamuri. Peste tot în jurul locuinței lor se aflau alte clădiri de beton, majoritatea gata să se prăbuşească sau în diverse stadii de degradare. Noaptea, erau nevoiți să țină ferestrele deschise pentru a avea parte de un pic de briză, ceea ce însemna că, în mod inevitabil, zgomotele de la vecinii lor cei gălăgioşi ajungeau până la ei, dându-le senzația că aceştia le țipau chiar în urechi. Anarkali era un loc eteroclit, cu străzi pline de magazine înghesuite şi o clientelă ce varia de la localnici până la femei elegante care veneau în maşini cu aer condiționat şi cu ochelari de soare săltați pe cap în timp ce căutau imitații de poşete de firmă. Odată, Abida surprinsese o discuție între una dintre doamne şi proprietarul unui magazin în care ea îl întreba despre originea genților de firmă.

---

[34] Pilaf amestecat cu diverse ingrediente, mai ales legume (n. tr.).

— Ce sunt genţile de firmă? îl întrebase apoi pe Kalim, însă acesta nu făcuse decât să râdă.

— Doamne, Abida, câte mai ai de învăţat! Pur şi simplu îmi place la nebunie inocenţa ta. Genţile astea sunt purtate pentru un plus de stil, iar o geantă originală costă probabil mai mult decât acest apartament.

Abidei mai că-i ieşiseră ochii din cap.

— O simplă geantă? Kalim râsese iar.

— O simplă geantă.

Mai tot ce vedea şi auzea o depăşea complet, ceea ce însemna că uneori se simţea de-a dreptul copleşită, chiar claustrofobică, şi se trezea adesea fiindu-i dor să se întoarcă la ea în sat, la propria familie. Astăzi era una dintre acele zile.

În vreme ce turna apă peste orezul doar pe jumătate fiert, acoperi oala şi se prăbuşi pe scaunul de lângă geam, lungindu-şi gâtul ca să prindă o pală de aer mai rece. Apartamentul lor de beton reţinea căldura ca un adevărat furnal. Până şi podeaua de sub preş era caldă. Abida îşi flutură dupatta în jurul feţei transpirate, însă fără niciun efect. Se gândea la familia ei care lua masa de seară în curte, la aer curat, şi la mama sa care turna lintea peste farfuriile pregătite deja în timp ce tatăl ei împărţea chapatti-urile. Nu-şi dădea seama dacă picăturile care îi căzeau pe kameez erau de transpiraţie sau lacrimi. Şi când se gândea că soţul său se aştepta să fie complet îmbrăcată înainte de-a începe petrecerea... Chiar şi în starea asta de deshidratare în care se afla, Abida nu se putea abţine să nu se gândească de ce era nevoie să stea complet îmbrăcată. Doar nu era ca şi cum vreunul dintre prietenii lui Kalim şi-ar fi adus nevasta cu el. Se spunea că musonul din Lahore era un lucru de la sine înţeles. Unde era acum? Tot ce vedea Abida era soarele neîndurător şi cerul alb şi tot ce simţea era

căldura care-i lovea de sus şi se ridica, totodată, din pământ.

Salma spunea că bărbaţii se schimbă după căsătorie.

— După ce au pus mâna pe tine pe viaţă, în ochii lor începe să-ţi scadă valoarea, îi spusese ea odată în vreme ce îşi aplica în jurul ochilor migdalaţi dâre groase de kohl, iar fruntea i se încreţea într-o reţea de riduri groase pe când ridica din sprâncene, făcând-o să pară mult mai în vârstă decât pretindea că e de fapt, adică douăzeci şi cinci de ani. Întâi începe cu o şoaptă, iar apoi, înainte să apuci să-ţi dai seama, ajungi să valorezi chiar mai puţin decât copiii tăi.

Eşti mamă nu doar pentru ei, ci şi pentru bărbatul-copil cu care te-ai măritat. Crede-mă, că ştiu!

Abida nu o credea. Ce ştia ea despre mariaje? Kalim îi spusese că Salma nu era cu nimic mai presus de o prostituată şi că trebuia să stea departe de ea. Salma ridicase din sprâncene când Abida îi zisese despre poveţele date de Kalim, dar apoi nu făcuse decât să ridice din umeri.

— Oricum mă mut. Ce nevoie aş avea de tine? O să vezi că o să-ţi înveţi lecţia cât de curând. Acum, pleacă! Apoi îi închisese Abidei uşa în nas.

„Soţul meu mă tratează ca pe o regină!" voise Abida să strige la ea, dar în schimb doar se întorsese în apartament cu o ciudată senzaţie de pustietate în suflet. Intr-un mod bizar, îi plăcuse de Salma. Era cel mai apropiat lucru de a avea o prietenă în acest oraş ce se întindea cât vedeai cu ochii. Acum cine-o mai învăţa despre maniere şi etichetă? Indiferent ce părere avea Kalim, nu putea nimeni să nege că Salma avea stil.

În fine, acum nu mai conta. Deloc. Abida ştia că soţul ei o iubeşte.

Nu-i aşa? Oare un soţ iubitor şi-ar fi silit dinadins soţia să renunţe la singura prietenă pe care o avea? În dormitor

era foarte atent, ținându-i cu blândețe burtica în vreme ce o săruta pe gât şi îi şoptea dulcegării. Faptul că încă mai aveau raporturi intime în pofida sarcinii avansate explica dorința lui, însă ea simțea că respectul din ochii lui începea să se estompeze. Poate de vină era jobul lui stresant, însă şi chipul i se transforma. Paloarea rozalie sănătoasă dispăruse cu totul, fiind înlocuită de o emaciere gălbuie care o băga în sperieți. Faptul că transformarea lui avusese loc într-un răstimp de doar două luni o făcea să se îngrijoreze şi mai tare.

— Dacă primeşti un telefon de la părinții meu, să le spui că eşti gata să naşti! îi spusese el săptămâna trecută în timp ce se scărpina pe gât. Ne-ar prinde bine banii.

— Nu câştigi suficient acolo unde lucrezi? îl întrebase nevinovat Abida.

Expresia lui devenise dură. Îl vedea cum înghite guri adânci de aer, dar chiar nu înțelegea cu ce-l jignise. La urma urmei, cum se putea potrivi orice câştig din sate cu ce câştigau oamenii într-un oraş? Până şi o persoană semieducată ca ea cunoştea acest lucru.

— Doar fă aşa, Abida! rostise Kalim într-un final, afişând iar un zâmbet de ochii ei.

Fata observase că şi dinții lui deveniseră mai galbeni.

— S-ar putea să fie nevoie să rămâi câteva zile în spital. Trebuie să putem face rost uşor de bani. Eu nu mai pot împrumuta de la prieteni.

— Iei bani cu împrumut?

Acum Abida era complet şocată, însă Kalim se prefăcuse că n-o auzise şi pur şi simplu plecase la serviciu.

Poate că n-ar fi deranjat-o toate astea dacă n-ar fi fost şi remarcile lui ce păreau s-o desconsidere. Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi crezut că are de-a face cu o

persoană complet nouaă, şi exista un singur lucru care putea schimba atât de categoric o persoană.

Simțea cum i se frânge inima numai când se gândea la asta.

— Droguri, şopti ea.

O fi fost Abida de la sat, însă până şi ea văzuse ce efecte distrugătoare aveau acestea asupra bărbaților şi femeilor, reducându-i la simple umbre ale fostelor lor persoane.

Şi totuşi, nu şi Kalim al ei. Refuza să creadă aşa ceva. El doar trecea printr-o nouă fază. Asta era bărbatul care era îndrăgostit nebuneşte de ea, care îndrăznise să i se pună împotrivă pirului şi care chemase poliția. Era Kalim al ei. Clătină din cap şi-şi şterse lacrimile, însă gândurile negative erau ca buruienile. Indiferent câte smulgeai, tot continuau să se înmulțească.

Exact cum o avertizase şi Salma, începuse cu o remarcă trecătoare despre starea neglijentă a Abidei, pe când petrecerile şi cinele la ei acasă abia începuseră. Kalim îi ceruse să iasă din camera ei şi să ajute cu mâncarea. Fără să se gândească prea mult, Abida îl urmase afară în hainele umede de sudoare şi dupatta murdară.

— Tauba[35], soția ta pute! zisese unul dintre prietenii

lui Kalim, strâmbând din nas. Voi, cei de la sat, nu aveți noțiunea de duş?

Abida voia să-i spună că e însărcinată în opt luni şi că stătuse toată ziua în fața aragazului, însă ignorase remarca.

36

N-ar fi trebuit să o facă. Ar fi trebuit să pună piciorul în prag şi să-i spună că nu e treaba lui, mai cu seamă când era vorba de soția altcuiva.

---

[35] „Bleah!”, expresie ce exprimă dezgust, (n. tr.)

— Trebuie să înveți și tu cum merg treburile la oraș, îi șoptise Kalim mai târziu, noaptea, în timp ce-și plimba mâinile peste burta ei. Nu-i poți lăsa să creadă că suntem sălbatici.

— N-ar trebui să comenteze despre înfățișarea sau mirosul soției altcuiva, replicase Abida, atentă să nu pară că-l dojenește.

Kalim se purtase frumos cu ea în săptămâna respectivă, dându-i tot ce câștigase în acele zile la biroul firmei de transport aerian, însă ea percepuse un anumit aer de răutate ce emana dinspre el. Indiferent că era din cauza anturajului în care se complăcea sau a cu totul altceva, ea nu știa. Tot ce știa era că nu voia să-l supere.

— Poate ar trebui să vă întâlniți în altă parte. Nu prea mă simt în largul meu când umblu printr-o cameră plină de bărbați.

— Acum chiar vorbești precum cineva de la sat.

O notă de furie în glasul lui Kalim care o făcu pe Abida să încremenească. El își desprinsese mâinile de pe burta ei și se întorsese cu spatele.

— Au dreptate. Puți. Să nu cumva să te mai văd într-o asemenea stare! Aici e Lahore, nu cocioaba tatălui tău. Avem duș în baie. Invață-te să-l folosești!

Apoi se prefăcuse că nu-i aude suspinele. Acum îl supăra câte ceva în fiecare seară.

Abida nu știa de unde își aduna toți acești prieteni. În afară de vreo câțiva, ea nici măcar nu le cunoștea numele. Fiecare seară părea să aducă unii diferiți. Ea habar n-avea ce făceau după ce mâncau, dar, după duhoarea și fumul care umpleau apartamentul, bănuia că e ceva complet nesănătos.

Își făcea griji pentru bebeluș, dar dacă i-ar fi dat glas propriei angoase n-ar fi făcut decât să-l înfurie pe Kalim.

Câteva ore mai târziu, era curată şi spălată şi se dăduse cu un pic de deodorant din cel pe care îl cumpăraseră cu vreo două luni în urmă, pe când aveau destui bani. În ultima săptămână, primise doar nişte firimituri, nu bani adevărați, ceea ce însemna că nu mai rămăseseră destui şi pentru lucruri de genul deodorantului sau machiajelor. Puținii bani pe care îi economisise erau pentru bebeluş, dosiți toți într-o grămăjoară în lenjeria ei intimă din şifonier, un loc în care ochii lui Kalim nu se aventurau niciodată. Abida se întreba, el când făcuse ultima oară duş? Se temea de expresia lui când avea să-i ceară bani, aşa că nici nu-i mai ceru. Insă curând era nevoită să o facă.

Săltă capacul de pe oală şi aburul se învălătuci afară, aducând cu el aroma de scorțişoară, cuisoare si orez basmati. Scoase cele câteva bucăți de pui de pe fundul oalei şi le puse deoparte pentru Kalim. Astăzi prietenii lui puteau să rămână fără pui, chibzui ea.

Se dovedi că nu puteau.

Doar ce se retrăsese în pat când îl auzi pe Kalim strigând-o. Cu toate că era epuizată, îşi dădu cu un pic de deodorant peste haine înainte să îşi acopere capul cu o dupatta.

— Ji, Kalim, spuse ea în vreme ce ieşea în living.

Tot ce putea să facă era să se uite. Astăzi erau şi mai multe persoane decât de obicei, majoritatea complet necunoscute pentru ea. Toți se uitau în direcția sa. Abida încercă să-şi acopere burta cu ambele mâini.

— De câte ori ți-am spus că nu-mi mai spui pe nume? Nu e un lucru pe care îl fac soțiile respectabile.

Kalim era tolănit pe canapea alături de cei mai buni prieteni ai săi, Fareed şi Liaquat, care stăteau de o parte şi de alta a lui pe când restul erau trântiți pe jos sau pe scaune.

Abia îşi plecă un pic capul, dar nu înainte de a-şi da ochii peste cap.

— Da, soțule.

— Ce soție ascultătoare ai, Kalim! rosti Fareed. Găseşte-mi şi mie una la fel! Mă mulțumesc chiar şi cu una de la sat.

— N-a fost destul pui în orez, mârâi Kalim. Nu-ți dau destui bani? Îi trimiți pe toți la familia aia a ta bună de nimic?

Abida nu-şi ridică privirea, însă simți cum o străpunge teama. Kalim vorbea altfel. Cu o anumită duritate în glas şi un dispreț total față de ea. Îşi drese glasul şi-i răspunse:

— Soțule, văd că eşti sub influența alcoolului făcut în casă şi a indiferent ce fumezi de obicei. Dacă vii să te odihneşti în cameră, totul va fi mai bine mâine-dimineață.

— Bhabh?[36], ce-ar fi să-l trimitem pe el la culcare, iar tu să vii să stai cu noi? strigă Fareed.

Abida ridică privirea spre rânjetul neruşinat de pe fata bărbatului.

— Nu, mulțumesc! Şi dacă tot îmi spui cumnată, atunci tratează-mă cum se cuvine!

— Abida, vino să stai cu noi!

Vedea bine că soțul ei se afla sub influența a ceva, nu ştia exact ce anume, însă cuvintele lui tot veniră ca o lovitură. Ce-or fi crezut aceşti kanjar-i despre el?

Clătină din cap.

— Nu.

— Am zis să vii acum!

Fără să mai arunce vreo privire în urmă, Abida ridică pânza şi se întoarse în micuțul spațiu care le servea drept dormitor. Inima îi bubuia undeva în gât, iar cu mâinile asudate îşi masa burta. În orice clipă, Kalim avea să se

[36] „Cumnată” sau „femeie”, în Asia de Sud. (n. tr.)

năpustească înăuntru şi să o târască în camera aia plină de bărbaţi. Voia să se încuie în baia lipită de dormitor, însă acolo era mult prea cald. Avea să moară de un atac de cord. Pereţii ăştia de ciment se încingeau pe timpul verii, iar umiditatea nu făcea decât să sporească disconfortul. Nu, trebuia să-şi înfrunte soarta chiar aici. În dormitor nu era prea mult spaţiu, suficient doar pentru un pat dublu, o noptieră şi un şifonier, cu preşul zdrenţuit ca unic element decorativ.

Kalim nu mai veni la ea şi, pe măsură ce zgomotele de afară se domoleau, acelaşi lucru se întâmpla şi cu pulsul ei. După ce plecă şi ultimul musafir, Kalim ridică în sfârşit pânza şi intră înăuntru. Abida stătea pe pat, cu dupatta acoperindu-i în continuare capul. Indiferent ce-i spusese el, Abida nu putea simţi decât uşurare pentru că el nu decăzuse chiar atât de mult încât să o târască înapoi în mijlocul acelor indivizi. Tot rămânea mai bun decât majoritatea soţilor.

Abida îi zâmbi în timp ce se ridica pentru a-l întâmpina. Kalim afişa un rânjet ciudat şi strâmb pe faţă, pe care ea, una, nu-l putea interpreta. Tocmai se pregătea să comenteze ceva legat de el când Kalim o plesni peste faţă. Forţa palmei lui o trânti pe pat. Scoase un ţipăt de durere când simţi un junghi în burtă. Preţ de o clipă, încremeni cu totul. Era în regulă. Zdruncinată, dar în regulă.

— Când îţi comand să faci ceva, mi te supui? Pricepi? Ca soţie a mea, e de datoria ta.

— Asta include şi să defilez printr-o cameră plină de bărbaţi străini?

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să se poată abţine, închise ochii strâns, aşteptând lovitura. Dar aceasta nu mai veni. In loc de asta, Kalim se aşează greoi pe pat lângă ea.

— Fareed şi Liaquat sunt prietenii mei. Investesc bani în noua mea afacere. Dacă nu-i menţin fericiţi, îşi vor retrage investiţia.

Abida nu se întoarse ca să se uite la el. Privirea îi rămânea fixată la modelul floral al aşternutului.

— Ce s-a întâmpla cu slujba ta de la firma de transport aerian?

— Mi-am dat demisia. Banii erau un căcat. Nu m-am născut să fiu ajutorul unei secretare şi să lucrez nu ştiu câte ore într-un birou. M-am născut să fiu lider, iar Fareed o va face să se transforme în realitate. Curând, o să fim bogaţi.

— E prima oară când ridici mâna asupra mea. Abidei îi rămaseră cuvintele în gât în timp ce îşi înghiţea un suspin.

— Tu fa ce vrei cu viaţa ta, dar pe mine să nu mă tratezi aşa!

Dacă se aştepta ca el s-o consoleze, ei bine, se înşela amarnic. Simţi oţel în glasul lui când el se ridică şi porni spre living:

— Soţii îşi lovesc soţiile tot timpul. E ceva normal. Şi, dacă mi-ai fi dat ascultare, nu s-ar fi întâmplat. Nici nu-i de mirare că părinţii tăi erau atât de dornici să scape de tine. Te poţi face destul de utilă, Abida, dar să faci bine să-ţi aduci aminte că acum nu mai eşti în sat. Aci e Lahore. Şi le-am plătit o groază de bani poliţiştilor ca să-ţi salveze pielea din mâinile pirului. Să nu uiţi vreodată asta!

Abida se feri parcă de cuvintele lui. În bărbatul ăsta nu mai era nicio urmă din acel Kalim de care se îndrăgostise. Nu pentru prima oară, se întrebă cum de ajunsese el să se lase sedus de alcool şi de droguri. Sângele îi clocotea când se gândea la persoana care îl preschimbase pe Kalim în acest monstru. Dar acum, când se uită la el, la felul în care se transformase într-o simplă cochilie micşorată chiar sub

ochii ei, îşi dădu seama că nu avea pe cine să dea vina. Era numai din vina lui Kalim. Şi a ei. Ar fi trebuit să-l împiedice.

— Cel care vorbeşte e alcoolul sau indiferent ce ți-or fi dat acolo. Tu nu eşti aşa. Nu eşti bărbatul cu care m-am căsătorit.

Kalim se opri în uşă. Nu se uită înapoi, dar când vorbi, o făcu pe un ton înfrânt:

— Ai dreptate. Nu ştiu ce mi-a venit. Îmi pare rău!

— Ba nu, nu-ți pare. Eşti doar disperat după următoarea doză. Indiferent ce iei, îl omoară încet-încet pe cel care erai odată. Deja probabil că l-a omorât. Acum, pleacă! rosti ea cu voce înecată de un suspin. Du-te unde te duci tu de obicei!

Kalim nu se întoarse multă vreme în pat. Abida îşi dorea să nu se fi ridicat ca să cerceteze ce făcea el acolo. Îşi dorea să nu fi aruncat o privire prin gaura dintre pânză şi toc pentru a-l vedea pe Kalim în fața măsuței de cafea în timp ce aranja liniuțe de praf alb. Îşi dorea să nu-l fi văzut cum trage pe nas acel praf, apoi cum scoate o seringă din buzunar şi-şi injectează ceva în venă.

După aceea, ea îi dădu ascultare ori de câte ori o striga să iasă afară.

ABIDA

— Te pregăteşti să naşti, îi zise doctorița în timp ce-i desprindea stetoscopul de pe burtă. După cât de întinsă ai burta, poți intra din clipă în clipă în travaliu. Ai grijă să-i spui soțului tău să te aducă încoace atunci când contracțiile

vor deveni foarte frecvente. Ridică un deget şi adaugă: Atunci când vin la intervale de un minut sau mai puțin. Să nu vii înainte de asta, altfel nu vei face decât să iroseşti timpul tău şi banii soțului!

„Măcar de mi-ar da vreun ban”, cugetă Abida în timp ce se scotocea prin sutien după bani – singurul loc care în ultima vreme părea sigur. Acum Kalim era destul de disperat ca să caute şi în şifonier. În ochii lui se citea groaza, expresia unei persoane pe punctul de a pierde tot, inclusiv pe sine însăşi. Indiferent cât îi cerea el să-i dea toți banii pe care ea îi economisise, Abida nu-i dădea. Ajunsese să-i nege existența lui Kalim. Nu îi mai era frică de el. Îi era în schimb milă. Abida îşi cunoştea propriul plan. De îndată ce venea copilul, avea să mai aştepte câteva luni înainte să se întoarcă definitiv în satul ei. Din ce-i spunea tatăl său la telefon, lucrurile se liniştiseră. Cu siguranță pirul nu avea să i se pună împotrivă. Şi, chiar dacă o făcea, oricum ea nu avea de ales. Fiecare zi venea cu noi şi noi provocări, şi cu cât Kalim rămânea mai mult timp neangajat, cu atât mai precară le devenea situația. În plus, Abida se săturase până peste cap de el şi de prietenii lui cei neplăcuți.

— Face două sute de rupii, te rog! rosti doctorița, întinzând o palmă desfăcută.

Dupatta de sifon galben de pe capul ei părea să valoreze cel puțin o mie. Cu toate astea, Abida nu putea să-i poarte pică pentru asta. Femeia nu făcea decât să-şi îndeplinească jobul.

Abida numără două sute de rupii şi le aşează în palma doctoriței.

Expresia acesteia se înmuie şi femeia aşează banii pe masă.

— Ascultă, ce-ar fi ca deocamdată să păstrezi banii? Numai să vii înapoi când vor începe acele contracții dese şi de acolo ne vom ocupa noi!

Când Abida se împotrivi, doctorița nu făcu decât să clatine din cap şi să strige:

— Următoarea!

Abida luă banii şi plecă.

Fericirea ei pentru recuperarea banilor nu dură mult întrucât în noaptea respectivă se petrecură nişte lucruri ciudate. Pentru prima oară, Abida auzi râsete vesele de femeie în apartamentul ei.

Kalim i se părea tot mai încordat, ajungând chiar în punctul în care Abidei îi era teamă să mai vorbească cu el. Aşadar, când el îi strigă numele, Abida dădu la o parte pânza din uşă şi păşi afară.

Privirea ei descoperi fetele într-o clipită. Erau mai mult dezbrăcate şi hainele le scânteiau în lumina galbenă puternică a becurilor de deasupra. Chipurile le erau date cu un soi de fond de ten ca o pastă, iar buzele le erau roşii ca sângele. Îi aminteau de femeile pe care le văzuse într-un sat vecin, cele care îşi vindeau trupul pentru bani.

— Ayehaye![37] rosti una dintre ele. Unde-ai ascuns nestemata asta gravidă? Uitați-vă la strălucirea de pe chipul ei! Scumpo, vino să stai cu noi!

— Haide, Abida! o îndemnă Kalim cu un surâs încordat şi dinții îngălbeniți dezgoliți.

Starea ei însemna că era nevoită să stea cu picioarele larg desfăcute.

Fata în rochie neagră râse.

---

[37] „Ei, ia te uită!”, în urdu, în orig. (n. tr.).

— A, ia uitați-vă la aerele şi purtarea ei! Ce domniță ți-ai luat, Kalim, dar uitați-vă cum îşi desface picioarele! Aproape că ai putea-o confunda cu una dintre noi.

Abida simți un ghiont dur în braț de la cotul lui Kalim.

— Stai cum trebuie! Apropie-ți picioarele!

— Nu pot, Kalim.

— Fă-o!

Tocmai se pregătea să-i răspundă când Fareed se aplecă peste Kalim şi o luă de mână.

— Bhabhiji, nu le băga în seamă pe fetele astea! Femeile astea uşuratice n-ar deosebi un diamant nici dacă s-ar uita în ochii lor.

Abida era atât de surprinsă, încât încremenise. Mâinile lui Fareed îi frecau încheieturile degetelor.

— Ai o soție splendidă, Kalim, murmură acesta, cu ochii aceia chihlimbarii ațintiți asupra Abidei. Mă întreb dacă tu îi cunoşti adevărata valoare.

Abida îşi smulse mâna înapoi. Kalim pufni.

— Nu m-aş fi însurat cu ea dacă nu i-aş fi cunoscut adevărata valoare. Le-am plătit o avere polițiştilor ca s-o salveze de un pir. Propriul ei tată ar fi înecat-o dacă n-aş fi intervenit eu. Ridică din umeri înainte să continue: Doar ştiți şi voi cum sunt părinții analfabeți din sate. Acum mi-aş dori sa primesc toți banii ăia înapoi. Ce bine mi-ar prinde!

Râsetele umplură camera.

Abida se îndreptă de spate chiar dacă simțea apăsarea burții grele.

— Tatăl meu nu m-ar fi omorât niciodată! Şi nici pe pir nu l-ar fi lăsat să o facă.

Kalim îşi duse o mână la piept în semn de îngrijorare prefăcută.

— Chiar asa? Atunci de ce nu te întorci la tine în sat si să vezi cât de mult te poate apăra el de pir?

Fareed flutură dintr-un deget în direcția lui Kalim.

— O, dragul meu, nu aşa se vorbeşte cu femeile frumoase! Pe ele le tratezi cu blândețe. Cu dragoste.

— După ce naşte, trimite-o la noi! Ar face bani frumoşi în piață, rosti fata în negru. Abida cea crispată ar face-o pe codoaşă extrem de fericită.

— Ea nu se va amesteca niciodată cu cele de teapa voastră. Tonul autoritar al lui Fareed o amuți imediat pe fată.

Abida simțea cum îi bubuie inima. Privirea lui Fareed zăbovea în dreptul pieptului ei. Încercă să se ridice de pe canapea.

— Kalim, mie nu-mi place ce se întâmplă. De ce mi-ai cerut să vin încoace?

Kalim n-o asculta. Toată atenția îi era concentrată la punguța cu praf alb pe care Fareed i-o flutura pe la nas.

— Pentru că Fareed a cerut să te vadă, şopti el, urmărind cu privirea mişcările punguței în vreme ce aceasta îi plutea deasupra palmelor hulpave.

— Se numeşte cocaină, şopti Fareed. Soțul tău şi-a cheltuit până şi ultima rupie pe ea. De fapt, a cheltuit chiar şi banii pe care i-i împrumutasem pentru investiție. Îmi datorează mai mult decât ți-ai putea imagina vreodată. E dependent şi de heroină.

Abida auzise vag de la tatăl ei despre efectele nocive ale heroinei, însă pe atunci nu îi dăduse deloc atenție. Îşi notă în gând să o întrebe pe SaLma, apoi îşi dădu seama că nu mai era prietenă cu ea şi că acum era prea târziu să-şi mai repare greşeala. SaLma dispăruse în noapte, aproape ca şi cum nici n-ar fi existat. Abida simți cum îi izvorăsc lacrimile.

Lui Kalim îi scânteiau ochii.

— Haide, Fareed, dă-mi-o! Îi atârna la câțiva centimetri de degete.

— Ce-mi dai în schimb?

Cuvintele lui Fareed erau ca nişte picături înghețate pe spinarea ei, făcând-o să se înfioare.

— Kalim, te rog! zise ea.Trebuie să plec. Îl trase cu putere de mânecă.

— Nu vezi ce faci? Oare oamenii ăştia şi drogurile lor sunt mai importanți decât soția şi copilul tău nenăscut? De asta m-ai adus la Lahore, ca să-mi faci viața şi mai de nesuportat? Unde este Kalim de care m-am îndrăgostit eu?

Preț de o clipă, Kalim îşi întoarse privirea spre ea, iar în ochii lui licări recunoaşterea.

— Abida, murmură el. Abida mea.

Înainte ca Abida să apuce să mai spună ceva, Fareed aruncase punga în poala lui Kalim.

— Na, ia-o! Dar te întreb încă o dată: ce-mi dai în schimb?

Abida clătină din cap.

„Nu, Kalim. Te rog să te întorci la mine! Ştiu că încă mai eşti acolo, pe undeva."

— Orice, răspunse Kalim în vreme ce degetele i se strângeau în jurul punguliței. Oftă, apoi adăugă: la orice pofteşti!

ABIDA

Primul gând care îi veni când deschise ochii nu era legat de copil, ci de cât de scăldată era în sudoare. Zăcea într-o baltă pe podea, atât de alunecoasă, încât nu reuşi să facă vreo priză cu mâinile când încercă să se ridice în şezut. Se prăbuşi la loc şi băgă de seamă că acolo era şi sânge ce puncta marmura ciobită, maroniu şi deja întărit.

Adunându-şi toată puterea, se căzni să se ridice şi-şi trecu o mână în jos pe şalvari. I se acoperi imediat de roşu. Dintre buze îi scăpă un țipăt.

Copilul ei...

Nu ştiu unde găsi toată această determinare, însă se ridică în picioare şi ajunse în dormitor unde ştia că avea să-l găsească pe Kalim, într-o inconştiență provocată de droguri, dar, în calitate de tată al copilului, ea spera că urma să o ajute.

Durerea îi străbătu corpul în timp ce mergea şi îi luă câteva clipe să-şi dea seama că nu era la ea acasă. Era un soi de cameră, întunecată şi plină de umbre, cu un singur bec atârnat ce lumina podeaua pe care zăcuse. Nu ştia unde se termină încăperea; colțurile erau învăluite în întuneric. Îi luă încă o clipă să simtă amețeala care-i cuprinsese corpul, ca şi cum toată greutatea îi fusese luată. Cu mâini tremurătoare, fără să îndrăznească să se uite în jos la ceea ce până ieri fusese o burtă rotundă, o atinse.

Copilul nu mai era.

Burta o avea în continuarea umflată, dar ştia că acum e goală. Cineva îi luase copilaşul. Pentru a doua oară de când se trezise, scoase un țipăt, simțind cum disperarea o cuprinde din toate părțile, la fel ca întunericul. Se prăbuşi pe jos, lăsând bezna să o cuprindă iar.

Când deschise ochii data următoare, se afla într-o cameră ordonată. O pătură groasă o învăluia într-un cocon de căldură, iar capul îi stătea sprijinit pe cele mai moi perne pe care le simțise vreodată. Confortul pe care îl simțea aproape că o făcu să adoarmă la loc, însă apoi un gând îi străpunse mintea.

Copilul.

Şi uite aşa, căldura liniştitoare a patului se preschimbă într-o fierbințeală ce o ardea. Aruncă pătura cât colo,

surprinsă de propria forță, dar, înainte să apuce să-şi ridice capul, amețeala o făcu să se întindă la loc.

— Şşt! şopti un glas. Nu te obosi, scumpa mea!

Simți că în gură îi e introdus un pai. Sorbi apa, simțind cum răceala ei i se răspândea prin corp.

— Copilul, şopti ea. Ce ai făcut cu copilul meu?

Amețeala refuza s-o lase să deschidă ochii, aşa că habar n-avea cu cine stă de vorbă.

— Şşş, porumbițo! auzi iar vocea şoptind. Ai petrecut prea mult timp închisă. Acum e timpul să te odihneşti.

— Dar copilul...

— Toate la timpul lor, scumpa mea. Odihneşte-te, recuperează-te şi înfruntă acest nou capitol din viața ta!

— Capitol..., repetă ea. Ce capitol?

— Şşş! rosti iar glasul, iar de data asta Abida alunecă într-o stare de inconştiență.

După câteva zile, puterea îi reveni, însă trădarea îi rămase proaspătă în minte chiar şi la câteva săptămâni după ce ajunsese în acest... loc. Oare cum altfel l-ar fi putut numi? Auzise zgomote venind din celelalte încăperi. Dacă nu cumva o trăda auzul, aceasta era o casă a plăcerilor – un bordel. Începu să îşi plimbe privirea prin camera asta bogat decorată, plină de mobilă scumpă şi draperii de brocart. Patul era cel mai moale aştternut în care stătuse vreodată, şi totuşi toate i se păreau greşite.

Vândută. Ăsta era primul răspuns care îi era dat ori de câte ori întreba.

— Ai fost vândută de către soțul tău pentru câteva doze ieftine de heroină.

De parcă dacă ar fi fost vândută pe un preț mai mare ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Vândută. Încă nu-şi putea scoate acest cuvânt din minte. Kalim, căruia îi dăruise totul,

o trădase în cel mai groaznic mod, şi pentru ce? Pentru preţul a câtorva zile de drog.

— Totuşi, întâi a divorţat verbal de tine. Atunci erai conştientă, şi i-ai înţeles cuvintele, chiar dacă acum nu ţi le mai aminteşti. Se întâmplă.

Era adevărat. Abida nu-şi mai amintea momentul în care Kalim divorţase de ea, însă şi-l aducea aminte stând aplecat deasupra ei şi şoptindu-i ceva la ureche. Asta se întâmplase înainte să o convingă să mănânce ceva din farfuria lui. Crezuse – sperase – că se căia, că încerca să-şi repare greşelile, iar ea mâncase bucuroasă pilaful din mâinile lui, ba chiar îl muşcase în joacă de deget, dar când începuse să se simtă adormită şi să nu-şi mai simtă cum trebuie picioarele, îşi dăduse seama că el o drogase. Haramzada! Nu mai conta. Renunţase la ei, la ea şi la copilul lor nenăscut. Abida închise ochii din care lacrimile îi curgeau liber. Nu mai suporta.

Şi el unde era acum, blestematul? Spera că zace mort în vreun şanţ. Cum de se preschimbase din Kalim al ei cel inocent şi plin de iubire în această bestie sălbatică şi nesimţitoare? Dar cunoştea răspunsul: îi văzuse transformarea treptată, dar refuzase să o creadă. Salma o avertizase, însă ea ce făcuse? O ignorase, la insistenţa lui Kalim. Ascunsese faţă de toată lumea adevărul decăderii lui Kalim din pricina drogurilor, chiar şi faţă de propriul ei tată, iar el cu ce o răsplătise? Încă mai vedea sclipirea din ochii lui Fareed când o fixa cu privirea:

— Ai o soţie splendidă, Kalim.

Cuvintele continuau să-i răsune în minte. Ar fi trebuit să fugă unde vedea cu ochii atunci când îl auzise, dar unde s-ar fi putut duce o femeie însărcinată care era gata să nască? Făcuse singurul lucru la care putuse să se gândească: înhăţase punguţa cu cocaină din mâinile lui Kalim şi o

vărsase în toaletă. Inițial, Kalim crezuse că e doar interesată de ea, că vrea să se uite mai bine, dar când ea dispăruse în baie, se repezise pe urmele sale. Abida încă îşi mai amintea țipătul lui atunci când trăsese apa după praful alb.

Cu toate astea, senzația de triumf dispăruse repede, căci una dintre palmele lui Kalim o doborâse la podea, iar capul i se lovise de betonul fierbinte. Următorul lucru pe care şi-l amintea era că se trezise în această cameră blestemată.

Vândută. Ca o vită la piață. Acum aproape că se bucură când auzi bătaia în uşă.

Era aceeaşi femeie care îi adusese vestea că fusese vândută. Ea era cea care o „cumpărase".

— Te simți mai bine, draga mea? o întrebă aceasta, păşind în cameră cu o geantă de piele scumpă atârnată pe un braț precum o podoabă.

În spatele ei venea o fată tânără care nu se putea opri din zâmbit către Abida.

— Salam[38], eu sunt Muniba!

— Linişte! făcu femeia mai în vârstă. Muniba, unde-ți sunt manierele? Lasă-mă pe mine să mă prezint prima! Asta este exact genul de comportament care te împiedică să ai parte de vreun client exclusiv. Gura aia a ta mare-i ține departe.

Muniba îşi lăsă capul în jos, o adevărată cascadă de păr mătăsos care îi ascundea chipul.

Femeia mai în vârstă îşi trase un scăunel de lemn aproape de Abida şi se aşeză pe el. După față ei, era evident că avea vreo cincizeci şi cinci de ani, însă se menținea într-o formă excelentă. Nici măcar un gram de grăsime pe brațele tonifiate, dezgolite de orice material. Dupatta îi era aruncată neglijent peste gât, aşa cum o purtau de obicei femeile

[38] „Bună", în urdu, în orig. (n. tr.).

înstărite din Lahore, aşa cum Abida văzuse la câteva. Mirosea a flori şi a ceva greu, ca santalul. Abidei îi venea să vomite.

— Acum, dragă, numele meu este Amna, dar tu-mi poți spune Apa Ji[39]. Aşa-mi zice toată lumea. S-ar putea să nu-ți mai aduci aminte de mine când ne-am întâlnit prima dată, însă atunci nu te simțeai prea bine, dar trag nădejde că acum, că ne cunoaştem una pe alta, vom deveni prietene bune.

Se aplecă în față şi îi cuprinse în palmă bărbia Abidei.

— Consideră-mă mama ta! Iți voi fi mereu alături. Acum, asta e casa ta. Să nu cumva s-o confunzi cu vreun kotha[40] ieftin, draga mea. Acestea nu mai există şi la fel de bine ar putea fi simple legende. Acesta este un stabiliment de distracție pentru bărbații cu gusturi alese şi buzunare adânci. Îi făcu cu chiul Abidei.

— De tine depinde totuşi cât de mult îi poți convinge să-şi deschidă acele buzunare. Iar dacă ai noroc, s-ar putea chiar să devii o a doua sau a treia soție. Cât de frumos ar fi să se întâmple? Soția unui om bogat.

Abida o urmărea fără să-şi creadă urechilor. Ideea de a le face pe plac unor bărbați, de a le îngădui s-o atingă, îi provoca greață. Deschise gura ca să protesteze, dar, înainte să apuce, Muniba îi făcu semn din cap. O singură dată.

— Ce-a fost asta, draga mea? întrebă Apa Ji cu un glas ca mierea.

---

[39] Literal, „dragă soră mai mare”, formă de respect pentru o femeie mai în vârstă, în urdu, în orig. Întrucât în situația de față este mai degrabă o poreclă pentru deținătoarea bordelului decât o formă de adresare, am păstrat denumirea cu majuscule şi fără italice (n. tr.).

[40] Termen vulgar pentru „bordel”, în urdu, în orig. (n. tr.).

Abida închise gura.

— Splendid! Acum, Muniba, ai grijă să fie frumoasă ca să întâlnească primul client de diseară! Identitatea lui e secretă, adăugă femeia pe un ton conspirativ.

Cu un râset subțire, pe care şi-l acoperi cu o mână plină de bijuterii, ieşi grațios din cameră.

Abida rămăsese cu gura căscată. Primul client? Diseară? Deja tremura.

— Vacă bătrână si mizerabilă! murmură Muniba. Ziua în care o voi considera mama mea va fi ziua în care voi fi băgată în mormânt. Poate nici atunci.

Se aşeză pe scaunul lăsat liber de Apa Ji. De aproape, Abida observă că Muniba nu era chiar atât de tânără pe cât o crezuse inițial. Trecută de douăzeci şi cinci de ani, poate chiar aproape de treizeci, probabil. Chipul îi era lipsit de riduri, dar, în pofida căldurii expresiei, în privirea ei se vedea o tristețe adâncă. Părul îi era, poate, cel mai mare atu. Castaniu, lung şi des.

— Mi l-am vopsit, zise Muniba, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Am venit pe lume cu o adevărată coamă de păr negru ca pana corbului, aspru şi încâlcit. Îşi prinse o şuviță şi adăugă: Asta i se datorează lui Apa Ji.

Abida o asculta doar cu o ureche. Nu se mai putea opri din tremurat. Cum să lase pe cineva să o atingă? Gânduri de evadare îi trecură prin minte, dar o singură privire în jur fu de ajuns ca să-şi dea seama că de aici nu avea cum să fugă prea curând. Dincolo de minunatele draperii groase de mătase, ferestrele erau blocate de zăbrele de fier zdravene. Singura cale de-a ieşi de-aici era pe uşa care, fără îndoială, era păzită extrem de bine. În plus, nici nu avea forța necesară să fugă.

Muniba se agita ca o mamă.

— Dragă, să ştii c-am fost şi eu odată în locul tău.Te-aş sfătui să nu te mai gândeşti la evadare. Rezultatul nu e niciodată unul bun.

Ceva din tonul ei o făcu pe Abida să-şi ridice privirea.

— Ce vrei să spui?

Muniba îşi săltă fusta. Burta îi brăzdată de cicatrice argintii ce trebuie că fuseseră nişte tăieturi adânci. In unele locuri, bucăți de carne lipseau cu totul.

— După ce-am încercat să scap, ea m-a oferit unuia dintre clienții mai pretenţioşi. Acesta avea o înclinație spre violență. Sigur că regretă că l-a lăsat să-şi facă mendrele cu mine, întrucât m-a lăsat cu cicatrice pe viață şi acum sunt silită să-mi acopăr burta când am clienți. Poate că Apa Ji n-a dorit să se meargă atât de departe, dar întotdeauna e mai bine să ai mare grijă.

Abida gemu.

— Nu pot să stau aici. Copilul meu... trebuie să merg la copil. Mă ajuți?

Muniba o privi trist.

— N-ai priceput o iotă din tot ce-am spus, aşa-i? Copilul nu mai e. Erai într-o stare destul de proastă când ai ajuns la noi. N-am mai văzut-o niciodată pe Apa Ji atât de bucuroasă. A obținut un preț foarte mic pentru tine de la soțul ăla pe care l-ai avut înainte. Ea însăşi a ajutat la naşterea copilului.

Abida simți că rămâne fără aer.

— Şi apoi? Ce s-a întâmplat apoi? De ce nu-mi mai amintesc absolut nimic?

— Delirai de durere.

Muniba îşi scobi un coş de pe frunte. Lipsa ei de orice emoție o speria pe Abida.

— Nu sunt deloc surprinsă că nu-ți mai amintești. Dar nu-ți face griji, că o să-ți amintești. Oftă, apoi completă: Se întâmplă de fiecare dată.

— Și copilul meu?

Abida nici nu mai îndrăznea să respire.

— Te rog, spune-mi că a supraviețuit!

— Normal că a supraviețuit. Pe lumea asta nu există nimic imposibil pentru Apa Ji. O fetiță puternică și sănătoasă. Dusă direct la orfelinat.

Când Abida scoase un țipăt de deznădejde, Muniba nu făcu decât să se uite impasibil la ea, dar în privire avea și bunătate.

— Nu plânge! Când i-a făcut cuiva vreun bine? Pe lângă asta, totul s-a întâmplat acum câteva zile. Doar zi mersi că bebelușul tău e viu și în regulă! Poate că într-o zi, când vei scăpa de-aici, o poți recupera de la orfelinat. Îți spun sigur că nu va pleca nicăieri.

Abida își îngropa fața în perne.

— Vreau să rămân singură.

Într-un răstimp de câteva zile, pierduse absolut tot. Se gândi la cât de dârz fusese tatăl ei când îi salvase viața, pe a ei și pe a copilașului. Totul fusese în van. Simplul gând la el o făcea să țipe iarăși în pernă. Sărmanul ei tată! De bună seamă că ar fi murit de rușine să aibă o fată într-o casă a plăcerilor.

— Kalim, haramzaday ce ești! urlă.

Îi distrusese viața. Definitiv.

Muniba plescăi din buze.

— Folosești astfel de cuvinte mândre pentru bărbatul care te-a vândut? Uite, de aici nu poți să scapi. La bine și la rău, asta e noua ta viață.

Brusc, începu să râdă, ceea ce o făcu pe Abida să-și ridice capul.

— Dar asta nu înseamnă că nu te poți distra. Mă ai pe mine. Ne avem una pe alta şi mai sunt şi celelalte fete. Eu sunt prietenă cu toate. Începu să numere pe degete: Rabia, Naghma, Bano, Neelma şi... da,Nargis. Cum de-am uitat tocmai de ea? Cu toate că de fapt cu ea nu sunt prietenă.

— Nargis?

Din cine ştie ce motiv, voia ca Muniba să continue să vorbească. Ce creatură bizară era! Ceva legat de toată acea energie a ei o liniştea. Preț de o singură fracțiune de secundă, o făcu să uite de nedreptatea suferită şi de cea care avea să vină.

Muniba îşi dădu ochii peste cap.

— Arre baba[41], tu chiar nu ştii nimic, aşa-i? Nargis e regina noastră de aici. Curtezana care domneşte în casa asta. Se aplecă pentru a-i acoperi Abidei mâna cu a sa şi adăugă: Ea e animalul de companie al lui Apa Ji. La fel cum să i te opui lui Apa Ji, tot aşa nu i te poți pune în cale lui Nargis. Ea are cei mai buni clienți, cea mai bună cameră, cea mai bună mâncare, însă există un lucru pe care nu-l mai are.

Muniba afişă un rânjet cu toți dinții.

— Tinerețea. Acum draga noastră Nargis e bătrână. Trecută de prima tinerețe şi supraviețuind doar grație nenumăratelor creme şi tratamente costisitoare cu care o răsfață Apa Ji. Ai crede că e singura care aduce bani în această casă. Dar nu Nargis e cea care trebuie să le facă față clienților mai plini de nevoi şi dorințe care cer şi luna de pe cer. Cum e, de pildă...

Abida îşi smulse mâna din strânsoarea Munibei şi o ridică în sus.

---

[41] „Of, Doamne!”, „Dumnezeule!”, expresie în urdu care exprimă enervare, nerăbdare (n. tr.).

— Te rog! Nu vreau să ştiu. Nu vreau să am nimic de-a face cu viața asta.

Muniba clipi de câteva ori la ea.

— Dar trebuie să te pregăteşti pentru primul client, altfel Apa Ji se va înfuria foarte rău.

— Muniba, tu pari o fată cu şcoală. Cum de-ți trece măcar prin cap să faci aşa ceva?

Expresia Munibei se înăspri.

— Câteodată n-avem de ales. Da, sunt educată, dar asta nu m-a salvat.

Abida izbucni în plâns.

— Nu pot.Te rog să nu mă obligi!

— Dar trebuie, Abida. Muniba îşi coborî glasul până deveni o simplă şoaptă: Vezi tu, primul tău client e un polițist de rang înalt.

JAMIL

Vechiul autobuz era o rablă ce păpa extrem de multă benzină şi scuipa gaze toxice în timp ce se hurduca spre destinație. Te coceai în interior, cu zeci de oameni înghesuiți ca sardinele, dintre care unii stăteau chiar pe podea. Şoferul stătea într-un colț, încercând să-şi facă vânt cu un evantai chinezesc din hârtie. Imaginea l-ar fi făcut să râdă pe Jamil dacă n-ar fi ajuns deja la capătul răbdării.

Abida dispăruse. De mai bine de o lună, nu mai primise nicio scrisoare de la ea. Telefonul mobil îi era închis tot timpul. Când îi spusese şi Faridei, ea se răstise la el:

— E fericită cu noua ei viață. Las-o în pace! Doar pentru că e primul tău copil nu înseamnă să uiți de restul. Trebuie să te gândeşti la băieții tăi.

Avea dreptate. Lucrurile erau destul de nasoale în sat, dat fiind că nu mai voia nimeni să cumpere carne de la el.

Începuseră toți să apeleze la beţivul leneş care era Shabbir, cel care n-ar fi recunoscut o bucată bună de miel nici dacă l-ar fi tras de mână.Totuşi, Jamil nu se putea arăta surprins. Influența pirului se întindea până hăt-departe.

Jamil îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii. Farida îsi vindea în secret broderiile si reuşea să fac rost de bani de mâncare oferindu-se să facă curat şi să spele haine pentru cei mai înstăriți din sat. Se părea că pirul n-avea nimic împotriva acestor lucruri. Jamil oftă. Măcar ea făcea rost de bani de mâncare. Nu ca el – fără lucru şi bun de nimic. Îi vânduse ultimii pui, pentru mult mai puțin decât valorau, lui Shabbir şi folosise banii ca să vină la Lahore.

Farida uriaşe şi țipase, dar în final înțelesese. Doar era şi ea mama Abidei, până la urmă.

— Fă ce trebuie să faci! îi spusese ea. Ai grijă că e bine! Să nu vii înapoi fără veşti despre ea!

— Tu ai să te descurci cu ceilalți copii?

Auzind asta, Yousaf se ridicase de unde îşi făcea temele şi-şi împinsese înainte pieptul micuț.

— Abbu, o să apăr eu familia. Tu du-te şi găseşte-o pe Abida apa.

Imaginea fiului său de zece ani ce stătea în picioare în şalvarii lui kameez plini de pete, cu o expresie solemnă pe față, îl sensibilizase pe Jamil şi, preț de o secundă, îl făcuse să se întrebe dacă făcea într-adevăr ce trebuia, abandonându-şi familia într-un moment atât de important. Însă iubirea lui pentru Abida depăşea orice. Majoritatea părinților pretindeau că-şi iubesc toți copiii la fel, însă Jamil ştia că e doar o păcăleală. Normal că existau preferați, şi tocmai dragostea lui pentru cea preferată îl făcea pe Jamil să le întoarcă spatele soției şi celorlalți copii ai săi.

Cu ultima adresă cunoscută a Abidei scrisă pe o bucată de hârtie, Jamil sărise în primul autobuz către Lahore. Un

tren l-ar fi adus mai repede în Lahore, însă nu-şi permitea să irosească vreun bănuţ. Ştia că trebuie să se pregătească bine să înfrunte călătoria de paisprezece ore cu nenumăratele ei opriri pe drum. Bucata de hârtie cu adresa Abidei era adăpostită adânc în buzunarul de la piept al kameez-ubii, însă deja o memorase de mult timp.

Bazarul Anarkali.

Fusese în Lahore doar o dată, când era mic. Bazarul Anarkali îşi primise numele după o faimoasă curtezană ce fusese îngropată de vie într-o cămăruţă de beton. Singura ei fărădelege fusese că se îndrăgostise de fiul împăratului Mughal. „Dragostea", se gândi el. Nu era originea tuturor relelor din lume?

În pofida căldurii din autobuz, Jamil tremura. Se rugă în tăcere pentru siguranţa Abidei. Dacă ea murise dându-i naştere copilului, iar părinţii lui Kalim îl scutiseră de o asemenea durere? Dar apoi îşi aminti de expresia sălbatică pe care mama lui Kalim o arătase atunci când el venise să-i confirme adresa. Femeia o învinovăţea pe Abida pentru că-i smulsese singurul fiu de lângă ea, iar el înţelesese că, indiferent de ce soartă avusese parte Abida, femeia din faţa sa n-ar fi stat pe gânduri să i-o împărtăşească. Smuci de câteva ori din cap într-o parte şi-n alta. „Încetează!" îşi impuse. Abida era bine. Trebuia să fie.

Colibele din chirpici începeau să le lase locul clădirilor din beton, atât mari, cât şi mici. Cenuşiul părea să predomine pe străzile din Lahore. Majoritatea clădirilor joase erau ori lipsite de vopsea, ori începeau să se descojească. Autobuzul înainta gemând printr-o parte mai modernă a oraşului; Jamil se minuna de turnurile de oţel şi sticlă, de parcurile elegante şi pline de verdeaţă şi de copacii maiestuoşi ce părea atât de verzi, încât era ca şi cum fuseseră spălaţi de ploaie, si totuşi cerul avea o culoare

cenuşie ca a cetii, deşi nu se vedea absolut niciun nor pe el. Prin contrast cu părţile mai puţin atrăgătoare ale oraşului, aici totul scânteia. Cu greu vedeai ţipenie de om pe străzi, majoritatea umblând în maşini de lux strălucitoare. Vedea până şi muncitori în uniforme care măturau străzile. Cine măturа străzile? se întrebă el. Nu aveau să se murdărească la loc? Care mai era sensul? Jamil clătină din cap. N-avea să izbutească niciodată să-i înţeleagă pe bogaţi şi modul lor de-a trăi. Strânse şi mai tare ghemotocul de haine din poală. Vârâte adânc în chiloţi erau cele câteva mii de rupii care urmau să-l ajute să reziste în timpul şederii în Lahore.

După ceea ce i se păru o eternitate de privit la impunătoarele bungalouri cu peluze întinse în faţă şi armatele lor de grădinari, ajunseră în sfârşit în partea mai veche a oraşului, unde strălucirea pălea. Pe măsură ce autobuzul mergea mai departe, împrejurimile deveneau tot mai ponosite, cu tot mai mulţi oameni umblând pe străzi, din care majoritatea blocau traficul neîntrerupt. Mâna şoferului autobuzului nu se mai ridicase deloc de pe claxon de când intraseră în oraşul vechi, până când, în sfârşit, Jamil şi ceilalţi pasageri se treziră că trebuie să coboare pe trotuar atunci când vehiculul rămase fără combustibil şi deveni incapabil să-i mai ducă până la punctul final al călătoriei.

Un val de glasuri mânioase se ridică în hărmălaia oraşului aglomerat, însă şoferul lor nu făcu decât să fluture din mână.

— Coborâţi cât mai puteţi! De îndată ce alimentăm, pornim înapoi către Okara. Dacă nu vreţi să ajungeţi acolo, aţi face bine să coborâţi chiar acum.

Jamil se dădu jos. Mirosul oraşului era o adevărată agresiune la adresa simţurilor sale. Pe lângă duhoarea grea

a canalizării, mai era şi aroma de jalebin[42] prăjite în ulei, amestecate cu inconfundabila putoare de gunoi ars, totul asezonat cu carnea crudă de la măcelării. Unele i se păreau cunoscute, însă în acest peisaj înconjurător i se părea totul străin. Lui Jamil i se umeziră ochii.

— Ai nevoie de o mână de ajutor, chacha[43].

Un băiat, probabil încă neajuns la vârsta adolescenței, îi zâmbea de jos în sus, cu gura deschisă ce-i dezvăluia dinții înnegriți. Jamil îl văzu cum ridică de pe jos o țigară aruncată şi trage cu sete din ea. Dintre buze i se ridică o spirală subțire de fum. Asta-l făcu să zâmbească din nou.

— Nu eşti de pe aici, nu-i aşa, chacha?

Jamil îşi coborî privirea la bocceluța pe care o purta cu el. În afară de ea, nu mai avea niciun bagaj, însă acum avea o problemă mult mai mare. Nu ştia unde se află.

— Fiule, mă poți îndruma la bazarul Anarkali?

Băiatul începu să râdă.

— Chacha, eşti chiar în bazarul Anarkali. Făcu semn către clădirile dărăpănate care îi înconjurau şi adăugă: Anarkali e mare cât un oraş. Spune-mi exact unde vrei să mergi, şi te duc eu. Pentru un mic comision, fireşte.

Când Jamil îi arătă adresa de pe bucata de hârtie, băiatul rânji din nou.

— Uşor! Hai cu mine!

Încrederea era un lucru de înțeles la ei în sat, unde toată lumea cunoştea pe toată lumea. Dar într-un oraş ce adăpostea milioane de oameni, Jamil nu ştia în cine să se încreadă. Scânteia din ochii băiatului nu trădau niciun semn de lăcomie şi părea că vrea în mod sincer să-l ajute –

---

[42] Dulciuri de formă rotundă făcute din aluat prăjit (n. tr.).

[43] „Unchiule”, familiar, în urdu, în orig. (n. tr.).

pentru un mic comision, fireşte –, aşa că Jamil nu stătu mult pe gânduri.Trebuia să ajungă la Abida.

— Ia-o înainte!

— Poți să-mi spui Saleem.

În ciuda grijilor pentru Abida, nu se putu abține să nu admire oraşul în timp ce Saleem îl conducea pe o alee şerpuitoare, trecând pe lângă un bărbat burtos despuiat până la brâu care frământa grămezi de aluat direct pe podea. Sudoarea îi picura de pe frunte şi se aduna într-o băltoacă.

— Îi oferă naan-ului un plus de sare delicioasă,

comentă Saleem.

Jamil simți că i se întoarce stomacul pe dos.

Ieşiră pe o alee ceva mai largă plină de magazine de tot felul, iar preț de-o clipă Jamil uită cu totul de ce venise la Lahore. Lumea îi arunca priviri şi râdea când îl vedea cum cască gura, dar lui nici că-i păsa. Era prea ocupat să admire totul.

Abia când se aplecară pe o alee mai îngustă şi Jamil simți pe cineva trăgându-l de kameez îşi dădu seama că se opriseră. Se lăsase crepusculul, iar pe această stradă pustie, zgomotele de pe drumul principal păreau foarte îndepărtate.

— Aici e locul?

Înainte ca Saleem să apuce să răspundă, trei zdrahoni ieşiră din umbre cu intenții sinistre pe fețe. Unul se postă în fața lui, pe când ceilalți doi rămaseră în spatele său. Lui Jamil îi venea să râdă de propria prostie. Şi chiar hohoti. Râsul răsună pe aleea goală. O expresie de alarmă se aşternu peste trăsăturile lui Saleem, iar băiatul o rupse la fugă, lăsându-i pe bărbați să se ocupe de Jamil.

Un pumn masiv luă contact cu obrazul lui şi deveni ultimul lucru pe care şi-l mai aminti înainte să leşine.

ABIDA

Abida se trezi prima. Sforăiturile regulate de alături aveau darul de-a o liniști. Bărbatul dormea în continuare. Acestea erau puținele momente prețioase pe care le avea doar pentru ea însăși, înainte să se trezească Majeed și să-i solicite întreaga atenție. O durea tot corpul, chiar și în locuri care nu știuse vreodată că pot să o doară. Se culcase înainte cu Kalim, dar violența cu care o tratau bărbații aici îi întrecea cu mult orice imaginație. Și totuși, era recunoscătoare că Majeed îi apăruse în cale. Tipul lui de violență provoca și el durere, dar lui măcar știa cum să-i răspundă. Se număra printre cele norocoase – nu multe fete aveau bărbați exclusivi. După ce-și săltă cearșaful de pe trupul gol, își vârî picioarele în papucii pufoși pe care i-i dăduse Apa Ji și începu să se ridice din pat. În timp ce o făcea, lemnul scoase un scârțâit puternic.

Abida închise ochii și se blestemă în sinea ei când sforăitul se opri, iar un braț păros enorm se repezi spre ea, înconjurându-i mijlocul.

— Unde crezi că pleci?

Silindu-se să zâmbească, Abida se prăbuși la loc pe pat. Încercă să nu se ferească atunci când mustața lui îi zgârie fața. Rămase în schimb ca o statuie, lăsându-l să-și frece fața de a ei. După toată naan cu usturoi pe care o mâncase aseară, răsuflarea lui din această dimineață era mai rea decât orice simțise Abida până acum. Aproape că vomită.

— Pot să fac un duș? îl întrebă. Și trebuie să mă spăl și pe dinți, adăugă, sperând că el va înțelege apropoul, însă strânsoarea lui Majeed în jurul brațului ei se înteți.

Fata scoase un țipăt, însă asta păru să-l încurajeze, să-l facă să se simtă și mai bărbat decât era deja.

Şi aşa începu totul. Abida se prefăcea că nu e ea cea supusă unui asemenea tratament. Intrase de multă vreme în acest rol, imediat ce-i devenise limpede că aici avea să rămână multă vreme.

— Draga mea, ţipatul şi împotrivirile nu te vor ajuta să scapi de-aici, îi spusese Apa Ji. Joacă-i pe aceşti bărbaţi pe degetele tale micuţe şi te vor lua cu bucurie de aici ca să te facă soaţa lor!

— Dar, Apa Ji, dacă eu nu-mi doresc o viaţă întreagă de bătăi din partea aceluiaşi bărbat? o întrebase Abida.

Asta îi adusese o palmă zdravănă peste obraz pe care, mai târziu, tot Apa Ji i-l îngrijise cu apă cu zeamă de limetă si miere.

— Nu trebuie să mă pui la încercare, draga mea. Uită-te la tine, mai că ţi-am lăsat o urmă pe chipul ăsta splendid!

Nu fusese deprinsă niciodată cu arta seducţiei – cuvânt pe care-l învăţase de la Muniba – şi nici nu ştia ce vedea Majeed la ea, doar dacă nu cumva el preţuia însăşi ideea de control, întrucât chiar era un dominator. Cu toate că Abida ştia că e poliţist, încă nu izbutise să abordeze subiectul propriei captivităţi acolo decât la a treia lor întâlnire, când el căzuse la înţelegere ca ea să devină exclusivitatea lui, închizându-le astfel orice portiţă clienţilor mai răi. Mai bine unul singur decât o sută, chibzuise Abida. In timpul celei de-a treia nopţi pe care o petrecuse cu el, îi spusese timid despre ce păţise.

El se prefăcuse că n-o aude.

Când ea îşi repetase povestea, el îi astupase gura cu o mână, amuţind-o. O anumită răceală se strecurase în privirea lui în vreme ce se uita la ea, iar Abida îşi dăduse seama că era o cauză pierdută încă dinainte ca el să rostească măcar cuvintele:

— Fiecare curvă pe care am cunoscut-o mi-a zis acelaşi lucru. Doar pentru că pari nevinovată nu înseamnă că şi eşti. Dacă-ți închipui că voi trăda pe cineva precum Apa Ji, ar trebui să te gândeşti mai bine.

Degetele lui îi zăboviseră pe gât înainte de a şi le strânge în jurul lui. Abida îşi amintea cum aerul îi părăsise cu totul plămânii în timp ce pieptul i se umfla în încercarea de-a respira.

— Să fii recunoscătoare că sunt exclusiv!

Acum, odată fapta împlinită, Majeed se dădu jos de pe ea, iar Abida deschise iarăşi ochii înspre lume. Surprinzător, de data asta nu simțise chiar nimic. Îl blocase cu totul, irevocabil. După încordarea posturii lui, se părea că o ştia şi el. Cu toate că în general polițiştii erau graşi, Majeed se menținea într-o formă excelentă, chiar dacă avea vreo patruzeci şi cinci de ani. Bărbatul aruncă o privire într-o parte înainte să se uite iar în ochii ei.

— Învață să-ți placă asta, draga mea! Încearcă să nu-mi ieşi din grații!

Era o greşeală să-l blocheze. Era vremea să-şi pună masca la loc, se gândi Abida în vreme ce aluneca din pat şi îşi îmbrăca rochia schițând o înfloritură.

— O, Majeed sahab, ştii bine cât de mult îți aştept vizitele! Ele sunt cele care îmi înveselesc ziua.

Îngenunche în fața lui şi-şi sprijini capul pe genunchiul bărbatului.

— Mie nu mi se pare, murmură Majeed, însă cu nu prea multă convingere. Câteodată am impresia că fac dragoste cu o păpuşă de lemn.

— Partea cu păpuşa chiar ai nimerit-o.

Abida îşi săltă capul ca să-i arunce un zâmbet care, spera ea, părea jucăuş.

Asta păru să-l înveselească întrucâtva.

— Păi, bun aşa, pentru că am ceva în minte, şi cred că a sosit vremea deja.

Abida simți că îi tresaltă inima. Oare el chiar vorbise serios? Nu îndrăznea să arate nici măcar o frântură de speranță în privire. Se căzni să adopte o expresie goală.

— Şi ce anume te-a tot apăsat, iubirea mea?

— Shahid. Abida se încruntă.

— Shahid?

— Fiul meu.

— Ce-i cu el?

— Vezi tu, Abida, fiul meu are aproape douăzeci şi trei de ani şi încă e, înțelegi... nu foarte în largul lui în preajma fetelor. Foarte lipsit de experiență. Foarte sfios. Dumnezeu ştie de ce nu are încă o prietenă. In celelalte fete de aici n-am încredere... Cele mai multe ar putea purta nenumărate boli – nu se ştie niciodat, în ciuda a ceea ce spune Apa Ji. Aşadar, speram că tu ai putea să, înțelegi...

Abida se holba la el, cu gura deschisă, în timp ce simțea că tot entuziasmul îi dispărea din corp, înlocuit de furie şi de un val de disperare atât de adâncă, încât îşi dorea să se poată cufunda cu totul în el şi să nu mai reapară niciodată la suprafață.

— Şi la ce te-ai gândit? întrebă ea, incapabilă să-şi mascheze răceala din voce. Că jucăria tatălui poate fi şi jucăria fiului?

Mânia fulgeră în privirea lui.

— Acum nu te preface că ai fi vreo fată shareef[44] Crezi că eu nu ştiu că totul e un rol bine jucat? Doar pentru asta te plătesc.

— Pentru asta o plăteşti pe Apa Ji. Eu nu văd nici măcar o singură rupie.

---

[44] „Blândă”, în urdu, în orig. (n. tr.).

Abida se ridică şi se retrase în fotoliul de lângă fereastra cu zăbrele. Asta avea acum pe cap: era prizonieră şi-şi pierduse copilul. Se întrebă ce-i mai făcea familia. Poate că erau bucuroşi că scăpaseră de ea. Aşa îi trebuia pentru toate visurile alea ale ei extravagante la iubire şi independență.

— Nu e ca şi cum e nevoie să faci sex cu el, reluă Majeed, iar Abida se simți uşurată auzindu-i vina din glas, întrucât se temuse că forțase prea mult nota cu el. Trebuie doar să stai de vorbă cu el... poate să-i şi arăți cum să interacționeze cu o femeie.

— I-ai putea cere lui Nargis, îndrăzni Abida. Ea e preferata lui Apa Ji.

— În Nargis n-am încredere. In tine am. In plus, Nargis e la fel de bătrână ca blestematele de dealuri.

Abida scoase un oftat prefăcut, dar în adâncul sufletului, o licărire de speranță începea să-şi facă simțită prezența. Poate că totuşi nu era încă totul pierdut. Încrederea era primul pas pe drumul către iubire, nu-i aşa? Poate că într-o bună zi Majeed urma să se însoare cu ea şi să o scoată de aici. Iar apoi ar fi putut să fugă de la el.

Se sili să-şi facă vocea să pară ceva mai vioaie în vreme ce se uita la el cu un zâmbet cât toată fața:

— Normal că m-aş bucura să-i fac pe plac!

— Asta-i fata mea!

Majeed o luă în brațe, iar preț de o clipă ea se lăsă cuprinsă de siguranța îmbrățişării lui şi de bătăile regulate ale inimii sale. Pentru scurt timp, îşi lăsă garda jos.

Poate că momentul era la fel de plin de însemnătate şi pentru Majeed, întrucât se desprinse imediat şi începu să-şi facă de lucru cu grămada de haine de pe jos.

— Băieții de la secție mi-au spus că în oraş a tot crescut criminalitatea. Oamenii au ajuns să fie jefuiți ziua în amiaza

mare. Seara trecută, au săltat nişte indivizi de lângă Heer Mandi şi nu au izbutit să scoată de la ei nici măcar un cuvânt care să aibă sens. Se pare că vorbeau urdu cu un accent ciudat.

— Cum adică? întrebă Abida absent, chinuindu-se să-şi alcătuiască o imagine mentală a lui Shahid.

Cum să-i facă pe plac unui tânăr de douăzeci şi trei de ani? Cum să-i facă pe plac oricui altcuiva?

— De unde să ştiu eu? Încă nu i-am întâlnit, dar probabil că vorbesc la fel ca tine, un amestec de saraiki şi Dumnezeu ştie ce altceva. Foarte nazal. Sunt din Khanewal. De acolo esti si tu?

Ce sens avea să-i spună de unde e? Doar nu era ca şi cum urma să o salveze. Abida se prefăcu a-l lovi în joacă peste braţ.

— Hayejee, asta înseamnă că nu înţelegi ce spun, ai?

Majeed începu să râdă, iar Abida se bucură că ajunseseră să clarifice orice înţelegere.

— Nu spun decât că ai un accent adorabil. N-am zis-o într-un sens rău.

Abida îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi la loc pe pat.

— Acum mă bag la somn.

Se trezi la prânz şi începu să-şi facă ordine în cameră. În afară de pat şi de fotoliu, avea puţine obiecte de care trebuia să aibă grijă. Nu foarte multele haine pe care le deţinea – majoritatea fiind cadouri de la Majeed – atârnau în micul dulap dintr-un colţ al camerei, iar obiectele de toaletă şi de machiaj încăpeau toate într-un singur sertar. Nici măcar nu ştiuse că lucruri de genul tampoanelor există cu adevărat.

— Asta e blestemul femeilor, spusese mama ei. Sub nicio formă să nu-i laşi pe tatăl tău sau orice alt bărbat să vadă sângele. Nu le place. Dacă zăresc chiar şi o singură picătură pe şalvarii tăi, vor da vina pe mine, ba chiar ar fi posibil să

ne considere curve şi pe tatăl tău, codoş. Arătase apoi către cârpă şi adăugase: S-o foloseşti cum trebuie şi s-o ţii ascunsă. Spal-o singură, în întuneric.

Acum Abida trase aer adânc în piept în vreme ce punea mâna pe clanţă. Sosise vremea să iasă în lumea reală.

— Abida, scumpo! o strigă Apa Ji din living, imediat ce coborî la parter.

Indiferent cât de neauzit umbla, Abida nu scăpa niciodată de supravegherea femeii. Nu-i trecuse niciodată prin minte că aceasta ar fi putut să aibă camere instalate pe holuri şi pe casele scărilor – poate chiar şi în dormitoare. Cine să ştie? Abidei îi era foame, dar ştia deja că, dacă o ignora pe Apa Ji, era ca şi cum s-ar fi jucat cu focul. Cu un oftat, merse în living.

Apa Ji stătea pe fotoliul ei cu picioare lungi şi spătar înalt în timp ce o femeie cu spatele întors la Abida îi dădea cu ojă unghiile de la picioare. Cu o tresărire, Abida îşi dădu seama că era Nargis – proprietatea cea mai de preţ a lui Apa Ji. Femeia îi surprinse privirea şi zâmbi.

— Când era mică, Nargis obişnuia să facă manichiura şi pedichiura la un salon de frumuseţe. Un copil de pripas, dar cu cele mai abile degete din ce mi-a fost dat să văd vreodată. Era şi plină de ambiţie, şi uite unde a adus-o toată acea ambiţie!

Îşi cobori ochelarii de citit şi o cercetă pe Abida cu atenţia unui şoim.

— Observ că l-ai atras deja pe Majeed în plasa ta.

Plasa ei? Abida ştia prea bine că e mai bine să-şi ţină gura. Îşi lăsă privirea în jos.

— E foarte mulţumit. Suficient de mulţumit ca să plătească dublu pentru a-i rămâne exclusivă. Ţine-o tot aşa, draga mea, şi nu-i departe ziua în care-i vei deveni soţie!

Abida avu grijă să nu se strâmbe. Apaji râse.

— Normal că mai întâi va trebui să vină cu o zestre. Dacă o vrea pe fiica mea, trebuie să-mi plătească prețul corect pentru ea.

— O zestre? întrebă Abida cu inocență. Cât trebuie să-ți plătească?

— Isteață fată! comentă Apa Ji. Nu-i aşa, Nargis? Mai bine te-ai ruga să se mărite cu bătrânul polițai, altfel o şi văd că-ți ia locul!

Pentru prima oară pe parcursul acestei discuții, Nargis se răsuci ca să se uite la Abida. Tânăra simți că rămâne fără aer. Cu toate că o văzuse de multe ori pe Nargis, frumusețea ei nu înceta nicio clipă să o uluiască. Cu trăsături delicate, ochi verzi şi păr lung şi castaniu de care avea o foarte mare grijă, Nargis era de-a dreptul răpitoare. Ochii îi ardeau în cap, însă nu scoase nici măcar un singur cuvânt. Nargis era superbă, dar nu mai era tânără, iar curând acest lucru ar fi putut să o transforme într-o slăbiciune într-un loc care punea cel mai mare preț pe tinerețe.

— O frumusețe ce se stinge, comentase Muniba. În vreme ce frumusețea ei se pierde, ghearele îi devin tot mai ascuțite. Indiferent ce faci, să nu te pui niciodată rău cu Nargis!

Abida făcu un pas în spate.

— Pot să merg să mănânc ceva cu fetele?

Apa Ji flutură din mână că poate pleca.

— Normal că poți să mănânci ceva, dar să-ți iei mâncarea la tine în cameră! Nu vreau să stai alături de celelalte. Eşti încă nouă. Oricum, ai grijă să mănânci suficient! Acuma, chiar nu vrem să-ți pierzi din rotunjimile astea frumoase, nu-i aşa, Nargis? Atunci pe ce ar mai pune mâna bătrânul Majeed?

— Chiar aşa, răspunse Nargis. Răceala din glasul ei ar fi înghețat chiar şi oceanele.

— Acum, grăbeşte-te, draga mea! Să nu uiți că te mai aşteaptă un musafir. Pe Abida o părăsi orice gând la mâncare.

— Cine? reuşi să îngaime. Credeam... credeam că Majeed este exclusiv.

— Normal că este. Fiul lui e cel care vine în vizită la tine diseară. Doar e sânge din sângele lui, aşa că până la urmă chiar nu mai contează pentru cine eşti exclusivă. Poți fi folosită de amândoi.

Trupul lui Nargis era zguduit de un râset neauzit.

— Acum, du-te! îi porunci Apa Ji.

Abida umbla încolo şi încoace prin cameră. Nu putea sta locului. Cât de mult decăzuse? Oare pirul avea dreptate? Oare fusese întotdeauna o „târfuliță”?

Îşi strânse mâinile în pumni în vreme ce se gândea la bebeluşul şi promisiunea unei vieți de care fusese lipsită. Nu pentru prima dată, se întrebă unde era Kalim, dacă simțea vreun regret pentru ceea ce făcuse. Fără să vrea, scoase un râset puternic ce aducea mai mult cu un lătrat. Regret?

Kalim? Acum Abida chiar că visa cai verzi pe pereți. În clipa în care el se atinsese de acele droguri, renunțase cu totul la ea, la ei. El nici măcar n-o mai considerase o persoană. În acele ultime zile pe care le petrecuse cu el, Kalim arăta ca un cadavru umblător. O băgase în sperieți. Văzuse şi ea dependenți în sat, însă decăderea lor fusese treptată. Pe de altă parte, Kalim se ofilise chiar în fața ochilor ei, transformându-se rapid într-un adevărat monstru. Poate că în adâncul sufletului fusese dintotdeauna un monstru, iar drogurile nu făcuseră decât să-l scoată la iveală. Lacrimile îi curgeau acum pe obraji în timp ce se gândea la viața ei din sat, la frați, la mamă şi, cel mai mult, la scumpul ei tată. Încă-şi mai amintea tulburarea din ochii lui când ea plecase în oraş, la trupul lui țeapăn şi drept

când o văzuse cum se suie pe motocicletă. El zâmbea, dar ochii îl dăduseră de gol. Tot timpul o făceau.

— Vino şi găseşte-mă, abbu murmură acum, şi suspină pentru propria prostie.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru toate astea, îi spuse mai târziu Muniba, după ce Abida se mai liniştise întrucâtva.

Îşi sacrifica din timpul preţios dintre clienţi ca să stea alături de Abida, însă aceasta nu se putea aduna suficient ca să-i mulţumească. Deocamdată. Încă nu avea încredere în ce-i putea ieşi pe gură. Cum ar putea să fie băiatul lui Majeed? Dacă era să se ia după tatăl lui, violenţa putea fi primul lucru la care ar fi putut să fie supusă. Se cutremură.

— Nu-ţi mai face griji! continuă Muniba. Te descurci foarte bine. Eu am fost o epavă smiorcăită în primele şase luni.

„Poate chiar sunt o târfuliţă”, cugetă Abida. Se scurseseră doar câteva săptămâni, şi iat-o aici deja, metresa pusă la adăpost a lui Majeed. Îşi încrucişa braţele la piept ca să nu-şi sfâşie pielea cu propriile unghii. Merita să moară.

— Poate că n-o să fie chiar atât de rău, rosti Muniba plină de speranţă. Doar e tânăr, nu-i aşa, şi nu spuneai tu că nu trebuie decât să stai de vorbă cu el?

— Asta spun toţi, ripostă Abida. Nu poate veni tocmai până aici doar pentru o mică discuţie. Ştiu ce vrea.

Cuvintele răsunară în cameră.

— Poţi să ţii un secret? murmură Muniba.

— De ce?

Vedea prea bine că Muniba murea de nerăbdare să i-l dezvăluie.

— Plănuim să scăpăm de-aici.

Acum îi captă Abidei întreaga atenţie.

— Ce? Cum? Şi ce înseamnă „noi”?

Muniba înghiți în sec, apoi își dădu o șuviță rătăcită înapoi după ureche.

— Păi, o plănuim de vreo două săptămâni.

Abida nu știa de ce să se arate șocată mai întâi – de faptul că exista un plan de evadare sau pentru că Muniba ținuse un secret în tot acest timp. De obicei ea scotea imediat pe gură orice ar fi gândit în clipa aia.

— Nu te cred.

Abida se ridică din pat și începu să umble iar prin cameră.

— Ei, e treaba ta, dar ne-am zis că ar trebui să te includem și pe tine după ce-am văzut cât de amărâtă ești aici. Singurul motiv pentru care nu ți-am spus mai devreme este din cauză că Nargis consideră că ești mulțumită de viața pe care o duci. Ba chiar mândră de ea.

— Nargis?

Muniba își coborî privirea.

— Astea au fost cuvintele ei, nu ale mele.

— Nargis? repetă Abida, prăbușindu-se înapoi pe pat. Mă urăște. Și a râs de mine când Apa Ji m-a făcut să arăt ca o proastă.

Muniba zâmbea.

— Ești isteață, Abida, dar se pare că nu suficient de isteață ca să observi că Nargis se comportă așa cum se comportă ca s-o tragă pe sfoară pe Apa Ji. Nargis poate fi și bună. Eu am descoperit doar de curând.

— Mi-ai spus să nu mă pun vreodată rău cu ea.

Muniba scoase o oglindă de buzunar și se verifică în ea să vadă cum arată.

— Așa este, și chiar credeam că e adevărat... încă mai cred, de fapt, de asta te-am și avertizat, însă apoi am aflat despre evadare și am fost poftită să mă alătur planului.

— Și atunci de ce nu mi-o spune chiar ea?

— Trebuie să aflăm în cine ne putem încrede. Din ce ştim noi, Apa Ji ar fi putut strecura un spion printre noi.

Îşi vârî mâna într-o pungă cu chipsuri de cartofi şi-şi duse unul la gură. Ronțăitul străpunse aerul nemişcat.

Abida pufni.

— E o exagerare. Chiar şi pentru Apa Ji.

— M-ai crede dacă ți-aş spune că ea a omorât pe cineva doar ca să-şi salveze reputația?

Întinse un chips spre ea.

— Vrei şi tu?

Înainte să apuce Abida să răspundă, se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Pot să intru?

Un glas masculin.

Muniba făcu ochii mari.

— Trebuie să fie fiul lui Majeed.

Sări din pat şi-şi îndesă în geantă punga cu chipsuri.

— Dacă mă vede cineva că mănânc chipsuri, o să-mi iauo săpunealăzdravănă de la Apa Ji. Ne vedem mai târziu şi, adu-ți aminte, nicio vorbuliță despre ce-am discutat! Crede-mă că, în pofida a tot ce ți-am spus, tot nu vrei să te pui rău cu Nargis.

Zicând acestea, se strecură afară, lăsând-o pe Abida profund tulburată. Nici măcar nu apucase să-şi aplice un pic de machiaj. Era cu chipul descoperit şi îmbrăcată doar cu şalvarii kameez pe care îi purta când dormea. Apa Ji urma să se înfurie foarte rău. Dar era prea târziu. Uşa se deschise cu un clic şi urmă un schimb de glume între Muniba şi bărbat. Apoi se închise la loc. Se aşternu liniştea, dar Abida ştia că nu mai e singură în cameră. Se mută la capătul patului şi-şi cuprinse genunchii cu brațele.

Auzi paşi şi, în acele câteva secunde, Abida simți că inima i-o ia la galop. Înşfacă un pieptăn de pe noptieră şi şi-l

trecu repede prin păr. Spera ca, în lumina slabă, el să nu-i observe chipul descoperit.

Abia mai auzea ceva din cauza bubuitului sângelui din urechi. Dacă n-ar fi fost felul în care îşi strângea picioarele, era sigură că i-ar fi tremurat genunchii. Apa Ji nu îngăduia lipsa de respect, iar Abida încălcase deja una dintre cele mai importante reguli: să fie pregătită pentru un musafir.

— Cine-i acolo? strigă ea, urându-şi teama din voce.

Bărbatul se oprise lângă uşa băii, astfel încât Abida nu-l vedea de unde stătea.

Se auzi cum cineva îşi drege glasul.

— Mă numesc Shahid. Sunt fiul lui Majeed.

Glasul era blând, respectuos, deloc asemănător cu grosolănia cu care vorbea tatăl lui. N-avea cum să fie foarte rău, nu-i asa?

— Hai înăuntru! îl îndemnă Abida, sperând că tânărul moştenise aspectul plăcut al tatălui său.

Indiferent cât de violent se purta el cu ea, Abida nu putea să nege că Majeed era un bărbat foarte prezentabil. Umbra de pe podea deveni mai scurtă când Shahid păşi în fată. Abida nici măcar nu-si dăduse seama că-si tine respirația până nu-l văzu.

— Nu arăți ca o prostituată, bolborosi el. Abida se holba la el.

— Poftim? El se înroşi.

— îmi cer scuze! N-am vrut să o formulez aşa.

Părea să nu ştie deloc ce să facă cu mâinile, aşa că şi le ținea la spate.

— N-am mai făcut asta niciodată, înțelegi, să stau de vorbă cu o... o...

— O prostituată, termină Abida în locul lui. Fără să vrea, parcă-i venea să râdă.

— Să ştii că şi ele sunt oameni. Shahid ridică mâinile.

— Desigur. N-am vrut să insinuez nimic.

Pesemne era de vârsta lui Kalim, însă nu avea nimic din încrederea lui. Fruntea îi era încreţită de tulburare când greutatea acelor ochi căzu asupra ei. Avea trăsături frumoase, un nas drept, ochi străpungători care păreau să se uite tocmai până-n adâncul sufletului ei, însă nu avea absolut nimic masculin. Era înconjurat de o pătură de sfiiciune.

Abida îşi aranja dupatta în jurul pieptului, însă nu într-acolo se uita Shahid. Ochii îi rămâneau lipiţi de faţa ei.

Abida se hotărî să-i acorde beneficiul îndoielii.

Tânărul se opri lângă patul ei şi buzele i se despărţiră când trase aer în piept.

— Mi s-a spus că te numeşti Abida, reuşi să câraie. Eşti foarte frumoasă. Scoase un geamăt şi adăugă: Scuze, n-am vrut s-o fac să sune asa!

Spre surprinderea ei, Abida simţi cum umbra unui zâmbet îi întinde buzele. Îşi ridică privirea, şi iată din nou acei ochi! Abida avea impresia că ar fi putut să se piardă în ei zile de-a rândul. Ce idee prostească! îşi zise apoi în gând. Chiar că mintea era un loc foarte ciudat. În loc să simtă antipatie pentru această persoană care era fiul odiosului Majeed, ea îi admira ochii. Îl urmări în timp ce o studia flămând, rătăcind cu privirea prin absolut toate locurile prin care putea.

— Drăguţ din partea ta să spui asta, sahab! răspunse ea în sfârşit.

— Îmi poţi spune Shahid.

Încercă şi nu izbuti să-şi facă vocea să sune ceva mai gros.

— Shahid, repetă Abida.

Glasul i se frânse în timp ce încerca să găsească un înţeles pentru tumultul pe care-l simţea în interior. Între

timp, el se lăsase să cadă pe pat, fără a o slăbi vreo clipă din ochi si atent să nu facă vreo mişcare bruscă.

— Ai un glas superb.

Fără să vrea, Abida se bosumflă.

— Să ştii că Majeed sahab râde de glasul meu. Îmi pune o groază de porecle. Totuşi, despre tine vorbeşte numai de bine. Deşi, la urma urmei, eşti fiul lui.

Ruşinea păru să-l lovească precum o săgeată. Roşeaţa început să-i urce pe gât şi să i se răspândească pe toată faţa. Bun aşa! cugetă Abida. Nu putea să umilească pe cineva ca Majeed, dar cel puţin se putea mulţumi cu Shahid. Veni rândul ei să roşească. Începea să se schimbe. Locul acesta o transforma în ceva ce de fapt nu era.

— El crede că trebuie să mă comport ca un bărbat, adăugă Shahid şovăitor. Pentru abbajaan, nu sunt suficient de bărbat.

Abida inspiră adânc. Ce mai cuvinte pentru propriul fiu! Se hotărî să arate un strop de compasiune.

— Mereu m-am minunat de vederea lui Majeed sahab. El n-ar vedea un bărbat nici dacă ar dansa despuiat în faţa sa. Are ochi doar pentru femei.

Shahid începu să râdă, iar când o văzu şi pe ea zâmbind, privirea i se luminã.

— Eşti foarte frumoasă, repetă.

Nu asta ar fi trebuit să spună. Indiferent ce atmosferă veselă se instalase între ei, se evaporă dintr-odată, iar Abida îşi lăsă privirea în jos.

— Dacă zici tu.

Glasul îi era golit de orice urmă de căldură. Shahid îşi ridică iar mâinile.

— N-am vrut să te jignesc! A fost o prostie să i-o spun cuiva pe care doar ce-am cunoscut-o. Îmi pare rău dacă te-am jignit! Te rog să nu fii tristă! Doar că până acum n-am

avut ocazia să stau de vorbă cu multe fete.Toată lumea râde de mine, iar asta mă face şi mai stânjenit.

— Nu trebuie să-i ceri scuze unei curve. Asta faceţi toţi. Ne spuneţi că suntem frumoase şi apoi ne trataţi ca şi cum n-am fi nimic altceva decât o jucărie de pluş. Fă ce vrei, dar te rog să nu-mi spui că sunt frumoasă! Nu sunt deloc frumoasă!

Shahid o urmărea complet buimac. Încercă să-i atingă mâna, dar se răzgândi imediat.

— Chiar urăşti să fii aici? şopti el.

— Ar trebui să-mi placă la nebunie? Bărbaţi care dau buzna ca să se distreze, apoi pleacă fără să rostească măcar o vorbă de bunătate. Şi-n tot acest timp, eu stau închisă în camera asta ca o prizonieră. Da, da, e foarte plăcut! Mă distrez de minune aici!

Glasul i se frânse, dar clipi ca să-şi înfrâneze lacrimile ce ameninţau să i se rostogolească pe obraji. N-avea de gând să plângă în faţa cuiva pe care îl întâlnea pentru prima oară şi categoric nu în faţa fiului lui Majeed.

— De ce-ţi spun ţie toate astea? Imediat ai să mergi să-i spui lui Apa Ji, care o să-mi facă viaţa şi mai rea.

Îşi trase dupatta din jurul pieptului.

— Ce-ar fi să începem?

Shahid îşi feri privirea şi şi-o coborî în schimb în podeaua acoperită cu gresie.

— Nu trebuie să faci asta, şopti. Te poţi acoperi la loc.

Abida simţi că o parte din venin o părăseşte.

— Când tatăl tău mi-a spus că vii şi că nu vrei decât să stai de vorbă, nu l-am crezut. În săptămânile de când mă aflu aici, am învăţat că nu trebuie să mă încred niciodată în cuvintele unui bărbat. Niciodată. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, atunci vorbeşte, dar nu te aştepta să-ţi răspund la

absolut orice întrebare! Poate că trupul meu e disponibil, însă secretele mele nu sunt.

Cu asta, se întoarse iar într-o parte, dar nu înainte să se mai uite odată la ochii aceia negri.

JAMIL

Jamil se trezi cu soarele după-amiezii bătându-i în față. Era acoperit de transpirație şi îl durea tot corpul după ce dormise pe jos. Clipi şi se uită în jur. Habar n-avea unde se află. În jurul lui, oraşul fremăta de viață. Maşini, ricşe şi motociclete vâjâiau pe lângă el, cu conducătorii atât de determinați să ajungă la destinație, încât ai fi zis că i-ar fi gonit nişte demoni de la urmă. Nimeni nu avea timp să-i arunce măcar o privire. Oamenii treceau pur şi simplu pe lângă el ca şi cum era invizibil. Multe claxoane şi o groază de praf şi de mizerie, însă mai era şi multă, foarte multă viață. Femei în şalvari kameez ieşeau cu sacoşe burduşite din buticuri care vindeau haine. De unde venea el, materialele erau vândute în magazine pentru a fi cusute acasă, nu ca să îmbrace formele unor manechine din vitrine.

Cineva îl acoperise cu o pătură veche ce mirosea a putreziciune şi picioare nespălate. O azvârli cât colo şi se ridică în picioare. Simțea că i se învârte capul. Cât zăcuse întins pe jos? Şi apoi îşi aminti de băiatul care îl ademenise pe strada aceea întunecoasă. Pesemne că Jamil se târâse înapoi pe strada principală. Îşi pipăi buzunarele. Goale. Şi banii pe care-i ascunsese în chiloți ca măsură de precauție? Un țipăt de disperare îi scăpă de pe buze când descoperi că

şi aceia dispăruseră. Îl lăsaseră fără o para chioară. Bocceluța lui cu haine era pe jos lângă el, evident prea inutilă ca să fie furată. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru această mică îndurare.

Exista totuşi un lucru care scăpase să fie furat de hoți. Scoase la iveală bucățica de hârtie din buzunar şi o netezi. Îi mai rămâne doar un lucru de făcut: să ia o ocazie. Dar cum anume? Se uită înjur la amalgamul de vehicule şi simți iar că îl ia amețeala. Cum să fie observat de un taxi, darămite să şi oprească unul? Şi mai era şi treaba cu plata. Jamil se aşează la loc pe jos şi-şi cuprinse capul în mâini. Dacă aşa urma să umble prin oraş, avea extrem de puține şanse să o găsească pe Abida.

Nu mai conştientiza cât rămase aşa, cu soarele cel nemilos bătându-i pe spate şi pârâiaşe de sudoare adunându-i-se în palme în vreme ce stătea cu ochii închişi, ferit de restul lumii. Trebuia să existe vreo modalitate de a ajunge la destinație.

Un foşnet de material însoțit de şuieratul aerului îl anunță că lângă el se afla cineva. Îşi săltă capul dintre mâini şi privi în sus, clipind ca să scape de orbirea de moment.

O femeie plină de bunătate se uita în jos la el şi ținea într-un pumn o bancnotă de o sută de rupii.

— Ia! îl îndemnă. Cumpără-ți ceva de mâncare!

Lăsă bancnota purpurie să-i cadă în poală şi se îndepărtă, lăsând în urma ei un parfum de tuberoze. Jamil îşi coborî privirea şi țipă surprins. Nu erau doar una, ci mai multe, toate împrăştiate în fața lui, aruncate de trecători. De bună seamă că-l confundaseră cu un cerşetor. Numără cel puțin câteva sute, ceea ce era destul ca să-l ducă până la locuința Abidei. Înainte să le adune, se opri. Oare chiar într-atât de mult se coborâse acum, încât ajunsese să primească

de pomană? Un glas mai puternic îi amuți imediat vocea firavă din minte. Da, dacă pomana urma să-l readucă alături de fiica sa, atunci n-avea cum să n-o primească. Adună bancnotele în pumn, simțindu-se ceva mai optimist. Banii însemnau putere, mai cu seamă în acest oraş.

Descoperi că, dacă flutura o bancnotă de o sută de rupii prin fața unei ricşe, aceasta se oprea imediat. Conducătorul îşi iți capul afară.

— Încotro?

Pentru prima oară de când se afla în Lahore Jamil zâmbi.

Apartamentul lui Kalim nu se afla în genul de clădire pe care i-l descrisese Abida. Jamil căutase blocuri de apartamente pe calculatorul din sat, însă clădirea din fața sa nu semăna deloc cu ele. Avea doar vreo două etaje şi era prost construită, cu tencuiala desprinzându-se deja ici şi colo pentru a scoate la iveală cărămida roşie şi betonul de dedesubt. Întreaga zonă mirosea a fărădelege şi decrepitudine. Şi a gunoi, atât de origine animală, cât şi umană. Jamil reuşea mereu să le deosebească.

— Nu chiar cea mai de soi parte a oraşului, murmură şoferul în timp ce-şi îndesa bancnota de o sută de rupii adânc în buzunar. Te-aş sfătui să nu zăboveşti prea mult.

Pe-aici sunt peste tot jefuitori şi hoți de buzunare.

Lui Jamil îi venea să râdă. Fusese deja jefuit şi oricum nu mai avea la ce să renunțe în afară de propria viață, despre care nu credea că ar fi avut cine ştie ce valoare în ochii hoților.

— Lasă-i să încerce! replică el.

Conducătorul ridică din umeri şi se îndepărtă, cu ricşa lăsând un nor de fum negru în urmă.

Era foarte cald înăuntru. Jamil îşi şterse sudoarea adunată în sprâncene în vreme ce suia scările înguste către primul etaj, strângând cu o mână balustrada şubredă de

teamă că avea să leşine de deshidratare. Încă nu întâlnise pe nimeni. Era spre sfârşitul amiezii, deci, presupunea el, lumea era încă la muncă. Holul de la primul etaj avea doar două uşi. Ambele erau făcute din placaj ieftin, vopsit în pripă ca să ascundă cât de subțire era. Vopseaua se descojea deja, iar pereții văruiți în alb erau murdari de la mâinile care îi atinseseră. Podeaua era mătuită de la ceea ce semăna cu o mizerie adunată de secole întregi. Uşa casei lui Kalim era întredeschisă. Deloc de bun augur. Inima i-o luă la goană în vreme ce se apropia. Cumva ştiuse că nu avea să o găsească pe Abida aici, dar tot îşi ținu răsuflarea când se uită înăuntru. Lăsă lacrimile să-i curgă liber în timp ce privirea îi zăbovea în livingul care servea şi pe post de bucătărie. La asta se redusese propria lui fiică. Singura canapea fusese răsturnată invers, iar masa din fața ei era plină de pungi de plastic şi ambalaje de mâncare. Mirosea a ulei şi a carne intrată în putrefacție. Jamil îşi înghiți amăreala din gât şi se apropie de pânza ce despărțea dormitorul de acest spațiu.

— Abida? strigă precaut. Abida, copilă, unde eşti? Uite cine-a venit!

Exact în vreme ce cuvintele i se rostogoleau afară de pe limbă, îşi dădu seama că erau în zadar. Abida nu se afla aici. Fiica lui dispăruse.

Un zgomot de dincolo de pânză îi stârni curiozitatea. Se îndreptă spre ea, căci auzise un amestec de gemete şi sforăituri. O singură persoană putea fi acolo. Sângele îi bubuia în urechi când trase pânza într-o parte şi pătrunse în spațiul acela vrednic de milă ce-ar fi trebuit să fie dormitorul. În pofida furiei care îl cuprinsese, rămase încremenit în loc când văzu podeaua de ciment jegoasă, salteaua plină de pete de pe cadrul precar al patului şi singurul bec care proiecta umbre adânci prin cameră. Nu

era nimeni pe pat. Înainte ca Jamil să apuce să se întrebe ce fusese acel zgomot, îl auzi din nou, iar de data asta îşi dădu seama şi de unde provine.

Ginerele său zăcea într-o baltă de vomă între pat şi perete. Mirosul era pregnant şi acid, iar Jamil se văzu nevoit să-şi acopere nasul şi gura cu o mână pentru a nu vomita.

Cu toată forța rămasă, îl prinse pe Kalim de ceafă şi-l săltă în capul oaselor, împingându-l într-o poziție şezândă, lipit de pat.

— Cine-i acolo? bombăni Kalim fără să deschidă ochii. Îți dau mâine banii înapoi. Dă-mi pace!

Jamil aşteptă, dar când auzi un sforăit şi simți cum trupul lui Kalim se înmoaie, îl plesni peste față. Cu forță. Mai cu forță decât plesnise vreodată pe cineva.

— Haramkhor ce eşti! rosti el.

Kalim deschise ochii dintr-odată.

— Unchiule... o, unchiule, tu eşti? O, ce surpriză nespus de plăcută! De ce nu mi-ai spus că vii?

— Unde e fiica mea? întrebă Jamil încet.

Kalim clipi de mai multe ore în timp ce din nas îi curgeau muci verzi.

— A plecat la piață să facă nişte cumpărături.

Se căzni să se ridice în picioare.

— Lasă-mă să mă duc după ea! Se va bucura foarte mult să afle c-ai ajuns aici, în Lahore.

Jamil îl plesni încă o dată, iar de data asta Kalim se lovi de cadrul patului. Țipă şi-şi acoperi capul.

— Unchiule, de ce mă loveşti? Aşa te porți tu cu propriul ginere? Stai să le zic eu părinților mei! O să te bleasc pentru asta.

Jamil închise ochii, încercând să-şi domolească bătăile nebuneşti ale inimii. Dacă nu avea grijă, l-ar fi putut omorî pe băiat, şi-atunci ce-ar mai fi avut de făcut?

— Părinții tăi n-au mai primit veşti de la tine de luni bune. Nici eu de la fiica mea.

Jamil se apropie şi mai mult de silueta ghemuită lângă pat, cu pumnii încleştați.

— Spune-mi ce-ai făcut cu fiica, altfel jur că de omor! Ca la un semn, Kalim începu să-şi lovească pieptul cu pumnii şi să verse râuri de lacrimi.

— M-a părăsit, micuța kanjari ce e! I-am oferit o casă, fericire, stabilitate, iar ea a fugit cu prima persoană întâlnită în cale. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă a putut să-şi lase onoarea la o parte chiar şi cu mine, atunci ar fi putut s-o lase cu oricine. Ridică privirea spre Jamil şi continuă:

N-am vrut să-ți spun ca să nu-ți frâng inima, dar acum ai aflat. Pur şi simplu nu poți să ai încredere în femei, mai ales într-un loc cum e Lahore. După o clipă, adăugă: Trebuie să fi adus nişte bani cu tine.

Jamil nu-i credea nici în ruptul capului povestea. Îşi studie ginerele de sus până jos, apoi mâna i se repezi spre umflătura din buzunarul din față al lui Kalim. Extrase de acolo o punguliță de plastic. Era plină cu un praf alb. Acum în ochii lui Kalim se zărea o teamă pură.

— Unchiule, dă-mi-o înapoi dacă ştii ce e bine pentru tine!

— Să ți-o dau înapoi? şopti Jamil.

Se îndreptă spre baia lipită de dormitor, fără să bage în seamă că mirosea ca o nullah descoperită. Toaleta era plină de excremente. Kalim îl urmă, de data asta urlând pe bune:

— Unchiule, dă-mi punga înapoi! E un medicament. Sufăr de o boală care-mi pune viața în pericol şi trebuie să mă recuperez.

Jamil ținea punga deasupra vasului de toaletă.

— Unde este Abida?

Kalim se prăbuşi în genunchi, împreunându-şi palmele şi implorând:

— Unchiule, te rog! Dacă-ți spun, îmi dai medicamentul înapoi?

— Kalim, pentru ultima oară – Jamil coborî punga spre toaletă, în ciuda protestelor lui Jamil –, dacă nu-mi spui ce i-ai făcut fiicei mele, pierderea asta va fi ultima ta grijă.

Vorbea cu mai mult curaj decât simțea de fapt. Îi tremurau genunchii. Înghiți în sec.

— Spune-mi!

Cu un scâncet final, Kalim îi spuse. Îi povesti chiar şi ultima frântură din ce-i făcuse fiicei sale, întâiul lui născut, fata pe care Jamil o salvase din mâinile gloatei din sat.

Jamil lăsă punga să cadă în toaletă şi trase apa după ea.

ABIDA

Shahid începea să se îndrăgostească de ea. I-o vedea în privire, ceva ce mai văzuse odată în a lui Kalim. Poate că era într-adevăr iubire, însă acum Abida ştia bine că nu trebuie să se încreadă în bărbați. Nici măcar în cei precum Shahid. Încă nu-i făcuse niciun avans. Doar... vorbeau, însă ea ştia că acest mic interludiu se putea sfârşi în orice zi, iar apoi avea să redevină amanta lui Majeed. Măcar acesta n-o mai deranjase de când începuse să o viziteze Shahid.

Slavă Domnului pentru micile acte de îndurare! cugeta ea. Trecuseră deja vreo două săptămâni de când Shahid începuse să vină la ea, poate chiar mai mult. Închisă în bordelul lui Apa Ji – refuza în continuare să-l numească altfel –, pierduse cu totul noțiunea timpului. Abia când Muniba îi spusese că sunt la mijloc de octombrie îşi dăduse şi ea seama că se mai domolise căldura. De fapt, când deschidea noaptea geamul, briza era răcoroasă. Nu avea

nevoie să o facă, dat fiind că avea aer condiționat, dar îi plăcea mult să simtă aerul proaspăt pe față, oricât de poluat era el. Îi amintea de casă. Deunăzi, surprinsese un păstor mânând o cireada de bivoli pe stradă, iar inima aproape că-i sărise din piept. Când era în sat, obişnuia să urască aceste creaturi imense şi greoaie, dar de data asta le urmărise cu gura căscată, disperată să întindă mâna şi să le pipăie firele de păr de pe piele. Detesta oraşul.

Shahid îşi descria viața ca şi cum era cel mai normal lucru din lume. Totul se rezuma îndeosebi la educație. La douăzeci şi trei de ani, era mai mare decât ea şi proaspăt absolvent de universitate. Abida ştia ce este o universitate, dar se prefăcea mereu că nu ştie nimic. Descoperise că e o unealtă utilă pentru arsenalul ei. Avea grijă să nu-şi coboare deloc garda în preajma lui Apa Ji sau a Munibei, însă cu Shahid o mai făcea uneori. Acum bolborosi:

— Ce universitate?

El se uită ciudat la ea, dar apoi zâmbi, făcând să i se încrețească pielea de la coada ochilor.

— Ştii multe despre universități?

— Doar că ajungi acolo după ce termini şcoala, răspunse ea, vrând să-şi dea palme pentru că părea atât de informată.

Oare când o ajutase chestia asta vreodată? Shahid părea gânditor.

— Mai mult de-atât, de fapt. După clasa a douăsprezecea. Apoi mai faci încă patru ani la universitate.

Abida fluieră auzindu-l.

— Patru ani de studii superioare. La fel ca fiul pirului. Tu trebuie să fii cel mai genial om din lume.

Ridurile reveniră, însoțite acum şi de o gropiță în obrazul lui drept.

— Greu de crezut. Nu sunt deosebit de inteligent.

Abida îi asculta poveştile cu ochii mari şi cu faţa între mâini în vreme ce stătea proptită în coate. Se părea că a vorbi despre viețile lor de până atunci era un lucru dificil pentru amândoi, aşa că, în schimb, Shahid îi povestea despre diverse locuri din Pakistan, despre ţările din toată lumea pe care le vizitase şi despre chestiile pe care le văzuse sau mâncase.

Subiectul preferat al Abidei era spațiul cosmic, şi la asta reveniră şi acum. Stăteau faţă în faţa pe pat, cu Abida sprijinită de tăblie, în vreme ce Shahid stătea în faţa ei, cu mânecile cămăşii de in albe suflecate până sus şi părul şaten răsfirat cu grijă să pară că doar ce se ridicase din pat. Uneori, când lumina soarelui îi cădea pe faţă, Abidei i se părea că zăreşte şi un pic de albastru în ochii lui. În clipa asta, erau de un cenuşiu ca ardezia, la fel ca norii amenințători din timpului musonului ce sosea în iulie.

— Dacă am mers pe Lună acum atâtea decenii, atunci de ce nu am aterizat şi pe Marte?

Shahid începu să râdă.

— Pentru că e mult mai departe decât Luna, Abida.

Fata îşi împinse buza de jos în faţă.

— Cât de departe ar putea să fie? America e foarte departe, iar oamenii merg în fiecare zi acolo.

— E diferit faţă de spațiul cosmic.

— Iar eu credeam că America e mai departe decât Luna. Măcar Luna putem să o vedem.

El râse iar, de data asta dându-şi atât de mult capul pe spate, încât mărul lui Adam începu să-i salte în sus şi-n jos. Preţ de o fracțiune de secundă, Abida îşi dori să se aplece în faţă şi să-i sărute acea parte vulnerabilă a corpului. Ce era în neregulă cu ea? Parcă nici mintea nu-i mai era la fel de câteva săptămâni încoace. De când Muniba îi dăduse vestea că Nargis concepuse un plan de evadare.

— E încă în stadiu incipient, îi promisese Muniba. Dar fii gata de acțiune când va fi nevoie! Cu Nargis, lucrurile se mişcă foarte repede.

Dat fiind că Nargis era animalul de companie al lui Apa Ji, Abida nu putea să ia chestia asta în serios. Putea fi o capcană, şi chiar îi spusese acest lucru Munibei, care îşi dăduse ochii peste cap.

— Nargis nu acționează aşa. Toată lumea din casa asta ştie că vârsta are efecte puternice asupra ei, iar Apa Ji consideră că a sosit vremea ca ea să se retragă. Altminteri va deveni o adevărată piatră de moară pentru ea. Prea tânără să fie madamă şi prea bătrână ca să mai slujească clienții.

La asta, Abida simțise un gol în stomac, însă asta era până la urmă viața ei.

— Totuşi, de ce-ar risca să ne implice şi pe noi? şoptise ea, cu toate că erau singure în cameră.

— Pentru că nu se poate descurca singură, şi ştie foarte bine cât de tare ne dorim să evadăm. În Naghma şi Reshma nu poate avea încredere, căci acestea o urăsc mai mult decât
orice pe lume.

Abida nu credea că mai poate suporta mult violența lui Majeed. Măcar de i-ar fi putut arăta lui Shahid urmele pe care i le lăsa tatăl lui pe trup, însă ştia că nu poate s-o facă. Shahid era doar un băiat: nu putea să se încreadă în el. Deocamdată, cel puțin.

Cu câteva zile în urma, Muniba o condusese în camera lui Nargis. Prin comparație cu camera modestă a Abidei, Nargis trăia ca o bogătană. Draperii de catifea atârnau la geamuri în timp ce aşternuturile de pe pat păreau să fie din brocart auriu şi cearşafuri de bumbac egiptean pe sub ele.

— O țesătură foarte deasă au aceste cearşafuri, comentase Nargis, însă apoi chipul i se schimonosise. Atâta lux, şi totuşi am impresia că sunt un papagal vorbitor închis într-o colivie de aur. Pot să mă dichisesc toată ziua, dar singurii care mă vor vedea sunt clienții mei care-şi plătesc accesul în această cuşcă de aur.

Ochii ei negri îi străpunseseră apoi pe ai Abidei.

— Vrei să putrezeşti toată viața aici? Vrei ca moaşele să smulgă din tine copilaşi doar pe jumătate formați, fără nimic care să-ți amorțească durerea?

Abida se înfiorase.

— Plănuiesc de mult să evadez, dar n-am avut pe nimeni în care să mă încred, nimeni care să-şi dorească într-adevăr să scape. Adăugase zâmbind: Cu excepția Munibei, desigur.

Bătuse cu palma în pernuța de catifea aflată lângă ea pe pat şi îi făcuse semn Abidei să se apropie, apoi se aplecase în aşa fel încât să o audă doar Abida şi-i şoptise:

— Ştiu unde ți-a trimis Apa Ji copilul, unde trimite toți copiii născuți aici.

Nu mințea. Abida zărea informația, cunoaşterea în ochii ei. Normal că aprobase imediat planul ei de evadare. Shahid pocni din degete în fața ei.

— Hei! Te-am pierdut de câteva secunde bune.

Abida îşi lipi un zâmbet pe față.

— Ia zi-mi, dacă eram afară, o femeie liberă, tot ți-ai mai fi dorit să mă cunoşti?

Shahid clipi, iar Abida îşi dori iar să-şi dea câteva palme. De ce spusese asta? Ce naiba intrase în ea? Acum tânărul n-avea să-şi mai dorească să aibă de-a face cu ea.

Dar apoi expresia lui se îmblânzi.

— Mi-ar plăcea enorm să aflu despre tine oriunde te-ai afla, Abida, dar nu sunt sigur că tu ai vrea să afli ceva despre mine.

Acum îşi frângea mâinile.

— Tata te plăteşte ca să stai cu mine. Nu cunosc nicio femeie care să vrea voluntar să stea de vorbă cu mine.

Sinceritatea lui îi frângea inima. Se aplecă în față şi-l cuprinse în brațe. Trupul lui se încorda pe moment, apoi se relaxa, iar când obrazul lui îi atinse umărul, umezeala pătrunse prin veşmântul ei. Îşi înteți strânsoarea, dându-şi seama că era primul lor contact fizic. Până acum, Shahid n-o atinsese niciodată, iar acum iată-o aici, luându-l din propria dorință în brațe. După trădarea lui Kalim, crezuse că o parte a ei se stinsese, că distrugerea era permanentă, dar în timp ce simțea muşchii tonifiați ai spatelui lui, iar el îi răspundea la îmbrățişare, ceva din ea parcă prindea din nou viață, ceva ce aducea a plăcere. Se gândi la evadarea ei şi la posibilitatea de-a nu mai da niciodată ochii cu Shahid. Se simțea surprinsă că îi pasă.

— Eşti ca o boare de aer proaspăt în această cameră, rosti ea.

El se cutremură când o auzi, iar pieptul i se zgudui de râs.

— Chiar crezi asta?

— Ştiu că asa e.

— Unde ai învățat această frază?

— Îmi mai citeşte Muniba câteodată.

Era conştientă că obrazul lui nu i se mai odihnea pe umăr, ci undeva mai aproape, iar răsuflarea lui caldă îi mângâia ceafa. Se împotrivi imboldului de a-i spune să se grăbească. Indiferent despre ce era vorba, iubire sau dorință, şi-o dorea. Pentru prima oară după multe luni, mintea îi era limpede. Spre deosebire de maniera egoistă a lui Kalim de-a o atinge, Shahid era blând, ca şi cum ținea de fapt o pană în mână. Abida îi apăsă şi mai tare spinarea, înfigându-şi unghiile în cămaşa lui.

Mâinile lui îi coborâră pe şale şi apoi se retraseră.

— E în regulă?

Abida voia să-şi strige aprobarea, dar fireşte că n-o făcu. N-avea rost să o facă pe Apa Ji să intre în panică. Un tumult de senzații îi răscoleau trupul. În vreme ce răsuflarea lui Shahid se preschimba în icnete uşoare, a ei rămânea complet blocată. Dădu afară tot aerul din plămâni.

— Da, îi răspunse, trăgându-l de cămaşă, şi chiar vorbea din toată inima. Da.

Îi lăsase atâția bani, încât ea era sigură că şi-ar fi putut cumpăra bilete până la Khanewal şi apoi tocmai până în sat. O ştia după grosimea teancului de bani.

— Tata ia atât de multă mită, încât nici nu va băga de seamă că lipseşte ceva, îi şoptise Shahid înainte să plece. Ai grijă doar să nu-i găsească hoaşca bătrână. Şi-aşa ia suficienți bani de pe urma ta.

Abida n-avea de gând să-i spună lui Apa Ji despre bani. Îi îndesă adânc în şalvari, acolo unde nu aveau cum să se vadă, şi rămase întinsă pe cearşafurile umede de sudoare. Trase în piept mirosul lui. Shahid era un tânăr adorabil, dar ei doi n-aveau niciun viitor. În ciuda şoaptelor de iubire, era complet dependent de banii tatălui său, şi indiferent cât de dur încerca să pară, rămânea tot un băiat. Cel mai bine pentru amândoi era ca Abida să se țină departe de viața lui. Ea nu ştia de ce îl întrebase daca ar fi vrut să o vadă şi afară. N-avea niciun rost să pună paie pe acel foc, chibzuia Abida acum.

Şi totuşi, dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, avea să-i ducă dorul lui Shahid, senzația oferită de părul lui moale, felul în care degetele lui îi coborâseră pe...

Se săltă brusc în capul oaselor. Trebuia să se concentreze la plan, la evadare. Muniba îi garantase că totul fusese deja pus la punct, că Nargis nu fusese niciodată

genul de persoană care să facă promisiuni deşarte. Când Nargis urma să decidă că sosise vremea, aveau să plece. Asta se putea întâmpla mâine sau peste zece zile, poate chiar niciodată.

Shahid se mai întoarse de câteva ori după asta, şi de fiecare dată părea tot mai plin de pasiune. Era ca şi cum nu se mai sătura de ea. Întrucâtva, senzația era reciprocă. De fiecare dată când el o vizita, Abida credea că e ultima oară când se mai vedeau, şi făcea dragoste cu el cu o pasiune care îl surprindea.

Cu toate astea, el nu aducea niciodată în discuție subiectul vieții dincolo de aceste ziduri. Nu aborda niciodată ideea căsătoriei. Faptul că tatăl său avusese parte de ea înaintea lui îl înnebunea.

— Nu vreau să te mai aibă niciodată, îi spuse el în timp ce zăceau cu membrele încolăcite pe cearşafuri şi îşi trăgeau sufletul. Nu suport gândul că-şi pune mâinile pe tine.

— Nici eu, răspunse Abida. Când el se încorda, ea îşi îmblânzi tonul: Ştiu că e tatăl tău, dar nu-mi place de el. Rămâne faptul că sunt închisă aici şi că trebuie să fac orice mi se spune. Cel puțin n-a mai venit deloc încoace de când ai început să mă vizitezi tu. Se pare că îşi doreşte cu adevărat să facă un bărbat din tine şi că e dispus să-ți lase timp.

— Nu vine la tine pentru că nu l-aş lăsa eu. Ştie că sunt sfios şi-i face plăcere. Foarte mult timp, a crezut că n-am s-o trezesc niciodată.

— Ce să trezeşti? întrebă Abida cu nevinovăție, apoi începu să chicotească.

Asta era treaba cu Shahid. Puteau trecere instantaneu de la subiecte foarte serioase la nişte glume fără perdea într-un răstimp de doar câteva secunde.

Shahid se înroşi tot.

— Nu contează.

Se sprijini pe coate, iar ochii lui negri îi străpunseră pe ai ei.

— Totuşi, şi acum vorbesc serios, chiar nu există nicio cale ca tu să pleci de aici cu mine?

Abida se juca cu firele răzlețe de păr de pe pieptul lui. Îşi lăsă privirea în jos. Cum să formuleze totul?

— Abida, doar ştii că te iubesc, nu-i aşa? Aş face orice ca să te scot de aici. Aş plăti oricât.

Era prima oară când îi spunea că o iubeşte. Abida o ştia deja, fireşte, dar acum, că el rostise cuvintele cu glas tare, simți şi ea că are forța necesară să spună ce abia aştepta de mult timp.

Înainte să apuce să vorbească, el zise:

— Abida, tu nu mă iubeşti? Nu vrei să scapi din închisoarea asta? Spune ce trebuie şi te scap de-aici!

— Ai putea să te însori cu mine. Cuvintele dădură năvală afară: Asta e singura cale ca ea să mă lase să plec.

— Să mă însor?

Schimbarea expresiei lui a fost imediată. Nu era tulburare sau şovăială. Era nelinişte şi frică. Abida le văzu înainte ca el să apuce să-şi ferească privirea.

— Abida, n-am decât douăzeci şi trei de ani. Sunt... sunt dependent de tata în orice privință.

Oftă.

— El n-o să fie de acord niciodată. Trebuie să luăm lucrurile uşor. Vreau ca mai întâi să te scot de-aici.

Deci poate că totuşi nu era vorba de iubire. Poate că între ei era doar dorință. Abida nu răspunse. Nu-i venea să creadă că se deschisese în fața lui, iar el o respinsese. Deşi nu era deloc surprinsă. Cine s-ar fi căsătorit cu una ca ea... un bun stricat?

— Când te-am întrebat cum să te scot de-aici, voiam să spun că aş putea să o plătesc cumva pe Apa Ji, iar undeva, pe drum, după ce-am mai fi petrecut nişte timp împreună, atunci am fi putut...

Cuvintele lui îşi pierdură cu totul forța. Abida nu avea nevoie ca el să-şi încheie fraza.

— Eşti un laş, Shahid.

Se întoarse cu spatele la el şi-şi îngropa fața în pernă.

— As vrea să pleci.

— Nu mă laşi să-ți explic?

— Te rog să pleci acum, altfel țip!

— Cu mare bucurie! replică el, dându-se jos din pat.

„Bun!" cugetă ea. Merita din plin să fie rănit. Merita toată suferința din lume.

— Laşule! şopti ea după ce el închise uşa.

Chemarea la evadare veni mai curând decât se aşteptase Abida. De fapt, veni chiar în noaptea în care se certase cu Shahid. Se trezi dintr-un somn pe sponci când simți că o trage cineva de mânecă, apoi o scutură zdravăn.

Abida deschise ochii şi fu întâmpinată de expresia derutată a Munibei.

— Abida, trebuie să te trezeşti. Nargis a dat semnalul pentru evadare.

Abida se sprijini pe coate.

— Acum?

— Da. Ia-ți câteva lucruri şi ne întâlnim jos în cinci minute! Să nu faci niciun zgomot, altfel le trezeşti pe Apa Ji şi pe fetele celelalte!

Privirea Abidei țâşni spre ceasul de pe perete: 2:15. Trecuseră abia vreo două ore de când adormise. Se simți cuprinsă de o teamă subită. O prinse pe Muniba de braț.

— Să nu mă lăsați aici! Hai să mergem jos împreună!

Muniba se eliberă țâțâind.

— Abida, nu fi prostuță! Şi eu trebuie să-mi iau nişte lucruri. O mângâie pe Abida pe obraz şi adăugă: Vino jos şi îți promit că după aceea nu te mai scap din ochi!

— Dar paznicii?

— Ei, tu fă-ți griji pentru tine! Să nu întârzii!

Imediat ce auzi uşa închizându-se, Abida se repezi la şifonier, îndesând splendidele rochii cumpărate de Apa Ji pentru ea într-o pungă de plastic pentru cumpărături. Abia mai târziu avea să-şi dea seama cât de inutile urmau să fie în sat toate acele haine şi lenjerii fițoase. Nu ar fi putut nici măcar să le dea la schimb pe altceva întrucât n-ar fi îndrăznit nimeni să le poarte, nici măcar în intimitatea propriilor dormitoare. Soțiile ar fi preferat să moară decât să se afişeze prin fața soților lor în lenjerii de mătase. Şi-n plus, după cum miroseau îşi dădea şi ea seama că nu erau deloc noi. Cine ştie câte corpuri transpiraseră în aceste materiale. Aproape că vomită la această idee.

În final, Abida ieşi din cameră doar cu hainele de pe ea şi teancul de bani îndesat adânc în lenjeria intimă, departe de orice ochi curioşi, inclusiv de ai Munibei. Îşi pusese cei mai moi kussas[45] pe care îi avea, dar în tăcerea aia ca de mormânt, până şi materialul lor moale făcea zgomot. Tresărea la fiecare pas, aproape aşteptându-se ca Apa Ji să-i sară în spate. Nu îndrăznea să arunce vreo privire peste umăr. Îi era frică de ce-ar fi putut să vadă acolo.

În sfârşit, coborî ultima treaptă a scării, însă, când luă colțul pentru a intra în foaierul cel mare, îşi dădu seama că ceva e în neregulă.

În loc de două persoane, în umbre aşteptau trei.

---

[45] încălțări tradiționale confecționate în Multan, Punjab şi Sindh (Pakistan) (n. tr.).

Abida simți că-i sare inima până în gât când înțelese că era un paznic. Simțea că i se înmoaie picioarele.

— Hai încoace, Abida! schelălăi Muniba cu un glas înecat de teamă, însă Abida parcă prinsese rădăcini acolo.

Deja se vedea petrecându-şi tot restul vieții încuiată în camera aia îngrozitoare, sclava toanelor celor bogați. Nu putea să o facă. Nu putea să se întoarcă la viața aia. Nu voia.

Nargis făcu prima mişcarea. Era straniu de calmă.

— Asta e şansa voastră. Voi, fetelor, luați-o înainte câtă vreme eu îl distrez un pic pe Rehman. Aruncă o privire spre scări şi adăugă: Grăbiti-vă, înainte să vină cineva să ne vadă!

— Nu, şopti Abida. Doar nu vorbeşti serios.

Frica îi prinsese gâtul în gheare. Dintr-odată, se simțea amețită. Trase adânc aer în piept.

— Eu mă duc în prima debara şi-l fac să termine acolo.

Nu-i ia niciodată mult.

— Dar...

Nargis oftă.

— Abida, eu sunt de mult timp aici. Cunosc locul ăsta cape propriul corp. Pentru mine sunt mai multe ocazii. Dacă n-ar fi venit Rehman mai devreme să-şi preia tura, am fi putut pleca împreună, dar, întrucât aşa se prezintă situația, mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le fac, şi le fac cu mare bucurie. Vă promit că vin şi eu, dar voi trebuie să plecați acum!

Pe chipul lui Rehman se întipărise un rânjet viclean în timp ce cu un braț îi strângea mijlocul lui Nargis.

Abidei îi venea să vomite. Cum Dumnezeu o putea lăsa să facă un asemenea sacrificiu? În plus, Abida nici nu cunoştea această parte a oraşului. Cum aveau să se descurce fără Nargis? Clătină din cap.

— Nu te putem lăsa să faci asta.

Nargis îi opri protestele fluturând dintr-o mână.

— Nu fi proastă! Voi, fetelor, n-o să supraviețuiți mult în locul ăsta. Eu o să fiu bine. Plecați şi gata!

Se uită cu dragoste la Rehman.

— Tipul ăsta n-o să sufle o vorbă dacă ştie ce-i mai bine pentru el.

Rehman îi răspunde scoțând un soi de nechezat. Nargis îndesă un bilețel în sutienul Abidei.

— Asta e informația despre locul unde ți-e copilaşul.

Deschide-l doar după ce te îndepărtezi de zona asta!

Abidei i se înceţoşară ochii de lacrimi.

— Nargis, eu... nu ştiu cum să-ți mulțumesc! Să te aşteptăm afară?

Femeia zâmbi.

— Nu fi proastă! Ieşiți în strada principală, iar eu o să iau legătura cu voi când o să pot. Plecați! Eliberați-vă!

În final, Nargis se văzu nevoită să le împingă afară pe uşă.

— Nu ştim cum să-ți mulțumim, şopti Muniba când trecură pragul.

Chipul lui Nargis era golit de orice emoție.

— O, fetelor, nu trebuie să vă faceți griji! Ultimul lucru care trebuie să vă preocupe pe voi acolo, afară, e să-mi mulțumiți mie. Promiteți-mi doar că o să fiți fericite cât de mult puteți!

Şi cu asta, uşa se închise în urma lor, iar aerul rece, dar umed al oraşului le învălui cu totul. Abida stătuse atâta timp în spații cu aer condiționat, încât acum corpul ei părea complet nepregătit pentru afară. Se simțea amețită şi chiar s-ar fi împiedicat dacă nu ar fi fost Muniba.

— Ce faci? Hai să fugim!

Abida avea senzația că totul se desfăşura pe o scenă sau chiar pe un ecran, ca un vis care s-ar fi putut sfârşi în orice clipă. Picioarele parcă nu urmau indicațiile date de creierul ce țipa la ea să se grăbească. O rupse la fugă după Muniba, care dispăruse deja în beznă. Pentru prima dată, Abida avea ocazia să arunce o privire atentă prin jur. În afară de câteva case aflate pe partea cealaltă a străzii, zona era complet pustie. Nici măcar copaci nu creşteau aici. Era prea devreme să se gândească la salvarea copilului ei sau la întoarcerea în sat. Trebuia să se concentreze să pună un pas în fața celuilalt şi să scape din locul ăsta oribil.

Se uită în spate şi văzu cum casa lui Apa Ji se făcea tot mai mică, scânteind precum un sălaş al răului ce era în realitate. Abia după ce picioarele ei adoptară un anume ritm şi începu să prindă viteză îşi dădu seama că habar n-avea unde se află Muniba sau în ce zonă a oraşului se găseşte de fapt.

— Muniba! strigă uşor, dar nu primi niciun răspuns.

În afară de zgomotul făcut de propriile încălțări pe asfalt domnea liniştea. Abida îşi înghiți nodul care amenința să-i urce în gât. Unde era Muniba?

Apoi auzi un țipăt. Fără îndoială, îi aparținea Munibei, şi nu era un țipăt ca atunci când dai de ceva necunoscut. Era unul de teamă. Teama cea mai groaznică pe care o auzise vreodată. Fără să şovăie nici măcar o secundă, Abida se întoarse şi începu să alerge în direcția din care venise. Avea să strige după ajutor şi să se întoarcă după Muniba. Trebuia să le salveze pe toate din acea închisoare. Era mai sigur să fie mai multe. Tot ce trebuia să facă era să ajungă în vreo piață, iar apoi putea să găsească şi ajutor.

Alergă de parcă însăşi viața ei depindea de asta. Țipetele Munibei îşi pierduseră ascuțimea. Acum spunea ceva, implora parcă, însă Abida se afla prea departe ca să distingă

ceva.Toată concentrarea îi era îndreptată la încercarea de-a se îndepărta cât mai mult. Inima îi bubuia în gât în vreme ce trecea iar pe lângă casa lui Apa Ji, dar rămânând totuşi în umbre – adică exact la ce se aşteptaseră şi ei din partea sa.

Când piciorul îi intră într-o capcană, tot corpul i se avântă în față, cu toate încercările ei de-a da din brațe pentru a-şi recăpăta echilibrul. Căzu dur la pământ în vreme ce vederea i se înceţoşa şi mintea începea să-şi piardă limpezimea, dar nu înainte să audă țipătul de încântare al lui Rehman:

— Iepuraşul s-a întors în gaură!

JAMIL

Când îi sună telefonul, Jamil stătea în fața unei tonete ce vindea biryanf1. Ştia că e Farida chiar şi fără să verifice numărul. Cine altcineva să-l sune? Aproape că zâmbi când duse telefonul la ureche şi fu întâmpinat de glasul soției sale care rosti cu răsuflarea tăiată:

— Assalamalaikum! Vreo veste despre Abida?

Jamil lăsă să cadă o hârtie de cincizeci de rupii în mâna proprietarului tonetei şi primi în schimb o farfurie cu biryani[46] fierbinte. Greutatea orezului îndoia deja farfuria de hârtie, aşa că se repezi spre cea mai apropiată masă. Se uită pofticios la orezul aburind. Nu mâncase nimic la micul-dejun, dar, dacă nu vorbea cu Farida acum, ea avea să presupună ce-i mai rău.

— Walaikum salam, Farida! Ce mai faci? Ce fac copiii?

— Vreo veste despre Abida?

---

[46] Orez picant cu carne sau legume, condimentat cu şofran sau curcuma (n. tr.).

Jamil închise ochii, dorindu-şi din tot sufletul să-l înghită întunericul. Ce să-i spună?

— Mă ocup în continuare, îi răspunse după o pauză.

— E în viață? Soțule, spune-mi, te rog! Nu mai suport. E moartă, nu-i aşa?

Durerea din glasul ei aproape îi frânse inima lui Jamil.

— Aici abia dacă ne mai descurcăm fără tine. Aş vrea să nu-mi fi cumpărat jaful ăsta de telefon. Ne costă o avere. Aş fi putut să folosesc banii ca să le iau de mâncare la copii.

— Farida, scumpa mea, dacă nu ți l-aş fi cumpărat, cum am fi putut să vorbim? Spune-mi, chiar ai rămas fără bani? Dar broderiile tale?

Farida scoase acel oftat adânc şi prelung al celor care suferă de secole întregi. Unul care-i mai frânse un pic inima lui Jamil.

— A, o să ne descurcăm. Nu ştiu ce mi-a venit. Mă rog zi şi noapte să vă întoarceți amândoi acasă teferi şi-n siguranță.Te rog să-mi spui că fiica mea nu e moartă!

— Dar mai ai nişte bani, nu?

— Ne descurcăm, sotule. Dumnezeu se va îndura de noi. Eu îmi fac griji doar pentru tine şi Abida. Mare prostie din partea mea să încerc să te opresc să te duci! Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că ar putea fi tratată rău de Kalim. Sper că ai apucat să vorbeşti cu el?

„Nici nu-ți imaginezi”, chibzui Jamil.

Îi mai luă câteva minute să o convingă pe Farida că totul era bine şi că înregistrase un anumit progres, dar tot rămase cu un soi de povară ce-i apăsa pieptul. Cât mai putea să continue cu această şaradă?

— Tipic pentru o mamă! rosti el după ce încheie apelul, începu să înfulece din farfuria cu btryani... orice ca să scape de deznădejdea ce îi provoca un gol în stomac. Ce putea să-i spună Faridei când el însuşi habar n-avea nimic? Mersese la

locul indicat de Kalim, un bungalou destul de mare aflat undeva în nordul oraşului, şi întrebase de Abida, însă paznicul de acolo nu făcuse decât să țipe la el:

— Asta e o casă de oameni respectabil, rozătoare ce eşti! De ce-am şti noi pe unde e fata ta?

Nu contase deloc cât de politicos încercase să discute Jamil cu el. În loc de-o vorbă bună, primise un şut în fluierul piciorului.

— Dispari de-aici înainte să chem poliția! După ce se întorsese cu spatele la Jamil, individul bombănise: O fi fugit cine ştie unde, curva. Toți tații ăştia sunt la fel. Nu-şi pot stăpâni fiicele, iar apoi vin să dea vina pe alții. Se întorsese şi adăugase drept încheiere: Taie-o de-aici!

De parcă Jamil n-ar fi fost cu nimic mai presus de un şobolan.

Umbla de săptămâni întregi prin oraş şi tot nu era mai aproape să-şi găsească fiica. În loc să o caute, toată energia îi era consumată pe propria supraviețuire. O săptămână petrecută pe străzi îl învățase că nu are nevoie să muncească. Într-un oraş ca Lahore, nu avea nimeni timp pentru milă, mai ales pe unul ca el, care nu avea nicio experiență cu cerşitul. Şi nici nu avea cum să-i ceară Faridei să-i trimită bani. Familia lui avea nevoie de fiecare rupie pe care o avea Farida, şi-n plus, cererea lui n-ar fi facut-o decât să se panicheze şi mai tare. Cu atâția copilaşi de care să aibă grijă, ultimul lucru de care avea nevoie Farida era să intre în panică.

Aşa că iată-l aici, consumându-şi toată energia bătând zi şi noapte în betoane. Un constructor spărgea drumul existent pentru a construi unul nou, şi îl primise cu mare bucurie pe Jamil pentru câştigul minim care îi ajungea să-şi cumpere două mese în fiecare zi. Şi totuşi, după câteva săptămâni lucrând pentru constructor, Jamil strânsese o

mie de rupii, suficient ca să-i ajungă să-şi ia vreo două zile libere pentru a-şi căuta iar fiica.

Dar unde să o caute? Simpla mărime a oraşului îl făcea să amețească.

„Răbdare!” îşi spuse. „Răbdare!” Lucrurile bune li se întâmplau celor care aşteptau momentul potrivit. După ce se întoarse pe şantier, îi dădu înapoi ciocanul supraveghetorului şi porni spre pâlcul de corturi din apropiere. Al lui era unul deosebit de mic, suficient cât să încapă doar o saltea subțire şi un singur schimb de haine. Altceva nu mai avea. Nu aştepta cu mare plăcere să reintre în interiorul umed si urât mirositor al cortului. Indiferent cât de mult bătea salteaua în soarele de afară, aceasta tot continua să miroasă a putreziciune şi sudoare stătută. Cu toate astea, în loc să intre înăuntru şi să se prăbuşească într-un somn fără vise, merse în spațiul liber din spate şi se lăsă pe vine în fața pompei de mână. După ce-şi dădu jos kameez-ul plin de transpirație, îl clăti bine în apă şi scoase la iveală un mic brici pe care îl cumpărase pentru zece rupii. Se folosi de reflexia în apă ca să-şi radă barba de o săptămână şi apoi se spălă pe cap. Soarele îi uscase deja hainele.

„Aparențele contează”, îşi spuse el.

Nu-l întrebă nimeni încotro se duce întrucât nu-l cunoştea nimeni foarte bine. După o zi lungă petrecută în soare, nu-i păsa nimănui.

Pentru prima oară în multe săptămâni, Jamil se simțea iar ca el însuşi. Cu rezerva de bani ascunsă bine în chiloți, merse cât putu de mult pe jos înainte să ia un autobuz care se îndrepta spre nord. Indiferent de ce-i spusese paznicul acela, el ştia că acea casă avea o anumită legătură cu fiica sa. Un dependent precum Kalim putea să mintă, însă nu şi când era vorba de drogurile sale, iar când Jamil îi ținuse

punga deasupra toaletei, văzuse foarte clar adevărul din ochii lăcrimoşi ai lui Kalim.

Vedea aceeaşi ochi tiviți cu roşu oriunde se uita prin Lahore. Părea că jumătate din oraş se droga până uita cu totul de sine. De această dată, nu se mai arătă la fel de prost ca să meargă direct la paznic. Aşteptă la umbra unui shisham impunător, unul dintre puținii din zonă, şi începu să studieze casa. Scoase un oftat de uşurare atunci când observă că paznicul de dinainte nu se vedea pe nicăieri, iar înlocuitorul său părea o relicvă din Marele Război din 1947. Pe atunci, tipul trebuie să fi fost adolescent. Jamil îi vedea bine ridurile de pe față. Până şi puşca îi atârna moale pe umăr.

Ce văzu în ora respectivă îi confirmă suspiciunile, făcându-l aproape să-şi dea palme pentru cât de prost fusese. Data trecută nu abordase situația asa cum ar fi trebuit.

— Practica duce la perfecțiune, îşi şopti în barbă.

În timpul orelor de supraveghere a casei, văzu mai mulți bărbați intrând şi ieşind din ea, majoritatea dintre ei petrecând cam o oră înăuntru. Se putea gândi la o sută de lucruri pe care aceştia le puteau face acolo, însă apoi mintea lui le reduse la unul singur: sex. Totuşi, nu era un bordel ieftin, care să colcăie de boală şi moarte. Acesta era un stabiliment de lux, iar indivizii care îl vizitau veneau în maşini elegante, cu şoferi cu tot. Oare fiica lui se afla înăuntru, satisfăcându-le plăcerilor acestor bogătaşi?

Simți un nod în stomac la această idee, dar, totodată, nu-şi putu înfrâna uşurarea care îl cuprinsese. Măcar Abida lui era în viață. De bună seamă că pirul din satul lor i-ar fi tăiat gâtul pentru o asemenea blasfemie, dar pur şi simplu nu se putea abține. În clipa asta, tot ce conta pentru el era

să-şi găsească fiica în viaţă. De restul avea să se ocupe mai târziu.

Un plan începu să i se contureze în minte – un plan ce presupunea o ameninţare cu chemarea poliţiei aici. Normal că nu avea cum să facă un asemenea lucru – fiica lui ar fi putut ajunge să fie arestată –, dar în această ţară, simpla ameninţare a poliţiştilor corupţi era de ajuns să-i facă pe oameni s-o rupă la fugă. Acum o ştia foarte bine.

Înainte să apuce să-l abordeze pe paznic, deveni martorul a ceva ce-l făcu să se retragă înapoi în umbră. Un tânăr trecut nu cu mult de douăzeci de ani, dacă Jamil era să ghicească, era târât afară din casă. Jamil îl observase când intrase, dar atunci nu se gândise la nimic. Se simţi cuprins de deznădejde când văzu că paznicul de dinainte se reîntorsese, iar acum îl ţinea pe tânăr de ceafă în timp ce-l împingea afară.

— Apa Ji nu te vrea aici! răcni el. Persoana pe care o cauţi nu mai e. Cel mai bine ar fi să nu te mai întorci deloc.

Deşi ştia că paznicul nu ar fi recunoscut versiunea mai curată a sa, Jamil mai ştia şi că tot nu avea să-i permită să intre. Indiferent cât de curat era, Jamil n-ar fi izbutit în veci să fie confundat cu clientela atrasă de un asemenea loc.

După ce renunţă la planul de a-l aborda pe paznic, îl urmă pe tânăr în timp ce acesta se îndepărta pe stradă. Băiatul mergea şchiopătând uşor de parcă tocmai ar fi fost lovit şi el peste fluierele picioarelor. Jamil cunoştea bine senzaţia, şi mai ştia şi cine era responsabil pentru lovitură. Simţea că-i clocoteşte sângele în vene, dar trase adânc aer în piept şi—1 atinse pe tânăr pe umăr. Acesta se aplecă iute, acoperindu-şi capul cu ambele mâini.

— Nu vreau să-ţi fac rău, începu Jamil după ce tânărul se întoarse spre el. Voiam doar să te întreb ceva, dacă nu te deranjează.

Ochii băiatului erau plini de lacrimi, iar Jamil îşi dădu instantaneu seama că acesta nu putea fi mult mai mare decât Abida lui. Acum fata ar avea şaptesprezece ani, iar în vreme ce stătea acolo, tânărul părea de aceeaşi vârstă cu ea, nevinovat şi vulnerabil. In pofida a tot ce se întâmplase până acum, Jamil mai c-ar fi vrut să-l ia în braţe. „Te cam înmoi", îşi zise în sinea sa.

— Cred că m-ai confundat cu altcineva, răspunse încet băiatul.

Jamil arătă către casă.

— Te-am văzut ieşind de acolo. Paznicul acela e foarte bădăran, nu-i aşa?

Băiatul doar se uita buimac la el. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Paznicii din astfel de stabilimente au tendinţa să se comporte aşa.

Jamil bănuise şi el măcar atâta lucru, dar tot i se frânse inima când auzi acele cuvinte.

— Ce fel de stabiliment?

Băiatul ridică o sprânceană.

— Îl cunoşti pe paznic, dar nu ştii ce fel de stabiliment este?

Jamil clătină din cap. Trebuia să audă cuvintele. Băiatul râse.

— Nu prea ştiu cine eşti, dar, şi dacă ai fi un agent sub acoperire, nu m-aş sinchisi absolut deloc să nu-ţi spun. Şi oricum e un secret cunoscut de toată lumea. Apropo, numele meu este Shahid. Vezi? Nu mă mai interesează deloc.

Îi întinse o mână. Jamil i-o prinse, simţind cât de tare îi bubuia inima în piept.

— Eu sunt Jamil. Ce fel de stabiliment ziceai că este?

— Eşti insistent, nu-i aşa? Oricum, ce treabă ai tu cu locul ăla?

Jamil făcu un pas în faţă şi băiatul se trase iute înapoi.

— Ce e locul ăla? întrebă din nou, sperând că avea să fie ultima oară.

Shahid păru să se adune. Miji ochii, iar umbra furiei îi întunecă trăsăturile, strâmbându-i-le şi transformându-i-le în cu totul altceva. Scuipă pe jos.

— E un bordel, ce altceva să fie? Şi mi-au luat-o pe singura persoană de acolo de care îmi păsa. Am venit zi de zi aici de când au dus-o departe, dar tot nu vor să-mi spună unde e. Din partea mea, tot locul ăla poate să ardă.

Dintr-odată, Jamil simţi că-l ia cu ameţeală.

— Trebuie să mă aşez jos, rosti el, simţind că i se înmoaie genunchii.

— Hei...

Shahid păşi în faţă ca să-l prindă în timp ce cădea, apoi îl ajută să se aşeze pe pământ. Jamil gâfâia cu putere. Era conştient de posibilitatea ca băiatul să se fi folosit de sărmana lui fiică, dar tot trebuia să-l întrebe. Asta putea să fie singura lui şansă.

— Ai întâlnit în locul ăla pe cineva pe nume Abida?

Văzu cum chipul lui Shahid se goleşte complet de culoare.

— Cine eşti?

— Tatăl ei.

ABIDA

Auzea strigăte de afară. Ştia cine este. El se întorsese de mai multe ori. Îl auzea cum îi ameninţă, apoi cum îi imploră să îl lase să o vadă.

— Abida! spunea el acum. Lăsaţi-mă s-o văd doar o dată!

Nu îşi putuse aduna curajul nici măcar o dată să ceară să-l vadă, nu că ar mai fi contat ceva din ce-ar fi zis ea. Era prea târziu. El îşi irosise şansa. Amândoi o irosiseră. Ea se simţea ruşinată – ba nu, umilită – că intrase într-o asemenea capcană. Se părea că viaţa nu o învăţase absolut nimic. Rămăsese la fel de naivă ca atunci când era târâtă prin sat pentru a fi ucisă în numele onoarei. Deloc de mirare că apoi Kalim scăpase basma curată după ce i-o vânduse lui Apa Ji. Şi deloc de mirare că mai apoi pusese botul la planul conceput de Nargis şi Apa Ji. Cum de putut să-şi imagineze că Nargis ar fi putut face ceva din simpla bunătate a inimii? Cum de putuse să fie atât de proastă?

Abida voia să sfărâme tot ce avea în cameră – asta dacă ar fi avut ce să sfărâme. În afară de veioza grea din fier forjat de pe noptieră, în cameră nu se mai afla nimic altceva în afară de un pat şi un fotoliu. Apa Ji pusese să-i fie luate toate obiectele de podoabă şi, ca să toarne sare peste rana Abidei, o trimisese chiar pe Nargis să supravegheze totul.

— De asta n-o să ai nevoie, scumpa, torsese Nargis, apoi o lovise pe slujnica ce dădea o mână de ajutor, spunându-i că o plesneşte pentru că pierde vremea. Târfuliţă ce eşti! Pentru asta îţi plăteşte Apa Ji salariul? Ca să tândăleşti? Mătură podeaua cum trebuie!

— De ce? întrebase Abida.

Doar două cuvinte. Nu o cerere. Nicio rugăminte. O simplă întrebare.

Nargis se uitase uluită la ea.

— Apa Ji a avut dreptate. Cu toată frumuseţea ta, eşti cam proastă. Tu de ce crezi? Deveneai prea populară.

Vedeam cum băiatul se tot întorcea la tine, semănând tot mai mult cu un cățeluş. Expresia aia a lui, pe aia am recunoscut-o imediat. E cea pe care bărbații o aveau rezervată pentru mine după ce-i făceam să-mi ciugulească din palmă. Băieți bogați ca el, care s-ar fi însurat cu tine şi te-ar fi scos imediat din locul ăsta.

Îşi trăsese nasul mai apoi în timp ce-şi examina unghiile.

— Tu chiar crezi că ți-aş fi luat partea – o urâțenie ca tine să iasă de aici în vreme ce eu aş fi continuat să servesc bărbați dezgustători? Vezi tu, Apa Ji are acest mic test al ei. Mereu îmi cere să le momesc pe fetele noi cu posibilitatea libertății. Dacă refuză să muşte momeala, Apa Ji apelează la trimiterea lor afară peste noapte şi altele asemenea. Dacă sunt ademenite de libertate... ei bine, aş prefera să nu-ți descriu ce pățesc. Nu mai e nevoie să spun că, atunci când Apa Ji a abordat posibilitatea de-a testa şi pe tine, am acceptat imediat. Trebuia să te opresc. Şi, exact cum anticipasem, ai picat micul test al încrederii, iar acum Apa Ji te urăşte. Măcar lecția asta ai s-o duci cu tine în mormânt. Să nu mai ai încredere în nimeni.

Abida tremura din tot corpul.

— Acum ce se va întâmpla cu mine? îşi detesta ura din voce: Ce ați făcut cu Muniba? De ce ai tras-o pe sfoară?

Expresia lui Nargis se înăsprise.

— Tu fă-ți griji pentru tine! De inutila aia se va avea grijă cât de curând. Sinceră să fiu, mă enerva. Am convins-o pe Apa Ji să vă testeze pe amândouă odată. De fapt, o idee genială din partea mea.

Se întinsese să-i dea o şuviță de păr de pe față Abidei.

— Apa Ji are deja planuri cu tine.

— Ce vrei să spui?

Nargis chicotise din nou.

— Dacă ți-aș spune, care ar mai fi distracția? Am să o las pe Apa Ji să facă onorurile. Micuța domnișoară Abida. Cine și-ar fi închipuit că nu unul, ci doi bărbați îți ciugulesc din palmă. Polițistul și băiețelul lui? Te-am subestimat, arki[47] Dar nu mai contează. Odată ce Apa Ji se va ocupa de tine, eu voi deține iar supremația aici.

Abida ar fi vrut să-i stâlcească mutra dacă ar fi avut puterea necesară. Nu-i plăcea să zacă acolo, cu Nargis aplecată deasupra ei. Nu îi plăcea să-și arate slăbiciunea, însă capul îi era prea greu, și la fel i se părea și capul. Pesemne că Apa Ji o drogase. Abia dacă-și putea ridica mâna.

— Nusrat! țipase Nargis brusc, făcând-o pe slujnică să încremenească cu mătura în mână. Termină cu maturatul și spune-i lui Apa Ji că micuța Abida s-a trezit. De câte ori ți-am zis să folosești un afurisit de aspirator?

Nusrat scosese un chițăit și se repezise afară din cameră. Capul Abidei se prăbușise la loc pe pernă.

— Cât îmi doream să fiu eu cea care să te doboare, șoptise Nargis. Iar acum am făcut-o. Și totul grație lui Apa Ji.

De bună seamă că odată fusese o frumusețe răpitoare, cu chipul asemănător unei păpuși de ceară.

— Când ai venit aici împăunându-te și mi l-ai furat pe Majeed cu ochii tăi nevinovați de căprioară, atunci am hotărât să te termin. Cine altcineva să participe la plan decât proasta aia de Muniba? Bine, ideea era a lui Apa Ji, dar trebuie să te informez că eu sunt cea care a executat totul. Cu mare bucurie.

Râsese iar, și continuase să râdă până ce îi dăduseră lacrimile.

---

[47] „Femeie” sau „fiică”, în urdu, în orig. (n. tr.).

— Voi, curvele, meritați ce vă aşteaptă. Acum tot ce mai puteți face este să vă căiți.

Şi, cu un fâsâit al dupatta ei parfumate, Nargis ieşise mândră din cameră fără să mai arunce vreo privirea înapoi.

Avea dreptate, se gândi Abida acum. Era o lecție pe care n-avea s-o uite vreodată. Se uită prin jurul celulei sale de închisoare. Aerul condiționat era pornit, iar în cameră se făcea curat în fiecare zi. Ar fi trebuit să se arate recunoscătoare, însă teama o cuprindea ori de câte ori se gândea la viitor. La copilul ei. Fusese atât de aproape... de evadare. Oare aşa urma să rămână de aici înainte? Oare nimeni nu avea să vină după ea? Nici măcar propriul său tată?

Înainte să se mai gândească şi la altceva, Apa Ji intră țanțoş în cameră cu Nusrat imediat în urma ei. Arbora o expresie plină de triumf.

Abida încercă să se facă mică pe pat, ridicându-şi cearşaful până la bărbie.

— Ce doreşti?

Apa Ji adoptă o mină de falsă tristețe.

— Aşa îți întâmpini tu mama? După tot ce-am făcut pentru tine?

Femeia aruncă o privire către Nusrat, care rămăsese în colț.

— Dispari de-aici, altfel îți pun pielea pe băț, femeiebună de nimic care tragi mereu cu urechea!

Nusrat îşi luă imediat tălpăşița, lăsând mătura să cadă pe jos.

Apa Ji zâmbi.

— Acum, că am rămas singure, spune-mi ce te tulbură, albinuța mea!

Se aşează pe marginea patului, întinzând totodată o mână spre Abida. Aceasta închise ochii strâns sub atingerea

femeii. Apa Ji începu să îi maseze piciorul cu mişcări circulare.

— Dat fiind că tu nu scoți o vorbă, îngăduie-mi să-ți spun cum se prezintă situația.

Aceeaşi mână îi strângea acum gamba.

— Apa Ji, murmură Abida, ruşinată de unda imploratoare din propriul glas. Îți promit că n-am să mai încerc să fug vreodată! Iți promit că am să te ascult!

Femeia râse ironic.

— Să mă asculți? Abida, dacă n-ai fi fost atât de frumoasă, ți-aş fi scos ochii pentru că ai încercat să fugi. Primadona mea. Spune-mi, larki, tu chiar nu ştii nimic despre ce se întâmplă în lumea asta? M-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea proastei de Muniba, dar pe tine te credeam ceva mai inteligentă, în pofida originilor... ăăă... tale modeste. Nargis m-a avertizat că eşti o creatură alunecoasă, însă părea să-ți placă aici. Dar apoi mi-am zis că cea mai potrivită cale de a mă convinge e să te încerc. Dacă treceai testul, te-aş fi trimis în vizite nocturne fără însoțitoare. Pe Nargis şi pe celelalte fete le trimit mereu, iar ele se întorc de fiecare dată. Ele prețuiesc acest stabiliment. Însă tu, albinuța mea, ai picat testul. Iar mie nu îmi plac persoanele care mă dezamăgesc.

Îi dădu drumul la picior şi se ridică.

— Mare păcat! De la tine aveam mari aşteptări. M-ai dezamăgit, copilă.

— Ce-ai de gând să faci cu mine?

Apa Ji oftă.

— Nimic, deocamdată. In ultimele zile, iubitul tău şi-a făcut tabără în față. Când te-am cumpărat, ştiam că ai ceva special, un anumit soi de magie care-i face pe bărbați să-şi piardă mințile. Acum, am primit un telefon de la scumpul lui tată, şi ştii că pe el nu pot să-l refuz, aşa că am să-i

îngădui băiatului să te mai vadă o dată înainte să-ți înfrunți soarta.

— Ai de gând să mă omori? bolborosi Abida.

Apa Ji începu să râdă, scoțând un sunet puternic şi gros din gât.

— Şi să-mi arunc investiția pe apa Sâmbetei? Sincer, fată, tu chiar mă faci să râd.

Expresia i se înăspri.

— Ai grijă să-i faci pe plac iubitului tău! După felul în care s-a luptat ca să te vadă, ai zice că e soțul tău. Ți-ai înfipt bine ghearele în băiat, aşa-i? Are să fie ultimul lucru plăcut de aici pe care ai să-l faci mult timp de-acum încolo. Dacă n-ar fi fost tatăl lui, l-aş fi spânzurat de ouă pentru câte probleme mi-a creat.

Abida abia mai auzea ce spunea Apa Ji. Tot ce ştia era că urma să-l vadă pe Shahid. În ciuda groazei care o luase în stăpânire, o anumită căldură începea să i se strecoare în suflet, iar umbra care atârnase greu asupra ei se ridică, nu pe deplin, dar destul cât să o lase să respire.

Şi, înainte să apuce să-şi analizeze toate sentimentele ce o încercau, în cameră intră Shahid, iar lumea ei făcu explozie. Căldura se preschimbă în bucurie în vreme ce din gât îi scăpa un suspin. Nu îi venea să creadă că simțea aşa ceva pentru cineva care nu demult o respinsese.

Shahid nu făcea decât să se uite la ea.

— Abida, murmură el. Îmi pare foarte, foarte rău!

— Gata cu vorba! răcni Apa Ji.Te previn, Shahid, că nu mă interesează cine-i tatăl tău. Dacă îi spui un singur cuvânt Abidei, pun să fii arestat pentru agresiune.

Shahid îi aruncă o privire mânioasă.

— Măcar pot să o iau pentru ultima oară în brațe?

— Nu.

— Măcar lasă-mă să o ating! Doar o strângere de mână. Spre surprinderea Abidei, Apa Ji izbucni în râs.

— A, toate lucrurile pe care suntem dispuşi să le facem pentru persoana iubită!

Expresia îi deveni severă.

— Hai, du-te! O singură strângere de mână, apoi valea de-aici! Draga noastră Abida are să plece în altă casă. Cât de curând.

— Unde o trimiți? întrebă Shahid, cu chipul transformat într-o mască plină de îngrijorare.

Apa Ji îşi duse un deget la buze.

— E secret.

Shahid se uită de la Apa Ji la Abida şi înapoi.

— Nu poți să faci aşa ceva. Dacă află tatăl meu...

Apa Ji râse iar.

— Tatăl tău nu dă nici măcar o ceapă degerată pe cineva ca Abida. A avut în trecut o sumedenie de femei mult mai bune decât ea. Şi-n plus, chiar crezi că el e singurul polițist care frecventează locul ăsta? Nu mă mai face să râd! O fi el un client important, dar începe să mă calce pe nervi cu felul în care-şi face de cap cu fetele mele. Trebuie să le am

capabile să se ocupe de toată lumea. Trebuie să fac bani. Chiria nu se plăteşte singură.

— Eşti o mare mincinoasă. Tu deții casa asta.

Apa Ji îşi dezgoli dinții.

— Fetele trebuie să fie în stare să-şi câştige pâinea, şi nu pot face asta cu un singur client.

— Dar...

— Băiete, nu mă pune la încercare!

Abida simțea că moralul o părăseşte cu totul, dar ştia că n-are niciun sens să te pui contra lui Apa Ji.

— Shahid, e-n ordine. O să fiu bine.

Ştia că n-are să fie bine, nici pe departe, dar ce altceva mai putea să spună? Terminase s-o facă pe martira. Exact asta o adusese în punctul ăsta. Dacă şi-ar fi impus voinţa în faţa lui Kalim, atunci toate astea nu s-ar fi întâmplat de la bun început.

Se ridică de pe pat şi porni clătinându-se spre Shahid. Era ciudat să simtă o asemenea afecţiune pentru cineva care plătise ca să-şi petreacă timpul cu ea, dar, în vreme ce se apropia tot mai mult de el, îşi dădu seama că ceea ce simţea pentru tânăr era mai mult decât afecţiune, mai mult decât o simplă prietenie.

Se aşteptă să îl poată ţine cât mai mult de mână, dar încremeni când Shahid o cuprinse în braţe.

— Abida, indiferent ce se întâmplă, n-am să renunţ. Am să vin să te caut. Îţi promit!

Pentru cineva mai în vârstă ca ea, uneori Shahid se comporta ca un copil. Oare chiar îşi imagina că Apa Ji s-ar fi arătat dispusă să-i dezvăluie unde o ducea?

Înainte să apuce Apa Ji să obiecteze, Abida îl împinse de lângă ea. O singură privire în ochii lui îi dăduse de înţeles că el rostise adevărul.

Apa Ji părea gata să leşine de râs.

— Se pare că ea nu-i la fel de moartă după tine pe cât de aşteptai, Shahid. Uită-te cât de repede te-a respins! Abia aşteaptă să scape de tine. De bună seamă că e mai obişnuită să fie atinsă de-un bărbat decât de-un băiţel.

Shahid continua să se uite în ochii Abidei.

— Asta nu e un adio, îi şopti. Îţi promit! Nu eşti singură.

— Ba e, Shahid, şopti Abida drept răspuns. Chiar e un adio.

— Ajunge! interveni Apa Ji. Acum, ieşi afară!

JAMIL

Băiatul nu era bun de nimic.

Jamil umbla încolo şi încoace pe micul petic de teren de lângă rigola neacoperită.

— Ar fi trebuit să îi spui Abidei că sunt aici, în oraş, şi o caut, spumega el. Ai avut o singură şansă şi i-ai dat cu piciorul. Acum e pierdută pentru totdeauna.

Fiica lui nu mai era. Înainte să poată încropi un plan, fusese mutată. În şuvoiul de maşini care intrau şi ieşeau din bordel, Jamil nu avea cum să-şi dea seama care dintre ele îi luase fiica. Scoase un geamăt şi dădu cu piciorul într-o piatră mare, rezultatul fiind o durere ascuțită în degetul de la picior.

Existau puține şanse să-l audă cineva. Locul duhnea de excremente umane şi muncitorii nu veneau încoace ca să se relaxeze. În afară de zgomotul propriilor săi paşi, domnea o linişte ca de mormânt. Era miezul nopții. Până şi apa din rigolă, îngroşată de resturi, se scurgea în tăcere către râul Ravi.

Shahid îşi cuprinse capul în mâini în timp ce se aşeza pe un buştean.

— Era prea riscant. Tu n-o cunoşti pe Apa Ji aşa cum o cunosc eu. E ca un şobolan care adulmecă mereu mâncarea. Şi-aşa a fost destul de greu să îi şoptesc ceva la ureche Abidei. A trebuit să îi mențin speranța vie.

— Mi-ai întâlnit fiica, lumina ochilor mei, şi totuşi n-ai reuşit să-i spui despre tatăl ei. Ce-o fi fost în mintea ei? Că tatăl său a lăsat-o baltă.

— Ea nu crede asta.

— Tu n-ai văzut locul din care venim noi, pufni Jamil. Tații îşi omoară fiicele pentru mult mai puțin de-atât. Dacă te iei după pir, eu sunt o greşeală a naturii.

Shahid oftă.

— Acum nu mai putem face nimic. Măcar ea are un strop de speranță.

— Ce speranță? Deşartă? Nici măcar nu ştie că tatăl ei e aici şi o caută peste tot. Cum ai putut s-o dezamăgeşti în halul ăsta? La ce bun o tăviță goală pentru o pasăre însetată?

— O vom găsi, Jamil. Femeia aia n-are cum să o fi dus-o departe.

— Faptul că n-am văzut-o deloc mă îngrijorează cel mai mult. Nu mai e.

Jamil începu să-şi frângă mâinile.

— Acum n-o s-o mai găsim.

Se simțea o anumită răcoare în aer, acum, că se apropia iarna, iar Jamil văzu că bietul băiat tremura. Inima i se înmuie un pic. Nu era prima oară când se întreba de ce-l ajuta Shahid. Era evident că băiatul era îndrăgostit până peste urechi de fiica lui, dar acest lucru era contrar tuturor credințelor lui Jamil. În satul lui nu se căsătorea nimeni din dragoste. Căsătoriile erau mereu simple aranjamente. Dar, pe de altă parte, el nu reprezenta o excepție de la regulă? Îşi imagina deja ce-ar fi zis pirul dacă ar fi ştiut ce punea la cale Jamil.

— Faci echipă cu amantul fiicei tale? Eşti ultima scursură.

Asta ar fi spus pirul.

Dar de ce l-ar fi preocupat pe el părerea pirului? Doar era fiul mamei sale. Trebuia să-şi tot amintească asta. Se gândi la ziua în care aceasta îi dezvăluise în sfârşit motivul pentru care fugise de la ea din sat, de ce familia lor încă mai atrăgea priviri din partea trecătorilor. Jamil fusese surprins ținându-se de mână cu o tânără, Pashmina. Aceasta era fiica măcelarului la care Jamil îşi făcea ucenicia, iar cei doi tot făcuseră schimb de priviri în secret până când băiatul îşi

adunase curajul pentru a o apuca de mână în spatele magazinului măcelarului. Din păcate pentru ei, cineva îi văzuse, iar biata Pashmina fusese biciuită. Doar pentru că îl ținuse de mână. Jamil nu era genul care să plângă ușor, Însă de data aia plânsese, cu suspine adânci, din piept. Mai mult de vină decât de milă. Atunci mama lui îl trăsese deoparte şi-i spusese:

— Mi-am promis mie însămi că nu mai vorbesc niciodată despre trecutul meu, dar trebuie să afli ceva, Jamil.

Femeia avea o expresie sinceră şi un ton măsurat. Nu era absolut deloc mânioasă pentru faptul că Jamil fusese surprins într-o ipostază compromițătoare.

— Iubirea nu este un păcat. Şi eu m-am îndrăgostit, îi spusese ea pe un ton normal, ea şi cum să te îndrăgosteşti ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. De parcă îi citise gândurile, ea adăugase: E perfect natural, fiule, şi nu regret nimic. Dacă n-ar fi fost acea iubire, nu te-aş fi făcut niciodată. Acum tatăl tău, slăvit să-i fie sufletul, nu mai e, însă iubirea mea pentru el rămâne în continuare.

Jamil o asculta vrăjit. Nu îndrăznea nici să se mişte în timp ce mama lui vorbea:

— A fost un scandal. Pe atunci, situația era şi mai grea. S-a hotărât că aveam să mor în numele onoarei. Chiar nu exista altă posibilitate. Vezi tu, eu nu fusesem surprinsă ținând pe cineva de mână. Fusesem surprinsă în plin act de iubire, învăluită de flăcările pasiunii.

Când Jamil se înroşise, mama lui îl privise cu asprime.

— Eu nu sunt ruşinată, Jamil, aşa că tu de ce eşti? Oare ți-au umplut iar cei din sat capul cu prostii? Şi tu îi laşi?

Privirea ei aspră se întorsese de la el de parcă ar fi dezamăgit-o.

— Tatăl meu mi-a dat şi ultima rupie pe care o avea şi m-a trimis cu tatăl tău. Când cei din sat nu m-au putut găsi,

furia lor a devenit atât de mare, încât mi-au spânzurat tatăl. În fața întregii noastre familii. A murit în numele onoarei ca să nu mor eu. Mama nu m-a iertat niciodată, dar el m-a salvat. Ne-a salvat iubirea.

Lacrimile curgeau pe fața femeii, dar nu şi le ştersese. Jamil nu o mai văzuse niciodată aşa. Fusese pentru prima si ultima dată când îsi văzuse mama plângând.

— Aş vrea să ne pot schimba cultura. Aş vrea să mă pot întoarce la mine în sat, să-mi văd iar familia, dar ştiu că pe mine mă învinovățesc pentru tot ce s-a întâmplat.

Atunci îl privise în ochi, iar el văzuse flacăra din ai ei.

— Jamil, eu am renunțat la absolut orice pentru iubire, şi niciun fiu de-al meu nu va sta să plângă aici din cauză că-i e ruşine pentru ceva atât de pur ca iubirea. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe familia Pashminei pentru că a fost atât de slabă. Adu-ți aminte, fiule, că iubirea învinge orice!

Iubirea, se gândea acum Jamil. Mama lui avea dreptate. Nu putea să renunțe la fiica sa doar pentru că el dăduse peste un obstacol. Pentru Jamil, nimic nu era mai important decât siguranța Abidei. Dar apoi îşi aduse aminte de ultima discuție avută cu Farida. Minciunile pe care i le spusese soției sale cum că fiica lor era teafără şi în siguranță, că el doar căuta prin oraş ceva de muncă înainte să se întoarcă. Nu-l lăsase inima să-i spună că încă n-o găsise.

— Atunci, de ce nu mi-o dai la telefon? se plânsese ea. Mama Safiyei are un telefon nou şmecher ce are pe el ceva numit WhatsApp. Se spune că poți primi cât ai clipi imagini tocmai din Lahore. De ce nu-mi trimiți o poză cu tine şi fiica şi nepotul nostru? Cei mici sunt disperați să vă vadă pe toți. La fel, şi eu.

Cum să mai răspundă la asta? Că fiica lor fusese vândută unui bordel nu doar o dată, ci de două ori? Cum ar

fi suportat Farida? Nu, îşi zise în gând. Nu-şi putea supune soția la aşa ceva.

— Farida, telefonul tău nu poate avea WhatsApp, îi răspunsese în schimb. E un model simplu. Mulțumeşte-le stelelor că poți măcar să vorbeşti cu mine! E suficient. În plus, WhatsApp nici nu funcționează la noi în sat. De unde ai putea avea semnal?

Laş l-ar fi numit mama sa. Shahid se ridică de pe buştean.

— Acum ar trebui să plec. Îl bătu pe Jamil pe umăr şi adăugă: Ne-am găsit unul pe altul, nu-i aşa? Cine şi-ar fi închipuit că doi oameni cu acelaşi scop în minte ar ajunge să se întâlnească aşa? Dacă Domnul ne-a ajutat până acum, cu siguranță nu ne va abandona.

Jamil clipi ca să-şi alunge lacrimile.

— Totuşi, de ce mă ajuți? Niciun om pe care îl cunosc nu s-ar strădui atât de mult.

Shahid îşi retrase mâna.

— Nu pe tine te ajut, ci pe Abida. Îi sunt dator.

Avea în privire o expresie îndepărtată pe care Jamil o cunoştea prea bine. La fel ca el, Shahid încerca la rândul lui să-şi ispăşească propriile păcate, indiferent care erau acelea.

— Chiar o iubeşti, nu-i aşa? În pofida a toate.

— În pofida a toate.

Tonul băiatului era rece, dar nu lăsa loc de îndoială.

Jamil simți că parcă astfel îi mai uşurează grijile. Se bucura să aibă pe cineva alături. Nu îl interesa ce se întâmplase între Shahid şi fiica sa.Tot ce ştia era că, în clipa asta, Shahid era singura persoană pe care o avea alături în acest oraş al ororilor.

— Acum ce facem?

Shahid trase adânc aer în piept.

— Aşteptăm până când pot să aflu unde a dus-o Apa Ji pe Abida. O să aflu. Ți-o datorez ție şi i-o datorez şi Abidei.

ABIDA

Căpătase senzația că soarta ei era să se trezească în paturi străine, numai că de data asta Abida ştia precis cum ajunsese aici. Aproape că-şi dorea să nu fi ştiut, pentru că atunci n-ar fi trebuit să retrăiască grozăvia.

Îi scăpă, fără să vrea, un suspin. Aşa avea să se desfăşoare de aici înainte viața ei? Grație razei de soare ce se strecura printre draperii, îşi dădu seama că era aproape miezul zilei. Poate chiar trecuse de prânz. Şi totuşi, iat-o în pat, gata să fie luată şi dusă ca o oaie la abator.

Începu să-i tremure tot corpul pe măsură ce evenimentele din ziua precedentă dădură năvală. Apa Ji nu-i spusese unde anume urma să o ducă. Doar fusese făcută pachet şi băgată într-o maşină cu geamuri fumurii, apoi dusă de acolo. Se uitase în urmă la casa care îi fusese luni de-a rândul închisoare şi rămăsese şocată să vadă că Apa Ji îi făcea cu mâna, ca şi cum era chiar mama ei.

Ce mai mamă! îşi zise acum. Încercase să cadă la înțelegere cu şoferul în uniformă, însă acesta se prefăcuse surd la rugăminții ei, rămânând atent la drum. O singură dată îl surprinsese aruncându-i o privire, dar, când se uitase în ochii lui, acesta se ferise iute. Când implorările ei se transformaseră în lacrimi tăcute, el cedase:

— Sahab e interesat de ceva timp de tine. Încă de când Apa Ji i-a povestit despre tine. Dacă nu vorbeşti prea mult şi-ți vezi de treabă, s-ar putea s-o duci bine. Să nu-i dai motive să te bată... sau să te ucidă!

— Ucide femei?

Şoferul nu făcuse decât să râdă.

— Cine nu ucide? Fetițo, acum te afli în Lahore. Nu în cine ştie ce văgăună. Aici oamenii vorbesc serios. Din ce-am înțeles eu, sahab a plătit bani buni pe tine. Rareori mă trimite să-i aduc fetele. Majoritatea vin de bunăvoie, cu ricşe. Numai pe cele pe care le cumpără le tratează altfel.

— Greşeşti, ripostase Abida. Acesta nu-i Lahore care crezi tu că e. Aici nu poți cumpăra şi vinde oameni. E ilegal. Cineva va veni curând după mine.

Şoferul rânjise ironic în oglindă.

— Până acum a venit cineva după tine? Ai petrecut tot acest timp cu Apa Ji ca sclavă a ei extrem de prețuită.

Râsese de tăcerea Abidei. În timp ce bătea darabana cu degetele pe volan, adăugase:

— Îmi imaginez ce groază simți şi chiar îmi doresc să te compătimesc, dar am văzut-o de atâtea ori, încât a ajuns să nu-mi mai pese. Nu ştiu ce-ai ajuns tu să crezi, dar răpirile şi crimele se întâmplă peste tot, chiar şi mai des în oraşele mari cum e Lahore. Larki, tu chiar nu ştii deloc cum funcționează lumea asta?

— Monstrule! şoptise Abida, însă acum ajunsese să-şi dea seama că el era unul dintre cei mai cumsecade.

Cel puțin el îi vorbise ca unei ființe umane, nu ca unui animal. Abida îşi amintea că ajunsese într-un soi de complex după ce se hurducase multă vreme pe un drum plin de gropi. În afară de Anarkali, toate celelalte zone din Lahore i se păreau la fel. Case lipsite de culoare şi un amestec de tramvaie electrice şi maşini ce se intersectau pe nişte străzi nemarcate. De data asta nu mai trecuseră prin zona şic a oraşului, căci şoferul o condusese pe alei murdare şi străzi pline de noroi.

Abia când sosiseră la periferie şi porniseră pe un drum neasfaltat ce ducea în acel complex începuse şi ea să bage de seamă împrejurimile. Trecuseră pe lângă un splendid

pâlc de copaci care arborau fiori portocalii înainte ca drumul să devină plin de denivelări şi peisajul să se schimbe de la livezi la bivoli ce umblau alene pe câmpuri goale punctate de grămezi de bălegar care se întindeau cât vedeai cu ochii. Oricât de neobişnuit părea, mirosul îi reamintea de propriul sat şi aproape că o făcea să se simtă că se întorsese acasă.

Nici că se putea să fi fost mai departe de adevăr.

Imediat ce trecuseră de uşile din oţel duble, rămăsese uluită de imensitatea casei. Era o construcţie de cărămidă enormă, cu ferestre care păreau să fi fost micşorate de trecerea timpului. Vedea bine unde fuseseră adăugate cărămizi noi pentru a le reduce înălţimea, iar o senzaţie de teamă începuse să-şi facă în ea culcuş. Maşina nu se oprise în faţa intrării principale, ci aproape de un soi de anexă, unde găinile se strânseseră liber şi vreo doi bivoli mestecau nutreţ moale. O femeie scundă se afla acolo ca să o întâmpine şi o trăsese grăbită afară din maşină.

— Ca de obicei, ai întârziat, Hafeez, scursură ce eşti! Abia dacă mi-ai mai lăsat timp să o fac pe micuţa asta cât de cât prezentabilă.

— E o fiinţă umană, Salma, replicase şoferul. Se numeşte Abida.

— E noul animal de companie al lui sahab, nimic mai mult. Desigur, begum[48] abia aşteaptă să o vadă, dar asta va trebui s-aştepte până se distrează sahab.

— Cine-i begum? întrebase Abida. Soţia lui?

Salma o plesnise peste faţă.

— Să nu-i foloseşti numele, curvuliţă ce eşti! Ea e mai presus decât cele de teapa ta. O trăsese de mânecă, apoi adăugase: Acum, haide! E treaba mea să te fac prezentabilă.

---

[48] Femeie musulmană de rang înalt, în urdu, în orig. (n. tr.).

Dumnezeul să aibă milă de mine că, atunci când voi muri, voi ajunge în iad pentru că am facilitat adulterul ăsta!

— Ei, şi tu, Salma, să nu-l laşi pe sahab să te audă că vorbeşti aşa, rostise Hafeez. Doar ştii bine de ce e în stare. În plus, el are de gând să se căsătorească cu ea. O să-ți smulgă limba dacă ai să mai zici în gura mare că asta înseamnă adulter.

Abida simțise cum slăbise strânsoarea Salmei, dar bătrâna se adunase imediat.

— Sunt cea mai devotată slujitoare a sa. Mi-ar plăcea să-l văd cum încearcă.

Hafeez îşi dăduse ochii peste cap şi-i făcuse semn de adio cu mâna Abidei în timp ce era luată de acolo.

De atunci, rămăsese închisă sigură aici, cu imaginea noului său proprietar, Rana Hameed, atârnată pe perete pe post de însoțitoare solitară. În loc să o liniştească, o tulbura şi mai rău. Rana nu părea la fel de bătrân ca pirul, dar sub niciun chip nu putea fi numit tânăr. Părea să-şi mângâie mustața şi în privire avea o sclipire de răutate, ca şi cum ar fi putut întinde mâna ca să o înhațe. Arăta ca un țap bătrân. Abida se cutremură. Nu suporta ideea să devină iar sclava unui bărbat.

— Blestemat să fii, Kalim! țipă ea, prăbuşindu-se în genunchi, fără să-i pese că şi-i zgâria în podeaua de beton.

Poate că el avea să-i vadă plini de sânge şi să-i dea drumul, îşi imagină Abida, apoi se blestemă în sinea ei pentru propria prostie.

— Eşti ca şi moartă, Abida, adăugă în gând.

Îşi înghiți lacrimile şi încercă să scape de senzația de arsură din gât. În astfel de momente, îi era dor cel mai tare de tatăl ei. Se gândi la cum îi urmărea el orice mişcare în timp ce se ruga în gând ca ea să-şi îndrepte comportamentul. Îi văzuse furia din ochi atunci când îi

aducea prânzul la măcelărie, la cum privirea lui se îndreptase spre burta ei, deşi totuşi nu scosese nicio vorbă, disperat să-i mai lase timp sau poate dorindu-şi doar să fi fost un simplu coşmar. Ar fi trebuit să-l asculte. Acum ştia că naşterea atâtor copii îi alterase mamei sale mintea. Privirea ei goală trecuse cu uşurinţă peste burta tot mai mare a Abidei, căci gândurile îi erau îndreptate exclusiv la hrănirea familiei şi la măritarea cât mai grabnică a fiicei sale. Era chiar o minune că Abida rămăsese atâta timp nemăritată: de obicei, o fată era trimisă acasă la soţul ei imediat ce avea prima sângerare. Văzuse copii căsătoriţi cu bărbaţi mai în vârstă, fete ale căror trupuri nici măcar nu se dezvoltaseră cum trebuie. Palide şi rapide ca nişte zvârlugi, acestea le erau date unor bărbaţi lacomi ce abia aşteptau să-şi plimbe labele pe corpurile lor.

— Unii bărbaţi apreciază fetele aşa, îşi auzise odată tatăl spunându-i mamei ei. Satul e un loc greţos. Aş vrea să o mărităm pe Abida undeva în oraş.

„Şi ce mai bine mi-a făcut!" chibzui Abida acum. Oraşul nu era cu nimic mai breaz ca satul. Cu toate astea, avusese parte de câţiva ani plăcuţi alături de familie şi nu fusese nevoită să fie violată de soţ la frageda vârstă de unsprezece ani. Violul, totuşi, era interzis la orice vârstă. Acum o ştia şi ea. Ce le dădea acestor bărbaţi dreptul să se folosească de ea după bunul lor plac? Cine se credeau?

Înainte să se lase şi mai adânc cuprinsă de depresie, uşa se deschise scârţâind. Săltă imediat capul, tresărind în timp ce se ridica. Oftă când văzu că nu era decât Salma.

— Ce doreşti?

— Limba îi merge ca o foarfecă, rosti Salma ca pentru sine în vreme ce închidea uşa în urma ei. Îşi drese glasul şi continuă: Trebuie să te pregătesc.

Îi scăpă un chicotit.

— Ca pe o păpuşă Bărbie nouă-nouță. Cele cu care le-am văzut jucându-se pe nepoatele mele, doar că ale lor erau nişte vechituri ponosite, cu picioare rupte şi fețe tocite, la care renunțaseră copiii unor bogătaşe begum. Semănau puțin cu tine.

Chicoti din nou.

— Sincer, chiar nu ştiu ce-a văzut sahab la tine. Begum sahiba abia aşteaptă să te vadă, dar ştie că trebuie să aştepte până-şi face mendrele sahab.

Ochii Abidei se umplură de lacrimi, iar inima începu să-i bubuie de panică. Îşi trecu mâna peste fruntea acoperită de sudoare.

— De ce te porți atât de urât cu mine? Ce ți-am făcut?

Salma scuipă pe jos.

— Aşa merită să fie tratate curvele care vin de la bordelul ăla mizerabil al lui Apa Ji, pline de boli şi altele. E bine că sahab n-a mai avut de mulți ani relații intime cu begum sahiba, altfel mi-aş face griji pentru sănătatea ei.

Abida îi întoarse spatele şi merse să se aşeze la comoda cu oglindă. Îşi văzu propria disperare reflectată acolo. Acolo, la Apa Ji, existase mereu o mică rază de speranță în privința evadării, dar cum să reuşească să scade din acest complex? Şi nu o mai avea nici pe Muniba ca s-o ajute să-i treacă timpul mai uşor.

Îşi cuprinse fața în palme.

— Nu mai vreau să trăiesc.

Salma țâțâi din buze.

— Gata cu prefăcătoria! Ce-ai pățit? Vouă, femeilor, nu vă place stilul ăsta de viață?

— Mie nu! țipă Abida printre suspine.

— Poate că până la urmă tu nu eşti la fel precum celelalte profitoare pe care le aduce sahab încoace. Păi, să

nu-l laşi pe sahab să te vadă aşa, altfel o să fie vai şi-amar de tine! Ştii cu ce-şi câştigă el existența?

Abida clătină din cap fără să se întoarcă spre ea.

Simți cum Salma îi atinge părul şi o mângâie uşor pe el. Poate că era doar în închipuirea ei, însă comportamentul femeii părea să se fi mai îmblânzit întrucâtva.

— E foarte puternic, şi ar fi o prostie din partea ta să-l faci să creadă că a făcut o investiție proastă cu tine. Acum, stai să mă uit un pic la tine! Kaw'Msu[49] întâi trebuie să te băgăm la duş înainte să fii trimisă. Pare că ți-ar prinde bine unul.

În sufragerie se aflau doar câteva persoane.Salma îi aşezase un văl de organza brodat peste cap, dar, chiar şi cu el, Abida distingea totul perfect. Îl căuta cu privirea pe Rana Hameed, însă acesta putea fi oricare dintre cei cinci sau şase bărbați din cameră aflați cu spatele la ea. Numai maulvi stătea cu fața spre ea, dar acesta îşi feri privirea când ochii ei îi întâlni pe-ai lui.

— A sosit mireasa, sahab, toarse Salma, din tonul căreia dispăruse orice urmă de asprime.

Acum părea o pisicuță.

Atunci se întoarse bărbatul din mijloc şi o pironi cu privirea. Cu siguranță avea peste şaizeci de ani, dar era solid ca un bivol şi, în pofida ridurilor de pe față, emana un soi de forță tăcută. Şuvițe de alb îi brăzdau părul negru şi, când acesta văzu expresia ei şocată, îi rânji Abidei, dând la iveală mai mulți dinți de aur.

— Coboară-ți privirea, fată proastă! îi şopti Salma.

Abida şi-o lăsă în jos şi îi îngădui Salmei s-o conducă până la cea mai apropiată canapea, pe care se prăbuşi

---

[49] „Da”, „mda”, expresie ce transmite dispreț, dezaprobare, în urdu, în orig. (n. tr.).

recunoscătoare. Respira scoțând mici gâfâieli în vreme ce privirea i se abătea din nou la Rana Hameed. Era foarte diferit față de bărbații cu care fusese la Apa Ji. Era ceva anume la el, ceva ce nu reuşea să identifice cu claritate. La prima vedere, părea exact genul de bărbat de vârstă mijlocie cu păr ce începea să încărunțească şi chip ridat, dar la o privire mai atentă, în ochii lui vedeai răutate – modul în care o evalua lacom, cu vârful roz al limbii strecurându-se printre buze ca la un şarpe, de parcă abia aştepta să-şi facă de cap cu ea. Un fior involuntar străbătu corpul Abidei. Se gândi la Shahid, şi lacrimile amenințară să izvorască încă o dată, dar îşi înghiți nodul din gât. Nu-şi permitea să-l nemulțumească pe Rana Hameed, nu când însăşi viața ei depindea de asta.

— Un suvenir din partea lui Apa Ji, chicoti unul dintre bărbați. Jur că femeia aia e o minune! La ea le găseşti pe cele mai bune.

— Scorpia cere de trei ori mai mult când e vorba de virgine, adăugă altul.

— Asta nu-i virgină, completă primul, acum râzând fără să se ferească.

Abida se cutremură.

— Uitați-vă cât de dreaptă stă pe canapea, mândră nevoie mare! Eşti sigur că nu ți-a dat vreun rest de care voia să scape, Rana sahab?

— Linişte!

Un singur cuvânt, o poruncă, şi toată camera amuți.

— Urmează să devină noua mea soție. N-am să îngădui să se vorbească aşa.

— Dar, Rana sahab, noi n-am ştiut. Chiar ai de gând să te însori cu ea? Credeam că-i doar o glumă, după ce l-ai invitat pe maulvi sahab aici şi toate cele.

Maulvi se ridică de unde stătea.

— Eu vă par cumva o glumă?

— Nu, maulvi sahab.

Glasul lui Rana Hameed bubui în încăpere:

— Proştilor ce sunteţi! Voiaţi să continui să trăiesc în păcat? Dacă sunt oprit pe drum? N-ar fi ceva să fiu prins pentru adulter, în loc de droguri? Femeia asta va fi soţia mea.

Lângă ea, Salma se înfiora de teamă şi şopti ceva neinteligibil.

— Aşadar, eşti sută la sută sigur în privinţa ei? îl întrebă aceeaşi persoană pe Rana Hameed?

Ăsta pesemne îşi dorea să moară, cugetă Abida, care nu îndrăzni să ridice privirea către Rana Hameed în timp ce acesta formula un răspuns.

— Eu sunt mereu serios în privinţa soţiilor mele, răspunse bărbatul într-un final. Amjad, oi fi tu fratele primei mele soţii, dar trebuie să-ţi aminteşti care ţi-e locul.

Se întoarse către maulvi şi adăugă: Începem?

Abidei i se părea o ironie că se căsătorea din nou, de data asta fără să-şi dea consimţământul.

Înainte să apuce să se dumirească, maulvi o întrebă:

— Beţi, îl primeşti pe Rana Hameed ca soţ al tău conform legii?

Abida ridică privirea ca să-l vadă pe Rana Hameed urmărind-o pofticios. Nu voia să spună nimic. Salma o ciupi de braţ.

— Gândeşte-te la ce-i mai bine pentru tine! îi şopti femeia. Spune da!

Maulvi îşi drese glasul:

— Beți, te întreb încă o dată. Îl primeşti pe Rana Hameed ca soț al tău conform legii?

Salma se prefăcu a-şi arunca un braț prietenos pe după umerii Abidei, însă unghiile i se înfipseră în carnea ei.

— Proasto! O să ne tragi şi pe noi după tine. Ce mai aştepți?

Abida nici nu tresări. Îndurase deja prea multă durere ca să mai simtă ceva. Ochii îi rămâneau ațintiți în ai lui Rana Hameed. Rânjetul de pe chipul lui începea să se şteargă, înlocuit de o încruntătură.

— Fata e o imbecilă, maulvi sahab, rosti unul dintre bărbați. Probabil că nici nu te înțelege.

Maulvi clătină viguros din cap.

— Fata trebuie să accepte verbal căsătoria, altfel nu va fi nicio căsătorie. Aruncă o privire către Rana Hameed şi oftă, apoi adăugă: Măcar o încuviințare din cap din partea ei.

„Încearcă în continuare!" zise Abida în gând. Îi venea să râdă. Nu ştia de unde-i venise această putere, dar avea senzația că stătea pe marginea unei stânci, şi dacă singura scăpare de dulăi era să sară, atunci aşa să fie. Capul nu i se mişcă deloc.

— Off, fată proastă! îi şuieră Salma în ureche. Tu ştii ce o să-mi facă mie? Eşti responsabilitatea mea.

Rana Hameed începea să capete o tentă rozalie în timp ce stătea acolo şi o urmărea. Apoi, dintr-odată, zâmbi din nou.

— Care e pedeapsa pentru adulter la noi la sate?

— Moartea, răspunseră toți bărbații la unison. Moartea în numele onoarei.

Abida voia să le râdă în față. Nu-i mai păsa deloc. Oricum era deja moartă, şi nu avea de gând să-i ofere nicio satisfacție lui Rana Hameed. Nu avea de gând să devină soția lui.

— Si ce le facem noi copiilor acestor femei? continuă Rana Hameed cu o undă de duritate în plus în voce.

— Îi omoram şi pe ei. Sunt odrasla diavolului!

Şi uite-aşa, se afla iar pe malul râului, cu corul glasurilor cerându-i moartea, tremurând, fără să vrea, din tot corpul, cu sărmanul ei tată alături uitându-se la burta ei umflată, incapabil să-şi ascundă durerea. Copilul ei, pe care i-l dăduseră la orfelinat. Oare Rana Hameed chiar ştia despre copilul ei? Oare îndrăznea să i-l omoare? Normal că da, cugetă ea. Lui nu-i păsa de farsa asta cu nunta. El voia să trăiască potrivit codului onoarei. Dacă trebuia să-i omoare copilul ca să-i obțină acceptul, cu siguranță avea s-o facă. Iar ea ştia destul de bine cum stau lucrurile ca acum să-l şi creadă.

Simți că se scurge toată viața din ea în timp ce se înmuia cu totul.

— Da, murmură Abida. Îl primesc să-mi fie soț.

JAMIL

Nu doar că venea iarna. Era deja aici. Jamil o simțea în oase când se trezea dimineața, cu inima plină de vină şi de regret. De ce o lăsase să-i scape din vedere? De ce o trimisese alături de Kalim? Aceste întrebări îi roiră în minte până când izbuti să se urnească afară din cort şi să meargă în bucătăria comună – dacă puteai numi bucătărie nişte bețe înfipte într-o movilă de pământ întărit. Pe foc era pus deja un ibric din care aburul se ridica în fuioare în aerul răcoros al dimineții. De astăzi, totul avea să se schimbe. Jamil o simțea.

Stomacul îi chiorăi.

— Dă-mi şi mie o ceaşcă de ceai! îi ceru lui Mazhar, muncitorul care stătea în genunchi în fața ibricului.

Acesta avea între buze o țigară pe care o aruncă pe jos.

— Ai bani?

Jamil înghiți în sec. Punea deoparte fiecare rupie.

— Nu, dar ți-l plătesc mai încolo. Oricum e doar ceai.

Mazhar chicoti.

— Doar ceai, hmm? Spune-le asta tuturor celor care au plătit câte zece rupii pentru frunze de ceai şi lapte. Tu ştii cât de scump a devenit totul?

— Crede-mă că ştiu! murmură Jamil în barbă, apoi schiță un zâmbet. E-n regulă. Oricum nu prea aveam chef de ceai.

Mazhar fluieră.

— Se pare că Domnul Şmecher are un banchet la care trebuie să participe. Uitați-vă la el, ce şalvari atent călcați şi-a pus astăzi! Ai cumva întâlnire cu lopata?

— Foloseşte-ți ochii, Mazhar! replică Jamil. De unde să găsesc un fier de călcat în cloaca asta?

— Au, te-am jignit, Domnule Şmecher?

— Nu-mi mai spune aşa! replică Jamil, clătinând din cap. N-ar fi trebuit să muşte momeala. Doar cu asta se ocupau bătăuşii precum Mazhar.

Toată lumea izbucni în râs, chipurile lor îmbătrânite şi pline de răutate încrețindu-se în mii de riduri în vreme ce încercau să-şi alunge nefericirea prin râs. Adunându-se împotriva celui pe care îl considerau cel mai slab era singurul lor țel pentru supraviețuire... şi distracție.

— De ce nu mai zici nimic? întrebă Mazhar, ridicându-se de jos. Ți-a mâncat pisica limba sau acum eşti prea şmecher pentru a vorbi cu noi? Să-l chem pe supraveghetor şi să-i spun că ai venit cu idei noi despre cum ar trebui să te îmbraci pentru truda de zi cu zi? Te crezi un domn, aşa-i? Acum, că-ți vine în vizită micuțul tău prieten?

Jamil inspiră adânc şi făcu un pas în spate.

— Mazhar, era o simplă cerere. Dacă nu vrei să-mi dai ceai, e în regulă. În plus, oricum astăzi plec.

În clipa în care îi ieşiră cuvintele din gură, îşi dădu seama de greşeala făcută. Atmosfera deveni imediat mai ostilă pe măsură ce muncitorii îl înconjurau.

— Ați auzit, prieteni? necheză ironic Mazhar. Vrea din ceaiul nostru doar ca mai apoi să scape de noi. Cunosc perfect cuvântul potrivit pentru un parazit ca el. Pungaş!

Jamil îşi ridică palmele în sus.

— Am venit încoace doar pentru fiica mea. Nu vreau probleme. Am avut deja parte cât să-mi ajungă o viață întreagă.

Mazhar miji ochii.

— A fugit, nu? Curva!

Înainta, apropiindu-se de Jamil, ignorând protestele celorlalți.

— Aşadar, ia zi-ne, Jamil! Tu munceşti aici în vreme fiica ta îşi desface picioarele pentru oricine pofteşte? Cred că voi doi faceți o echipă pe cinste.

Mintea lui Jamil se golise cu totul. Tot ce mai auzea acum era bubuitul sângelui în urechi. Preț de o clipă, i se păru că în fața lui stătea însuşi pirul, iar un fior de teamă îl străbătu în timp ce palmele i se strângeau în pumni.

Mazhar era destul de aproape de el pentru ca Jamil să-i miroasă sudoarea. Se uită în ochii aceia adânci şi complet lipsiți de milă şi zări teama şi neajutorarea. În momentul ăsta, lui Mazhar nu-i era frică decât pentru că Jamil urma să plece în lume. Jamil îl cunoştea doar de câteva luni, şi totuşi iată-i pe amândoi aici, înfruntându-se. Dorința de-a se bate îl părăsi cu totul pe Jamil şi tot ce făcu fu să îi întoarcă spatele.

— Dispari, Mazhar! Nu poți ca să faci nimic să mă împiedici să plec de-aici.

Înainte să poată replica celălalt bărbat, auziră apropiindu-se un jeep. „In sfârşit!" îşi zise Jamil în gând, şi, cum se aştepta, îl zări pe Shahid pe scaunul şoferului în vreme ce se apropia de corturile lor. Mazhar se mai holbă câteva secunde la el înainte să-şi coboare privirea.

— Haideți la treabă, oameni buni! Locul ăsta n-o să se construiască singur. Şi, pe lângă asta, noi nu avem binefăcători bogați care să aibă grijă de noi.

Jamil îşi aruncă pe umăr bocceluța cu haine şi se repezi spre jeep, bucuros să vadă pentru ultima oară cocioaba pe care o numise casă în ultimele luni. Se simțea rău când se gândea cât de puțini bani făcuse. Dar, dacă era să-i dea crezare lui Shahid, unde mergeau ei acum banii jucau un rol neînsemnat în marea schemă a lucrurilor. Sări în jeep.

— Ce-a durat atâta? întrebă el, urând cât de tare îi semăna glasul cu un scheunat.

Devenea deja dependent de băiat. Se îndreptă de spate. Nu-şi permitea să-şi piardă concentrarea. Se afla aici ca să-şi salveze fiica şi trebuia să-şi reamintească faptul că nu trebuie să se bazeze pe nimeni. Îşi drese glasul.

— Dacă ai putea să-mi spui doar unde mi-au trimis fiica, atunci m-aş ocupa eu singur de restul.

Shahid îşi dădu ochii peste cap.

— Nu fi tâmpit, bătrâne! Cu toate că te admir pentru faptul c-ai venit încoace pentru a o salva, din puținul timp pe care l-am petrecut cu tine îți pot spune sigur că n-ai să ajungi nicăieri fără mine.

— Poate. Dar cum se poate să o fi convins-o pe femeia aia să-ți dezvăluie unde a trimis-o pe Abida?

Shahid strânse din buze.

— Nu de la Apa Ji am aflat, ci de la Nargis.

— Cine-i aia? Una dintre fetele pe care le torturează Apa Ji?

— Ar îngheța iadul înainte ca Nargis să fie torturată pentru ceva, deşi numai bunul Dumnezeu ştie cât m-am străduit. Femeia chiar a meritat-o. Probabil că observă expresia lui Jamil, pentru că adăugă: N-am omorât-o, iar când o să auzi ce au făcut cu Abida, o să îți doreşti să le fi omorât şi pe ea, şi pe Apa Ji. Doar am convins-o să-mi împărtăşească şi mie unde se află acum Abida. Doar e mâna dreaptă a lui Apa Ji, deci ştie absolut orice. La început nu s-a lăsat convinsă, dar am deprins şi eu nişte trucuri de la tatăl meu. Posibil să-l urăsc din suflet pentru felul în care se comportă cu oamenii, dar nu poți nega faptul că individul ştie cum să obțină ce vrea. În fine, pe scurt, ştiu exact unde este ținută Abida, şi nu-i deloc plăcut. Îmi pare rău, Jamil! O clipă, Jamil încremeni cu totul.

— Fiica mea e moartă?

Amețeala îi dădea târcoale, dar se sili să nu cedeze în fața ei. In pofida frigului, simțea cum transpiră la subraț.

— Monstrul ăla a omorât-o, asa-i?

— A, normal că nu! E în viață. Doar că se află într-un loc mult mai periculos decât bordelul stăpânit de Apa Ji.

Se opri şi-şi muşcă buza.

— Chestia este că Apa Ji i-a vândut-o pe Abida lui Rana Hameed.

— Vândut-o?

Cuvântul îi răsuna în urechi. Înțelesese deja ce fel de persoană e Apa Ji, dar până acum nu-şi îngăduise să ia în calcul faptul că fiica lui putea fi subiectul unui schimb ca un catâr, de pildă. O furie cum nu mai simțise de ani buni puse stăpânire pe el.

— Unde se află acest Rana Hameed? Du-mă la el!

Shahid bloca portierele şi porni motorul.

— Jamil, singurul rezultat al furiei tale o să fie faptul că o să fii prins sau, mai rău, omorât. Tu nu ştii cât de puternic este Rana Hameed. Până ieri, când mi-a zis tatăl meu, nici măcar eu nu ştiam cât de puternic e.

Dădu căldura la maximul, deşi vehiculul nu avea plafon.

— Acum, pune-ți centura, bine? Trebuie să am grijă să teduc întreg acolo, căci de tine depinde totul. La naiba, parcă până acum nu era chiar aşa de frig în noiembrie, nu-i aşa?

Jamil trăgea aer adânc în piept ca să se liniştească. Shahid avea dreptate. Nu-şi permitea să-şi piardă controlul. Miza era prea mare, iar Abida nu-i avea decât pe ei. Nimeni altcineva pe lumea asta n-o mai putea ajuta. Clipi ca să-şi oprească lacrimile.

— Îți mulțumesc pentru tot ce facilrosti el. Fără tine, nu ştiu cum m-aş fi descurcat. Eram complet pierdut.

Shahid îşi dădu ochii peste cap, dar buzele i se curbară, schițând un zâmbet.

— Dacă aş fi avut o rupie de câte ori mi-ai mulțumit, deja aş fi fost bogat. Tonul îi redeveni serios în timp ce se uita la el: l-ai anunțat că pleci pe cei la care lucrai, da?

Acum veni rândul lui Jamil să chicotească.

— Tu ce crezi că făceam acolo? Eram un muncitor de rând.Nu aveam contracte sau beneficii. Era doar trudă cu cârca douăsprezece ore pe zi. Crezi că supraveghetorului i-ar fi păsat dacă îi dădeam vreun preaviz sau altceva? De bună seamă că se bucură că am plecat, dat fiind că el credea că sunt trecut bine de cincizeci de ani.

— Dar nu eşti, nu-i aşa? Trebuie să fii trecut cu puțin de patruzeci de ani.

Jamil zâmbi.

— Adevărat. Satul ne ia totul, inclusiv tinerețea, şi apoi ne smulge şi copiii de lângă noi.

Îşi trecu o mână prin păr şi simți pe degete cât de gras îl avea. Îi aducea aminte de Farida şi de ritualul ei din fiecare seară de a-i masa capul cu o lingură din faimosul ei amestec pe bază de ulei. Încă un lucru din care mai obțineau nişte bănuți în plus: deznădejdea celor care cheleau. Farida umplea sticluțe de ulei de gătit goale cu celebrul ei amestec pe care mai apoi Jamil le vindea în măcelărie. Vânzările erau sporadice, dar o făceau pe Farida fericită. Ridică privirea către Lahore, oraşul care trecea prin fața geamului maşinii, şi îşi îndreptă atenția la proprietarii de magazine care trăgeau obloanele în sus pentru a se pregăti pentru încă o zi de negoț. Ştia că avea să izbucnească în plâns dacă nu găsea un motiv de distragere. Dorul de Farida era aproape fizic.

Îi încleşta gâtul, făcându-l să se întrebe cum se descurca ea singură în sat cu toți copiii pe cap?

Shahid îşi drese glasul, trezindu-l pe Jamil din reverie.

— Rana Hameed locuieşte la periferia Lahoreului, iar proprietatea lui e foarte bine păzită, dacă e să-i dăm crezare tatălui meu.

— Sunt pregătit, Shahid. Sunt pregătit să fac orice pentru fiica mea. Tu doar să-mi obții o slujbă acolo, aşa cum ai spus. Dacă e să scotocesc toată proprietatea pentru a o găsi, atunci o să o fac.

Shahid plescăi din limbă în timp ce schimba vitezele.

— Nu e la fel de simplu ca a mătura pe jos. Tu o să fii ochii şi urechile operațiunii. O să trebuiască să găseşti fisuri în paza complexului. O să trebuiască să te bagi pe sub pielea celor de acolo, orice care să ne poată aduce o informație decisivă.

— Dar o să mă angajeze, măcar? Nimeni nu angajează o persoană care doar intră pe poartă şi cere de muncă. Până şi eu ştiu asta, şi nici măcar nu sunt de aici, din oraş.

— Casele astea mari se află mereu în căutare de slujitori, mai ales cei pe care îi pot exploata plătindu-i mai puțin. Trebuie doar să avem grijă să fii îmbrăcat într-un mod care să nu lase nicio urmă de îndoială privind disperarea ta.

Îl bătu pe Jamil pe genunchi.

— Dacă nici asta nu funcționează, atunci o să încercăm altceva, dar martor mi-e Dumnezeu c-o să te ajut să intri în casa aia.

Jamil își curăța mizeria adunată sub unghii, ținându-și capul plecat ca să se ferească de palele de vânt ce-i biciuiau părul.

— De ce nu putem să luăm pur și simplu poliția cu noi?

Dacă ce spui tu e adevărat, iar Rana Hameed își obține banii din droguri și vânzarea oamenilor, atunci poliția n-ar vrea să-l prindă?

Shahid clătină din cap.

— Îți spun eu ce vrea poliția.

Își frecă degetul mare de arătător.

— Bani. Atât timp cât sunt îngropați în mită, își vor ține gura închisă. Pe lângă asta, Rana Hameed nu e prost deloc. Nu ține droguri pe proprietatea lui. Totul e ținut în fermele lui – cel puțin asta spune tatăl meu. În timp ce bătea darabana cu degetele pe volan, adăugă: E un indiciu clar pentru cât de puternic e Rana Hameed, astfel încât nici măcar tatăl meu nu vrea să aibă ceva de-a face cu el. A trebuit să-l mint și să-i spun că și eu am renunțat la Abida. Nu, va trebui să acționăm cu discreție.Trebuie să rămânem cât mai discreți posibil.

Tonul îi deveni și mai grav. Privi scurt către Jamil.

— Îi spui c-o aștept?

— Ce mai lucru pe care să i-l spui unui tată!

Shahid își mută privirea înapoi la drum.

— Îmi cer scuze! murmură tânărul. Nu ştiu la ce mi-a fost gândul.

— O să-i spun, mârâi Jamil. Dumnezeu ştie că m-am umilit destul. Încă puțin chiar nu mai contează. Nu se putu abține să nu zâmbească atunci când Shahid chiui, lovind cu pumnul aerul gol. Copiii ăştia, reflectă el. Sunt toți la fel.

ABIDA

Întrucât devenise noua soție a lui Rana Hameed, Abida fusese mutată în camere mai de soi. Fereastra dormitorului ei dădea spre o curte aglomerată dincolo de care se vedeau nişte livezi de portocali uluitoare. Nicio sosea vizibilă si nicio cale de scăpare. Proprietatea era înconjurată de un zid de cărămidă înalt de aproape trei metri ce avea sârmă ghimpată în vârf. Chiar dacă ar fi izbutit să ajungă cumva neobservată la zid, n-ar fi reuşit în veci să se cațăre şi să treacă de el, nu cu sârma aia în vârf. Abida scoase un geamăt şi trase draperiile, smulgându-le aproape din cârlige. Se prăbuşi pe fotoliu şi-şi cuprinse capul în mâini. Încă o dată, era prinsă în capcană. Practic nu exista nicio cale de scăpare, iar după ce făcuse ea însăşi la ceremonia de nikkah, puțina căldură pe care începuse să i-o arate Salma dispăruse cu totul.

O durea tot corpul, ca şi cum ar fi fost bătută şi înțepată cu nişte baionete, ceea ce, într-un fel, se şi întâmplase. Departe de a fi un amant atent, Rana Hameed nu era nici măcar un bărbat atent. În seara ceremoniei, zâmbise cu gura până la urechi în timp ce-o conducea spre camera lor de proaspăt căsătoriți, de parcă uitase cu totul cum i se împotrivise ea. Prietenii lui strigaseră după el să o care în brațe până în dormitor, ceea ce el şi făcuse, dar, când

ajunsese la pat şi începuse deja să gâfâie, o trântise atât de tare, încă Abida sărise în sus. Bărbaţii începuseră să râdă.

— Să nu rupi patul, Rana sahab! spusese unul dintre bărbaţi – Harris pe numele său, aflase mai târziu Abida – în timp ce rânjea hulpav la ea. Păstrează-l până ajungi să te distrezi în el!

Rana Hameed izbucnise în râs înainte să le facă semn cu mâna.

— Acum, afară cu voi! Trebuie să-i acord întreaga atenţie noii mele soţii!

Abida o implorase din priviri pe Salma, însă femeia se prefăcuse că n-o vede şi, în timp ce-şi ducea mâna la faţă şi schiţa cu ea o mişcare circulară în semn de adio, spusese:

— Khudahafîz[50], Rana sahab!

În clipa în care se închisese uşa, iar zgomotul paşilor se pierduseră în depărtare, Rana Hameed întinsese mâna spre Abida, ţinând-o cu blândeţe în timp ce o trăgea jos din pat. Fetei îi btea inima de parcă alergase kilometri întregi, şi aproape gâfâia de frică. O mângâiase pe obraz şi îi spusese:

— Gâfâi deja? Îi zâmbise.

— Ce târfă eşti!

Expresia lui se schimbase şi mâna cu care îi mângâiase obrazul îi coborâse pe gât, în timp ce pe cealaltă şi-o înfigea în părul ei.

Abida scâncise.

— Casa mea, regulile mele, îi şoptise Rana Hameed. Îmi plac fetele puţin nebunatice, dar să nu laşi asta să se transforme în lipsă de respect, m-ai auzit?

Tânăra de-abia izbutise să murmure ceva drept răspuns, atât de tare o strângea bărbatul de gât. Respira cu mare greutate, însă lui Rana Hameed nu părea să-i pese. Părea

---

[50] „Adio!”, „La revedere!”, în urdu, în orig. (n. tr.).

doar să-l atâțe. Abia când fata începuse să vadă în ceață îşi slăbise şi el strânsoarea, dându-i posibilitatea să tragă de câteva ori aer în piept, cu greu însă, înainte s-o răsucească şi să o aplece peste pat.

Asta se întâmplase în urmă cu câteva zile, iar el se întorsese în patul ei în flecare noapte. Nu-i adresase niciodată vreun cuvânt, iar ea ştia destul de bine că nu trebuie să-l întrebe motivul. Rămăsese liniştită şi supusă în mâinile lui, călătorind undeva, departe, în tot acest timp, înapoi în satul ei, pe când era mai tânără şi viața era plină de posibilități. Fiecare împingere îi făcea şi mai clare amintirile cu câmpurile de muştar, cu curryul galben al mamei ei, cu frații şi surorile pe care îi lăsase baltă. Abia după ce el termina, se întorcea şi ea în prezent, şi chiar şi atunci îşi mai îngăduia câteva clipe de visare, dar nu foarte multe, căci, dacă nu părea destul de prezentă, primea o palmă peste față.

— Ai fost cu atâția bărbați, încât acum nu mai simți nimic, îi hârâia el în păr. Dumnezeu ştie ce e în capul meu, dar pur şi simplu nu mă pot sătura de tine.

Dacă el nu izbutea să-şi facă îndatoririle de două ori în aceeaşi noapte, compensa plimbându-şi mâinile pe tot trupul ei, strângând-o atât de tare de brațe, încât îi lăsa vânătăi. Dacă Abida încerca să scape, strânsoarea lui devenea şi mai puternică. Aşa că învățase să se poarte ca o fantomă vie.

Mâncarea îi era adusă de Salma, care nici măcar n-o privea în ochi atunci când îi lăsa tava pe noptieră şi apoi se grăbea să iasă. Abida nu se mai sinchisea să încerce să intre în vorbă cu ea. Era prea extenuată, prea înfrântă. Abia mai mânca din curryurile cu multă carne şi pâinicile khameeri care îi erau aduse. Mânca doar o porție mică de linte galbenă, întrucât îi amintea de casă. Se gândea să-şi apese

perna pe față şi s-o țină aşa până se sufoca, însă mintea i se revolta împotriva unei asemene idei. Nu voia să se gândească la sinucidere, nu când pe undeva, prin lume, avea un copil. Trebuia să rămână în viață pentru fetița ei, întrucât Kalim, tatăl ei, era mai rău decât moartea. Nici măcar nu ştia dacă el mai e sau nu în viață, şi îşi dădea seama că nici nu o interesează. Existase o vreme când nici nu concepea o viață fără Kalim, când simpla idee de-a se despărți de el însemna moartea pentru ea. Acum, pentru ea era ca şi mort. Dacă n-ar fi fost el, acum ea ar fi fost din nou în sat, alături de tatăl şi de familia sa.

Ochii o usturau, dar nu-şi lăsa lacrimile să curgă, pentru că, dacă izvorau, nu şi le mai putea opri foarte curând. Îşi înghiți amărăciunea şi se adună la loc, îndreptându-se în fotoliu când auzi cheia răsucindu-se în uşă. Era tot Rana Hameed, beat şi pregătit s-o violeze. Ieri, fusese atât de beat, încă se pişase pe el în timp ce-şi scotea hainele, şi nici nu se deranjase să se curețe un pic înainte de-a sări în pat.

Se sili să afişeze un surâs anemic când se deschise uşa, însă în prag era doar Salma, iar de data asta nu aducea o tavă.

— Begum sahiba te-a chemat la ea.

Abidei îi tresaltă inima în piept.

— Ce? De ce?

— Chiar trebuie să întrebi orice? Behum sahiba are grijă să le cunoască pe toate soțiile noi ale lui sahab. Trebuie să vii.

Fără să vrea, Abida se simțea ruşinată. Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situație precum cea de acum. Ce-ar fi putut să-i spună femeii al cărei soț viola fete pe jumătate cât vârsta lui sau, în cazul Abidei, un sfert din vârsta lui? Se întoarse şi îşi îndreptă privirea spre geam.

— Spune-i că nu vreau să o văd!

Salma dădu buzna în cameră şi, înainte să apuce Abida să se întoarcă, simți palma femeii lovind-o peste cap şi smulgându-i dupatta.

— Fată proastă! Ai două zile în casa asta ca amantă a lui sahab şi deja ai uitat unde ți-e locul. Când begum sahiba te cheamă la ea, te duci. Fără să mai pui întrebări.

— Trebuie să fac ce spun ei, dar de ce e nevoie să te suport şi pe tine? Nu ai nici măcar o fărâmă de bunătate în tine. Eşti la fel ca stăpânii tăi. Malefică.

Abida încerca să nu înceapă să plângă. Nu voia ca Salma să înțeleagă cât de mult tânjea după bunătatea cuiva.

În loc de replica ei scurtă de fiecare dată, Salma nu mai spunea nimic.

— Nu sunt deloc la fel ca el. Rana Hameed e un om periculos, rosti într-un final, privind-o în ochi pe Abida. În această casă, trebuie să nu uiți niciodată unde ți-e locul. Nu vrei să ştii ce ar urma dacă sahab s-ar sătura uşor de tine. Nu vrei să-ți atragi mânia lui.

Abida oftă.

— Condu-mă!

Dacă Salma rămăsese surprinsă de răspunsul ei, n-o arătă în niciun fel. Nu făcu decât să dea din cap în semn de încuviințare şi să-i ceară Abidei să o urmeze. Pentru prima oară de la nunta aia falsă încoace, Abida ieşea din camerele care-i fuseseră rezervate. Podelele erau din marmură albă din cea mai pură, cu torțe de modă veche înfipte în pereți.

— Nu sunt adevărate, zise Salma, de parcă i-ar fi citit gândurile. Aduce cu focul, dar de fapt e pe bază de current electric. Făcu semn spre masa lipită de perete şi adăugă: Sahab a adus vaza asta veche din una dintre călătoriile lui la Taxila. Probabil pur şi simplu a furat-o, adăugă cu glas scăzut.

Abida nu muşcă momeala. Nu avea de gând să devină prietenă cu cineva atât de lipsit de previzibilitate ca Salma.

Întâia soție a lui Rana Hameed trăia în partea mai veche şi mai luxoasă a casei. Dacă era să-i dea crezare Salmei, această casă nu fusese alcătuită decât dintr-o curte şi vreo două camere înainte ca Rana Hameed să o extindă ca să facă loc pentru turma de urmaşi tot mai mare. Un hol prelung despărțea partea rezervată lui Rana Hameed de cea a lui begum. În timp ce înaintau pe holul iluminat de torțe, Abida aruncă o privire furişă pe geamuri. Acelaşi zid înalt cu sârmă ghimpată. Clătină din cap. Locul ăsta era mai rău decât o închisoare. După ce trecură de o uşă din lemn sculptat care ducea în sanctuarul intim al lui begum, Abida percepu o schimbare. Totul devenise mai feminin, până şi aerul, care acum mirosea a tuberoze. Draperii din catifea mov împodobeau ferestrele sufrageriei, iar un amestec pestriț de slujitoare umbla în toate părțile, unele purtând tăvi cu mâncare, iar altele ştergând praful. Se opriră toate ca să se uite la Abida, după care îşi coborâră privirile şi se îndepărtară. Salma o conduse pe Abida prin sufragerie în direcția altei uşi din stejar bogat sculptată în care ciocăni de două ori. Chipul unei femei îşi făcu apariția în timp ce se deschidea uşa.

— Era şi timpul, Salma! Begum sahiba era gata să-şi înceapă siesta de după-amiază.

Salma țâțâi din buze.

— Acum sunt aici, nu-i aşa, Fareena? Fata cea nouă a avut nevoie de puțină muncă de convingere.

Femeia făcu ochii mari pe când îşi trăgea dupatta la loc pe cap.

— O fată nouă cu un pic de atitudine. Îmi place. Râse, apoi adăugă: Haideți înăuntru!

În pofida vremii reci, în cameră mergea un ventilator. După ce intrară, mirosul de tuberoze deveni aproape copleşitor. Mai era şi altceva – un miros foarte dulceag, necunoscut Abidei.Tuşi, acoperindu-şi gura cu palma.

— Îmi cer scuze! zise, un lucru pe care-l deprinsese de la Shahid.

— În sfârşit! rosti un glas autoritar ce venea din direcția patului. O fată cu niscaiva maniere. Haideți odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Salma porni în direcția femeii şi se lăsă să cadă în genunchi.

— Ți-am adus-o, begum shahiba. Iat-o, în carne şi oase!

— Salma, nu e nevoie să te comporți atât de teatral.

Abida aruncă scurt o privire în sus, iar ochii i se opriră la o femeie rotunjoară rezemată de perne, cu o hookah[51] pe jos, aproape de ea. Un bolborosit lichid se ridică dinspre ea când begum trase aer şi-l eliberă însoțit de un nor de fum. Abida rămăsese fascinată. Mirosul dulceag, pe care acum îl recunoscuse ca fiind de struguri, provenea de la hookah. La ea în sat, hookah nu mirosea deloc ca aici. Femeile aveau voie să fumeze dintr-una doar cu un mic adaos de opiu, pentru calmarea durerilor.

Femeia mai în vârstă lăsă narghileaua deoparte şi o cercetă atent pe Abida. Avea probabil vreo cincizeci şi cinci de ani, însă enorma-i greutate o făcea să pară mai bătrână, iar în ciuda faptul că-şi acoperise capul cu dupatta, begum purta straturi groase de machiaj, iar buzele îi erau atât de roşii, încât părea să şi le fi înmuiat în sânge.

— Aşadar, începu ea. Tu eşti. Ultima care să ne îngroaşe rândurile. Abida îşi coborî privirea.

Begum începu să râdă.

---

[51] „Narghilea”, în urdu, în orig. (n. tr.).

— Fată, nu te simți timidă din pricina mea! Dumnezeu ştie ce faci tu cu soțul meu în spatele uşilor închise, aşa că de ce stai aici ca pe scenă? Tonul i se schimbă: Ridică privirea!

Abida o frxă la rândul ei.

— De unde eşti?

— Dintr-un sat din Punjab, murmură Abida.

— Mă refer de la ce bordel.

— Sahab a luat-o de la Apa Ji, interveni Salma cu glas subțire.

— Tu să vorbeşti când eşti întrebată, Salma! De câte ori mai trebuie să-ți spun?

În vreme ce Salma îşi cerea scuze, begum îşi îndreptă din nou atenția către Abida.

— De cât timp eşti în branşă?

Abida îşi simți subsuorile umezindu-se când roşeața îşi făcu drum de la gât spre fața ei. Ştia că şi obrajii i se îmbujoraseră.

— Doar de câteva luni, murmură.

— Porți vreo boală?

Abida clătină din cap, nesigură cum trebuia să răspundă. De unde Dumnezeu să ştie? Nici la ce boală se referea begum nu era sigură.

— Fată, soțul meu te tratează bine?

— Dacă ai impresia că încuierea cuiva într-o cameră şi apoi supunerea la nişte partide de sex dur înseamnă tratament bun, atunci, da, mă tratează bine.

Spre meritul ei, begum nici nu clipi când auzi de sex. Mai degrabă, părea netulburată.

— Bun! Asta înseamnă că se bucură de tine. Să-i rămâi în grații! Soțul meu…

Privirea începu să-i rătăcească.

— .. .nu e un bărbat bun, şi e în stare de lucruri mult mai rele. Clătină din cap şi apoi continuă: Nici măcar nu m-am prezentat. Ei îmi spun Nigaar... Begum Nigaar.

Nu părea să aştepte vreun soi de semn de respect, aşa că Abida doar înclină uşor din cap.

— Te-ai dus la haramzadi aia de Apa Ji din proprie voinţă? Individa aia atrage toate fetele frumoase. E ca un magnet pentru fete, ascultă la mine! Dacă n-ar fi toţi acei clienţi ai ei plini de putere, aş fi închis cu ani în urmă acel cuib al păcatelor.

Scuipă într-o oală de noapte micuţă pe care o lăsase jos, lângă pat, la îndemână.

— Măcar aşa aş fi fost salvată, rosti Abida, surprinzându-se chiar şi pe ea însăşi.

— Poftim?

Abida ridică privirea şi trase adânc aer în piept.

— Dacă ai fi închis acel cuib al păcatelor, atunci ar fi însemnat că n-ar mai fi trebuit să intru în branşă. Nu ştiu cine îţi oferă informaţii, dar majoritatea fetelor de acolo nu intră în casa aia de bunăvoie.

— Pfui, ce de minciuni! Doar o ştiu pe Nargis. Soţul meu a mers o dată în vizită la ea, dar, din păcate pentru Nargis, era cam prea în vârstă pentru Rana sahab. Însă chiar că era o operă de artă, dacă e să dăm crezare la ce se spune despre ea.

— Nargis nu m-a lăsat să fug. Eu nu sunt deloc ca ea.

Sprâncenele lui Nigaar ţâşniră în sus.

— Chiar aşa? o întrebă, însă Abida sesiză incredulitatea din glasul ei.

Nigaar nu era deloc proastă. Era evident că o chemase pe Abida la ea ca să-i reamintească cine controla de fapt totul, dar Abida îşi dădea seama c-o surprinsese pe femeie, întâlnirea nu decurgea aşa cum se aşteptase Nigaar.

Femeia mai în vârstă se întoarse spre Salma.

— Mi-ai spus că fata-i o boarfă.

Fără să vrea, Abida simți un junghi de durere auzind trădarea Salmei. Aceasta se foia de pe un picior pe altul, cu privirea în podea.

— Aşa părea să fie, begum sahiba. Are o limbă tare ascuțită.

— Şi de când să ai limba ascuțită te transformă în boarfă?

— I-a răspuns lui sahab, răspunse Salma. Ce mai tupeu pe fata asta!

— O zici de parcă ar fi un lucru rău. Credeam c-ai zis că e curvă.

Nigaar păru să se înmoaie cu totul în pat. Dintr-odată, părea o bătrânică tristă, prea apăsată de tot ceea ce întâlnise până acum în viață.

— Salma, nu mă simt bine. Ia-o de-aici! Nu vreau să-i mai văd fața. Martor mi-e Dumnezeu că şi-aşa am destule probleme cu mutrele celorlalte şi cu tot ce li se întâmplă.

Se întoarse într-o parte şi se prefăcu preocupată de ceva ce se petrecea afară.

— Trebuie să trag un pui de somn.

Abida o zdruncinase pe Nigaar, dar nu simțea nicio plăcere pentru asta. Ceva nu-i dădea pace, felul în care Nigaar se întorsese cu spatele la ea, de parcă n-ar mai fi suportat s-o vadă. Abidei i se păru că zăreşte milă în ochii femeii mai vârstnice. În timp ce Salma o conducea afară din cameră, nu se putea abține să scape de senzația că habar n-avea cum mergeau de fapt treburile aici.

Abia după ce reveni în cameră la ea şi îl găsi acolo pe Rana Hameed, care purta un rânjet plin de răutate, simți cu adevărat greutatea cuvintelor lui Nigaar. „Să-i rămâi în

grației!” Rana nu era un bărbat bun la suflet, mai ales când zâmbea asa.

— Ai ieşit la o plimbărică? o întrebă, bătându-se cu palma pe genunchi. De ce nu vii să stai la mine în poală? Doar ştii că vrei.

Cu un imens efort de voință, Abida afişă un surâs forțat.

— Soția ta m-a chemat să stăm un pic de vorbă.

Rana Hameed începu să râdă.

— Chiar aşa? Şi ce ți-a zis amărâta aia de bătrână care nu ştie nimic? Utilitatea ei s-a încheiat în ziua în care ne-a adus pe lume ultimul fiu. Acum mai e begum doar cu numele, blocată zi şi noapte în vizuina aia a ei.

Se bătu iar cu palma peste genunchi.

— Credeam că ți-am zis să stai aici.

Abida se aşează pe genunchiul lui, iar Rana o plesni peste coapsă.

— Proasto ce eşti! Vrei să-mi sfărâmi genunchiul cu greutatea ta? Vino mai aproape!

O împinse mai aproape de corpul lui. Când Abida se foi, el o plesni iar peste coapsă.

— Oricât de frumoasă ai fi, draga mea, simt că tot nu eşti destul de supusă. Încep să-mi pierd interesul.

Abida simți un gol în stomac. „Să-i rămâi în grații!” îşi plimbă degetele pe brațul lui, apoi îi luă mâna în a ei.

— Ce pot să fac astăzi pentru tine?

Rana Hameed răsufla tot mai repede.

— Aşa mai merge! Insă, din întâmplare, am altă idee care te-ar face flexibilă.

Abidei îi bubuia inima în piept. Încerc să nu-şi trădeze panica din glas:

— O, nu e nevoie, Rana Hameed. Adu-ți aminte că sunt păsărică ta!

— O păsărică ce are limba tare ascuțită, replică el, scoțând ceva din buzunar.

Înainte ca Abida să apuce să vadă ce e, simți cum Rana Hameed îi răsucește antebrațul și pipăie ceva.

— Gata, am găsit-o! rosti el într-un final.

Fata urmări îngrozită cum el scoate la iveală o seringă și i-o arată.

— Pentru tine, abia acum urmează cea mai frumoasă parte a vieții.

Înainte să apuce să se miște, acul îi era deja înfipt în piele. Țipă de durere, însă curând aceasta se transformă în altceva, ceva mult mai puternic. Camera prinse parcă viață în jurul ei și simțurile i se ascuțiră. Ceva la fel de intens ca bucuria pură o cuprinse brusc, numai că era mult mai mult de-atât. Era ca și cum toți nervii din corp îi luaseră foc, de parcă fiecare celulă i se trezise la viață.

Gemu și se zbătu lipită de Rana Hameed.

— Așa mai merge! hârâi el. Așa mai merge, fata mea!

JAMIL

Petrecuse ultimele două ore umblând prin jurul zonei împrejmuite, însă în afară de zidurile de cărămidă și de sârma ghimpată, nu mai observase nimic notabil. Dar nici vreo cale de scăpare. Indiferent ce punea Rana Hameed la cale acolo, făcuse tot ce îi stătuse în puteri să-i asigure o pază ca la carte.

— Droguri, îi spusese Shahid. E cel mai mare distribuitor de droguri din oraș. Poate chiar din întreaga regiune. Aici n-au loc raiduri ale poliției. E teritoriul lui personal. Dacă drogurile sosesc aici, nu rămân mult timp. Nu, singura noastră șansă este să pătrundem cumva înăuntru.

Jamil ştia cum să obțină imagini dinăuntru. Era perfect potrivit pentru rol după aventura ca muncitor cu cârca. Fata arsă de soare si mâinile bătătorite stăteau martore că era un om de rând, iar în Pakistan, oamenii de rând nu erau considerați o amenințare. Conform instrucțiunilor lui Shahid, aşteptă până la prânz înainte să facă mişcarea.

Se apropie de porți, dar nu apucă să ajungă destul de aproape ca să atingă fierul cald, căci un paznic ieşi afară prin uşa decupată în ea. Fluieră la Jamil şi-l întrebă ce doreşte.

Jamil se îndreptă de spate, făcând să pară mai înalt, şi-şi înfoie hainele zdrențuite pentru un efect deplin.

— Am auzit că sunteți în căutare de oameni care să se ocupe de curățenie, iar eu caut de muncă.

Paznicul îşi mângâia mustața.

— Nu-mi amintesc că fi pus vreun anunț. Ce-ar fi să dispari?

Jamil îşi uni palmele şi se apropie încă un pic.

— Te rog să mă prezinți cuiva din casă, şi îți voi rămâne foarte îndatorat! Chiar am nevoie de muncă.

Paznicul miji ochii la el.

— Găseşti o grămadă de muncă în oraş. Întrebarea e de ai venit tocmai aici să cauți de muncă?

Înainte să apuce Jamil să-i răspundă, se auzi un claxon de partea cealaltă a porții, iar celălalt paznic țipă:

— Pleacă maşina lui sahab!

Poarta scârțâi, iar paznicul care stătuse de vorbă cu Jamil se repezi înăuntru. Cu inima bubuindu-i în piept, Jamil adoptă expresia cea mai vrednică de milă de care era în stare şi păşi prin poarta deschisă.

Un Mercedes Benz aştepta să iasă, dar până să apuce să se mişte, Jamil se aruncă în față şi se lipi de unul dintre geamuri, plângând.

— Ce naiba, omule? țipă paznicul la el. Dă-te la o parte de lângă maşină, că te împuşc!

Jamil bubui în geam, cu chipul plin de lacrimi. Voia să vadă persoana de dincolo de geamul fumuriu. Nu ştia dacă erau sau nu lacrimi false, căci îi curgeau din ochi parcă din propria lor voință. Un val de furie începu să-i curgă prin vene, aproape copleşindu-l. Tot corpul i se zguduia de zici că ar fi fost electrocutat.

Simți că e înhățat de mâini puternice, dar, pe când era tras de-acolo, geamul alunecă în jos. Dorința de împotrivire îl părăsi cu totul când văzu persoana care se zgâia la el. Nu era Rana Hameed. „Dracu' să te ia, Shahid!" rosti în gând. Tânărul îi jurase că avea să fie el.

— Am făcut cercetări, îi spusese.

Acum ce-ar mai fi putut să facă? Să o implore pe femeie pentru un loc de muncă?

Aceasta era imensă, şi se foia întruna, încercând probabil în zadar să-şi găsească o poziție confortabilă.

— Tariq, cine-i ăsta? întrebă ea. L-ai scos cumva din cuptorul pentru cărămizi sau ceva de genul? Uită-te şi tu cum arată!

— Îmi cer scuze, begum sahiba! răspunse Tariq, gâfâind de la efortul de a-l ține pe Jamil departe de maşină. A venit să caute de lucru şi nu acceptă nici în ruptul capului un refuz.

Femeia începu să râdă.

— Chiar aşa? Îl privi în ochi pe Jamil şi-l întrebă: Şi ce-ai avea de oferit, iar personalul nostru să nu fie în stare?

— Pot să fac curat şi să tai animale. Te rog, begum sahiba, am şapte copii în sat care depind de mine! Soția mea întreține familia făcând broderii, dar ştii prea bine cât de puțin se câştigă.

— Nu vrem străini în casă.

Jamil încerca să găsească o slăbiciune în armura femeii, dar nu vedea niciuna. Îşi frământa creierii încercând să găsească ceva, dar nu-i venea nicio idee. Secundele se scurgeau implacabil în vreme ce begum îl cerceta atent. In cele din urmă, aceasta clătină din cap şi-i porunci şoferului să pornească – în saraiki, dialectul din sudul Punjabului.

Jamil începu să o implore, de data asta trecând la saraiki în loc de punjabi, dialectul pe care îl folosise până atunci:

— Speram să ai o inimă mai mare pentru cei din aceeaşi regiune cu tine. Vorbim acelaşi dialect.

— Eşti din Multan, aşa-i? îl întrebă ea, făcându-i semn şoferului să oprească.

— Din apropiere de Khanewal, begum sahiba. Murim de foame. Chiar mi-ar prinde tare bine ajutorul tău!

— O, să-mi aud limba cea dulce dintr-o gură care nu-mi aparţine!

— N-am să te dezamăgesc, begum sahiba. Mereu am auzit că aceia care vorbesc saraiki se ajută unul pe altul.

Begum oftă.

— De multă vreme mâncăm carne de la animale sacrificate în afară. Ar fi bine dacă am avea pe cineva în casă şi mi-ar plăcea să am în jur oameni de la mine din regiune. M-ar face plăcere să mă simt mai aproape de casă, din preaiubitul meu Multan.

Jamil ştia că femeia se răzgândise atunci când ea se întoarse către paznici.

— Lăsaţi omul să intre, pentru numele cerului! Doar n-o să mă atace. Este din Khanewal. Şi găsiţi-i nişte haine curate! Spuneţi-i Salmei să-i arate locul în care urmează să muncească. Are să fie atât măcelar, cât şi om în casă. Dacă tot avem pe cineva nou, ne-ar prinde bine puţin ajutor în plus prin jurul casei, dar nu la etaj, ţineţi cont! Îşi dădu

ochii peste cap şi adăugă: Şi aveţi grijă să n-aibă niscaiva arme cu el. Faceţi-vă treaba, proştilor!

Lui Jamil nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se uită la paznicul care îl fixa cu o expresie de enervare.

— Ştii să te bagi pe sub pielea omului, îi spuse Tariq în vreme ce-l conducea spre casă. Nu-mi place de tine. Nici măcar un pic.

Jamil nu dădea nici doi bani pe părerea lui Tariq, dar îşi lipi un zâmbet larg pe faţă şi se lăsă mânat mai departe ca o oaie. Dincolo de ziduri se aflau livezi ce se întindeau cât vedea cu ochii, apoi în faţă îi apăru casa. Se aşteptase la ceva grandios, pe măsura faimei lui Rana Hameed, însă casa era foarte veche, vopseaua de pe pereţi cojindu-se şi uşile părând făcute din lemn străvechi şi putrezit. Era imensă, şi trebuia să recunoască faptul că unele părţi păreau mai noi şi mai bine întreţinute decât altele, dar impresia de ansamblu nu era deosebită. Se simţi un pic descurajat când văzu zecile de ferestre, toate acoperite de draperii groase care ascundeau tot ce se afla dincolo de ele. Cum urma să afle unde este Abida? Şi apoi îşi dădu seama. După multe luni, se afla în acelaşi loc cu fiica sa. Poate că deocamdată nu avea cum să o vadă, dar măcar o găsise.

‚Abbu e aici, Abida."

Tariq îl scutură.

— Ce-ai păţit? De ce plângi?

Jamil se frecă la ochi folosindu-se de podul palmelor.

— Mi-a intrat praf în ochi.

— Eu nu văd deloc praf în aer.

Jamil fii scutit de la a da un răspuns când în prag îşi făcu apariţia o femeie bondoacă.

— Cine-i făptura asta? oftă ea. De parcă fata aia nu era de-ajuns!

Tariq ridică din umeri.

— Acum e responsabilitatea ta, Salma. Begum sahiba l-a angajat de pe drum doar pentru că tipul vorbeşte saraiki.

Ascultă ce-ți spun: femeia aia are o obsesie nesănătoasă pentru oraşul ei natal. În fine, el a venit aici ca să facă curat la parter şi să sacrifice animale.

Salma se plesni cu palma peste frunte.

— Femeia aia n-o să se învețe minte niciodată. Ea crede că mila o va salva cumva de iad, dar nu-i aşa. Este la fel de vinovată ca şi soțul ei. Şi cum să angajezi oameni din sudul Punjabului? Cum să avem încredere în ei?

— Păi, după părerea lui begum, oamenii din zona aia sunt inofensivi.

— Da, sunt oameni cumsecade, recunoscu Salma. Eu i-am văzut cu ochii mei, dar femeia aia e o proastă dacă a ajuns să creadă că sunt toți cumsecade. Cu siguranță nu sunt.

Tariq râse.

— Mai bine ai avea grijă să nu te audă nimeni cum vorbeşti, Salma. În zilele noastre, până şi pereții au urechi.

Salma scuipă pe jos.

— De parcă aş da vreo ceapă degerată! Sunt de zeci de ani în casa asta, şi la ce bun? încă mai fac ordine după păcatele lui sahab, ceea ce e oricum mai bine decât să fac după păcatele lui begum, adică mai ales s-o şterg la fund.

Nici măcar nu se mai sinchiseşte să se ducă la baie.

Tariq îşi acoperi urechile şi se retrase.

— Nu vreau s-aud aşa ceva.

Imediat ce plecă bărbatul, Salma se întoarse spre Jamil.

— Înainte să-ți arăt camerele slujitorilor, vreau să înțelegi un lucru. Dacă încerci să trăncăneşti cumva în fața lui begum sau a lui sahab, curând ai să ajungi să-ți doreşti moartea din pricina torturii la care am să te supun eu însămi.

Jamil încuviință din cap.

— Am înțeles.

Salma pufni ironic.

— Am înțeles, a zis el. Aici eşti un afurisit de om în casă. Poartă-te ca unul! Doamne, dacă as fi avut un sot care ar arăta sau mirosi ca tine, m-aş fi sinucis.

Jamil zări imediat ocazia:

— Nu te-ai căsătorit niciodată? Salma îi aruncă o privire piezişă.

— Ce ți-a venit?

— Nimic. Jamil ridică din umeri şi adăugă: Ştii, mă întrebam, văzând o femeie aşa de frumoasă ca tine. Mi-aş fi închipuit că n-ai dus lipsă.

Simțea cum se clatină zidurile. Ba chiar i se păru că zăreşte şi umbra unui surâs.

— Ei, cu siguranță ai vorbele la tine! Acum, gata cu pierdutul vremii aici în uşă şi urmează-mă! Mai întâi te conduc unde o să locuieşti. După ce te cureți, o să te facem să arăți cât de cât decent.

În timp ce-l conducea înăuntru, Jamil mai aruncă o ultimă privire către uşa pe care intrase în casă. Undeva, în interiorul acestei locuințe uriaşe, Abida îşi aştepta tatăl să o salveze.

ABIDA

Astăzi era furios. Abida o percepu din felul în care el intră în cameră, dar, în pofida fricii pe care-o simțea, se bucura de prezența lui întrucât îi aducea ceva ce-şi dorea, încercă să nu se uite prea atent la buzunarele lui; încercă să nu facă nicio mişcare bruscă în caz că el avea să îi întoarcă spatele şi să plece.

Era prima oară după două zile când venea în vizită la ea, iar Abida aproape că-şi ieşise din minți din pricina nevoii pe care o simțea. Transpirase toată ziua, iar de două ori se dusese în baie ca să vomite puțina mâncare pe care izbutise s-o înghită.

— Dă-mi-o!

Abida îşi dădu prea târziu seama că gândise cu glas tare.

Era exact ce-şi dorise Rana Hameed să audă. Se apropie de ea şi o plesni peste față. Tânăra căzu de pe scaun în genunchi şi începu să tuşească.

— Curvă proastă! Ştii măcar ce s-a întâmplat? A trebuit să-mi petrec toată ziua la secția de poliție linguşindu-i pe polițişti ca să mă lase să plec. Tu chiar crezi că sunt într-atât de nebun să am heroină la mine când merg la secție?

O urmărea cu un dezgust evident, dar Abida zărea şi dorință în privirea lui. Ştia prea bine ce anume avea să câştige.

Se uită la el cum se prăbuşeşte pe pat.

— Sunt în rahat până-n gât, gemu el. Cineva pune întrebări în stânga şi-n dreapta despre mine şi se plânge către baştanii din poliție. A trebuit să dau şi pielea de pe mine ca mită ca să-i țin în frâu. Dar sunt sigur că ticăloşii ăia de la Narcotice n-or să mă lase în pace. O simt deja.

Abida se adună de pe jos şi se apropie de Rana. Cu degete tremurătoare, îi desfăcu cureaua, aceeaşi cu care el o bătuse în urmă cu câteva zile înainte să-i injecteze o doză de heroină. Fata aproape că simțea uşurarea care urma să vină. Era dispusă să facă orice pentru ea.

Se aruncă peste el, ştiind că lui îi plăcea asta. Şi apoi aşteptă să se termine totul.

— Bleah, puți! mormăi Rana, însă ea îi simțea dorința.

Când ai făcut duş ultima oară?

— Astăzi, minți ea, având grijă să-şi păstreze un ton egal.

Nu-şi îngăduia să-l lase să creadă că ea însăşi îşi pierduse controlul. Dacă el avea fie şi o singură clipă impresia că era atât de dusă încât să nu mai poată face sex cu el, atunci nu i-ar mai fi dat drogul. Trebuia să pară că are totul sub control.

— Vrei să merg acum să fac duş?

— Las-o baltă! îi răspunse el, mângâindu-i faţa cu degetul mare. Eşti frumuşica mea, nu-i aşa? Dar simt dorinţa în tine. Mori după o doză. Voi, cele noi, sunteţi cele mai rele. Nu vă puteţi abţine deloc. Degetele lui i se strânseră în jurul gâtului în timp ce adăuga: închipuie-ţi cum ar fi fost să n-am deloc chef să-ţi dau doza! Ce-ar fi urmat?

Apăsarea în jurul gâtului ei crescu, însă Abida nu cedă.

— Nu cred că vrei să strici pielea sensibilă de pe gâtul meu. Vânătăile n-o să arate deloc plăcut atunci când o să-ţi vină cheful. O să continue să te distragă.

Exact cum ştia că urma să se comporte bărbatul, acesta reduse apăsarea din jurul gâtului şi o răsturnă pe pat în aşa fel încât să ajungă deasupra ei. Acum Abida nu mai simţea deloc dezgust, atât de determinată era să-şi primească doza.

Undeva, într-un colţişor al minţii ei, îşi dădea seama că de aceea o chemase Nigaar la ea: ca să vadă dacă Rana o transformase deja în sclava lui. În vreme ce Rana începea să-şi vadă de treabă, ea se retrase în interiorul propriei minţi. Chestia ciudată era că acum nu se mai simţea nefericită. Era doar o tortură prin care trebuia să treacă pentru ca Rana să-i ofere drogurile. Iar el îi spusese că, dacă se purta aşa cum se cuvine, atunci avea să-i ofere o rezervă. Ideea în sine îi aduse lacrimi de bucurie în ochi, însă chiar şi asta pălea prin comparaţie cu senzaţia care o năpădi atunci când el îşi vârî mâna în pantaloni, de unde scoase o

seringă urmată de o linguriță şi de o punguliță cu magie albă.

Abida zâmbi, ştiind, dar nepăsându-i nici măcar un pic că devenise deja sclava lui.

— Ai avut-o timpul la tine.

Urmări cu o nerăbdare crescândă cum substanța sfârâi în linguriță până ce seringa o trase cu torul în interior, iar când acul îi străpunse în cele din urmă pielea dintre degetele de la picioare, oftă în vreme ce-şi lăsa capul pe perne. Era mai plăcut decât orice altceva de pe lumea asta... mai plăcut chiar şi decât copilul ei. Pleoapele îi fluturară, însă nici nu putea aproba, nici dezaproba ideea ce-i venise mai devreme. În clipa asta, poate că heroina era mai importantă decât copilul ei. Se simțea vie şi moartă. Ca şi cum se afla undeva la mijloc. În ritmul ăsta, Rana putea lăsa uşile neîncuiate, că ea oricum n-avea să evadeze. Ce persoană întreagă la minte ar fi vrut să scape din această închisoare a plăcerilor? Toate amintirile despre familie şi copil îi dispărură din minte, iar în urmă mai rămase doar o senzație de infinită bucurie.

JAMIL

Jamil era noul slujitor în casă, ceea ce însemna că se afla la dispoziția tuturor. Prietenii lui Rana Hameed îl tratau ca pe un animal, răcnind porunci la el şi lovindu-l cu picioarele ori de câte ori făcea vreo greşeală. Jamil îndura totul cu capul plecat, însă începea deja să-si schițeze nişte planuri.

Nu i venea să creadă cât de uşor o cucerise pe Salma. Ceea ce-l surprindea şi mai mult era că ea nu mai fusese niciodată cu un bărbat. Inițial, nu voise să flirteze cu ea, dar nu fusese nevoie decât să-şi amintească de faptul că fiica lui stătea închisă la etaj şi gata, hotărârea fusese luată. Farida

avea să-l ierte pentru asta, îşi spunea în sinea sa. Când ea urma să înțeleagă de ce o făcuse, n-avea să-i mai pună vreo clipă faptele la îndoială. Jamil o credea cu toată ființa lui. Îl durea sufletul să mintă în halul ăsta, dar ce mai putea să facă acum? Femeia se afla deja sub o presiune imensă, mai cu seamă că trebuia să-şi crească singură copiii într-un sat care nu mai reprezenta un loc primitor pentru ei.

— Când te întorci cu Abida? îl întrebase ea nu mai departe de ieri.

Jamil venise cu prima scuză găsită. Farida oftase.

— Uneori am senzația că mă minți. O simt în felul în care vorbeşti, dar apoi îmi zic că Abida e şi fiica ta. Copilul tău preferat, indiferent cât de mult o negi. Deci e firesc să faci orice îți stă în putere s-o ții în siguranță. E în siguranță, da?

— Da, răspunsese Jamil pe cel mai liniştitor ton de care fusese în stare, însă deja simțea cunoscuta senzație de vină ce ajungea să-l copleşească. E absolut în siguranță, iar în curând am să mă întorc cu ea în sat. Ai să vezi, Farida. În curând, ai să te trezeşti cu noi în curte.

— Domnul să aibă grijă să se întâmple!

Atunci glasul i se frânsese, iar Farida se grăbise să închidă.

„Într-o zi, curând, am să mă întorc în sat cu Abida", chibzui el acum. Nimeni şi nimic nu i-ar fi putut sta în cale.

Cu toată bravada ei, Salma se topi imediat. Jamil îi dădu darurile acelea mărunte pe care Shahid i le pusese în bagaj în caz că ar fi avut nevoie de ele tocmai în acest scop – un breloc de chei, nişte brățări şi nişte henna. Inițial, Jamil se împotrivise, apoi se contraziseseră în privința aspectului moral şi respectului de sine, dar acum începea să înțeleagă că până şi un tânăr de douăzeci şi trei de ani era mai practic decât el însuşi. Ori de câte ori îi dăruia câte ceva, mai târziu o vedea pe Salma purtând acel lucru. Aproape că se simți

prost când o văzu mai apoi cu brățările, cu părul vopsit într-o nuanță întunecată de negru şi cu gura acoperită cu un strat gros de ruj roşu, dar când o auzi referindu-se la fiica lui ca fiind „depravata aia de fată”, voința îi deveni şi mai puternică şi practic îşi dublă eforturile.Trebuia neapărat ca Salma să-i pice în mreje. Ce şansă avea biata femeie în fața disperării unui tată? Spre surprinderea lui, Salma fu liniştită în pat, foarte departe de comportamentul ei obişnuit, de parcă nu-i venea să creadă ce se petrecea. In pat, femeia îşi lăsa garda jos, iar Jamil se bucura că o poate controla. Salma avea cel puțin cincizeci şi cinci de ani – mult mai în vârstă decât cei patruzeci şi doi de ani ai lui –, şi totuşi tremura ca o fată atunci când o atingea, dându-şi capul pe spate în timp ce gemea. Jamil ştia ce are de făcut, doar o făcea de-atâta timp cu soția sa.

„Sexul înseamnă intimitate, iar intimitatea înseamnă dezvăluiri de secrete.”

Acesta fusese sfatul lui Shahid. Şi, cum era de aşteptat, începură şi şoaptele. Chestii mărunte la început, precum frânturile pe care Salma le şterpelise de la begum şi cum îşi revărsa uneori furia asupra ei. Apoi, într-o zi, femeia începu să vorbească despre fata de la etaj.

— Mă simt murdară pentru că trebuie să mă îngrijesc de fata aia depravată.

Jamil simți cum i-o inima la goană, dar îşi păstră un chip lipsit de expresie şi un ton egal:

— Te referi la begum?

Salma râse fără să se mai sinchisească să-şi acopere gura. Respirația îi mirosea a usturoi.

— Fată? Begum?Femeia aia e o relicvă. Nici măcar nu se mai poate duce la baie.Trebuie s-o ajute slujitoarele, adăugă ea în timp ce se juca cu firişoarele de păr de pe antebrațul lui. Bogătanii ăştia sunt foarte mizerabili pe interior, cu

toate cremele şi parfumurile lor. Îmi amintesc cum, pe la început, trebuia să...

— Îmi povesteai despre fata de la etaj.

Salma reveni în prezent:

— A, da. Nu mă întreba! O detest pe micuța aia haramzadi. E sus, într-una dintre camerele aflate nu departe de scări. Cel mai recent animal de companie al lui sahab. Are o limbă extrem de ascuțită. Mi-a ignorat toate sfaturile utile pe care i le-am dat. Aşa-i trebuie dacă o să moară! Cui îi pasă? Hai să nu mai vorbim despre ea!

Lui Jamil îi clocoti sângele când o auzi vorbind aşa despre fiica lui, dar îşi înghiți furia şi se prefăcu a se uita cu o asemenea intensitate la ea, încât femeia se făcu toată roz.

— Hayejee, mă faci să roşesc ca o fetiță. Nu te mai uita aşa la mine! rosti ea, întorcându-şi privirea de la el.

Dar el ştia că Salmei îi plăcea acest lucru, iar după ce-şi făcea de cap cu el, Jamil ştia că avea să fie dispusă să-i răspundă la orice întrebare îi punea. Încercă să şi-o imagineze pe Farida în timp ce era de fapt lângă Salma, dar îi era imposibil. Salma nu se asemăna deloc cu soția sa.

Clătină din cap în timp ce se desprindea din brațele ei lipicioase şi se întindea pe o parte. Năduşeala li se uscase de mult. Ar fi vrut să se spele, dar nu mai avea timp pentru asta, nu când avea o mie de treburi de făcut şi planuri de conceput. De îndată ce femeia începu să sforăie, Jamil îi scoase din şalvari cheile de la etaj şi le ascunse în propriul buzunar. Judecând după intensitatea sforăiturilor, Salma avea să doarmă câteva ore bune. Lui Jamil îi bătea inima ca a unei păsări prinse în capcană în timp ce se strecura afară din acel spațiu înghesuit pe care Salma îl numea cameră, închise uşa în urma lui pe cât de încet putu. Acesta era momentul pe care îl aşteptase atâta amar de timp.

Casa era pustie la această oră din zi. Nigaar se aventura rareori afară din camera ei. Slujitoarele sale rămâneau tot acolo. Copiii lui Rana Hameed plecaseră de mult de-acasă, iar Jamil nu le găsea nicio vină pentru asta. Cine ar fi rămas alături de un monstru care tortura fete tinere în propria casă? Simți că îl străbate un fior când ajunse la intrarea principală unde se afla măreţul şir de scări ce ducea la etajul unu. Nu mai fusese niciodată sus. Era interzis. Cu toate astea, ştia sigur că Rana Hameed nu era acasă, ceea ce însemna că niciunul dintre tovarăşii lui nu avea să bântuie pe holuri. De bună seamă că erau cu toții afară în haveli[52] unde se îmbătau şi se dădeau la femeile care mulgeau animalele. Mare parte din personalul feminin era menit să le satisfacă nevoile sexuale ale amicilor lui Rana.

— Pe mine m-au considerat mereu prea urâtă pentru asemenea lucruri, zisese Salma, scuipând totodată pe jos. Ce bine că m-am născut urâtă! Nici moartă nu l-aş fi primit pe vreunul dintre derbedeii ăia. Şi îşi mai zic şi musulmani.

— Nu eşti urâtă. Numai un orb ți-ar putea zice aşa, replicase Jamil, şi, pentru prima oară, aproape că vorbea din inimă.

Aproape. Dacă n-ar fi fost atât de crudă cu fiica lui, poate că i-ar fi părut rău pentru ea, dar urâțenia ei părea să izvorască din ceva mai adânc din ființa sa. Poate că amărăciunea de-a fi fost respinsă o distrusese, preschimbând-o la rândul ei într-un monstru.

Începu să urce treptele de marmură, atent să păşească doar pe marginea roşie. Oricât de grandioase erau scările, etajul unu era o cu totul altă poveste. Ferită de privirile celor de jos se afla o sticlă dintr-o împletitură groasă din fire de

---

[52] Anexă sau chiar o a doua casă într-o gospodărie mai mare; în urdu, în orig. (n. tr.).

oțel cu un lacăt masiv pe ea. Preț de o clipă, Jamil nu izbuti decât să se holbeze la ea. O închisoare. Una simandicoasă, dar tot închisoare rămânea. Scoase cheile Salmei, simțind cum i se accelerează bătăile inimii. Habar n-avea care era cea potrivită. Era perfect posibil ca Salma să n-aibă acces la camerele de sus şi să fie nevoită să-i ceară uneia dintre slujitoarele lui Nigaar s-o lase să intre. La fel de bine ar fi putut să se dea mare în fața lui doar ca să-l impresioneze. Doar îi plăcea să o facă.

„Nu te mai gândi la Salma!" se certă în gând. Dacă acum îl vedea cineva şi-l lua la întrebări, n-ar fi ştiut ce să-i răspundă.

Spre propria surprindere, lacătul făcu clic imediat ce răsuci cheia în el, iar în câteva secunde se trezi în sanctuarul cel mai intim al lui Rana Hameed. Se sprijini de un stâlp din apropiere, gâfâind. Viața la sat îl îmbătrânise mai rapid decât şi-ar fi dorit. Un pic de adrenalină, şi se trezea înghițind guri de aer precum un muribund aflat pe patul de moarte. Se căzni să se urnească din loc. Avea cale liberă, însă pe holul din fața sa se aflau vreo douăzeci de uşi de culori diferite. Ştia de la Salma că încăperile lui Nigaar se găseau în capăt.

— Ei îi place să stea cât mai departe de activitățile sinistre ale soțului său, îi explicase Salma, rânjind în timp ce o făcea. Nu e de acord cu ce are el în cap. Urăşte mai ales faptul că el a cumpărat şi vândut zeci de fete pe care le-a transformat, deşi pentru o scurtă perioadă, în soțiile sale. O face să se simtă nesigură.

Normal, reflectă acum Jamil. Dacă Nigaar prefera să stea cât mai departe de soțul ei, atunci părea perfect normal ca Abida să se afle în celălalt capăt. Ar fi vrut ca Salma să-i fi dezvăluit locul precis în care era ținută Abida, dar acum nu se mai putea face nimic în această privință. Alese de pe inel

cheile mai mici, cele pentru uşi. Fiecare încuietoare avea una care să se potrivească în ea. După ce trase aer adânc în piept, încercă prima uşă din dreapta. Era încuiată, fireşte, dar, când se lăsă jos, atingând cu obrazul podeaua, observă că în interior era întuneric. Era doar o bănuială, însă nu credea că dincolo de această uşă se afla cineva. Dezamăgirea lui crescu după ce găsi goale şi celelalte două uşi pe care le încercă. Îi lua prea mult şi, dacă avea să mai continue mult aşa, cineva avea să-l găsească acolo. Tocmai se pregătea să se întoarcă la prima uşă când i se păru că aude mişcare dincolo de următoarea. Se repezi spre ea. Asta trebuia să fie.

De data asta, prima cheie pe care o alese se potrivi în încuietoare. Cum era de aşteptat, când deschise uşa, deveni evident după miros că acolo se afla cineva. Mirosea ca şi cum persoana respectivă nu se mai spălase de săptămâni bune. Era beznă în cameră cu excepția unei fâşii de lumină ce se strecura printr-o crăpătură dintre draperii. Urmă lumina până la pat, iar atunci îi stătu inima în loc.

Acolo zăcea o tânără doar în lenjerie intimă, iar patul era ud de sudoare şi acoperit de ceea ce i se păru a fi excremente. Era întuneric, dar chiar şi-aşa, tot ar fi recunoscut-o pe Abida lui.

— Beți a mea, ce ți-au făcut sălbaticii ăştia?

Se apropie şi mai mult şi se prăbuşi în genunchi lângă pat. Pe măsură ce privirea i se obişnui cu întunericul, băgă de seamă că ochii Abidei erau doar pe jumătate deschişi şi că fata părea să se afle într-un soi de transă.

— Abida! țipă, dând uitării toată ideea de-a rămâne ascuns.

O prinse de brațul fragil şi o scutură.

— Abida. Am venit să te salvez. Am venit să te iau din locul ăsta oribil.

Abia o mai vedea printre lacrimi. O trase la pieptul care i se zguduia de suspine. Eşuase complet în rolul de tată. Îşi găsise fiica zăcând aici, mai rău decât o sclavă. Se temea că ştie deja ce-i făcuse Rana. Văzuse aceleaşi expresii pe feţele tinerilor fără adăpost din satul lor, expresii provocate de sevrajul de la băutură. O văzuse şi pe chipul lui Kalim. Era aproape sigur că Abidei i se dăduse ceva mult mai rău. Arăta ca pierdută, departe de această lume.

— Abida, mă auzi? îi şopti în păr.

Mirosea deznădejdea fiicei lui, de parcă era deja în pragul morţii. Îi cuprinse faţa în mâini, îşi adânci degetele în paharul cu apă de pe noptieră şi îi mângâie fruntea cu ele. Fata nu reacţiona deloc. O scutură iar.

— Abida, trezeşte-te!

Trebuia să se trezească. Ce putea să-i spună despre planul lui? Înainte să apuce să şoptească iar, pupilele dilatate ale Abidei se abătură asupra lui. Fruntea i se încreţi într-o încruntătură, dar, înainte ca ea să apuce să înţeleagă ce se întâmplă, Jamil auzi o uşă deschizându-se la parter.

Se întorsese Rana Hameed. Era sigur – nimeni altcineva nu folosea uşa principală. Chiar şi prietenii lui o foloseau pe cea laterală.

Nimic pe lumea asta nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-l înfrunte şi să-l ucidă pe acel individ, însă Jamil fusese întotdeauna un om practic. Poate că exact asta îl iritase pe pir. Se uită iar în ochii fiicei sale.

— Adu-ţi aminte de mine! Am să mă întorc după tine.

Nu credea că e în stare să-şi lase fiica aici, dar ce altceva avea de făcut? Era un om realist, şi indiferent cât de mult îşi iubea fata, n-avea cum să-i înfrunte pe cei din casă.

Pentru moment.

În vreme ce începea să se retragă, Abida se întinse să îl ia de mână. Văzu cum privirea ei se concentrează asupra lui şi

cum pe frunte îi apar broboane de transpirație în timp ce încerca să-şi revină. Auzi iar zgomote de jos. Jamil nu mai putea să stea aici, indiferent cât îşi dorea să o facă.

— Abida, şopti, dar nu mai ea nevoie să se chinuie întrucât strânsoarea Abidei slăbi si fata îsi dădu iar ochii peste cap.

Se întoarse oftând cu spatele la el. Era iar dusă în lumea ei.

Jamil se repezi afară din cameră, închizând uşa cu un clic cât mai slab cu putință. Oricât de mult îl durea, trebui să o încuie. Îşi şterse lacrimile şi mucii de pe față şi adoptă o

expresie goală. Totuşi, înainte să apuce să facă vreo mişcare, se trezi față în față cu un bărbat mai în vârstă.

Era ca şi cum cineva i-ar fi smuls tot aerul din plămâni cu o lovitură. Trebuia să fie Rana Hameed – postura şi expresia îi dădeau de înțeles acest lucru. Îl urmări cum îşi mângâie mustața, afişând totodată o expresie de interes prefăcut.

— Aş vrea să te întreb ce cauți aici, dar cred că o întrebare mai potrivită ar fi cine eşti?

Jamil rosti primul lucru care-i veni în minte:

— M-a trimis Salma.

Rana Hameed ridică o sprânceană.

— Aşadar, lucrezi aici? Mă minunez tot timpul. Să-mi imaginez că într-o bună zi voi da peste bărbați rătăcind pe la etaj.Tonul îi deveni mai dur: Te mai întreb o dată. Cine eşti şi ce cauți pe holul ăsta?

Jamil nu mai putea să gândească. Abia dacă mai putea să respire. Voia să-l ucidă pe bărbatul din fața lui, dar avea senzația că îl părăsiseră toate puterile. Era ceea ce fusese mereu: un laş. Avu nevoie de tot curajul să nu-şi piardă de tot cumpătul în timp ce stătea acolo. Îşi drese glasul.

— Eu... eu doar...

— Ți-a mâncat pisica limba?

Rana Hameed scoase ceva din buzunar, fluturându-l în fața lui. Lumina scânteie pe el, iar atunci Jamil îşi dădu seama că e o armă. Un revolver care cu siguranță putea să fie încărcat.

— Asta ți-ar ajuta memoria?

Pe când se uita la revolver şi apoi la fața lui Rana, Jamil înțelese că pe asta se baza acest bărbat: pe frică. Atunci, aşa să fie! Dacă acestea urmau să fie ultimele sale clipe pe această lume, avea să şi le petreacă încercând să-şi salveze fiica. Să-l facă pe ins să priceapă că fata lui nu fusese uitată de tot. Îl privi în ochi şi se îndreptă de spate.

Auzi un foşnet în spate. Se întoarse şi dădu peste Nigaar, care se apropia de ei, sprijinindu-se greoi într-un baston.

— La naiba cu slujitoarele astea! Au plecat toate şi s-a luat curentul în toată zona mea. Tot locul e învăluit în întuneric.

Rana vârî revolverul la loc în buzunar.

— A, încă o surpriză! Soția mea merge singură.Trebuie să te fi speriat ceva. Nu ți-a trecut deloc prin cap să tragi draperiile?

— Pah, doar ştii şi tu că soarele-mi arde pielea.

Hârâia deja când ajunse la el.

— Şi pot să merg, când vreau. Contrar a ceea ce cred toți, mă duc şi la baie. Să nu crezi tot ce spune lumea!

Îşi propti mâinile în şolduri şi cercetă împrejurimile cu privirea.

— Mă bucur totuşi să te văd aici! De două ori în tot atâtea luni. Chiar că sunt o soție norocoasă!

Rana râânji, însă Jamil vedea că bărbatul din fața lui nu era în largul său, şi bănui că acest lucru era din cauza

prezenței soției sale. Un plan începu să-i încolțească în minte.

— Tu l-ai angajat pe căcatul ăsta cu ochi?

Rana smuci din cap în direcția lui.

Nigaar se uită la Jamil de parcă acum l-ar fi observat prima oară. Își duse o mână la piept, mimând oripilarea.

— Ei, Doamne, iartă-mă! Un bărbat în cuibușorul secret al lui Rana Hameed? Pentru nimic în lume n-aș rata un asemenea spectacol!

— Răspunde doar la întrebare, femeie, altfel îl împușc în cap și termin cu totul!

Nigaar își dădu ochii peste cap.

— A, ce teatral! Aș vrea să nu fi pus botul la toate cele pe când eram doar o fetiță. M-ar fi scutit de o groază de probleme, iar tatălui meu i-ar fi rămas o groază de bani.

Ridică o mână înainte ca Rana să apuce să vorbească din nou.

— Da, eu l-am angajat, și e un muncitor excelent, dacă e să dăm crezare spuselor Salmei. L-a tot ridicat în slăvi, și știm cu toții că hoașca bătrână nu place pe nimeni. În plus, e din Multan, și îmi place să-l aud vorbind saraiki.

— Tu și iubirea ta pentru saraiki!

— E limba mea, și nu mi-o poți lua.

— O, Doamne, să mă salveze cineva de femeia asta!

Jamil știa că încă nu scăpase cu fața curată, dar începea să vadă cum din privirea lui Rana Hameed începea să dispară suspiciunea.

— Tot nu-mi răspunde la întrebarea legată de ce caută el în camerele mele personale.

— L-o fi trimis Salma să facă ordine pe-aici, scumpul meu soț. Dacă n-ai observat, femeia are început de artrită. Poate că amărăciunea care a însoțit-o toată viața începe s-o ajungă din urmă. Chiar nu pricep de ce se mai află aici.

Eu i-aş fi arătat de mult uşa impertinentei ăleia de kutiya[53].

Rana Hameed rânji iar.

— Se face şi ea utilă... pentru amândoi. Eu am încredere în ea. Se răsuci către Jamil şi adăugă: Dispari din ochii mei şi spune-i Salmei că, dacă te mai văd vreodată în camerele mele private, vă ard de vii pe amândoi!

„Pun eu mâna pe tine, bătrâne!" îşi zise Jamil în sinea lui în vreme ce se uita cum Rana Hameed îsi conducea soția înapoi în camerele ei. Observă două pete roşii de plăcere pe obrajii lui Nigaar şi-i veni să vomite.

ABIDA

Într-un singur fel, drogurile îi făceau viața mai uşoară: nu mai trebuia să se prefacă în privința faptului că-i plăcea atingerea lui Rana în timpul sexului. Acum, că el credea că Abida era într-o permanentă stare de transă indusă de drog, nu îi mai cerea să fie mai cooperantă. Într-o anumită măsură, probabil că lui îi plăcea puterea specială asupra ei, aceea a acordării sau interzicerii singurului lucru după care fata tânjea ceas de ceas, zi de zi.

Sau aşa îşi închipuia el.

Rana încă nu ştia acest lucru, dar, de câteva săptămâni încoace, ea încetase să-şi mai injecteze otrava. Evita să tragă pe nas cocaina lăsată de el, aruncând-o de obicei în toaletă şi trăgând apa după ea. Avusese nevoie de ultima fărâmă de autocontrol ca să nu cedeze în fața nevoilor propriului corp care cerea acele substanțe. Rămăsese şocată să descopere cât de tare tânjea după ele, mai mult decât tânjise după orice altceva în viață, chiar şi după copilul ei.

[53] „Cățea", în urdu, în orig. (n. tr.).

Primele zile fuseseră atât de rele, încât nu se putea gândi decât la blestematul de ac şi la uşurarea ce venea odată cu el. Nu o ajutase nici faptul că tremura fără să se poată controla şi vomita orice izbutea să dea pe gât. Nu era vreo sfântă. Apelase iar la ac de vreo câteva ori, dar în ultimele săptămâni rămăsese curată. Totuşi, mai că nu-i venea să creadă ce noroc avea cu Rana: cu toate că acesta se ocupa de traficul de droguri, nu părea să recunoască simptomele renunțării la ele. Totuşi, tipul nu era chiar prost. Ştia că ceva nu mai e aşa cum trebuie. De câteva zile, tot rânjea ironic la ea şi, atunci când o vedea că vomită, o întreba dacă nu cumva rămăsese gravidă.

Se spune că, atunci când te gândeşti destul de des la ceva, acel lucru se întâmplă. Deja nu-i mai venise ciclul, lucru pe care îl pusese pe seama drogurilor, dar când nu îi veni nici în luna următoare, asta după ce renunțase la droguri, ştiuse sigur. Era însărcinată. Poate de aceea simptomele erau atât de rele, iar în adâncul sufletului ştia că acesta reprezenta de fapt motivul pentru care renunțase la droguri.

Nu avea de gând să-i spună lui Rana. Ar fi preferat să moară decât să cedeze în fața singurului lucru care îi oferea o oarecare putere asupra lui. Secretele erau o chestie ciudată. Te puteau înfrânge, dar, în împrejurările potrivite, te puteau şi ridica. Iar în clipa de față, acest secret avea să o ajute să se ridice. Îi dădea puterea să nu mai cedeze în fața drogurilor oferite de fiecare dată de către Rana şi acum îi ofereau şi tărie de caracter – să-i îndure împingerile în timp ce îi gemea numele în ureche. O fi fost ea de la sat, însă ştia ce le făceau drogurile copiilor nenăscuți. Văzuse destui dependenți de droguri chiar în sat la ea, duşi de tot din pricina amestecurilor ieftine de care făceau rost de la distribuitori şi uneori găsiți morți în şanțuri sau înfăşurați

în nişte veşminte simple. Zile întregi, nu se deranja nimeni să-i verifice, crezând probabil că doar îşi pierduseră cunoştinţa acolo. Duhoarea corpurilor putrezind era cea care îi dădea de gol.

Îşi amintea povestea a ceea ce i se întâmplase bebeluşului unei dependente din sat. Fusese atât de malnutrit şi de subdezvoltat mental, încât pirul pusese un bol de oţel pe capul copilului şi îl lăsase să se transforme într-un şobolan Shah Doli[54], pentru a-l trimite mai apoi la cerşit în oraş. Era o practică macabră prin care fierul greu şi dur împiedica pur şi simplu dezvoltarea creierului copilului, împiedicându-l să se dezvolte şi făcându-l complet dependent de ceilalţi. Aceşti copii, când creşteau şi deveneau adulţi, câştigau bani frumoşi din cerşitul în oraşele mari unde majoritatea oamenilor opreau maşinile doar ca să holbeze, fiindu-le apoi imposibil să nu le dea bani. Aceste persoane rămâneau copii în trupuri de adulţi.

— Am trimis deja mai mulţi copii ca „şobolani Shah Doli", iar aceştia ne aduc un profit frumuşel şi stabil, spunea pirul. Este exact motivul pentru care le tolerez pe dependente. Ne furnizează aceşti şobolani minunaţi.

---

[54] Practică ilegală în Pakistan prin care copiilor orfani sau abandonaţi li se inducea microcefalie artificială prin acoperirea capului cu obiecte din oţel pentru a-i împiedica să li se mai dezvolte creierele. In statul islamic Pakistan, copiii cu microcefalie, o boală neurodegene-rativă, caracterizaţi prin capete anormal de mici, maxilare rotunjite şi frunţi diforme, sunt ostracizaţi de societate (numiţi „chuha" sau „şobolani") şi îşi găsesc adesea refugiul în preajma altarului închinat lui Shah Daula din Varedia, Gujarat, însă o formă de abuz deosebit de gravă a fost descoperită acolo când s-a aflat că aceşti copii erau folosiţi pentru cerşit (sursa: opindia.com) (n. tr.).

Ani mai târziu, când scoseseră recipientul de oțel de pe capul copilului, Abida nu se putuse abține să nu se zgâiască la țeasta aia minusculă. Copilul de zece ani bălea şi bălmăjea ca un copilaş micuț şi abia dacă era în stare să meargă fără să fie ajutat.

— Slavă vouă, „şobolani Shah Doli”! îngânase pirul. Am să trimit această piatră prețioasă în Multan.

Abida se cutremură la o asemenea nedreptate. Nu asta avea să se întâmple cu bebeluşul ei. Rana Hameed îi confundă gestul cu unul de plăcere, iar împingerile lui căpătară avânt. Abida se simțea tentată să se îndepărteze de propriul sine, de prezent. Nu mai suporta să-i audă gemetele. Îşi încleşta pumnii în timp ce se gândea la celălalt secret pe care îl ținea față de el, unul care avea puterea s-o distrugă.

Tatăl ei.

Mintea ei fusese afectată de droguri, dar glasul şi atingerea lui le-ar fi recunoscut oriunde. El fusese aici, în această cameră, cu ea. Se tot perpelise, gândindu-se că probabil îşi imaginase totul, dar în adâncul sufletului ştia că el fusese aici. Dar de ce nu se mai întorsese s-o vadă? De atunci se scurseseră mai multe săptămâni şi, cu toate că-i era ruşine să o recunoască, gândul la tatăl ei îi dăduse puterea să evite drogurile mai mult decât orice potențial efect al acestora asupra copilului ei încă nenăscut. Deşi, pe de altă parte, la momentul respectiv nu ştiuse că e însărcinată.

Oare chiar era posibil ca el să se afle în această casă, în căutarea momentului potrivit în care să o salveze? Abida închise ochii strâns.Trebuia să creadă acest lucru, altminteri n-ar fi izbutit să supraviețuiască. Trebuia să îl creadă. Dacă încerca din răsputeri, reuşea să-şi aducă aminte de contururile feței tatălui său atunci când se

aplecase deasupra ei şi-i mângâiase fruntea. Totuşi, nu putea fi în întregime sigură, nu cu adevărat, nu când mintea ei rătăcea pe coclauri – dar nici nu putea nega faptul că auzise glasul tatălui ei. Tare şi clar.

Fusese aici.

Deschise ochii şi-şi feri privirea de la chipul congestionat al lui Rana. Ochii îi căzură pe un platou cu fructe de pe noptieră, unde un cuțit rămăsese înfipt într-un măr. Dacă ar fi ajuns la el cu mâna dreaptă, şi-ar fi strâns degetele în jurul mânerului cuțitului şi l-ar fi implântat adânc în gâtul lui Rana, sfârşind cu toate.

— Te provoc să încerci! îi gâfâi bărbatul în ureche. Te provoc!

Ştia. Ştia mereu.

Ideea păru să-i ofere şi mai multă plăcere lui Rana. Abida închise ochii la loc şi-şi înfipse unghiile în spatele lui, sperând că el avea s-o confunde cu pasiunea. Probabil că aşa şi făcu, dat fiind că exact în acel moment el scoase un geamăt. Abida îşi lăsă corpul moale. Măcar acum avea o scuză pentru transpirația care îi acoperise corpul în întregime. Sevrajul o putea copleşi la orice oră.

După aceea, când Abida se întoarse din baie, îl găsi pe Rana tot în pat, cu burdihanul acoperit de un cearşaf. In ciuda vârstei lui înaintate, fata nu putea nega faptul că bărbatul era în formă. Părul de pe piept îi albise, dar acesta nu i se lăsase deloc. Ochii i se abătură la fata lui si văzu că Rana rânjea.

— Îți place ce vezi? Mai vrei o dată?

Abidei aproape că-i veni să râdă. Ca şi cum el ar mai fi fost în stare la vârsta asta. Observă că Rana ținea un mic pachețel într-o mână şi o seringă în cealaltă.

— Aşadar, ce să fie? Cocaină sau heroină?

— Cocainã, rãspunse Abida fãrã sã se gândeascã. Observã expresia lui dezamãgitã.

— Cocaina nu-i ca lumea. Te credeam mai atrasã de heroinã. Na, ia de-aici, rosti el, aruncând pachetul spre ea, fã-ți de cap cu ea!

Ceva pãru sã-l facã sã ezite.

— Acum, cã mã gândesc mai bine, de ceva vreme n-ai mai luat heroinã. Vreun motiv anume?

Avea un ton jucãuş, dar Abida nu se lãsã pãcãlitã.

— A, încerc sã o iau mai uşor. Mã împac mai bine cu cocaina decât cu heroina. Cu heroina, nu sunt în stare sã-ți satisfac nevoile asa cum trebuie.

El miji ochii la ea.

— Nu eşti gravidã, nu? Nu vreau vreun fiu cretin.

Toți îşi doreau fii, cugetã Abida, însã îşi pãstrã o minã neutrã. Îşi sãltã în sus kameez-ul şi se întoarse într-o parte.

— Vezi? Nu mi-a crescut burtica.

Ştia cã el o încearcã. Poate cã ştia deja, cu toate cã ea se folosise de seringã pentru a împrãştia un pic de sânge pe tampoanele sale ca sã o pãcãleascã pe Salma. Nu ştia deloc ce-ar fi fãcut el dacã ar fi aflat cã e însãrcinatã şi nici nu-şi dorea sã afle. Încã. Tatãl ei venea sã o salveze, şi tot ce trebuia sã facã pânã atunci era sã aştepte cuminte.

Afişã pentru el cel mai larg zâmbet de care era în stare.

— Acum, ce-ai zice de încã o datã?

JAMIL

Inima îi bubuia în piept. Ajunsese într-un punct fãrã întoarcere. Odatã ce îşi ducea misiunea la îndeplinire, tot ce mai putea spera era sã se roage ca Shahid sã-şi respecte promisiunea. Tânãrul abia putuse sã-şi ținã în frâu bucuria atunci când îl sunase mai devreme. Jamil fusese nevoit sã

se retragă departe, într-un colț întunecat al locului în care îşi îndeplinea sarcina de măcelar. Degetele pătate de sânge îi tremurau. Shahid nu-l suna niciodată. Jamil era cel care o făcea. Asta era regula.

— Vin! anunțase tânărul febril imediat ce Jamil îşi dusese telefonul la ureche.

Preț de o clipă, mintea i se goli cu totul.

— Ce vrei să spui?

— Echipa antidrog, cine altcineva? Au acceptat să facă un raid pe domeniul lui Rana Hameed.

Entuziasmul îl părăsise instantaneu. Lui Jamil nu-i venea să creadă cât de prost era Shahid.

— Tu chiar n-ai ascultat nimic din ce ți-am spus de când am ajuns aici? Rana Hameed nu ține deloc droguri pe domeniu. Ar fi nebun s-o facă. Le păstrează ascunse departe – au grijă oamenii lui de ele.

Shahid oftase.

— Nu înțelegi. N-avem nevoie decât de o diversiune ca să o salvăm pe Abida. Nu mă interesează dacă poliția nu-i găseşte stocurile. Tot ce mă interesează pe mine este să găsească destul ca să-l aducă la secție şi să ne lase nouă drum liber.

— Şi cum anume speri să se întâmple asta? şoptise el. Tonul lui Shahid era lipsit de orice inflexiune:

— Eu nu fac să se întâmple nimic. Tu o faci.

Iar planul îl adusese mai aproape de porțile domeniului. Nu îndrăznea să meargă iar sus de teamă să nu fie prins, mai ales că Salma nu mai avea încredere în el. Cu toate că îi acceptase explicația cum că uşa cu lacăt rămăsese deschisă şi că el nu intrase acolo decât din curiozitate, în expresia ei se vedea acum o suspiciune care până nu de mult lipsise cu totul. Acum îi supraveghea orice mişcare.

Cu toate astea, ea nu le zisese nimic paznicilor, care îl lăsaseră să iasă pentru o scurtă vizită ca să-şi vadă „vărul din alt sat” după ce îl şi bătuseră prieteneşte pe umăr.

— Eşti un tip cumsecade, îi spusese Nasir, unul dintre paznici. Nici nu-ți imaginezi ce-am găsit ascuns adânc în buzunarele slujitorilor. Râjise şi apoi adăugase: Unii bărbați aveau chiloții plini cu mărunțiş si alte nimicuri. Nu apreciază deloc că îi pipăim aşa, dar ce putem să facem? Râsese şi-l mai bătuse o dată pe spate, apoi încheiase: Tu eşti deja curat. Ai grijă doar să rămâi aşa! „Vărul”lui era, fireşte, Shahid.

— Le-am luat de la inspector, îi spusese tânărul în timp ce-i întindea punguțele de plastic în care se afla o substanță albă. Costă o avere şi trebuie să-i fie înapoiate după ce are loc raidul. Să nu laşi pe nimeni să pună mâna pe ele!

Jamil se zbârlise.

— Doar nu sunt prost.

— Ştiu.

De aproape, vedea grijile care îl chinuiau pe Shahid. Nu mai arăta deloc ca un băiat. Trăsăturile i se aspriseră, linia maxilarului era parcă mai ascuțită decât înainte, iar ochii îi erau mai afundați în orbite, de parcă ar fi văzut lucruri mult prea groaznice pentru vârsta lui.

În ciuda furiei de moment, nu se putea abține să nu simtă afecțiune pentru acest tânăr. Nu îndrăznea să-şi dorească nimic, dar, dacă ar fi putut, şi-ar fi dorit ca Shahid şi Abida să rămână împreună. Altfel din ce alt motiv ar fi ajutat-o Shahid? Când îl întrebase, acesta nu făcuse decât să clatine din cap şi să afişeze un zâmbet anemic.

— M-a salvat.

— De la ce?

— De mine însumi.

Privirea acestuia rămăsese la acelaşi nivel cu a lui Jamil.

— A intrat în viața mea într-un moment în care nu eram sigur de nimic, mai cu seamă de mine însumi. Probabil că ea nu ştia, dar fiecare clipă petrecută cu Abida m-a schimbat. În ceva mai bun. Roşise şi apoi completase: Mai sunt şi alte lucruri, dar alea rămân doar între noi.

Jamil nu insistase, însă rămăsese surprins să descopere că nu-l deranja. Nu-l deranja dacă Shahid şi Abida avuseseră o relație fizică. În ce fel de tată îl transforma acest lucru? În ce fel de om? Ştia ce-ar fi zis pirul: „Laş.Țicnit. Codoş."

În pofida aparentei sale fervori religioase, pirul stpânea un vocabular extrem de bogat când venea vorba de imprecații şi avea chef să se dezlănțuie.

Jamil îl bătuse pe Shahid pe umăr.

— Eşti un băiat de treabă. Sprâncenele lui Shahid se uniseră.

— Ai grijă să nu fii prins!

Jamil zâmbea în vreme ce se întorcea pe domeniu. Foarte bine că Nasir era încă de serviciu atunci când se întorsese şi acesta îi făcuse semn să intre. Jamil îşi sincronizase intrarea exact atunci când ştia că paznicii aveau să-şi ia prânzul.

Toată lumea avea nevoie de câteva minute de pauză... chiar si paznicii. Deşi habar n-aveau ei că acum chiloții lui erau plini de punguțe cu o substanță albă.

Puse mâna pe o mătură şi un mop şi porni spre uşa din față. Cum se mai schimbaseră vremurile! Acum nu mai dădea doi bani pe ce credea pirul. După ce o salva pe Abida, avea să-si cheme familia si să se stabilească altundeva. Undeva aproape de locul în care urmau să se stabilească Abida şi Shahid.

Pas cu pas, îşi spuse în sinea lui, mutând mătura şi mopul într-o mână şi scotocindu-se prin şalvari după o

punguță. Cum era şi firesc, nu putea planta drogurile în vreun loc în care s-ar fi putut duce Salma – aceasta îl urmărea ca un vultur. Singura lui şansă era să le ascundă la vedere, în locuri în care femeia nu se aventura prea des.

Exista un singur loc la care se putea gândi – camera de la parter în care se relaxa Rana Hameed. Într-un fel, avea noimă. Dacă drogurile erau descoperite afară, în staule sau în locul în care era tăiată carnea, Rana ar fi putut da vina pe personalul său şi să scape basma curată, dar, dacă erau găsite în sanctuarul lui, nici măcar Rana Hameed n-ar fi putut să le explice prezența acolo.

Problema era că acolo stăteau tot timpul prietenii lui. Aşa să fie! chibzui Jamil. Luă o tavă de plastic plină cu pahare înalte umplute cu suc de portocale şi alcool (votcă, îi spusese Salma) şi o duse cu el în sufragerie. Din moment ce era pe la începutul după-amiezii, înăuntru nu erau decât două persoane. Conversația lor se opri când intră el. Iftikhar, care era aproape obez, îşi petrecea mare parte din zi tolănit pe canapeaua roz îndopându-se cu dulciuri. Cum era de aşteptat, în fața lui se găsea o tavă cu rulouri moi umplute cu cremă de vanilie, iar bărbatul molfăia curmale de import. Se părea că le avea cu cifrele, motiv pentru care îl şi suporta Rana prin preajmă. Jamil simți că îi mai pierde din curaj când văzu cine era cel de-al doilea musafir din cameră.

Shershah, secundul lui Rana Hameed. Punguțele mai puteau să aştepte, îşi zise Jamil în timp ce se retrăgea. Fireşte, Shershah ridică privirea în cel mai prost moment posibil, chipul lui zbârcit întinzându-se când ochii i se înfipseră în ai lui Jamil.

Îl aținti cu un deget.

— A, însuşi stăpânul castelului!

Jamil rămase cu privirea în podea. Salma îi vorbea pe toți de rău pe la spate, însă nici măcar ea nu avea curaj să o facă atunci când venea vorba de Shershah.

— E de-a dreptul malefic, îi spusese ea când se văzuseră ultima oară. Face orice pentru Rana Hameed, de la răpiri, la crime. Tot ce vrei.

Când Jamil o îmboldise să-i ofere mai multe amănunte, femeia nu pregetase deloc:

— E foarte bătrân şi îi este de mulți ani alături lui Rana Hameed. A lucrat chiar şi pentru tatăl lui. Într-un fel, Shershah e cel care l-a transformat pe Rana în animalul care e acum. Până şi begum se teme de el.

Salma începuse să aibă încredere în el. Nu doar sexul îi slobozise limba. Mai era şi altceva. Într-un fel, ajunsese să-l placă. Jamil nu era chiar atât de naiv încât să o numească iubire, însă aveau un soi de camaraderie a lor, şi, întrucât nu-i trădase încrederea Salmei, femeia ajunsese mai deschisă ca oricând față de el. Ajunsese să înțeleagă că Salma nu era chiar atât de rea pe cât o crezuse. Era o creatură născută din condiții, iar condițiile nu fuseseră deloc blânde cu ea. Într-o astfel de gospodărie, nimeni nu avea voie să se simtă prea în largul său.

— Băiete, uită-te la mine! îi ceru Shershah, întrerupându-i reveria. Lasă tava aia şi vino în fața mea!

Jamil nu avea de ales decât să-i facă pe plac. Când încercă să se aşeze pe un taburet aproape de el, Shershah latră încă un ordin:

— Cine ți-a spus să stai pe scaun? Stai pe jos, ca un câine ce eşti! Jur că Rana sahab îşi răsfață prea mult slujitorii!

Tatăl lui, Bade sahab, n-ar fi acceptat în veci un asemenea comportament. Doar se ştia că tăia gâturi pentru

chestii mai mărunte de-atât. Dacă ai fi muncit în casă la mine, te-aş fi jupuit de viu pentru o asemenea neobrăzare.

Jamil se uita la chipul acela plin de riduri. Shershah ar fi putut avea oricât între şaptezeci şi nouăzeci de ani, dar stătea țeapăn ca un băț pe fotoliu. Cum putea un om să fie atât de plin de venin?

— Nu te-a învățat nimeni bunele maniere? Crezi că, doar pentru că eşti un băiat în casă, poți să dai buzna unde ai tu chef? Noi discutam aici treburi importante.

— Aăă, haide, Shershah bhai! Discutam doar despre fete, interveni Iftikhar, însă o singură privire din partea lui Shershah îl făcu să amuțească.

— Vii aici pe nepusă masă, umpli țanțoş de colo-colo prin casă de parcă tu ai fi stăpânul aici şi mai ai şi tupeul să pătrunzi în sanctuarul intim al lui Rana sahab? Dădu din cap şi continuă: Da, Rana sahab mi-a povestit totul despre mica ta incursiune. Am tot zis că trebuie să fac o mică anchetă.

Jamil înghiți în sec.

— Îmi cer scuze, sahab! Nu mi-am dat seama că urma să fie cineva aici, în sufragerie, în acest moment al zilei.

Shershah îşi scoase o sanda şi o aruncă în Jamil. Îl lovi în umăr, exact în claviculă, trimițându-i un junghi de durere prin tot corpul. Tresări.

— Shershah bhai, te rog! Măcar în fața mea abține-te!

Shershah începu să-l împroaşte pe Iftikhar cu un asemenea potop de injurii, încât fața acestuia deveni la fel de roz precum canapeaua pe care stătea tolănit.

Apoi îşi îndreptă din nou atenția la Jamil.

— Sandaua mea te va învăța să nu vorbeşti aiurea, jegule! Dacă cineva te-ar fi învățat bunele maniere în copilărie cu bătaia, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Oricum

mamele voastre sunt toate nişte curve. Nici nu-i de mirare că ajungeți în halul ăsta.

Jamil închise ochii o fracțiune de secundă. Biata lui mamă care nu mai era! Rosti în gând o rugăciune pentru sufletul ei. Mâinile i se strânseră în pumni. Dacă Shershah îi mai insulta încă o dată mama, avea să sară la gâtul lui. Existau totuşi nişte limite peste care nu putea să treacă. Era conştient că începea să răsufle tot mai greoi.

Shershah îi dădu mai departe:

— Dacă n-ai fi atât de prost, aş fi zis că ai fost infiltrat aici de unul dintre duşmanii noştri.

Miji ochii la Jamil.

— Şi de unde eşti, mă rog?

Jamil minți, numind un sat din apropiere de Vehari, de care auzise la un moment dat.

— Nu ți-am spus eu, Iftikhar, că dobitocii ăştia de la sate sunt toți o apă şi-un pământ? Nicio manieră şi nicio cunoaştere a etichetei. Nici nu-i de mirare că umblă aproape tot timpul drogați. Sunt proşti şi, pe deasupra, nici nu au vreo oportunitate în sat. În final, cei buni, ca noi, ajungem să fim nevoiți să-i suportăm. Ascultă la mine: mă bucur tare mult că acolo mai au încă în vigoare acel sistem jirga al lor.

Le ține pe femei sub control. Toate nişte curve, dar cel puțin ajung să le pedepsească pentru păcatele lor.

— Ce pedepse? Ce sistem jirga? chelălăi Iftikhar.

Shershah începu să râdă.

— Ce mironosiță eşti, Iftikhar! Tu trăieşti măcar în Pakistan? Sistemul jirga presupune un grup de săteni în vârstă care fac reguli pentru toată lumea. Chiar şi polițiştii şi legislatorii se tem să le pună la îndoială. A, se comportă de parcă ar fi plini de onoare. Le place foarte mult să le facă diverse chestii femeilor lor. Începu să bifeze pe degete: Le ard de vii, le înecă, le fac carnea franjuri cu bicele... şi ce

mai e? A, da, le înecă în lapte copiii născuți din flori. Şi, dacă au impresia că se nasc prea multe fete, atunci înecă vreo câteva, ca să echilibreze lucrurile.

Făcu un gest cu degetul în direcția lui Jamil.

— Tu! Afară! îmi provoci greață cu prezența ta. Adu-ți aminte, dacă te mai găsesc vreodată unde nu trebuie şi când nu trebuie, ai să răspunzi cu mai mult decât limba aia!

Jamil nu-şi putu ascunde un rânjet ironic în vreme ce ieşea afară. Dacă n-ar fi fost Shershah, cu siguranță n-ar fi zări fanta dintr-un colț, ascunsă sub covorul de pluş. În timp ce Shershah era ocupat să povestească despre viața de la sat şi educația primită de Jamil, acesta îşi dusese mâinile la spate şi îndesase punguța în acel spațiu. Se potrivea în locaş de parcă ar fi fost făcut anume pentru ea.

„Ia de-aici!" chibzui el.

Nu-şi găsea niciodată locul în preajma lui Nigaar. Nu i se părea în ordine să stea cu ea şi să mănânce. Într-un fel, erau amândouă soțiile lui Rana, aşa că Abida chiar nu înțelegea de ce trebuia să stea supusă în prezența ei. La fiecare câteva zile, primea prin intermediul Salmei o invitație la cină. Mereu era o cerință, nu o poruncă, dar cum ar fi putut Abida să refuze? Cu toată ura ei pentru Abida, Nigaar părea să nu se mai sature de ea.

Cinele începeau mereu la fel, cu Nigaar comentând despre vreme, apoi poruncindu-i unei cameriste să dea căldura mai tare. Nu aştepta niciodată răspunsul Abidei, ci-i făcea semn să se aşeze la masă. Două slujitoare veneau apoi cu indiferent ce se gătise pentru seara respectivă, apoi începeau. Abida abia dacă ciugulea ceva. Pe lângă sarcină, trebuia să-i mai facă față şi sevrajului, aşa că se străduia din răsputeri să nu vomite. Nigaar începea să vorbească despre chestiile ei lipsite de importanță, cum ar fi dacă avea destul de curat în cameră sau dacă primea suficientă

mâncare. In vreme ce Abida îşi dădea silința să-i răspundă cât mai potrivit la întrebări, tot nu înțelegea intențiile lui Nigaar. Tot ce ştia era că privirea lui Nigaar o străpungea pe tot parcursul timpului petrecută alături de ea. Îi făcea pielea de găină.

275

Astăzi aveau la cină conopidă cu curry. Mirosul îi întorcea stomacul pe dos. Şovăi.

— Pot să plec? Nu mă simt prea bine.

Nigaar îşi ridică privirea din farfuria generos umplută. Părea surprinsă.

— Dar, draga mea, ce persoană întreag la minte ar putea să refuze o asemenea mâncare?

Gura i se lăți într-un zâmbet.

— Credeam că, după toate acele luni petrecute în bordelul lui Apa Ji, aveai să te simți permanent flămândă.

Abida îi ignoră insulta.

— Un lucru de care Apa Ji avea mare grijă era mâncarea pe care o primeam. Trebuia să se asigure că suntem în cea mai bună formă. Coapsele pline sunt cele care cuceresc inima unui bărbat, aşa spunea ea.

Văzu cum Nigaar se înroşea la față. Deci ne pricepem amândouă la acest joc, îşi zise Abida în sinea ei.

— Într-adevăr. Şi eu care credeam că sunt singura cu simțul umorului. Poate că vorba din bătrâni e-adevărată totuşi: soțiile care împart un soț nu pot fi niciodată prietene.

Abida se juca prin farfurie cu furculița.

— N-am vrut să te jignesc, begum sahiba. Îmi plac cinele, dar nu cred că mă chemi încoace din prietenie. Ce-ar putea avea de câştigat o femeie ca tine de la o persoană ca mine?

Nigaar îşi duse furculița plină la gura deschisă şi începu să mestece zgomotos.

— Dar chiar n-o dai deloc cotită, scumpa mea. Mă întreb dacă nu cumva începe să se ia şi la tine atitudinea lui Rana sahab. Atâtea decenii petrecute împreună, şi el tot n-a învăţat cum să primească o glumă. Ai zice că patruzeci de ani împreună ar fi trebuit să îmi aducă un anumit respect aici în casă, dar nu, eu trebuie să petrec câte zile oi mai avea închisă în această colivie de aur în mijlocul pustietăţii.

Gâfâia deja în vreme ce se repezea la conopidă cu o lingură încăpătoare şi o punea în farfuria Abidei. Tânăra respira pe gură. Simţea deja cum tot conţinutul stomacului îi urca în sus pe gât.

— Te deranjează ceva, scumpa mea?

Nigaar o făcea pe nevinovata. Pesemne că fusese o adevărată frumuseţe în zilele ei bune, cu ochii aceia migdalaţi abia mijiţi şi nasul subţire. De ajutor era şi faptul că avea pielea deschisă la culoare. Bărbaţii din Pakistan nu erau interesaţi de pielea închisă.

Abida se gândi să inventeze vreo scuză, dar, înainte să apuce să vorbească, Nigaar răcni la slujitoare să le lase singure. Acestea se grăbiră să iasă, închizând uşa în urma lor.

— Churailain![55] blestemă ea. Toate. Sigur vor asculta la uşă, să prindă frânturi pe care să i le livreze imediat avidei de Salma.

Abida era şocată.

— Poftim? Salmei?

— M-ai auzit bine. Hai să renunţăm la toată şarada asta, bine?

Îşi împinse farfuria deoparte.

---

[55] „Harpii!”, „Scorpii!”, în urdu, în orig. (n. tr.).

— Mâncarea e dezgustătoare. Cred c-o fac în mod special. Nici nu e mirare că n-ai mâncat deloc, dar asta s-ar putea datora, fireşte, şi altor lucruri.

Lăsă să-i scape încă un rânjet ironic, apoi se aplecă în faţă şi-şi coborî glasul şi mai mult.

— Tu chiar crezi că te-am chemat aici doar ca să-mi ţii companie? Chicoti şi apoi reluă: Departe de mine gândul, scumpa mea. Le invit pe toate amantele lui Rana sahabca să văd ce le poate pielea. Până acum, m-au dezamăgit toate. Enorm.

Acum o privea în ochi pe Abida.

— Totuşi, tu eşti altceva. Am observat că Rana nici nu te-a cucerit, nici nu te-a înfrânt. Îmi dau seama de multe în privinţa unei persoane doar uitându-mă la ea. Ca soţie a lui Rana, a trebuit să o fac decenii de-a rândul.

Abida încercă să nu pară prea şocată. Avu grijă să adopte un ton măsurat:

— Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Te-a drogat, nu-i aşa? O face tot timpul. Când nu poate cuceri o femeie prin frică, o cucereşte cu ajutorul heroinei. Dar tu te opui. Văd deja simptomele sevrajului. O fi Rana Hameed orb la ele, dar eu nu sunt. Sau poate doar confundă sudoarea cu plăcerea din timpul sexului, scumpa mea. Râse şi apoi completă: Pentru un rege al drogurilor, chiar că e complet neştiutor. Bietul meu soţ!

Abida tot nu era sigură încotro se îndrepta Nigaar, însă tăcerea ei părea să o îndemne pe cealaltă să turuie mai departe:

— Ştiai că n-am avut decât fii? Doi, mai exact. Ştii de ce?

Nu mai aşteptă răspunsul Abidei: Pentru că mi-a omorât toate fiicele imediat ce s-au născut.

Abida rămase zgâindu-se la ea, simțind cum senzația de teamă îi încleşta gâtul. Amețeala îi devenise mai puternică decât oricând.

— Cum aşa? şopti. Nu ştiam că asemenea lucruri se petrec şi-n oraşe.

Nigaar avea o privire sticloasă, dar clipi şi-şi reveni.

— Nu s-a sinchisit să le înece, o, nu! Nici măcar nu i-a trecut prin minte să mă scutească de suferință. Stătea lângă mine, la pândă, în timp ce năşteam copilul. Îți poțiînchipui cum e să treci prin chinurile facerii ştiind că bebeluşul acela disperat să vină pe lume s-ar putea să nu apuce să trăiască nici măcar o oră sau poate nici măcar un minut? Îmi înduram durerile până nu mai puteam, apoi era chemată moaşa. O urmăream plină de teamă cum îşi sufleca mânecile şi capul îi dispărea între picioarele mele, înghiontindu-mă şi apăsându-mă cu degetele.

Acum lacrimile curgeau liber pe obrajii lui Nigaar, iar mâncarea rămăsese neatinsă, complet uitată, pe masă.

Abida respira cu repeziciune. Imaginea ei despre Nigaar se schimba de la o clipă la alta.

— Îmi dădeam mereu seama ce sex avea copilul după chipul moaşei atunci când ridica bebeluşul. Dacă era palid, ştiam că am o fiică. Mâinile îi tremurau când aşeza copilaşul în brațele soțului meu şi-i şoptea ceva, cu un glas prea slab ca să ajungă până la mine. Şi, înainte să apuc să formez măcar vreo idee din pricina valurilor de durere şi a placentei care ieşea din mine, țipetele bebeluşului încetau. „Scapă de el!” spunea el. Şi tot ce puteam să fac era să urmăresc cum trupul fiicei mele erau luat de acolo, cu viața smulsă din trupuşor. Privirea ei o întâlni pe-a Abidei în timp ce

completa: Am născut şase fiice. Inima lui nu s-a înmuiat niciodată. Nici măcar o dată. Omul ăla e un shaitaan[56].

Abida se cutremură când îşi închipui scena.

— După aceea, se lăsa pe vine lângă mine şi-mi zâmbea. „Fiicele sunt un semn de slăbiciune", obişnuia să spună. „Sunt o insultă. Chiar vrei să-ţi petreci decenii de-a rândul având grijă de ele numai ca apoi să te trădeze sau să te facă de ruşine? Nu sunt decât o povară. Vom încerca din nou, iar data viitoare, îmi vei face o mare onoare. Îmi vei dărui fiul care va avea grijă de noi, fiul care va moşteni totul."

Nigaar închise ochii, iar fruntea i se încreţi adânc în vreme ce retrăia experienţa.

— Şi uite-aşa, după câteva săptămâni eram din nou în patul conjugal, pregătită să rămân iar gravidă.

Deschise ochii.

— Mi-am petrecut primii doisprezece ani de femeie măritată într-o spaimă continuă. Printr-un mare noroc, ultima sarcină a fost atât de dificilă şi am sângerat atât de mult, încât a fost nevoie să-mi fie scos uterul. Ducă-se pe pustii!

Scuipă în farfurie.

— O să o pun pe Salma să mănânce resturile.

— Ai fi putut să fugi, comentă Abida, însă chiar în timp ce-o spunea îşi dădu seama de idioţenia propriei afirmaţii.

Nigaar râse şi-şi şterse lacrimile de pe obraji.

— Unde anume? O soţie casnică, aşa, ca mine? Măcar aici aveam parte de un oarecare confort. Şi aveam şi fiii alături. Acum nu mai sunt aici. Ciudat, nu-i aşa, că exact fiii la care Rana sahab visa zi şi noapte l-au abandonat cu prima ocazie? S-au însurat cu femei destul de destupate la minte ca să nu privească niciodată înapoi la casa asta.

---

[56] „Diavol", „demon", în urdu, în orig. (n. tr.).

Abida vorbi fără să gândească:

— Ți-e dor de ei? Cum au putut să te lase cu el?

Încă o lacrimă alunecă pe obrazul lui Nigaar.

— Nu l-am putut lăsa să le otrăvească mințile fiilor mei așa cum socrul meu i-a otrăvit-o pe a lui. L-am păcălit și l-am făcut să creadă că o școală cu internat i-ar transforma în tineri inteligenți care să-i poată prelua nu doar afacerea cu droguri, ci să se ocupe de orice altă afacere din lumea asta. Asta l-a făcut să saliveze ca un câine. Am avut grijă ca fiii mei să nu stea în preajma lui în anii lor de formare. Mi-a frânt inima să-i trimit peste hotare, dar am făcut-o.

Rana sahab a fost mereu orb când a fost vorba de fiii săi. Le-a oferit orice și-au dorit, dar n-a știut că eu eram de fapt maestrul-păpușar din spatele oricărei mișcări de-a lor.

În glas i se strecură o notă de mândrie: El crede că e vreun mare complotist, dar habar n-are că a fost manevrat de mine la orice pas. N-am să uit niciodată expresia lui când l-au sunat ca să-l anunțe că nu se mai întorc niciodată din Canada. S-a frământat săptămâni de-a rândul în timp ce eu îmi sărbătoream victoria, răzbunarea. Mă doare faptul că nu pot să-i văd, dar le-am interzis să vină acasă în vizită mai mult de o dată pe an. Nu trebuie să absoarbă mai multă mizerie decât e absolut necesar.

Abida își drese glasul, nesigură de cum să reacționeze, însă acum, că Nigaar îi mărturisise atâtea lucruri, se simțea suficient de încrezătoare ca să se deschidă:

— Cineva de la noi din sat a încercat să ne omoare pe mine si bebelușul meu nenăscut.

— Ai o fetiță, nu-i așa? întrebă Nigaar. Abida simți că rămâne fără aer.

— De unde știi? Nigaar zâmbi.

— Am eu metodele mele.

Îşi vârî mâna în sutien şi scoase la iveală o poză mică, de formă pătrată.

— Acesta e motivul parțial pentru care te-am chemat azi la cină. Hai, aruncă o privire!

Abida smulse poza din mâna ei. O femeie în uniformă de asistentă ținea în sus un copilaş în vârstă de aproximativ un an. Micuța zâmbea la cameră, iar în gurița ei se zăreau trei dințişori. Avea ochii şi nasul Abidei. Asemănarea lor era inconfundabilă. Copila era a ei.

— Unde e? Glasul i se frânse.

— La ce orfelinat? Mă poți duce la ea?

Nigaar luă fotografia de la Abida şi o vârî la loc în sân.

— Draga mea, depinde de cât de hotărâtă eşti să-ți vezi fiica. Ştii bine că Rana sahab nu te va lăsa să pleci atâta timp cât îi eşti de folos, şi să nu-ți faci iluzii că s-a îndrăgostit de tine. Nenumărate femei înaintea ta au crezut acelaşi lucru, şi uite unde au ajuns. În mormânt. Nici măcar eu nu am asemenea aşteptări de la acest monstru. De asta am păstrat poza ascunsă aici.

Se bătu cu palma peste piept.

— Dacă vreuna dintre cameriste ar găsi-o zăcând aiurea, pentru mine repercusiunile ar fi îngrozitoare. Nu m-am mai băgat niciodată în afacerile lui personale cu amantele.Mă lasă să organizez aceste cine festive pentru că are impresia că sunt inofensivă. După patru decenii, tot nu ştie absolut nimic despre mine.

Se lăsă pe spate în scaun.

— Cum spuneam, de tine depinde totul.

Abida se simțea iar amețită. Bănuia că ştie ce vrea Nigaar de la ea, dar nu credea că are o asemenea tărie. Faptul că îşi văzuse fiica era prea mult pentru ea. Voia să fie iar la mila heroinei. Mai rămaseră aşa câteva minute, Abida

legănându-se în față și în spate pe scaun în vreme ce Nigaar continua să stea țeapănă pe al ei și s-o urmărească atent.

— Ce vrei să fac? întrebă Abida într-un final.

— Singurul lucru pe care-l poți face, scumpa mea. Singurul lucru care ar reprezenta o diferență.

— Și care ar fi ăla? rosti Abida pe un ton înghețat.

Nigaar își vârî mâna în geantă și scoase la iveală un briceag pe care i-l puse Abidei în palmă.

— Moartea lui. Omoară-l pe Rana Hameed și scapă-ne de el odată pentru totdeauna!

JAMIL

Shahid îi zâmbi inspectorului de poliție.

— Am plantat punguțe prin toată casa. Jamil, aici de față, e martor. Domnule, hai să-l arestăm pe nemernic!

Jamil alcătuise chiar și o listă cu locurile în care puteau fi găsit punguțele. Era un tip zelos, spunea Shahid, dar, pe de altă parte, miza era însăși fiica lui, fără a mai pomeni de a lui însuși. Având în vedere ce se spunea despre Rana Hameed, n-aveai de unde să știi ce s-ar fi întâmplat dacă acesta le-ar fi descoperit planul.

Jamil ridică privirea și văzu cum inspectorul Haroon își mângâia încă o dată mustața. Ura această secție de poliție. Auzise multe despre poliția din orașe, cu gadgeturile lor șmechere, vehiculele de lux și secțiile opulente. Cu toate astea, secția de față era o mizerie. Din tavan atârnau pânze de păianjen, vopseaua galbenă se cojea în multe locuri, pupitrele de lemn se străduiau să susțină teancurile strâmbe de dosare de caz îngălbenite, iar podeaua din mozaic era acoperită de un jeg ce o transforma în ceva de nerecunoscut. Fumul de țigară îl împiedica să se concentreze cum trebuie, și nici faptul că polițiștii îl luau

peste picior nu îi era de mare ajutor. Ba chiar câțiva îl şi înghiontiseră când trecuse prin dreptul lor.

Detestabile creaturi! Harron era ceva mai bine-crescut, însă, dintr-un motiv necunoscut, Jamil nu avea încredere în el. Nu pe deplin. Avea aşa, un aer evaziv, în vreme ce expresia lui aducea cu cea a unei pisici care aşteaptă să-i intre şoarecele direct în capcană.

Oare el era şoarecele?

Nu-i păsa. Raidul pentru căutarea drogurilor trebuia să fie pus în mişcare. Haroon le promisese acest lucru.

Inspectorul chicoti la Shahid.

— Sper că micuțul tău prieten n-a păstrat câteva şi pentru el. Tipilor ăstora de la sat le place foarte mult să le şterpelească.

Jamil se zbârli tot, dar nu făcu decât să inspire adânc. Asta era stilul lui Haroon. In ultimele câteva săptămâni, Shahid îi dezvăluise acest lucru.

— Sunt chiar în fața ta, rosti el calm. Poți să vorbeşti direct cu mine. Iar acum discutăm despre viața fiicei mele. Care e în pericol.

— A, fiica! Raidul va decurge aşa cum am stabili, însă eu cred în continuare că fiica v-a luat pe amândoi de proşti. Să n-ai niciodată încredere în femei dacă ştii ce e bine pentru tine. Sunt sigur că ea se distrează de minune cu Rana Hameed. In pofida a tot ce se spune despre el, se ştie că e bun în pat.

„Te-ai culcat tu cu el?" voia să-l întrebe Jamil, dar îşi ținu gura. Nu era momentul taman acum. Trase adânc aer în piept şi-şi lăsă privirea în jos, alegând să se concentreze la şirul lung de furnici care trecea pe lângă el.

— Când are loc raidul? întrebă Shahid, înghiontindu-lpe Jamil ca să-şi salte capul.

Haroon îşi desfăcu larg brațele şi căscă.

— Lucrurile astea necesită timp, micuțule, dar acum, că ştim că drogurile sunt unde trebuie, vom face cât de curând manevra. Îl vom prinde cu mâța în sac, iar apoi pentru Rana Hameed nu mai există cale de scăpare, indiferent cât ar mai face-o pe nevinovatul.

Îşi aprinse o țigară şi-i suflă fumul în față lui Shahid.

— Lăsând raidul la o parte, pe mine mă interesează şi dacă fata va veni sau nu cu voi.

Râse, scoțând un sunet scurt, aspru şi dur.

— Pun pariu pe ce vreți voi că târfulița vă va respinge fără să se uite măcar înapoi! Aşa se poartă toate femeile.

Jamil îl urmărea atent pe Shahid, stăpânindu-se cu greu.

— Trebuie să cunosc locul şi momentul. Trebuie să fim siguri.

Haroon îşi dădu ochii peste cap.

— Ce-ai pățit, băiete? Drogurile sunt acolo, nu-i aşa? N-o să fugă de acolo. Punem raidul la cale. Lucrurile astea necesită timp.

— Trebuie să ştiu sigur.

Haroon oftă şi aruncă mucul țigării cu vârf incandescent spre fața unui agent. Bărbatul scoase un țipăt când îl lovi, făcându-l pe Haroon să râdă.

— Trei zile. Vom lua cu asalt casa peste trei zile. La amiază, aşa încât trepăduşii lui Rana să fi plecat deja la treabă şi să nu ne mai creeze probleme, dar cu mult înainte ca Rana însuşi să se întoarcă acasă. Îi făcu lui Jamil cu ochiul şi adăugă: Măcar atâta lucru ştim şi noi despre programul lui.

Peste trei zile, se gândi Jamil. Optimismul îi crescu, apoi începu iar să-i scadă. Cine ştia ce i-ar fi putut face Rana Abidei în timpul raidului? Doar de el depindea să o ocrotească.

Când se întoarse la casa lui Rana, descoperi că tot personalul primise poruncă să iasă din casa principală şi să aştepte afară cât timp Rana Hameed şi oamenii lui „discutau”. Aceste discuții se puteau prelungi foarte bine până în noapte. Ştia toată lumea despre ce era vorba: bărbații hotărau unde să mute drogurile.

Chiar şi înainte să-i spună Salma, Jamil ştia că Rana n-ar fi fost atât de tâmpit să țină drogurile în casă. El nu aducea decât cantitatea de care avea nevoie personal. Restul erau păstrate în locuri necunoscute nimănui în afară de cei din anturajul apropiat al lui Rana, adică Iftikhar şi Shershah.

În lunile de când se afla acolo, nu observase ca Rana să aibă încredere şi în altcineva. Totul era delegat către Shershah, în timp ce Iftikhar se ocupa de contabilitate. Ceilalți trepăduşi erau acolo doar pentru a da o mână de ajutor. Până şi Amjad, care era de fapt fratele lui Nigaarbegum, era ținut departe de discuțiile secrete, întâlnirea de astăzi putea însemna un singur lucru: soseau şi mai multe droguri aici sau erau mutate în altă parte, şi indiferent ce urma, trepăduşii lui Rana părăseau mereu gospodăria timp de câteva zile.

Jamil rosti în gând o rugăciune de mulțumire. Poliția n-ar mai trebuit să se ocupe decât de Rana Hameed... asta dacă treceau de paznici.

Restul zilei se scurse îndeplinindu-şi sarcinile în casă, iar în momentul în care Salma îi făcu semn din cap – semnalul că are nevoie de el unde erau sacrificate animalele, în spatele cortului de plastic în care el dormea de obicei –, Jamil era deja frânt de oboseală. Oftă. Urma să petreacă încă o noapte lungă alături de ea.

„Să nu-ți pierzi credința!” îşi spuse în gând pe când stătea în pat, încercând să adoarmă. Tresări când Salma îl

lovi în fluierul piciorului. Sforăitul ei umplea încăperea micuță. Cu toate că era obişnuit cu mirosul de la sacrificarea animalelor, Jamil nu putea să doarmă. Bucăți de ficat de miel şi intestine de găini erau împrăştiate pe jos, lucru care în general nu-l deranja, însă astăzi parcă îl deranja totul. Ca de fiecare dată, Salma adormise instantaneu pe aşternuturile pe care şi le întinseseră pe jos. După ce făcuseră sex, desigur. Pentru ei, devenise un soi de ritual zilnic, cu ea trezindu-se mai devreme decât de obicei şi furişându-se în culcuşul lui personal înainte de zorii zilei. Din păcate pentru el, ea mai voia şi seara încă o dată, când aveau amândoi mai mult timp la dispoziție. Lui i se părea şi mai rău, întrucât dura mai mult, şi chiar nu suporta gândul că o înşală pe sărmana Farida.

„Va înțelege", îşi zise în sinea lui. În plus, ce nu ştia nu avea cum să o afecteze, nu?

Îşi verifică telefonul şi găsi cinci apeluri ratate de la ea. Şi-l îndesă la loc în buzunar. Urma s-o sune mâine, când avea să se simtă în stare.

Dorința Salmei îl şoca. Pe când era în sat, raporturile intime se petreceau pe ascuns. Cu Farida, începuseră ca o datorie, un scop pentru a procrea. Pe măsură ce încet, dar sigur devenise tot mai plăcut pentru Jamil, el rămânea la părerea că Farida o considera tot o datorie. Înfocarea pe care o vedea în ochii Salmei era ceva ce lipsise mereu din privirea Faridei. Clătină din cap. Ce era în neregulă cu el? Poliția urma să vină să-i salveze fiica peste doar câteva zile, iar el se gândea la sex.

Totul avea să se sfârşească peste vreo două zile. Nu simțea teamă. Nu putea să simtă. Urma să-şi salveze fiica şi s-o ducă departe de acest loc. Dacă n-o făcea poliția, avea să-l ucidă pe Rana Hameed cu mâinile goale. Acum îşi dădu seama că în casă nu mai era nimeni şi că, din spusele

Salmei, Nigaar îl ura atât de tare pe Rana Hameed, încât i-ar fi sărbătorit moartea.

— E o baram ki desăvârşită, îi spusese Salma la un moment dat. Râneşte mereu ca proasta în preajma lui Rana sahab, dar, în realitate, îl urăşte. Mi-a zis slujitoarea ei personală, Fareena. Obişnuiam să-i fiu eu slujitoare personală, dar haramzadi asta e foarte bănuitoare şi şi-a dat seama că eu îi sunt loială lui Rana sahab, adăugase femeia. A avut dreptate să fie. Mereu i-am fost loială lui. Ba chiar am încercat să-i ofer şi trupul meu, dar pe el nu-l interesează femeile în vârstă. Lui îi clocoteşte sângele după adolescente.

Chicotise ironic apoi.

— Curvele! O merită!

Jamil avusese nevoie de toată stăpânirea de sine să n-o altoiască. In schimb, arborase un zâmbet.

— Cum să nu fie atrasă de o făptură atât de micuță şi de sexy ca tine?

Traiul alături de Salma însemna că-i adoptase şi limbajul.

Salma chicotise ca o fetită si-si ascunsese fata în mâini.

— Of, ce mă mai răsfeți!

Uitându-se acum la ea, nu-i venea să creadă că îngăduise să se lase folosit în halul ăsta. Simpla vedere a ei îi făcea greață. După ce şi-o alungă din minte, se întinse pe o parte şi-şi lăsă capul pe un braț. Sunetul ritmic al sângelui ce îi pompa prin corp îl liniştea. Închise ochii. Avea nevoie de somn pentru ce urma.

ABIDA

Rana îi injectase o doză de heroină. Corpul ei trădător o întâmpinase ca pe un vechi prieten şi, chiar dacă o parte a

minții sale îşi dorea să se împotrivească, ştia că n-are niciun rost. Îi îngădui drogului să preia controlul în timp ce Rana îi rupea hainele de pe ea şi-şi plimba mâinile peste corpul despuiat al Abidei.

— Cu siguranță mâncarea de aici te-a mai îngrăşat, rostiel rânjind. Ia uite ce sâni, şi asta ce mai e? Acum mâinile lui îi mângâiau micuța umflătură provocată de bebeluş.

— O burtică de la bere, aşa-i? Sau de la heroină?

Râse de propria glumă şi îşi înfipse degetele adânc în carnea ei.

Abida strânse tare din buze de la efortul de-a nu țipa. Bărbatul îi făcea rău dinadins, ca si cum ar fi fortat-o să-i dezvăluie informația pe care şi-o dorea. Nu avea de gând să-i facă pe plac, indiferent de câte ori i-ar fi injectat heroină. Într-un fel ciudat, drogul o ajuta. Aşa nu-i mai păsa.

— Am auzit că petreci o grămadă de timp cu Nigaar, îi şopti el cu buzele lipite de gâtul ei.

— Cine ți-a spus?

Glasul Abidei era răguşit. Îi venea greu să gândească. Rana o sărută pe gât.

— N-are importanță. Nigaar nu se simte bine, nici psihic, nici fizic. Pierderea copilelor ei nou-născute a afectat-o rău. Ai face bine să stai departe de ea.

Abida nu se putu abține:

— Ce s-a întâmplat cu fiicele ei?

— Avort.

O minciună. Ar fi trebuit să se înfurie pe el, însă n-o lăsa heroina.

Îl lăsă să-şi facă mendrele cu ea, iar după aceea se lăsă în voia drogului, ştiind, dar neinteresând-o cât de mult o costa totul. Se întorsese de unde plecase.

„Poate nu chiar acolo”, rosti un glas în mintea ei. Ascuns în fața ei de pernă, se afla cuțitul pe care i-l dăduse Nigaar. În vreme ce Rana se pregătea de culcare, întorcându-se cu spatele la ea şi umplând camera de sforăitul lui asurzitor, Abida îşi strânse degetele în jurul lui.

„Încă nu!” rosti acelaşi glas din mintea ei. Încă nu era momentul. Trebuia să plănuiască totul atent. Fructele de mango necoapte nu îi erau nimănui de folos, aşa obişnuia mama ei să-i spună. Chicoti când se gândi la comparație, cu mintea prea departe ca să îi mai pese dacă îl trezea pe Rana. Acesta începuse să petreacă tot mai mult timp în camera ei. Acum era probabil a şasea noapte la rând în care alesese să doarmă în patul ei, ceva ce înainte avusese grijă să nu se întâmple. Începea să aibă încredere în ea.

„Mare greşeală, Rana!” Degetele i se desfăcură din jurul cuțitului, dar nu-i dădu drumul de tot.

Cel puțin acum nu mai era neputincioasă. Până la urmă, găsise un mod de-a riposta.

JAMIL

Astăzi era ziua cea mare.

Cu iarna care în sfârşit se instala în Lahore, diminețile erau destul de friguroase pentru ca toată lumea să poarte haine potrivite pentru acest anotimp. Lui Jamil îi clănțăneau dinții în gură în timp ce-l aştepta pe Shahid. Ştia că acest lucru nu era doar din cauza frigului. Habar n-avea ce urma să se întâmple. O singură mişcare greşită şi tot castelul lor din cărți de joc pe care-l construise cu atâta migală şi chin avea să se prăbuşească.

„Şi dacă Rana Hameed o omoară?” țipa la el propria minte pentru a milioana oară. Cum avea s-o mai privească în ochi pe Farida după ce se întorcea acasă?

Aruncă o privire la telefon şi văzu că mai are un apel pierdut de la ea. Voia s-o sune înapoi, însă n-avea încredere în el însuşi. Cine ştia ce-ar putea să ajungă să-i spună?

Îşi şterse lacrimile care i se adunaseră în ochi şi se concentra la poarta din faţă. Nu-şi permitea să-şi piardă concentrarea. Mai ales astăzi. Nu când miza era chiar viaţa Abidei.

Era aproape seară când în sfârşit un vehicul se apropie de poarta principală a complexului. Cum era de aşteptat, unul dintre paznici încercă să deschidă uşa din poartă pentru a vedea care-i treaba.

Jamil înghiţi în sec. Ştia că paznicul urma să intre la bănuieli, însă era limpede că acesta n-avea cum să-i facă semn jeepului să plece de acolo, nu când în interior se afla cineva important. Se mai scurseră câteva secunde, iar Jamil îşi dădu seama că nu mai poate să aştepte. Se repezi spre poartă şi-şi lăsă capul în jos ca să treacă prin portiţă. Soarele se ţise din ceaţă, însă nu izbutea să-l încălzească. Vedea prea bine tulburarea profundă de pe chipul lui Shahid în vreme ce acesta bătea darabana cu degetele pe volan. Oricine ar fi posedat măcar jumătate de creier şi-ar fi data seama că băiatul nu avea intenţii dintre cele mai bune.

Jamil se apropie şi mai mult, dar paznicul nu-l observă, întrucât era preocupat să se apropie de jeep. Jamil trimise către ceruri o rugăciune de mulţumire când văzu că e vorba de Nasir. Acesta era cel mai credul dintre toţi paznicii, însă, cu toate că acesta putea fi păcălit, în privinţa celorlalţi Jamil nu mai era la fel de sigur.

Îşi aminti ce îi spusese acel odios inspector Haroon şi se întrebă cum urmau să izbutească să-şi ducă planul la îndeplinire.

— Shahid, adu-ţi bine aminte, îi zisese Haroon la telefon.

Trebuie să ai grijă ca paznicii să fie scoşi din joc. Nu vrem să-i oferim lui Rana Hameed ocazia să scape. Dacă suntem reținuți de paznici fie şi doar câteva minute, riscăm ca el să scape cu tot cu soțiile lui şi să arunce vina în cârca altcuiva. Individul are nişte avocați ca nişte rechini. Jamil inspiră adânc atunci când Nasir ajunse într-un final la jeep.

— Assalamalaikum! murmură Shahid în timp ce lăsa geamul în jos. Ce mai faci?

Paznicul îşi vârî capul în interiorul jeepului şi-şi trase nasul.

— Cine eşti şi ce vrei?

— Am venit să-l văd pe Rana Hameed, răspunse Shahid fără să clipească măcar. Am o întâlnire cu el.

Paznicul miji ochii.

— Oamenii lui Rana Hameed au părăsit cu toții complexul. Au treabă în altă parte şi nu mai e nimeni aici, aşa că nu prea ştiu la ce întâlnire te referi.

Super! cugetă Jamil în sinea lui. Nu mai era nimeni aici în afară de Rana Hameed. Îşi drese glasul şi adoptă un ton pe care-l auzise pe pir folosindu-l când discuta cu trepăduşii lui.

— M-a trimis Rana sahab încoace ca să-i întâmpin. El e acasă. Poate l-a poftit chiar el pentru că toți ceilalți sunt plecați.

Nasir se uită la el cu ochi mijiți.

— Ce drac de treabă ai tu aici? Asta e o sarcină de-a paznicilor.

Jamil îşi păstră cumpătul, chiar dacă simțea cum o parte din hotărâre i se clătina.

— Vrei să-l deranjez pe Rana sahab chemându-l încoace? Pentru că o s-o fac. Numai că voi o să trebuiască să-i înfruntați mânia.

Se aştepta ca paznicul să-şi dea seama de cacealmaua lui, deşi ştia că n-o să o facă. Teama de pe chipul celuilalt era perfect vizibilă. Cu toate astea, paznicul continua să şovăie.

Făcându-i cu ochiul pe la spatele lui Nasir, Shahid încercă marea cu degetul:

— Uite ce zic eu: ce-ar fi să împărțim nişte băuturi reci pe care le-am adus cu mine şi să discutăm totul pe îndelete înainte să mă laşi să intru în casa stăpânului tău? Nu cred că o să coboare aici mai devreme de o oră.

Nasir se uită la ceas.

— El vine încoace exact la 12.30, ceea ce înseamnă că o să trebuiască să mai aştepți încă o jumătate de oră.

Aruncă un ochi spre băuturile de pe locul de lângă Shahid, cu paiele deja vârâte în sticlele desfăcute.

— Te pot conduce în casa principală sau poți aştepta aici, cu noi, dacă vrei.

— Perfect!

Shahid îi zâmbi larg în timp ce aştepta să se deschidă porțile.

— Ce-ar fi să-l lăsăm şi pe bătrânelul ăsta cumsecade să ne țină de urât cât aşteptăm? adăugă Shahid, smucind din cap în direcția lui Jamil. Pare că i-ar prinde bine şi lui ceva rece de băut.

Nasir ridică din umeri în vreme ce le striga amicilor săi să deschidă porțile.

Petrecură următoarele douăzeci de minute sporovăind despre diverse nimicuri alături de paznici în mica lor gheretă până când cei patru bărbați rămaseră aplecați de mijloc pe scaunele lor, cu sticlele goale rostogolindu-se pe podeaua de beton.

Jamil îşi frecă palmele una de alta.

— Ei, nu-i aşa că n-a fost chiar atât de greu?

Simți cum îi tresaltă inima când văzu cum se modifică expresia de pe chipul lui Shahid.

Acesta îşi verifică telefonul încă o dată.

— Niciun semn de la Haroon.

Jamil înjură în barbă în vreme ce Shahid îi forma numărul. Era acum sau niciodată. Niciun răspuns.

— La dracu'! strigă Shahid, aruncând cu sticla goalăîn perete.

Niciodată nu puteai să ai încredere în poliție.

Exact când sticla se sfărâma de perete, iar cioburile cădeau ca o ploaie pe jos, cineva deschise uşa gheretei paznicilor.

— Era şi ti..., începu Jamil, dar încremeni când auzi acel glas:

— Rana sahab doarme. Am venit să-i spun şoferului să mai aştepte.

Era un glas de femeie, dar, înainte ca Jamil să apuce să facă ceva, se trezi față în față cu ea. Salma păli când privirea îi coborî la paznicii inconştienți chiar în momentul în care unul dintre ei aluneca pe perete până jos, cu încheietura îndoită într-un unghi ciudat pe când trupul i se prăbuşea răşchirat.

Momentul se prelungi parcă la infinit,până când privirea ei poposi într-un final la Jamil.

— I-ați omorât? şopti ea.

Jamil clătină din cap.

— Trebuie să mă asculți cu atenție: nu i-am făcut nimănui niciun rău. Poliția e pe drum.

— Poliția? chităi Salma.

Lui Jamil nu-i plăcea deloc cum ochii ei se repezeau în toate direcțiile prin micuța încăpere, de parcă era în căutarea a ceva cu care să-l lovească.

Făcu un pas spre ea, cu degetele lipite în continuare de buze.

— Trebuie să păstrezi tăcerea. Era o greşeală.

Femeia scoase un țipăt plin de groază şi se întoarse s-o rupă la fugă, țipând:

— Raid al poliției! Raid al poliției!

Jamil rămase nemişcat în vreme ce țipetele femeii se estompau în depărtare. În cele din urmă, se trânti pe un scaun, strângându-şi capul în mâini.

Exact în clipa aia, telefonul lui Shahid scoase un bip. Chipul îi deveni palid ca al unui mort.

— O, Doamne, Jamil! Nu mai vin. Doar ce mi-a trimis mesaj inspectorul Haroon.

ABIDA

Când eşti sub influența drogurilor, nu visezi deloc. Asta-i spunea mereu Rana Hameed. Şi totuşi, ea visa. Se întorsese în satul unde aerul era atât de aspru din cauza frigului, încât pe nas scotea abur atunci când expira. Aproape că simțea gustul grăsimii de oaie pe care mama ei o folosea la prăjirea cărnii în tigaie pentru a pregăti mâncarea pe care urmau să o mănânce mai apoi. O vedea cum aruncă acea carne într-o oală cu curry aburindă pentru a o înmuia, iar apoi, cu un sfârâit final al uleiului, opreşte focul de sub ea. Copiii mai mici erau strigați pe nume ca să vină să-şi mănânce fiertura de dimineață. De obicei, numai tatăl ei şi copiii mai mari ajungeau să guste curryul cu khameeri roti pregătit special, însă astăzi părea să fie destul pentru toată lumea. Abida aşteptă ca mama sa să o cheme şi pe ea, însă Farida îi chemă pe toți, mai puțin pe Abida. Deja o uitase. Judecând după fruntea netedă şi atitudinea relaxată a mamei sale, era ca şi cum Abida nici n-ar fi exista vreodată.

Îi era foame. Încercă să-i strige mamei sale:

„De ce m-ai uitat?”

Din gură nu-i ieşi niciun sunet. Se uită înjur după tatăl ei, însă nici pe el nu-l vedea pe nicăieri. Un nor coborâse peste casa lor, o umbră întunecată ce amenința să distrugă totul în cale. Un vârtej de aer. Se repezi să-şi pună mama în gardă, dar descoperi că nu poate să se mişte. Oala aburindă cu carne de oaie se transformase în ceva imposibil de recunoscut. Umbra căpătă forma unei mâini cu degete lungi şi unghii ascuțite, iar înainte ca Abida să apuce măcar să clipească, aceasta se avântă în ea şi-i fură copilul.

Deschise ochii brusc. Era transpirată toată, iar corpul îi tremura de parcă ar fi alergat kilometri întregi. Alături, Rana dormea mai departe. Cât era ceasul? După lumina ce pătrundea pe fereastră, ştia că e trecut de miezul zilei.

Dobitocul era încă în pat. Deja ar fi trebuit să plece. Abida închise ochii şi încercă să-şi domolească respirația. Nu aveai cum să apari altfel decât calm în fața lui Rana. Pur şi simplu acesta n-ar fi făcut altceva decât să-i mai administreze o doză dacă avea impresia că nu se simte bine, iar Abida nu putea să rişte să alunece iar în acel hău al nevoii.

Îşi aminti de țipătul ei neauzit din vis atunci când umbra îi furase copilaşul. Simți o umezeală călduță între picioare. Oare făcuse pe ea pe timpul nopții? Oare de obicei urina era lipicioasă? îşi întinse brațul într-acolo. Patul era ud leoarcă. Degetele îi erau mânjite de stacojiu de la propriul sânge. Ştia că e al său pentru că încă mai curgea din ea.

— Copilul! cârâi.

Umbra chiar îi luase copilaşul. Închise ochii strâns, ignorând durerea din partea de jos a abdomenului. Nu îndrăznea să se uite într-acolo.

Simțea cum în gât îi urcă un țipăt, dar, înainte să apuce să se gândească măcar să-l scoată, alt țipăt răzbătu din afară:

— Raid al poliției!

Glasul Salmei.

— Raid! Raid! Raid! Paznicii au fost doborâți. Să-l trezească cineva pe Rana sahab!

Într-o clipită, Rana Hameed era în picioare. Se repezi jos din pat, gol puşcă, şi desfăcu draperiile.

— Poliția!

Scoase o înjurătură.

— La cât i-am plătit, tot mai încearcă să mă tragă pe sfoară?

Abida se acoperi cu cearşaful şi-şi căută şalvarii. Slavă Domnului, aceştia erau atârnați pe marginea patului. Ți înhață imediat.

Acum Salma bubuia la uşa lor.

— SahabiSahab! Deschise uşa! Cineva i-a omorât pe paznici şi vor veni din clipă în clipă să ne omoare şi pe noi!

Rana se împiedică în vreme ce încerca să se îmbrace.

— Ce polițişti sunt? răcni el. De la Narcotice sau cei obişnuiți?

— Polițiştii încă n-au ajuns, sahab. O să ajungă în curând. În clipa asta, e doar un băiat. Diavolul în persoană. I-a omorât pe paznici. A sunat şi poliția. Şi... şi n-o să-ți vină să crezi cine mai e...

Glasul Salmei se opri de parcă ar fi fost sufocată de o criză de plâns.

„Bun!” îşi spuse Abida. „Las-o să plângă!”

— De ce plângi, femeie proastă?

Rana Hameed izbutise în sfârşit să-şi ia nişte haine pe el şi gâfâia de la efort. O plesni pe Abida peste față.

— De ce mai zaci în pat? Aştepţi să vină ăla încoace şişă-şi facă de cap cu tine?

Îi aruncă un şal.

— Îmbracă-te!

Abida clipi ca să scape de drogurile din organism şi se întinse. Nu putea să-l lase să vadă că tocmai avortase. Ar fi omorât-o în bătaie pentru că ascunsese sarcina de el. Se simţea recunoscătoare pentru şalvarii uscaţi. Se dădu jos din pat şi aruncă o pătură peste dezastrul din el.

— Nici n-a început bine ziua şi deja sunt obosită.

Rana Hameed îi aruncă o privire nimicitoare înainte să-şi scoată pistolul dintr-un sertar al comodei.

— Lasă-l pe ticălosul ăla să vină la mine! E isteţ, totuşi. A venit încoace când nu e nimeni în casă.

Cu cealaltă mână, formă un număr şi latră la nefericitul care se nimerise să-i răspundă. Prin potopul acela de injurii, Abida distinse doar că persoana de la celălalt capăt era un poliţist.

Bietul om! cugetă ea. Nu credea nicio iotă din povestea pe care Salma doar ce i-o servise lui Rana. N-avea să fie niciun raid... urma să aibă el grijă de asta. Era surprinsă că nu se simţea mai ameţită. Doar îi cursese o groază de sânge.

În timp ce Rana răcnea în telefon, ea scoase cuţitul din şalvari. Să-i dea bătaie şi s-o facă? Să-l lovească acum, când nu era atent? Dacă ce spusese Salma era adevărat şi paznicii erau morţi, putea să-şi ia cu uşurinţă tălpăşiţa. Oamenii lui Rana nu se aflau aici, iar ei i-ar fi fost uşor să treacă de cei precum Salma.

Şi apoi, ce?

Nici nu ştia unde se află casa. Se găseau în mijlocul pustietăţii. Chiar dacă izbutea să scape, încotro avea să se îndrepte? De bună seamă că urma să fie violată de primul bărbat întâlnit în cale, iar atunci ce-i mai rămânea de făcut?

Ce idee! Dar locul ăsta ce-i făcuse? Normal că trebuia să încerce să scape. Exact când Rana deschidea uşa în faţa unei Salma zguduită de suspine, Abidei îi trecu ceva prin cap care o făcu să se blesteme în sinea ei pentru că nu se gândise mai devreme. Nigaar.

JAMIL

Salma tocmai dispăruse în casă, urlând din toţi rărunchii. Asta însemna că acoperirea lui Jamil era distrusă. Rana Hameed urma să afle. Iar fără niciun poliţist prin preajmă, cu siguranţă asta însemna moartea amândurora, iar atunci ce s-ar mai fi ales şi de Abida?

Cum de putuse să se încreadă în poliţie şi cum de se lăsase atras de această falsă senzaţie de siguranţă? Înjură în gura mare, apoi o rupse şi el la fugă către casă, cu pietrişul scrâşnindu-i sub tălpi. La dracu' cu toate! Trebuia să aibă grijă să se sfârşească totul.

Shahid porni pe urmele lui, cu răsuflarea tăiată şi expresia preschimbată într-o mască a panicii. Îşi tot frângea mâinile.

— Am distrus tot. Absolut tot. Jamil ştia că trebuie să gândească repede.

— Tu trebuie să pleci imediat, îi spuse lui Shahid. Tânărul rămase cu gura deschisă.

— Ce?

Jamil îl prinse de cot şi-l conduse în direcţia cocioabei unde erau sacrificate animalele. Mirosul de măruntaie putrezite era copleşitor, însă nici măcar el nu putea acoperi duhoarea fricii.

— Ascultă-mă! Rana e înarmat şi periculos. Sub nicio formă nu putem să trecem de el cu aceste cuţite. O să ne omoare pe loc, iar atunci ce o să se aleagă de Abida? Ridică

o mână când Shahid deschise gura şi adăugă: Dă-mi voie să termin!

Shahid strânse din buze.

— Trebuie să pleci chiar acum, altfel o să sfârşeşti murind alături de mine – Jamil închise ochii – şi de Abida. Cum Shahid nu se clintea, Jamil îl scuturâ cu putere.

— Ce-ai pățit? Vrei să mori şi tu?

— N-o să murim.

Jamil îşi azvârli mâinile în aer.

— O, chiar aşa?

Shahid îşi vârî mâinile în jachetă, de unde scoase două revolvere.

— Nu, pentru că avem astea.

Shahid urca scările într-o viteză cum Jamil nu mai văzuse în viața lui. Era surprins să vadă cât de puțini oameni mai rămăseseră în casă. În afară de slujitoarele care începură să țipe când văzură revolverele, nu întâlniră nici măcar un singur bărbat.

— Rana Hameed se teme ca de moarte să angajeze personal masculin în casă. Crede că aceştia ar fugi cu nevestele lui. Dumnezeu ştie cum a reuşit Nigaar să mă angajeze şi cum de el s-a lăsat convins.

— Poate că începe să se senilizeze, propuse Shahid. Jamil clătină din cap.

— Ar fi o mare prostie să-l subestimăm.

Urcau treptele două câte două în vreme ce se apropiau de holul de la etaj.

— Mai repede, Shahid! îl îmboldi Jamil. Nu-l putem lăsa să-şi sune oamenii. Dacă ajung aici, totul e pierdut.

— Paznicii o să-şi revină cât de curând, bombăni Shahid. Nu le-am pus prea mult Rohypnol în băuturi.

Jamil iuți pasul.

Aproape ajunseseră pe hol când auziră pe cineva suspinând. Jamil aruncă o privire pe după colț.

— E Salma, şopti el. Rămâi în spate! Lasă-mă pe mine! Inventez eu ceva.

Luă colțul. Salma era aplecată peste uşa închisă, suspinând şi țipând după Rana Hameed. Uşa se deschise cu un clic şi fața lui Rana Hameed ieşi la iveală. Fără niciun avertisment, o lovi pe Salma cu pumnul în față. Şocul îi curmă suspinele.

— Închizi odată pliscul? scuipă el. Acum, unde-i bărbatul ăla despre care tot behăi întruna?

Salma se răsuci. Se uită în ochii lui Jamil. Acesta observă încântat groaza din ai ei. Femeia țipă:

— Uite-l acolo! Şi uite, e şi tipul celălalt!

Lui Jamil nu-i era frică. Avea senzația că tocmai în direcția asta îl propulsase viața până acum. Era acum ori niciodată.

— Khanzeer[57] eşti! Cum îndrăzneşti să-mi faci asa ceva? răcni Rana la Jamil.

Jamil nici măcar nu clipi. Se repezi pe lângă Salma şi-şi propti palma în uşă, strângând pistolul din buzunar cu mâna cealaltă. Habar n-avea cum să-l folosească, dar astăzi trebuia să-şi elibereze fiica, indiferent prin ce mijloace.

— Lasă-mă să intru! rosti cu glas încet.

Rana făcu ochii mari.

— Ai înnebunit? De ce te-aş lăsa să intri? Pentru asta te-am plătit până acum? Cum îndrăzneşti?

— Lasă-mă să intru!

Jamil apăsa uşa cu tot mai multă forță. Imediat ce țipătul lui se stinse, auziră un urlet asurzitor dinăuntru:

— Abbu?

---

[57] „Prostovane”, „bolovane”, în urdu, în orig. (n. tr.).

JAMIL

Era Abida lui.

Se folosi de momentul de derută de pe chipul lui Rana Hameed ca să-şi facă loc cu forţa pe uşă. Înainte ca acesta să apuce să-şi dea măcar seama ce se petrece, se trezi că e împins cu spatele înapoi înăuntru. Se lovi de o masă, iar o lampă îi căzu în cap şi se sparse în bucăţi.

În clipa în care privirea lui Jamil o întâlni pe a Abidei, uită cu totul de Rana Hameed. Fiica lui îşi apăsa buzele cu mâinile şi părea mult mai în vârstă decât era de fapt. Era ca şi cum trecuse o eternitate de când n-o mai văzuse. În jurul ochilor avea cearcăne închise la culoare, iar ochii ei dădeau impresia că văzuseră foarte multe în ultimul an. Mult prea multe.

Biata lui fată... ce preţ teribil plătise pentru iubire!

Deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet. În schimb, se apropie şi mai mult. Ce n-ar fi dat să o poată lua în braţe aşa cum o făcea mai demult? Dar şovăia. Nu ştia deloc ce era în mintea ei. Habar n-avea cum anume fusese afectată de tot ce i se întâmplase. Oare l-ar fi respins dacă ar fi venit şi mai aproape de ea? Doar o merita.

— Te-am abandonat cu totul, rosti el într-un final. Îmi pare foarte, foarte rău!

Abida nu-i răspunse. Pur şi simplu se repezi spre el, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

— Ai venit, reuşi să spună răguşit, încercând totodată să nu izbucnească în plâns. Ştiam că tu ai fost acum câteva săptămâni. Eram sigură.

Fata mirosea a ţigări şi a ceva ce el nu reuşea să identifice, închise ochii şi îi răspunse la îmbrăţişare. Îşi aducea aminte de câte ori îşi dojenise Farida fiica:

— Fetele ajunse la adolescență nu-şi mai îmbrățişează tații. Ce-ar spune lumea dacă v-ar vedea pe amândoi aşa?

Amintirea spuselor Faridei îl făcu să se descătuşeze. Jamil începu să plângă cu suspine. Pur şi simplu nu se mai putea abține. Nu-i mai păsa deloc că bărbații n-ar trebui să plângă şi nici nu mai ştiu cât timp rămaseră aşa, tată şi fiică, în sfârşit reuniți.

— Ce înduioşător!

Glasul era ezitant, dar ferm. Jamil şi Abida se despărțiră imediat. Rana Hameed stătea pe fotoliu, cu revolverul îndreptat în direcția lor. Surâsul lui friza nebunia, făcându-l pe Jamil să simtă un frig până în oase.

O împinse pe Abida în spatele său.

— N-ai să-mi mai torturezi fiica.

Rana Hameed se scarpină în cap.

— Chiar aşa? Tu chiar crezi că în tot acest timp n-am făcut decât s-o torturez? Doar ai lucrat destul aici. Ştii că e soția mea, nu-i aşa?

— Mi-a zis Salma, răspunse Jamil cu răceală. N-are importanță. O iau imediat din acest loc.

— Şi cum ai s-o faci? Poate că ai trecut de paznici, dar deja am chemat întăriri. Din clipă în clipă, casa asta va colcăi de oamenii mei. Şi ce-ai să faci atunci, ai? Şi celălalt unde-a dispărut? Oare l-o fi ademenit Salma şi pe el? rânji Rana Hameed cu malițiozitate. Da, am auzit zvonurile despre tine şi ea. Cine şi-ar fi închipuit că ea ar mai fi în stare?

— Abbu, nu asculta la el! şopti Abida. Pleacă înainte să ajungă oamenii lui aici! Pentru mine e suficient că-ți pasă şi că mă iubeşti îndeajuns ca să vii după mine. Glasul i se frânse: Pot să-mi petrec restul vieții cu această idee în minte.

— Ce martiră se preface fiica asta a ta că e! Rana îşi strânse limba între dinți înainte să şi-o plimbe peste buze.

— Pentru o femeie închisă aici, e surprinzător de înfo cată. Dacă tot ne-ai spionat în acest timp, sper că ai avut ocazia s-o auzi cum geme noaptea.

Abida scoase un scâncet, însă Jamil nu se lăsa tentat să-şi urască propria fiică. Îşi adânci mâna în buzunar şi scoase pistolul, îndreptându-l în direcția lui Rana Hameed.

— Am să plec cu fiica mea de aici chiar acum, iar tu ai să ne laşi. Altfel de omor.

Rana îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Uită-te şi tu cum ții pistolul ăla! Ştii măcar cum se foloseşte? De ce nu-mi dai soția înapoi, şi poate că aşa am să te las să trăieşti? Poate. Bine, asta după ce-am s-o omor pe Salma, care te-a lăsat de la bun început să intri aici.

— Soția ta e cea care m-a primit în casă.

— A, da, scumpa mea Nigaar. O proastă, ca întotdeauna!

— Te urăşte, să ştii, interveni Abida. Te urăşte pentru ce le-ai făcut fiicelor ei.

— Fiicelor noastre! răsună glasul lui Rana prin toată camera. A trebuit să o fac. Tu chiar crezi că am vrut? Chiar crezi că i-aş fi permis să mă numească drept tată de fiice? Simpla umilință ar fi fost îndeajuns să mă bage în pământ. Şi-n plus, nimeni din branşă nu m-ar mai fi respectat dacă aş fi avut fiice care să umble țanțoş pe aici. Sexul feminin e slab. Nu poți să ai încredere în ele, mai ales cu bărbați prin casă.

Scuipă pe jos.

— Scumpa mea, uită-te la tine ce demnă de încredere te-ai dovedit! În clipa în care a sosit tatăl tău, ți-ai şi abandonat soțul.

— Tu nu eşti soțul meu.

Din vocea Abidei picura ura.

Pe chipul lui Rana se ivi o expresie de furie ucigaşă. Revolverul rămânea îndreptat spre pieptul lui Jamil.

— Hai să terminăm cu şarada asta, bine? Abida, vii imediat la mine, altfel îți omor tatăl! Pe tatăl tău cel inutil, care nu ştie nici măcar să țină un pistol în mână.

— Poate că el nu ştie să tragă cu o armă, dar eu ştiu.

Shahid intră în cameră, cu propriul pistol îndreptat spre pieptul lui Rana.

— Shahid. Ce... ce cauți aici? Abida făcuse ochii cât cepele.

— De unde-l cunoşti pe tata?

— Şi uite c-a sosit încă un salvator! Surâsul se întorsese pe fața lui Rana.

— Îmi place când un bărbat chiar ştie ce face, dar din păcate pentru tine, măi, băiete, ai ales persoana greşit pe care s-o salvezi. Fata asta n-are să fie niciodată a ta.

— Atunci trebuie să te omor.

Vocea lui Shahid transmitea că nu e loc de contrazicere. Când se uită la fața lui, Jamil îți dădu seama că vorbea cât se poate de serios.

— Shahid..., începu el, dar se trezi că-l întrerupe Rana Hameed:

— Tu chiar îți imaginezi că Abida are să plece cu tine şi gata, toate bune? încă nu ți-a dezvăluit micul ei secret?

Rânji cu răutate.

— Vezi tu, ea nu e chiar asa mare martiră cum crezi tu că e. Uite, stai să-ți arăt!

Îşi lăsă pistolul să-i cadă în poală şi scoase un pachețel din buzunar. Turnă într-o linguriță un pic de praf din pachet pe care o plasă apoi deasupra flăcării unei brichete.

Dintr-odată, Jamil simți cum frica îi strânge pieptul ca o gheară. Ştia ce e acolo şi mai ştia şi cât de distructiv e. Un miros amărui umplu încăperea.

Surâsul lui Rana deveni şi mai larg. Îi făcu Abidei cu ochiul.

— Scumpa mea soție, vrei un pic?

Jamil se întoarse spre fiica lui, simțind cum i se frânge inima. Fata se holba ca vrăjită la drogul ce sfârâia în linguriță. Pe frunte i se iviseră broboane de sudoare, cu toate că în cameră era destul de frig. Preț de o secundă, avu impresia că ea avea să se întindă după el, dar apoi expresia ei se limpezi. Îşi plecă uşor capul pe un umăr şi-i întâlni privirea lui Rana.

— Tu chiar crezi că m-ai transformat complet într-o dependentă, aşa-i?

Gura i se arcui într-un zâmbet anemic, ce părea să se frângă din clipă în clipă.

— De săptămâni întregi arunc toate drogurile în toaletă.

Pentru prima dată în ziua aceea, pe chipul lui Rana apăru o expresie de şoc adevărat.

— Chiar aşa? Şi cele pe care ți le-am dat ieri?

— Ce-i cu ele? Sunt mai rezistentă decât îți dai tu seama.

— Atunci, poate că ți-ar plăcea să afli unde ți-e fiica, ai? Efectul fu instantaneu. Expresia Abidei deveni una goală.

— Joci la cacealma. Jamil clătină din cap.

— Am o fiică? Kalim mi-a spus că a murit la naştere.

Rana Hameed scoase o seringă de plastic din sacou şi o umplu cu lichidul de culoarea ambrei.

— Hai la mine, Abida, şi îți promit că am să te ajut să-ți regăseşti fiica! E cât se poate de vie, ai cuvântul meu!

— Ştiu.

Glasul Abidei era lipsit de inflexiune, înfrânt. Renunțase complet să se mai împotrivească. Făcu un pas spre Rana.

— Nigaar mi-a arătat poza.

— Soția mea n-a învățat nici acum să-şi vadă de treburile ei, dar o admir pentru cât de inventivă e. Până acum nu s-a

mai arătat niciodată atât de interesată de vreo fată de-a mea. După ce umplu seringa, aruncă linguriţa şi adăugă: Hai încoace!

— Nu, Abida..., ţipă Shahid. Nu-l poţi lăsa să te manipuleze aşa! Hai să fugim! Acum nici măcar nu mai ţine pistolul în mână. Acum e şansa noastră.

Dar Jamil îşi cunoştea fiica destul de bine ca să-şi dea seama că ea nici măcar nu-l mai asculta pe Shahid. Era deja în altă lume.

— Da... da, aşa, ce fată bună! susură Rana, desfăcându-se la pantaloni. Hai la mine!

Abida îl ocoli pe Jamil şi se apropie de Rana, fără să-şi dezlipească ochii din ai lui şi tremurând din tot corpul.

De afară se auziră strigăte puternice, ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru. Se treziseră paznicii.

— Abida! strigă Jamil. Abida, vino înapoi! Trebuie să plecăm. Nu crede minciunile lui! Îţi vom găsi fiica împreună.

Rana începu să râdă.

— Şi unde anume, dacă mi-e permis să întreb? În ţara asta există sute de orfelinate. Chutiyt?i, nici măcar nu aţi şti de unde să începeţi.

Abida nu mai asculta pe nimeni. Se apropia tot mai mult de Rana.

— Bravo, bună fată!

Privirea lui o întâlni pe-a lui Jamil, şi atunci acesta văzu triumful din ochii celuilalt.

— Atât timp cât am ăsta, ea n-are să plece vreodată.

Shahid îl trase pe Jamil de mânecă.

— Trebuie să plecăm. Acum!

— Nu!

Acum Abida stătea în poala lui Rana Hameed. Acesta îi şoptea ceva la ureche şi îi lingea lobul.

Jamil închise ochii.

— Te rog, Abida!

Shahid îl trăgea cu forță de mânecă, târându-l practic afară din cameră.

— Jamil, trebuie să plecăm. Ne întoarcem altă dată.

Lui Jamil i se înceţoşaseră ochii de lacrimi. Ştia că nu avea să se mai întoarcă vreodată. Nu suporta să se uite, şi totuşi nu-şi putea dezlipi privirea de la ea.

— Abida! țipă încă o dată. Nu face asta! Te rog, nu face asta!

Abida se întoarse cu fața spre el. Chipul i se golise complet de expresie, însă o lacrimă singuratică i se rostogolea pe obraz.

— Doar... pleacă! Acum.

ABIDA

Abida ştia că făcuse ceea ce trebuie. După toate caznele prin care trecuse tatăl ei, pur şi simplu nu ar fi putut să-l lase să fie stâlcit în bătaie si omorât de oamenii lui Rana. N-ar fi avut cine să-l salveze. Îi rupea inima, dar în clipa asta trebuia să fie în întregime la dispoziția lui Rana. Acum era rândul ei să-şi salveze tatăl.

Îl urmărea pe Rana jucându-se cu seringa.

— Împotrivirea n-a fost niciodată punctul tău forte, nu-i aşa, scumpa mea? Mai întâi te-ai pus rău cu toți cei din sat ca să fugi cu un dobitoc, pentru ca în cele din urmă acesta să te vândă lui Apa Ji pentru că nu ai putut rezista dorințelor ce le bântuie pe tinerele domnițe. Iar acum, uită-

te la tine! Disperată pentru un alt soi de dorință. O plesni peste coapsă şi adăugă: Unele fete nu se învață niciodată.

Abida inspiră adânc.

— Ascultă, nu ți-am cerut niciodată ceva, dar, dacă îți cer acum, îmi vei face pe plac?

Rana râse în timp ce lăsa seringa deoparte.

— Scumpa mea, dacă vrei şi mai multe droguri, urăsc să-ți dau vestea proastă că acestea te vor omorî. Nu-ți poți injecta decât o anumită doză.

— Nu mă refer la droguri. Nu le vreau.

„Eşti surd?" ar fi vrut să-l întrebe. Se mută şi mai aproape de Rana, aşa încât acum era cu fața la doar câțiva centimetri de a lui.

— Atunci, te rog să-mi spui: ce anume doreşti?

— Dacă oamenii tăi îi prind pe tatăl meu şi pe Shahid, vreau să-mi promiți că nu le vor face niciun rău. Dacă faci asta, voi rămâne din proprie voință cu tine tot restul vieții mele.

Degetele lui Rana îi înaintau încetişor pe coapsă. Fata îşi înghiți dezgustul ce îi urca în gât.

— Scumpa mea, cu dependența ta, oricum ai să rămâi cu mine. Ce altceva mai ai de oferit?

— Deja ți-am spus: nu mai sunt dependentă de asta.Tu chiar nu asculți deloc? Trase adânc aer în piept şi-şi lipi un surâs fals pe față: Fireşte, ai dreptate. Ce altceva mai am de oferit?

Rana o plesni peste coapsă.

— Aşa mai merge, fată! Ar trebui să gândeşti cât de depravată ai putea să devii în pat.

În timp ce-l urmărea rânjind răutăcios înainte să-şi dezgolească acei oribili dinți de aur, Abida îşi dădu seama că putea să o facă. În timp ce se uita atent la chipul acesta plin de riduri şi la umbra bărbii abia crescute, îl văzu pentru

prima oară ca pe un om. Un om din carne, sânge şi oase. Cineva care putea fi înfrânt. De când Nigaar îi încredinţase acel cuţit, se tot întrebase, nesigură pe ea, dacă era în stare să ducă sarcina la bun sfârşit, dar acum, când stătea în poala lui, ştia că ajunsese într-un punct din care nu mai exista cale de întoarcere. Şi pricepu şi cum anume îl putea zdruncina aşa cum trebuie.

— Sunt însărcinată, murmură. E al tău, desigur.

— Poftim?

Rana încetă să-i mai frământe carnea. Rânjetul plin de răutate dispăru.Mâna lui îi părăsi coapsa. Ochii ce până cu o clipă în urmă fuseseră plini de dorinţă lascivă erau acum plini de surprindere... şi,uimire, îngrijorare?

— De ce Dumnezeu m-ai mai lăsat să-ţi injectez droguri? De cât timp ştii? Fată proastă, fată proastă!

Abida descoperi că de-aia nu mai putea ea de grijile lui. În plus, copilul nici nu mai era. Abida era chiar surprinsă de cât de puţin îi păsase de acesta.

În vreme ce Rana încerca să o dea la o parte din poala lui, fata scoase cuţitul din cureaua prinsă în jurul şalvarilor. Auzise că, atunci când cineva îi ia viaţa altcuiva, există un moment în care toată viaţa îi trece prin faţa ochilor. Era numit momentul de slăbiciune.

Abida nu avu un astfel de moment.

Cu un geamăt, împlântă lama cuţitului adânc în coastele lui Rana.

Acesta ţipă când un şuvoi de sânge ţâşni din el. Abida se trase brusc înapoi când o parte din sânge o nimeni drept în faţă şi simţi gustul de cupru pe buze. Se înecă. Nu mai voia să se uite o clipă măcar la el. Un hohot de râs îi scăpă din piept. Avea impresia că nu ea îl scosese, ci altcineva. Se retrase de lângă el, dar nu se putu abţine să nu-l urmărească în continuare cu o fascinaţie plină de groază. Şi,

dintr-odată, întreaga viață i se desfășură prin fața ochilor. Satul ei cel minunat îi apăru de parcă ar fi stat chiar acolo, în el, adâncită până la genunchi în câmpurile pline de nămol în timp ce-și ajuta tatăl să smulgă buruienile. Urmări cum fata aceea își pierdea inocența și apoi viața de care avusese parte până atunci. Propria distrugere o izbi pe Abida ca un pumn în stomac, și se împletici înapoi, ferindu-și privirea de la Rana, care se chinuia să respire. Aici nu mai avea ce să vadă.

JAMIL

Holul era pustiu. Salma își luase tălpășița sau poate fusese omorâtă de Shahid. Pe Jamil nu-l interesa. În momentul de față, nu-l mai preocupa decât ceea ce-l preocupase dintotdeauna: ceea ce se afla exact acum în camera aia, unde i se administra o nouă doză de heroină.

Își șterse lacrimile de pe obraji. Nu-i venea să creadă că-și abandonează propria fiică, dar ce altceva mai putea să facă? Ea singură luase această hotărâre.

Glasurile de afară deveneau tot mai puternice, iar vocea îngrozită a lui Shahid ajunse în sfârșit la el:

— Nu cred că mai putem să scăpăm. Sunt prea aproape. O mică parte a lui Jamil suferea că îl trăgea și pe Shahid în jos, însă în ceea ce-l privea pe el se terminase. Nu mai voia să trăiască.

Înainte să apuce să o ia în jos pe scări, se auzi un bubuit, urmat de un țipăt asurzitor.

Țipătul era subțire, însă greu de identificat de unde venise. Ce naiba se petrecea în camera aia? Jamil rămase înțepenit în loc, strângându-se cu o mână de piept.

— A făcut-o, șopti. Mi-a omorât fiica. Mă întorc acolo.

Dar înainte să apuce să facă un singur pas, uşa camerei se deschise brusc, iar afară ieşi Abida.

Fata avea chipul palid ca ceara, iar într-o mână strângea un cuțit plin de sânge. O parte din acesta îi stropise kameez-ul. Abida tremura din tot corpul.

— În sfârşit, am făcut-o. L-am... l-am înjunghiat. Adânc. De două ori.

— Abida!

— N-ar fi încetat niciodată să mă caute. Nu vreau să fug toată viața de el, aşa că l-am înjunghiat. Abbu, l-am... l-am omorât. Chiar l-am omorât.

Abida izbucni în plâns.

Jamil ştia că rămăsese cu gura deschisă. Se holba la fata lui – uluit sau îngrozit, habar n-avea. Nu mai era timp să-şi dea seama. Paznicii de afară aproape ajunseseră la ei. Deja băteau cu pumnii în uşa din față. Încă vreo câteva clipe şi aveau să-i găsească stând aici, pe Abida strângând în mână cuțitul plin de sânge şi pe Shahid, exact persoana care le dăduse să bea băuturi cu droguri în ele. Iar dacă nu cumva îl înşela memoria, era sigur că-l auzise pe unul dintre paznici zicând că amicii lui Rana urma să se întoarcă foarte curând. Asta însemna că erau încolțiți din toate părțile. Sub nicio formă nu aveau cum să câştige.

Nu le mai rămânea de făcut decât un singur lucru.

— Ascundeti-vă! Acum. Cuvintele lui rupseră vraja, iar Abida încetă să mai suspine.

— Abida, ştiu un loc, dar mă tem că Salma îl ştie şi ea. Jamil clătină din cap.

— Ne va da imediat de gol.

Shahid se uită de jur împrejurul holului.

— Omule, eşti aici de câteva luni bune. Trebuie să mai ştii şi vreun alt loc. Jamil se uită în jos.

— Zona unde se sacrifică animalele.

— E afară, Jamil. Afară, unde oamenii ăia abia aşteaptă să verse sânge. Jamil ridică din umeri.

— Am putea măcar să ne dăm din calea lor. Să ieşim din hol.

— Am putea..., începu Abida, dar Jamil i-o reteză:

— Acum sunt aici, Abida. Îi cuprinse umerii cu un braţ şi-i spuse: Acum nu mai trebuie să iei nicio decizie. Sunt aici ca să te apăr. Glasul i se frânse: Şi n-am să te mai pierd vreodată din vedere.

Cămaşa ei era lipicioasă de la sângele lui Rana, iar mirosul metalic îi umplu nările lui Jamil. Cu coada ochiului, îl văzu pe Shahid cum îşi dă ochii peste cap.

— N-avem timp pentru aşa ceva.

Abida îi desprinse tatălui ei braţul din jurul umerilor.

— Nu mă asculți. Abbu, n-am nevoie să mă aperi. Am nevoie doar de tine. În viață. Şi cred că ştiu o cale de-a scăpa de aici.

Lui Jamil îi bubuia inima în piept. Se prinse bine de balustradă.

— Chiar ştii?

Abida îl prinse de mână.

— Veniți după mine!

Jamil se prefăcu a nu băga în seamă cât de lipicios era sângele din palma lui în vreme ce Abida îi conducea pe holul acela lung. Dintr-odată, totul deveni mai limpede.

— Abida, de ce ne duci în...

Abida deschise uşa din capătul holului.

— Ne va ajuta Nigaar.

— Cu ce să vă ajut? se auzi o voce.

Urmăriră cu toții cum o femeie în vârstă se apropia de ei, sprijinindu-se greoi într-un baston. O slujitoare o urma îndeaproape, evident îngrozită când zări cuțitul pe care Abida îl strângea în continuare în mână.

Acum Abida flutură cu el înspre Nigaar.

— Am făcut cum mi-ai spus. L-am înjunghiat.

Glasul îi tremura de parcă abia acum înțelesese ce făcuse. Slujitoarea lui Nigaar țipă şi-şi acoperi gura cu palma. Nigaar o lovi cu bastonul peste picioare.

— Linişte!

Se răsuci către Abida, cu chipul strălucind de speranță.

— Abida, ai făcut ceea ce nimeni altcineva n-ar fi putut. Ai realizat imposibilul. I-ai înfipt lama drept în inimă.

— Nu ştiu. Doar l-am înjunghiat. Era atâta sânge... Nigaar se încruntă.

— Dar i-ai dat o lovitură mortală?

Lui Jamil nu-i plăcea direcția întrebărilor lui Nigaar. Abida nu făcu decât să clatine din cap.

— L-am înjunghiat de două ori în coaste, apoi l-am lăsat acolo.

— Şi n-ai verificat să vezi dacă e mort? Nigaar făcu un gest spre inima ei.

— L-ai lăsat aşa? O, proasto! Ultimul cuvânt ieşi ca un oftat.

Abida clătină din cap şi glasul i se frânse.

— Nu m-am uitat. N-am putut. Am greşit cu ceva?

Nigaar închise ochii, dezamăgirea ieşindu-i parcă prin toți porii.

— Monştrii precum Rana Hameed nu mor atât de uşor.

Te-aş scutura zdravăn pentru gafa asta, dar nu am forța necesară. Corpul abia mă mai suportă. O să vă omoare pentru asta. Pe toți.

Jamil îşi înconjură protector fata cu un braț.

— Begum sahiba, începu el, însă Nigaar ridică o mână.

— Repede, intrați la mine în cameră! îi îndemnă ea, apoi le întoarse spatele. Aveți noroc că n-o am decât pe Fareena

aici şi nu şi pe celelalte fete. N-o să se gândească nimeni să se uite în camerele mele. Cel puţin o vreme de aici înainte.

— Begumsahiba, ce faci? ţipă Fareena. Dacă nu a murit?

Cum o să reacţioneze când află că ai ajutat-o să scape?

Nigaar îşi smulse braţul din mâna ei şi aproape că se împiedică în faţă. Se sprijini greoi în baston.

— Fareena, se poate să nu fi reuşit să-mi salvez fiicele, dar pe asta pot să o salvez. Şi-a adunat curajul să-l înjunghie, singura care a putut, deci, dacă pot să fac ceva care să-i facă viaţa mai uşoară, atunci o să o fac.

Jamil simţi un val subit de recunoştinţă pentru această doamnă.

— Begum sahiba, cum am putea să vă mulţumim vreodată?

— Nu-mi mulţumiţi încă! Sper doar că Rana a murit. Cu toate că acum era cu spatele la ei, Jamil îi simţea bucuria din voce.

— O, ce-o să mă mai distrez în timp ce o să-i dezmembrez imperiul. O să-i trimit trepăduşii la puşcărie – pe Shershah şi pe trădătorul de frate-meu.

Se întoarse spre ei şi îi găsi stând în continuare strânşi unul în altul. Dădu din cap înspre Jamil.

— Salma mi-a zis că eşti tatăl Abidei. Ai mers până în pânzele albe ca să-ţi salvezi fiica. Chiar nu înţeleg de ce Rana n-a putut să facă şi el acelaşi lucru pentru fetele lui? Cum a fost „onorabil” ca un tată să-şi omoare fiicele?

Clătină din cap şi adăugă: Nu m-aţi auzit? Trebuie să veniţi toţi în cameră la mine.

— De ce ne ajuţi? întrebă Jamil.

Nigaar îşi dădu ochii peste cap.

— Ce prost eşti! Dacă ar trebui să purtăm acum această discuţie, cu siguranţă am muri cu toţii, căci trebuie să mă crezi pe cuvânt că toţi paznicii ăia de afară, ăia care

amenință să doboare uşa, nu-i au la inimă pe proşti. Să mergem!

O urmară fără să mai pună întrebări. Fareena o prinsese iar de braț. Nigaar hârâia de la efortul de-a încerca să meargă repede şi a vorbi în acelaşi timp.

— Imediat ce-am auzit hărmălaia, le-am poruncit slujitoarelor să plece din camerele mele. In ultima vreme, raidurile pentru droguri au devenit tot mai puțin frecvente, dar, dacă ar urma un schimb de focuri, aş vrea să le feresc de ele. Fareena a fost singura care n-a vrut să mă părăsească. Insă, pe măsură ce au început să se scurgă minutele, mi-am dat seama că nu e un raid pentru droguri. N-a venit niciun polițist să caute dovezi. Niciun strigăt de afară. Abia când Salma a dat buzna țipând la mine în cameră mi-am dat seama ce se întâmplă de fapt şi am simțit un dram de speranță. În ciuda protestelor Fareenei, m-am ridicat din fotoliu şi-am ieşit afară. Dacă Rana avea să fie omorât, voiam să fiu martoră. Voiam să-l scuip în față. Mâna de pe baston îi tremura.

— Ce-ar fi să-ți tragi sufletul câteva secunde?

Odată ajunşi înăuntru, Jamil îşi dorea cu disperare să meargă mai departe, însă n-avea niciun sens să o omoare pe biata femeie, întrucât nu aveau să ajungă nicăieri fără ea.

Nigaar se prăbuşi pe unul dintre fotoliile de la ea din cameră, sprijinindu-şi capul de tapițeria acestuia.

— Tu crezi probabil că sunt o persoană malefică, gâfâi ea. Dar acest om merita să moară.

Jamil se uită înapoi de unde veniseră. Privirea lui o întâlni pe-a lui Shahid. Nu mai aveau timp de pierdut.

— Begum sahiba, în legătură cu scăparea noastră...

Nigaar nu părea să-l fi auzit.

— „Trebuie să devii mai puțin încrezătoare în propriile tale forțe şi să asculți mai mult de mine”, îşi imită ea soțul.

„Din cauza firii tale încăpățânate continuă trupul tău să facă fete. Dacă mi-ai da ascultare, atunci trupul ar învăța într-un final să mi se supună.”

Ochii i se umplură de lacrimi, dar şi le şterse furioasă.

— Nici nu vă puteți închipui câți ani m-am chinuit singură pentru că năşteam fete. De ce nu puteam să fiu mai docilă? Am îndurat fără crâcnire bătăile lui Rana. L-am lăsat să-şi facă de cap cu mine, chiar şi atunci când era o durere fără sens. I-am îngăduit să facă lucruri pe care nicio altă femeie nu le-ar fi suportat. Picioarele îmi sunt pline de arsuri de țigară. O parte din brațe şi sânii au bucățele de carne lipsă. Nici nu vreau să mă gândesc la ce mi-a făcut acolo, jos. E prea dureros ca să-mi amintesc.

Acum plângea şi Abida. Jamil rămăsese uitându-se la femeia ce gâfâia în fața lui. Toți banii şi tot luxul din lume n-o salvaseră de la a îndura acele orori de neconceput. Dacă Rana îi făcuse aşa ceva primei sale soții, mama copiilor lui, Jamil nici nu-şi putea imagina ce i-ar fi putut face fiicei sale. Trebuiau să scape de aici.

— Abida, începu el, însă ea nu-l asculta.

Ochii îi erau fixați în ai lui Nigaar. În clipa aia, ambele femeie experimentau ceva comun, ceva ce părea să clădească o anumită legătură între ele.

Nigaar fu prima care îşi feri privirea.

— Fareena, vreau să deschizi fereastra către terasă. Ieşi afară ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi vezi câți paznici au rămas în această parte a casei!

În vreme ce Fareena deschidea fereastra şi se strecura afară, Abida întrebă:

— Ce se întâmplă mai departe?

In interiorul lui Nigaar parcă se rupsese un zăgaz. Nu părea s-o deranjeze deloc să împărtăşească cu ei cele mai intime detalii din viata sa.

— Am tot continuat să nasc fete, reluă ea. Am tot continuat să mă îngraş. Iar apoi, din senin, a venit primul băiat. Şi încă unul.

Râse.

— In sfârşit, îmi făcusem datoria. După aceea, Rana m-a lăsat în pace. În fiecare seară, stăteam cu inima în gât de frică ce-mi era că urma să vină la mine, dar el nu s-a mai suit niciodată la mine în pat. După ce-a trecut un an, am început să mă liniştesc, şi pentru prima dată în viaţă am început să trăiesc. Mi-am găsit liniştea în propriile camere, în micul meu regat, unde le puteam da porunci tuturor şi mă puteam preface că-s regină. Îmi iubeam băieţii şi m-am bucurat enorm când au plecat şi nu s-au mai întors aici. Am simţit o mare plăcere când le-au frânt tatălui lor inima, dar în adâncul sufletului mă uram pentru că îmi păsa de cât de mult îl afecta. În felul meu, l-am iubit pe monstru, şi poate că asta l-a şi transformat în ceea ce e azi. N-am făcut nimic ca să-l împiedic.

Jamil aruncă o privire pe geam, însă Fareena încă nu se întorsese. Intrau în criză de timp. Din clipă în clipă, paznicii urmau să treacă de uşa din faţă şi să năvălească înăuntru. În ciuda cuvintelor liniştitoare ale lui Nigaar, ştiau că în curând aveau să dea buzna şi în camerele ei. Uşile păreau a fi pe punctul de-a ceda. Iar aici, după felul în care Nigaar îşi depăna povestea, se părea că totul era perfect normal.

Ca la un semn, Fareena îşi făcu apariţia la geam şi-şi vârî capul înăuntru.

— Aşadar? întrebă Nigaar. Expresia Fareenei era una de triumf.

— Nici picior de paznic în această parte a casei, begum sahiba. M-am uitat o grămadă. Umbra unui zâmbet se întinse pe buzele lui Nigaar.

— Ştiam eu. Mereu m-a subestimat. Acum câțiva ani, când a avut loc un raid al poliției, Rana a pus să se construiască o cale de scăpare ce porneşte din terasa mea. Îşi imagina că eu sunt prea leneşă ca să mă sinchisesc să mă uit măcar, dar mie-mi place să țin cont de orice. În capăt se găseşte un tub de oțel care ascunde o scară. Am auzit zvonuri cum că ar fi cald ca în iad înăuntru, dar e o cale de scăpare.

Ochii îi străluceau.

— Rana a menținut mereu păzită uşa care duce afară de pe proprietate, însă de bună seamă că haosul de astăzi i-a zdruncinat serios pe paznici. Au lăsat-o nepăzită. Bătu din palme şi adăugă: Astfel de oportunități nu se ivesc tot timpul. Dați-i bătaie şi fugiți! Singurul motiv pentru care am vorbit a fost că aceasta ar putea fi singura ocazie să-i spun Abidei povestea mea. Vedeți voi, eu sunt o laşă. Abida, eu nu am avut tăria de a ucide pe cineva. Să zicem doar că, atunci când am văzut-o pe Abida, mi-am dat seama că salvatoarea mea sosise în sfârşit.

Abida rămânea tăcută, însă la aceste cuvinte se întinse şi o prinse pe Nigaar de mâna rămasă liberă.

— N-am ştiut că ai suferit atât de mult. Nigaar ignoră remarca.

— E istorie străveche. Acum, fugiți înainte să dea ticăloşii ăia năvală aici!

În clipa aia, auziră o detunătură colosală. Jamil simți un gol în stomac. O prinse pe Abida de mână şi o zori să se mişte.

— Abida, fugi!

Aceasta încercă să-l asculte, însă ceva anume părea să o încetinească. Cu o mână, îşi apăsa partea de jos a abdomenului. Observă privirea tatălui ei şi afişă un zâmbet slab.

— Duceți-vă înainte! Vin şi eu imediat.

— Dacă ai impresia că te mai scap din ochi vreodată, să ştii că te înşeli amarnic.

— Ah, melodrama! murmură Nigaar, însă buzele îi rămâneau întinse într-un zâmbet.

Pe măsură ce zgomotul îndepărtat produs de paznici umplea şi aceste încăperi, un alt sunet se alătură corului respectiv: încă o uşă împinsă şi deschisă, apoi cineva scoase un răcnet asurzitor. Nu mai era nevoie să ghicească cine îl scosese. Era evident.

— Ai auzit? întrebă Nigaar. Abida, de ce nu l-ai înjunghiat în piept? Aşa monstrul ar fi murit pe loc, acolo.

— Nu e mort? scânci Abida.

Cu toată teama lui, Jamil simți că de pe piept i se ridică o greutate imensă.

— Prea bine! îi spuse fiicei sale. N-aş fi vrut să ai o moarte pe conştiință. Indiferent ce se întâmplă mai departe, o vom înfrunta împreună.

Auziră gloanțe care ricoşau din pereți.

— Gushti ce eşti!

Era țipătul lui Rana Hameed, însă lui Jamil nu-i era clar cui îi era adresat – lui Nigaar sau Abidei?

— Duceți-vă, acum! îi îmboldi Nigaar. Luați-o şi pe Fareena cu voi! Aveți grijă să ajungă în siguranță în satul ei! O strânse pe Fareena de braț şi adăugă: Fata mea, foloseste-te de banii pe care ti i-am dat si construieste-ti o viață!

Fareena plângea.

— Begum sahiba...

— Tu nu vii cu noi? o întrebă Abida. Nigaar începu să râdă.

— Dacă trebuie să pui o asemenea întrebare, înseamnă că eşti şi mai naivă decât te credeam. Tu nu vezi în ce stare sunt?

Flutură din mână spre ei.

— Duceți-vă! Lăsați-mă pe mine! Eu am treburi neterminate cu scumpul meu soț.

Nu mai era nevoie să le repete. Jamil o trase pe Abida după el, însă nu înainte ca aceasta să reuşească să o cuprindă pe Nigaar în brațe o ultimă dată.

— N-am să uit niciodată bunătatea ta, îi şopti fata. Îți mulțumesc!

— Abida, pentru prima dată în viața mea, nu mi-e frică. Gata, n-o să mă mai uit la el cum le distruge viața altor fete!

Femeii îi scăpă un suspin.

— Ar fi trebuit să ne lase fiicele să trăiască. Ar fi trebuit să le dea o şansă.

— Hai şi tu cu noi! îi ceru Jamil, deşi ştia că e în zadar, căci hotărârea lui Nigaar fusese deja luată.

Femeia îşi şterse lacrimile de la ochi şi o împinse pe Abida.

— Du-te şi nu te mai întoarce niciodată!

În timp ce se aplecau ca să iasă pe fereastră şi apoi pe terasă, Jamil se întoarse ca să o vadă pe Nigaar urmărindu-i din priviri, cu un surâs de adio pe chip. Dacă ajungeau cu bine, femeie aia ar fi salvat nu doar una, ci mai multe vieți.

Nigaar se răsuci exact la timp ca să-l vadă pe Rana, care se apropia şchiopătând de ea. Jamil nu mai izbuti decât să se uite o ultimă dată în ochii lui, însă era suficient. Bărbatul nu avea cum să supraviețuiască. Era acoperit de propriul sânge. Fața îi era mortal de palidă şi abia mai înainta spre soția lui, apăsându-şi rana cu ambele mâini, însă expresia îi era una criminală.

Mai avu timp doar să o audă pe Nigaar spunând:

— Îmi cântă inima de bucurie să te văd aşa...

Şi apoi Jamil nu mai auzi nimic.

ABIDA

După ce coborâră scările care îi duceau departe de terasa lui Nigaar, începură să alerge mai repede decât alergaseră vreodată în viața lor. Durerea din partea de jos a abdomenului o chinuia, însă Abida se forță să alerge în continuare. Nu se uitară deloc înapoi pe când se apropiau de primul sat ce le ieşea în cale, cu Shahid conducând alaiul, dat fiind că el cunoştea zona mai bine decât ea sau tatăl ei. Când se opriră ca să-şi tragă sufletul, Jamil îi cuprinse Abidei fața în palme şi începu să plângă. Până acum, nu-i dăduse deloc drumul la braț. Era ca si cum se temea că ea avea să se dizolve şi să se împrăştie în cele patru zări.

— Nu-mi vine să cred că te-am găsit. Ai să mă ierți vreodată că am venit atât de târziu? Că am rămas în casa undei erai abuzată şi incapabil să fac ceva?

Fata îl strânse de umeri.

— Să te iert? N-ai renunțat la mine şi m-ai iubit destul cât să vii după mine. De când mă ştiu, tu ai fost cel care m-a tot salvat, mai întâi de bătăile lui ammi şi apoi de pir. Iar acum... Glasul i se frânse, dar se sili să continue, să scoată cuvintele afară: Ai făcut ceea ce niciun alt tată n-ar fi făcut. Ai trecut chiar şi peste propria ta fire pentru mine. Asta în sine e tot ce-mi trebuie ca să supraviețuiesc tot restul zilelor. Si tu vorbeşti de iertare?

Abida ar fi cedat cu totul în fața lacrimilor dacă Shahid nu i-ar fi zorit să se grăbească să ajungă în sat. În suburbiile oraşului, era ca un soi de intersectare între vechi si nou.

— Acesta e un loc foarte periculos, rosti Shahid. Spre deosebire de satele unde predomină tradițiile, acesta beneficiază de mai mult acces la tehnologie, însă nu are

nimic din anonimitatea oraşului. Aşa că, dacă ne caută cineva, aici i-ar fi foarte uşor să ne găsească.

— Dar e posibil să mai avem un pic de timp, replică Jamil. Oamenilor lui Rana o să le mai ia ceva să-şi dea seama c-am dispărut... asta dacă el a supraviețuit, măcar. Dacă nu a supraviețuit, atunci o să fie prea ocupați să se ocupe de cadavru.

Nu îndrăzniră să intre mai adânc în sat întrucât de acolo le-ar fi fost imposibil să mai fugă, aşa că Shahid îi conduse la o veche benzinărie din capătul celălalt al aşezării, unde erau parcate câteva camioane.

Abida observă că o femeie aflată în trecere le aruncă o privire ciudată. Aceasta îşi coborî ochii şi văzu câteva pete din sângele lui Rana rămase pe tivul kameez-ului ei. Se grăbi să-şi desfacă şalul ca să le acopere.

Shahid îi lăsă la umbra unui smochin indian şi apoi se apropie de unul dintre şoferii de camion. Abida îl urmări cu inima bubuindu-i în gât în vreme ce şoferul dădea energic din mâini, clătinând totodată din cap de câteva ori.

— Nu pare să meargă bine, murmură tatăl ei. Să fiți pregătite să fugiți!

Fareena scoase un scâncet.

Exact când se părea că Shahid avea să se retragă, şoferul de camion începu să dea din cap a încuviințare şi să-l tragă în spatele camionului. Abida era sigură că nişte banii urmau să fie trecuți din mână în mână, pentru că, atunci când reapăru Shahid, acesta avea un zâmbet pe față şi le făcea semn să i se alăture. Abida îl văzu pe şofer vârându-şi ceva în buzunar înainte de a desface partea din spate a camionului pentru ei.

— Faceți-vă comozi, dar aduceți-vă aminte să nu-mi atingeți sau să-mi stricați covoarele!

Zeci de covoare erau făcute sul si stivuite atent în interiorul camionului, însă rămăsese şi destul de spațiu ca să încapă câteva persoane.

— Dacă începe cineva să pună întrebări, nu suflați o vorbă! Lăsați-mă pe mine să vorbesc!

— Eu stau în față şi rămân cu ochii în patru, îi anunță Shahid. Prima noastră oprire este autogara de lângă Bulevardul Ferozepur, unde o vom lăsa pe Fareena. Mai departe, vedem noi ce facem.

În camion era întuneric, însă aerul pătrundea prin găurile din lateral şi nu-i văzu nimeni când intrară în Lahore pe laThokar Niaz Baig. Slavă Domnului, nici nu-i opri nimeni!

Camionul îi lăsă în autogara ce colcăia de oameni de pe Bulevardul Ferozepur, unde reuşiră într-un final s-o suie pe Fareena în autobuzul care urma s-o ducă la ea în sat. Fu un adio lipsit de evenimente. Fareena nici nu-i cunoştea, de fapt, aşa că cele câteva smiorcăieli din partea ei erau probabil pentru Nigaar. Abida era sigură că tânăra se bucura să scape cât mai repede de ei.

După ce se îndepărtă autobuzul, Shahid se întoarse către Abida şi o anunță că acum avea să-i conducă la orfelinat.

Abida clipi, luată complet prin surprindere şi căznindu-se să-i citească expresia pe fondul amiezii cenuşii din Lahore. Ceața cobora în valuri, acoperind tot ce se găsea mai departe de câțiva metri. Inima îi bubuia năvalnic în piept.

— Cine ți-a zis unde e? Fiica mea. De unde ştii?

— Tatăl meu spune o mulțime de lucruri atunci când e beat. Se pare că Apa Ji s-a folosit de ajutorul lui ca să-ți facă fiica dispărută. Insă practic ea n-a dispărut. O fi el o persoană oribilă, însă am ajuns să-mi dau seama că de fapt are nevoie de mine.

Shahid îşi coborî privirea de parcă ideea în sine îl dezgusta.

— Dacă singurul său fiu întrerupe orice legătură cu el, se teme că n-o să mai rămână nimeni care să-l îngrijească la bătrâneţe. I-am spus că, dacă vrea să mă mai vadă vreodată la faţă, trebuie să facă asta pentru noi... să te ajute să-ţi recapeţi fiica. L-am sunat în timp ce ne aflam în camion.

Abida nu putea forma cuvintele ca să-i mulţumească lui Shahid. Să-i mulţumească pentru asta ar fi fost ca şi cum i-ar fi mulţumit lui Majeed, şi nu era chiar sigură că e pregătită să o facă. Majeed o făcea ca să reintre în graţiile fiului său. Abida nu îi datora nimic. Se uită la oraşul pe care ajunsese să-l deteste. Lahore. Îi răpise mult prea multe. Aceste ceruri pline de ceaţă şi de poluare îi răpiseră inocenţa.

Acum, că intraseră în oraşul propriu-zis, le veni uşor să facă rost de un mijloc de transport până la orfelinat. Se îngrămădiră într-un autobuz străvechi şi aglomerat care îi duse până în celălalt capăt al oraşului: aglomeratul Shadhara. Când trecură de porţile de oţel negre ale orfelinatului, zăriră o dubă de poliţie scânteietoare care îi aştepta acolo. Un poliţist foarte elegant îi întâmpină şi-i strânse mâna lui Shahid.

— Tatăl tău e deja aici, îl anunţă poliţistul, a cărui privire trecu rapid peste grupul proaspăt sosit.

Abida se întreba ce părere avea acesta despre starea lor. Toţi purtau şaluri peste haine, însă nu mai avuseseră timp să se spele pe faţă şi cu siguranţă arătau epuizaţi.

— Ia uite ce spectacol au pus în scenă! murmură Shahid către Jamil. Cât respect, agitaţie şi plecăciuni! Tata adoră toate aceste chestii, dar eu nu dau nici doi bani pe ele. Nu pot masca faptul că sunt mai mult decât incompetenţi. Aş

vrea doar ca tatăl meu să fi avut influență și asupra nemernicului de Haroon. El e cel care ne-a stricat planul.

Abida nu-i mai auzea. Inima începuse să-i bubuie cu putere în piept. Oare în sfârșit avea să-și găsească bebelușul aici?

În interior, clădirea colcăia de oameni, majoritatea dintre ei într-o stare de deznădejde cruntă. Unora li se citea pe fețe pentru că aveau un copil, în timp ce altora li se citea pentru că scăpaseră de unul. Deși era o zi răcoroasă, mulțimea de oameni înghesuiți unul într-altul pe holul acela făcea aerul înăbușitor. Cu toate astea, Abida nu îndrăznea să-și dea jos șalul. Nu putea risca să fie văzut tot sângele care-o stropise.

Cu cât se scurgeau mai multe minute, cu atât devenea mai panicată. Dacă oamenii lui Rana veniseră la orfelinat ca s-o caute? Oare ar fi luat-o cu forța de aici, sub ochii atâtor persoane? Majeed își făcu apariția și încuviință din cap în direcția lui Shahid, însă o ignoră pe Abida, apoi plecă pe un hol, promițând că urma să se întoarcă în curând. Abida începea să devină tot mai bănuitoare.

— Sper că tatăl tău nu are intenția să ne aresteze, murmură Abida către Shahid. N-am încredere în el.

Shahid o luă de mână și o bătu ușor pe ea.

— E el malefic, ăsta e lucru sigur, dar în cazul de față nu ne va trăda. Știe că l-aș părăsi pentru totdeauna dac-ar face așa ceva.

I se păru că trecuseră câteva ore, însă nu puteau să fi fost decât câteva minute când Abida zări iar chipul familiar al lui Majeed în marea de fețe necunoscute. Acesta se îndrepta spre ei cu un bebeluș în brațe. Fata se lipi de Shahid, pentru sprijin. Era bebelușul ei... fiica ei.

Genunchii amenințau să o lase, însă cumva izbuti să-și adune forța necesară să rămână dreaptă și să-și întindă mâinile după copil.

— Dă-mi-o!

Când îi simți greutatea minusculă în brațe, încercă să n-o strângă prea tare la piept. Copilul părea deja îngrijorat. O încruntătură plină de dezaprobare i se aşternuse pe față, făcând-o pe Abida să izbucnească în plâns.

„Nu-ți recunoşti propria mamă?"

Normal că nu putea. Abida râse, scoțând un sunet umed din gât, în vreme ce clipea cu putere ca să-şi alunge lacrimile ce o împiedicau să-şi vadă fiica aşa cum trebuie. Nu era nevoie decât să se uite la acel chip, atât de asemănător cu al ei, dar şi cu trăsăturile lui Kalim, ca să ştie că e a ei. Majeed îi adusese copilaşul înapoi.

Ridică privirea şi văzu că şi tatăl său era în lacrimi, cu brațele larg desfăcute ca să-şi primească nepoata. Bărbatul depuse un sărut apăsat pe fruntea copilului în timp ce-l lua în brațe.

— Nepoata mea! O, Abida, seamănă perfect cu tine,nu-i aşa?

— E minunată, şopti tânăra. Majeed îşi drese glasul:

— Se poate?

Îi zori pe toți patru să meargă într-un colț mai retras, departe de mulțime.

Indiferent de sentimentele sale pentru Majeed, ei le-ar fi luat săptămâni sau chiar luni întregi să-şi recapete fiica dacă n-ar fi intervenit el. Abida încuviință din cap, făcându-i semn să continue.

— Rana Hameed este mort, îi informă Majeed. Am primit confirmarea. Am încercat să le dau de înțeles colegilor mei polițişti cum că soția lui e cea care l-a omorât, însă asociații lui... aceştia vor afla adevărul. Nu sunt proşti. Pentru voi nu e deloc sigur în acest oraş. Apropiații lui nu vor da totul uitării. Shershah, mai cu seamă, abia va aştepta să vă dea de urmă. Are ochi şi urechi peste tot în Lahore. Toți au.

Sunt ca o haită de câini turbați. Vor începe să vă caute pe toți. Nu doar faptul că Rana Hameed nu mai e. Cu el mort, afacerile lor vor pieri încet, dar sigur. Tocmai i-ai lăsat fără sursa de venit. Să omori o persoană cum a fost Rana Hameed nu e lucru uşor. Tot oraşul vibrează din cauza veştii. Să n-aveți niciun dubiu că vor începe să vă caute.

— Normal că o să vină, replică Jamil. Salma o să le spună tot. Din fericire, nu i-am spus niciodată de unde sunt.

Majeed nu se putea uita în ochii Abidei, aşa că vorbi cu tatăl ei:

— În afară de Rana Hameed, mai ştie cineva de unde eşti?

Abida îi răspunse:

— Kalim, desigur, şi poate şi Apa Ji. Nu ştiu cui i-a mai spus Rana.

Majeed se scarpină în cap.

— Eu aş zice că nimeni altcineva în afară de Rana Hameed nu ştie din ce sat ați venit. Lui îi plăcea să-şi păstreze secretele. În ceea ce-o priveşte pe Apa Ji, ea n-o să trăncănească la nimeni în viitorul apropiat pentru că a fost arestată pentru trafic de fete. Eu te pot proteja, însă în cadrul poliției sunt mereu scurgeri. Cineva ar putea trăda oricând locul în care te afli. Nu, totul trebuie făcut ca la carte. Trebuie ori să te retragi o vreme în anonimatul satului tău, ori să fiți o familie într-un alt oraş. Lahore n-o să fie sigur pentru voi, iar influența mea nu se extinde şi în afara lui.

Îşi împleti mâinile la spate.

— Îmi pare rău! Oricât de mult mi-aş dori să vă ajut, chiar nu pot. Nu până când oamenii lui Rana Hameed nu sunt arestați sau omorâți – ceea ce ar putea dura ceva.

Shahid făcu un pas în față.

— Nu poți sau nu vrei?

— Shahid, deja mi-am asumat mult prea riscuri făcând asta. Să ştii că nu sunt invincibil. Iar tu ai grijă cu tonul ăla! Pentru tine fac asta.

În pofida a tot ce făcuse pentru ea ca s-o ajute, Abida tot nu putea să-l ierte. Era tatăl lui Shahid, însă ea n-avea să uite niciodată c-o lăsase să sufere în casa lui Apa Ji. Profitase de ea şi o violase. Iar aşa ceva ea nu putea să ierte.

Însă tot el îi readusese şi fiica. Când tatăl ei îi dădu copila înapoi în braţe, se simţi împlinită. Se uită la ochii negri ai fetiţei, atât de asemănători cu ai lui Kalim. Abida îşi jură că fiica ei n-o să se semene niciodată cu laşul ăla.

— Shakila, rosti ea. O să îţi pun numele Shakila. Ochii tatălui ei se umeziră când vorbi:

— Îi dai numele mamei mele.

In glasul lui nu se simţea doar iubire. Mai era şi mândrie. El era foarte protector cu amintirea mamei sale – nu-şi numise nicio fiică după ea pentru că nimeni nu putea fi pe potriva mamei sale; însă acum, când se uită la el, Abida ştiu că el e de acord cu ea şi că luase decizia corectă.

— Din puţinul pe care ni l-ai dezvăluit despre ea, a fost cu adevărat deosebită.

— O, Abida, a fost... chiar a fost.

Micuţa se uita la ea ca la o străină, ceea şi era, desigur. Sprâncenele ei miniaturale se strâmbară iar într-o încruntătură adâncă, iar gura i se lăsă în jos de parcă era pe punctul de-a începe să plângă. Abida sperase la o anumită legătură între ele, oricât de firavă, de când o purtase pe Shakila în pântec, una care avea să aducă un strop de recunoaştere în ochii fetiţei. Însă nu era cazul. O sărută pe frunte şi-i şopti:

— Tu eşti copilaşul meu.

Jamil îți ținea brațele încrucișate la piept, iar pe față avea o expresie de concentrare adâncă. Se întoarse iar către Majeed.

— Așadar, din ce înțeleg, tu nu-mi poți ocroti fiica atât timp cât se află în Lahore.

Majeed ridică din umeri.

— Uite, nu e chiar așa. Aș putea s-o trimit la o adresă secretă, și sunt șanse ca acolo să fie în siguranță, însă asociații lui Rana Hameed nu sunt ca oamenii obișnuiți. Dețin o rețea vastă de spioni și au contacte în forțele de poliție. Un singur pont, iar în secunda următoare se vor năpusti asupra ei. Shahid făcu un pas în față.

— Eu rămân cu Abida. Tu du-te acasă la familia ta din sat, Jamil!

Majeed pufni.

— Shahid, nu fi prost! Tu n-ai trăit niciodată pe cont propriu. O să ajungi să fii omorât.

Jamil clătină din cap.

— Nu-mi mai scap vreodată fiica din ochi. Niciodată.

— Atunci,o s-o duci înapoi în sat, unde pirul abia așteaptă să-i verse sângele?

Brusc, Abidei îi veni o idee:

— Vino și tu cu noi Shahid! Vom spune că ne pregătim să ne căsătorim. Își dădu seama instantaneu de ce spusese și-și coborî privirea în timp ce adăuga: Nu trebuie să te căsătorești cu mine. Îmi pare rău, nu m-am gândit!

Doar că...

Fără să-l mai intereseze că se aflau în foaierul unui orfelinat plin de lume, Shahid o cuprinse în brațe.

— După tot ce s-a întâmplat, încă te mai îndoiești de iubirea mea?

— Shahid, te rog, e și abbu aici.

Jamil râse când cei doi se despărțiră.

— După toate ororile la care am fost martor în Lahore, chiar nu cred că o îmbrățișare nevinovată m-ar putea afecta cine ştie ce.

Majeed arăta de parcă tocmai înghițise ceva extrem de acru.

— Aşadar, chiar ai de gând să te căsătoreşti cu ea? Aproape că scuipase cuvintele.

Expresia lui Shahid se înăspri imediat.

— Da, exact, şi nu mă poate împiedica nimeni. Bine, asta dacă şi Abida mă va accepta cu toate defectele mele.

— Nu ai niciunul, îi şopti ea înainte să-l lase să o cuprindă iar în brațe. Tu n-ai decât bunătate în sufletul tău.

— Atunci, duceți-vă în satul vostru! le spuse Majeed. Vă pot spune cu siguranță că oamenii lui Rana n-or să vă poată găsi şi acolo. După ce o să fie arestați, vă trimit un mesaj ca să vă întoarceți, însă acum chiar trebuie să vă grăbiți.

— Cum ajungem până acolo? întrebă Jamil. Nu vreau să luăm autobuzul. Nu putem supune bebeluşul unei asemenea torturi vreme de cincisprezece ore.

— Jeepul lui Shahid e parcat în față, bombăni Majeed. L-am recuperat de acasă de la Rana Hameed.

Când păşiră afară, la răcoare, Abida dădu afară tot aerul pe care nu ştiuse că-l reținuse în plămâni în tot acest timp. Libertate, în sfârşit.

Înainte să plece, Shahid îşi îmbrățişa tatăl.

— Asta nu te absolvă de toate păcatele, dar măcar e un început. Să faci bine, abbu. Să fii un om mai bun!

Abida îşi feri privirea când bărbatul mai în vârstă îşi şterse o lacrimă de la ochi. Nu avea de gând să-i pară rău pentru un asemenea monstru.

Pe drumul de întoarcere în sat, când Shahid o ceru iarăşi în căsătorie, Abida spuse da. Tatăl ei ridică o sprânceană, însă zâmbea.

— Acum, că s-a confirmat că Rana Hameed e mort, sunteți liberi să vă căsătoriți. Nikkah-ul tău cu el s-a destrămat.

Shahid lovi aerul cu pumnul.

— Abida, de-abia aştept să fii soția mea!

Abida încercă să schițeze un zâmbet pentru el, însă un alt tip de teamă prinse rădăcini în sufletul ei. Ideea că urma să-l înfrunte iar pe pir îi îngheța sângele în vene. Ultima oară când fusese în sat aproape că-l lăsase să o omoare. Dacă încerca iar ceva de genul? Oare până la urmă chiar era o idee bună să se întoarcă în sat? N-ar fi fost mai sigur altundeva? Dar, pe de altă parte, avusese o dată încredere în Kalim, şi uite unde ajunsese din cauza asta! Nu, văzuse cu ochii ei cum oraşul sugea toată bunătatea din oameni. Se întrebă dacă are să mai reuşească vreodată să se încreadă atât de orbeşte cum se încrezuse în Kalim, dar alungă imediat gândul. O singură privire la Shahid îi spunea că e demn de încrederea ei, dar Abida ştia că nu se putea despărți de tatăl ei. Cel puțin deocamdată.

Jamil îi cuprinse umerii cu un braț.

— Mereu am putut să-ți discern gândurile după expresie.

Beți, nu-ți face griji! O să fie totul în regulă. In clipa asta trebuie să te concentrezi doar să te vindeci şi la căsătoria ta cu Shahid. E foarte important să înțelegi acest lucru. Nu trebuie să scapi absolut nimic despre timpul petrecut cu Rana Hameed şi Apa Ji.

Abida înțelegea ce spunea tatăl ei, dar acum, în timp ce stătea aici cu oamenii pe care îi iubea şi cu fiica de mult pierdută cuibărită la pieptul ei, iar vântul de iarnă îi sufla în față pe geamul deschis al maşinii, ea se întreba dacă viața sa intra în sfârşit pe un făgaş mai bun.

JAMIL

Drumul prin peisajul de țară ar fi trebuit să fie unul eliberator, însă tot ce simțea Jamil era frică. În momentul în care trecură prin Khushab, unde oamenii schimbau dialectul punjabi pe saraiki, dispoziția i se întunecă şi mai mult. Curând, urmau să treacă prin Khanewal şi să se îndrepte către satul Khan Wala. Se întreba dacă nu cumva face o greşeală să-şi ducă fiica înapoi în brațele unui asemenea pericol. Ar fi fost mai bine să-i îngăduie să-şi clădească o viață alături de Shahid într-un oraş necunoscut, unde să nu ştie absolut nimic despre cum mergeau de fapt lucrurile? Aruncă o privire către profilul lui Shahid, către expresia lui serioasă, şi se gândi la toate sacrificiile pe care acest tânăr le făcuse pentru Abida, la lucrurile pe care le făcea în continuare pentru ea, iar hăul plini de griji din măruntaiele lui se adânci şi mai mult. Nu cumva şi Kalim perorase despre dragostea lui neţărmurită pentru Abida şi-i promisese chiar şi luna de pe cer, pentru ca mai apoi să-i distrugă viața? Individul ăla o făcuse să treacă prin nişte umilințe pe care niciun om n-ar trebui să le îndure; faptele lui o împinseseră până pe buza prăpastiei, aproape să o omoare.

Jamil clătină din cap. Nu, nu mai avea de gând să-şi lase fiica singură cu un alt bărbat. Nu până când nu era sigur că Abida urma să fie în siguranță. Dacă oamenii lui Rana Hameed dădeau de urma lor? Shahid era loial, dar era tânăr, şi plus că nu era decât un simplu om. Cum ar fi putut el să o apere de o gaşcă de huligani care fuseseră în slujba lui Rana Hameed?

Ar fi vrut să-şi poată chema şi restul familiei în Lahore, dar ştia că Farida nu s-ar fi descurcat în veci acolo. Biata femeie nu ieşise niciodată din sat. Nu mai urcase niciodată într-un tren. Nici nu avusese motive să o facă. Iar el niciun

nu voia ca ea să facă aşa ceva. Văzuse cu ochii lui ce se petrece în marile oraşe. Familia avea să-i fie răpită de lângă el sau, mai rău, violată. Ştia că Shahid ar fi aranjat ceva pentru ei, însă acum nu mai era dispus să-şi lase vreodată familia în grija altcuiva. O sunase deja pe Farida şi o avertizase să fie acasă şi să-i aştepte, însă ştia prea bine că-n clipa asta ea fugea deja pe câmpuri înaintea lor.

— Sunt disperată s-o văd, zisese ea dintr-o suflare. După atâtea luni, în sfârşit o să pot să-mi revăd fiica şi soţul.

— Vine şi nepoata ta, o anunţase Jamil, ceea ce-i smulsese Faridei un ţipăt de entuziasm.

— Aproape c-am uitat de ea. Soţule, te rog să-mi spui că ne aşteaptă şi vremuri mai bune! O să fim bine, nu-i aşa? Nu cred că mai pot să continui aşa.

— Adu-ţi aminte că eram sărac lipit când te-am luat de soţie! Tatăl tău avea atât de mulţi copii, încă abia aştepta să scape de ei. Dacă am trecut cu bine peste acele vremuri, putem să supravieţuim în orice condiţii.

Exact cum se aşteptase, femeia râsese când îl auzise:

— După atâţia ani, tot nu pregeţi să râzi de sărmanul meu tată.

Acum tatăl ei era deja oale şi ulcele într-un sat îndepărtat, însă Jamil trebuia să recunoască faptul că nici că se putea să fi avut o soţie mai bună. Dacă Farida l-ar fi putut vedea acum, cu ochii lucind de lacrimi pentru ea, cu siguranţă nu l-ar mai fi lăsat să uite vreodată momentul.

Zâmbi şi se uită iar la Abida, care dormea cu capul lăsat pe spate şi gura deschisă, în vreme ce Shakila stătea întinsă pe pieptul ei.

„Shakila”, se gândi Jamil, mândru peste poate. Fetiţa merita acest nume. Dacă ar mai fi trăit mama lui, ar fi fost tare mândră să-şi dea numele nepoatei fiului ei. La fel ca ea, şi el pusese iubirea mai presus de onoare.

ABIDA

Un grup extrem de numeros de oameni se strânse acolo în timp ce jeepul lui Shahid înainta prin sat şi se apropia de piaţă. Abida îşi acoperise capul şi se străduia să-şi ţină ochii plecaţi, însă ori de câte ori şi-i ridica, vedea că privirile încărcate de ură ale celor din sat erau îndreptate spre ea. Nu-i uitase nimeni păcatele, însă fata ştia că aceştia îşi aminteau şi intervenţia poliţiei, şi nimeni nu dorea să se pună rău cu poliţiştii. Se ţineau la distanţă. Era aproape ca o adunare politică, modul în care se aliniaseră toţi pe ambele margini ale străzii. Un vehicul masiv ce pătrundea în sat era mereu un prilej important, însă de data asta în el se afla o persoană pe care ei o cunoşteau şi probabil o urau. Câteva femei mai în vârstă scuipară pe jos, însă, spre surprinderea ei, o parte din femeile mai tinere zâmbeau pe ascuns atunci când li se întâlneau privirile şi nu toţi bărbaţi o priveau de parcă ar fi adus ciuma cu ea. Copiii erau complet fermecaţi de jeepul lui Shahid. Se provocau unul pe altul să-i atingă capota şi săreau imediat în spate când simţeau huruitul motorului. Şi totuşi, în mijlocul lor clocotea ceva, un gen de rău care Abidei îi era cunoscut prea bine. Aerul vibra din cauza lui.

Pirul se ţinea la o oarecare distantă de mulţime, blocându-le drumul.

— Îmi pare rău, le şopti Jamil. Trebuie să ne arătăm respectul faţă de el dacă vrem să supravieţuim aici în sat. Aş vrea să existe alt loc în care să vă pot duce, însă acesta e singurul aflat foarte departe de Rana. Deocamdată.

Shahid încuviinţă din cap.

— Da, sigur, ai dreptate! A trebuit să părăsim Lahore. Nici pentru mine nu mai era sigur acolo. Oamenii lui Rana o

să ia oraşul la puricat în căutarea noastră. Tatăl meu ar fi putut să ne ajute să ne ascundem, însă chiar şi el are limitele sale. Spunea că, de când au apărut aceste carteluri ale drogurilor, o singură persoană ține frâiele şi, dacă moare sau e ucis, durează mult până când afacerea reuşeşte să-şi revină, asta dacă reuşeşte într-un final. Oamenii lui Rana o să se încaiere să preia afacerea, însă pierderea liderului lor o să le afecteze buzunarele şi o să dorească să pună gheara pe cei vinovați de moartea lui. Niciun loc din Lahore n-ar fi fost sigur. Nu până când n-o să fie toți arestați. Însă acum, după ce şi-au pierdut liderul, sunt vulnerabili. Sunt şanse foarte mari să fie arestați sau chiar uciși. După aceea, ne putem întoarce în Lahore.

— Hai să terminăm si cu asta! interveni Abida, tinând-o pe Shakila, care dormea tun. Care-i cel mai rău lucru pe care ar putea să-l facă pirul? Doar nu e ca şi cum ne-ar fi prins făcând ceva. Nu ne are cu nimic la mână. Gata, mie a încetat să-mi mai fie frică de bărbați.

Pirul îi cerceta atent în vreme ce maşina se apropia de el, cu chipul destinzându-i-se într-un surâs de triumf. Avea kameez-ul stropit de sânge. Chiar era sânge? Oare începuse iar să omoare oameni? În pofida bravurii de mai înainte, Abida se simți străbătută de un fior de frică. Se întorsese în iad. Jeepul lor se opri şi coborâră din el.

— Fiica noastră se întoarce cu copilul ei şi cu un alt bărbat, începu pirul. Oi fi îmbătrânind eu, dar, dacă nu cumva mă înşală memoria, tu te-ai căsătorit întâi cu Kalim, nu-i aşa?

— Au divorțat, pir sahab, răspunse Jamil în locul ei. El este Shahid. E din Lahore şi în curând se va căsători cu Abida. Am vrut să îi arăt frumosul nostru sat.

— Într-adevăr. Şi i-ai spus şi lui tot ce trebuie să ştie despre scumpa noastră fiică? Se întoarse către Shahid şi

continuă: Pentru ca un mariaj să fie împlinit, sinceritatea este cea mai importantă. Oricât de mult îmi iubesc oamenii, simt că întotdeauna este important să dezvălui adevărul.

Arătă către Shakila.

— Copilul din brațele ei a fost făcut din flori. S-au căsătorit mai târziu, însă răul era deja făcut. Dacă n-ar fi fost poliția locală, Abida ar fi murit ca să restabilească onoarea familie ei. Oftă, apoi adăugă: Mă rog, n-a fost ceva ce tatăl ei să-şi fi dorit. Până în ziua de azi, ei au rămas o familie care trăieşte în dezonoare.

— Ucideți-o! Să o omoram cu pietre! răcni cineva din mulțime, dar nu mulți îi cântară în strună.

Mulți rămâneau fără să scoată o vorbă şi cu capetele în pământ. Pirul ridică o mână.

— Gata, gata, haideți să nu ne pripim!

Zâmbi din nou, dezgolindu-şi dinții de un alb orbitor.

— Ce pot să zic? Setea de sânge a unora nu cunoaşte limite.

— Nu-i putem lăsa să treacă mai departe! răcni o femeie. Fata poartă un bastard în brațe. Ardeți-o! Omorâți-o cu pietre!

Abidei începu să-i bubuie inima. Oare tocmai omorâseră altă fată cu pietre?

Câțiva se alăturară corului de țipete, însă curând se aşternu din nou tăcerea. Oare era ruşine ce vedea acum în ochii unora de-acolo? Pirul observă şi el tăcerea lăsată brusc şi Abida îşi dădu seama că acest lucru îl tulbura. Ochii bătrânului rătăceau rapid peste mulțime şi o umbră îi acoperi trăsăturile înainte să zâmbească din nou.

— Satul îşi aminteşte. Tatăl ei se zbârli tot.

— Pir sahab, ar fi un lucru înțelept să ne lăsați să trecem. Vreau să-mi duc fiica, viitorul ginere şi copilul acasă. În familia mea nu vor fi ucideri în numele onoarei.

Pirul îşi desfăcu braţele.

— Desigur! Noi respectăm decizia poliţiei. Le interzic tuturor celor din sat să tulbure această linişte. Aici, în cadrul familiei tale, nu vor avea loc uciderи în numele onoarei.

Ochii îi scânteiau, iar Abida căpătă impresia că el practic insinua că uciderile ar fi putut avea loc altundeva, departe de ochii lumii.

— Cel puţin nu în public. Deja ne-ai readus la cunoştinţă că pentru tine dragostea e pe primul loc şi că nu ai nicio problemă să laşi ca dorinţa fiicei tale să primeze în faţa onoarei propriei familii. Deci nu, nu vă vom sta în cale.

Abida simţea că o lasă de tot puterile, însă tatăl ei făcu un pas în faţă şi zâmbi larg.

— Mă bucur să aud asta, pir sahab, mai ales că tatăl lui Shahid este un poliţist sus-pus în Lahore, unul care se bucură de o mare influenţă în tot Punjabul. Ar fi mare păcat ca nora lui să păţească ceva. De fapt, a zis că în curând va veni şi el încoace, iar noi îl vom primi ca oaspete de seamă.

Zâmbetul dispăru cu totul de pe chipul pirului.

— Jamil, îndrăzneşti cumva să mă ameninţi?

— Nu fac decât să afirm un fapt, pir sahab. Tatăl Abidei adulmecă aerul.

— Simt cumva miros de sânge? Acum ce-aţi mai făcut?

Cu poliţia practic la uşa noastră, aş spune, pir sahab, că ai treburi mai importante pentru care să-ţi faci griji decât dacă să ne laşi sau nu pe noi să trecem.

Pirul se albi la faţă.

— Şi chiar ai de gând să-ţi ţii viitorul ginere în aceeaşi casă cu fiica ta divorţată?

Jamil era complet netulburat.

— Cred că sunt perfect capabil să am grijă singur de onoarea fiicei mele. Şi-n plus, Shahid va dormi cu mine în curte, nu cu Abida.

Pirul se încruntă furios.

— Da, dragul meu, doar ştim prea bine ce atent ai fost. O laşi să zburde liber peste câmpuri, iar ea se întoarce cu burta la gură.

Jamil se întoarse spre Shahid.

— Acum vreau să începi să înregistrezi toate astea pe telefon şi să i le trimiți tatălui tău, aşa încât el să anunțe cea mai apropiată secție de poliție cu privire la ce primire călduroasă ne-au oferit locuitorii acestui sat. Pirul îşi tot încleşta şi descleşta fălcile.

— Mie nu mi-e frică de poliție, însă, dacă tatăl unei fete nu e dispus să aibă grijă de onoarea ei, atunci ce-aş mai putea să spun? În fine, dacă-i vom prinde că vor face ceva nepotrivit sau dacă voi primi vreun raport incriminator de la unul dintre oamenii mei legat de scumpii tăi copii, atunci nu voi mai fi la fel de îngăduitor.

Cu o încuviințare din cap scurtă, se dădu din calea lor şi îi lăsă să treacă.

Abida oftă în timp ce se urca înapoi în jeep, dându-şi abia acum seama că-n tot acest timp îşi ținuse răsuflarea.

— A fost o greşeală să venim încoace? întrebă Shahid pe când treceau prin spațiul creat de pir. Ar fi mai bine să ne întoarcem?

Jamil clătină din cap.

— Se poate să fi fost o greşeală, însă acum suntem aici, iar pirul n-o să încerce nimic dacă menținem discreția. O fi părând el atotputernic, dar în realitate se teme de moarte de poliție. Ca toți agresorii, în fapt e doar un mare laş. N-o să încerce nimic acum, că ştie ce funcție ocupă tatăl tău.

Singurul lucru care o să-l mai preocupe e să curețe mizeria pe care singur a creat-o. Curând, n-o să-l mai vedem aici.

Fuseseră nevoiți să se folosească de numele lui Majeed ca să-i inspire teamă pirului, ceea ce Abidei nu-i convenea deloc, însă nu se împotrivise. Nu reuşea să scape de senzația că, încă o dată, scăpase la mustață din ghearele morții. N-ar fi trebuit să se aştepte ca situația din sat să se fi îmbunătățit cât timp lipsise.

ABIDA

Abida îl urmărea pe Shahid dormind liniştit. Voia să-l strângă în brațe, însă rămânea uitându-se la el. Tânărul avea nevoie de odihnă pentru drumul înapoi spre Lahore, şi, în plus, tatăl ei dormea lângă el.

După ce aveau să rămână cu capul la cutie timp de câteva săptămâni după întoarcerea în sat, în vreme ce Jamil şi Farida se străduiau să adune cât de mult puteau fără să trezească suspiciuni, urmau să se întoarcă în Lahore. Abidei nu-i plăcea deloc ideea de a-l înfrunta pe tatăl lui Shahid, însă acesta le închinase o casă într-unui dintre cele mai bogate cartiere ale oraşului, unde aveau să locuiască. Departe de toată nebunia. Acum, că Rana Hameed nu mai era, iar protecția trepăduşilor săi dispăruse şi ea, poliția nu avusese nevoie de multă vreme ca să-i aresteze. Tatăl ei scosese un oftat de uşurare când auzise de arestarea lui Shershah.

— Acum simt că pot să respir.

Încă nu aveau nicio idee privitor la ce urmau să facă în Lahore. Majeed promisese să-şi ajute fiul, iar cu anii întregi în care tot primise mită, chiar putea, dar, fireşte, Shahid trebuia să-şi găsească o slujbă. Însă el nu părea să-şi facă griji pentru asta. Adevăratul motiv de grijă era ce urmau să

facă părinții ei în Lahore. Chiar dacă îşi puteau vinde casa din sat, nu puteau nici măcar să spere să cumpere o proprietate în Lahore.

Se gândea la mama ei. Farida avea un spirit practic. Imediat ce auzise că urmau să se mute în Lahore, femeia spusese:

— Dacă asta trebuie să face, atunci asta o să facem. Sper doar şi mă rog ca tu să fii fericită în noua ta casă, fata mea. Dacă cineva merită acest lucru, aceea eşti tu.

Spre surprinderea ei, chiar şi Jamil era optimist.

— Cred că am văzut suficient în sat cât să-mi ajungă o viață. O să găsesc ceva de făcut în Lahore. Poate chiar o să-mi deschid o măcelărie. Oricum, cei de acolo de bună seamă că-şi permit mai multă carne.

Avea o strălucire de entuziasm în privire.

— Pentru mine, e ca o lume complet nouă.

Cerul începea să se lumineze. Se apropiau zorile. Abida se ridică din pat, o luă pe Shakila, încă adormită, în brațe şi, atentă să nu facă niciun zgomot, ieşi afară în curte. Era sfârşitul iernii, însă tot mai scotea aburi atunci când respira în aerul rece al dimineții. Îşi trase şalul în jurul copilei deja învelite bine şi o ținu strâns la piept ca să o încălzească, dar Shakila nu se mişcă deloc. Dormea tun.

Abida porni pe strada care ducea spre mijlocul satului. Mai avea de făcut un ultim lucru.

Ştia că e periculos să meargă singură prin satul care nu cu mult timp în urmă voise să-i verse sângele, însă acesta era un lucru pe care trebuia să-l facă singură. Pietrişul îi scrâşnea sub picioarele încălțate în khussa[58] în timp ce înainta spre partea mai înstărită a satului. Casa de care se

---

[58] *Încălțări subțiri din piele vopsită în special cu vopsele de natură vegetală, specifice zonelor Multan, Punjab şi Sindh din Pakistan (n. tr.).*

apropia nu se afla foarte departe de cea a pirului şi nu avea de unde să ştie ce ar fi făcut acesta dacă ar fi descoperit-o acum. Îşi acoperi faţa cu totul, până când doar ochii îi mai rămaseră vizibili, şi bătu în poartă.

Continuă să bată până când îşi făcu apariţia mama lui Kalim. Aceasta nu mai era figura arogantă pe care şi-o amintea Abida, cu spatele drept ca o scândură şi ochii mijiţi în ceea ce Abidei i se părea a fi un permanent dezgust la adresa ei. Acum în faţa ei stătea o femeie ce părea mult mai bătrână decât vârsta sa adevărată, aplecată de spate şi cu cearcăne adânci.

Femeia izbucni în plâns imediat ce-o văzu pe Abida.

— De ce-ai venit încoace? Ca să-mi presari sare pe răni?

Abida nu ştia cum să-i răspundă. De ce venise? Se gândi s-o liniştească pe mama lui Kalim, dar alungă degrabă ideea. O femeie cu statutul ei, indiferent cât de mult decăzuse, n-ar fi primit în veci vreun cuvânt amabil din partea cuiva ca Abida.

— Odată, am fost nora ta, începu Abida. Voiam doar...voiam... am zis doar să întreb... ce mai face... Ce mai face Kalim?

Gata! Îi rostise numele.

Abia după ce rostise cuvintele, tânăra înţelese cât de mult îşi dorea să primească o veste despre Kalim. Oare îşi găsise fericirea după ce o vânduse pe ea? Oare încercase măcar să dea de urma fiicei sale? Poate că el se recăsătorise, cu toate că Abida nu-şi putea închipui cum vreo persoană în toate minţile l-ar fi acceptat pe el cu tot cu dependenţa lui.

Mama lui Kalim, Ayesha, nu făcea decât să se holbeze la Abida.

— Nu ştii?

— Mi s-a spus că a divorțat verbal de mine când... când m-a părăsit. De atunci, nu l-am mai văzut şi nici n-am mai auzit ceva de el.

Poate că femeia din fața ei o uraâse, însă nu era vina ei că propriul fiu o vânduse pe Abida lui Apa Ji. Ar fi fost o cruzime să-i spună acest lucru.

Chipul Ayeshei se boți de tot.

— Nu ştim unde e. L-am internat în spital când am auzit de dependența lui. Tatăl lui l-a găsit într-un şanț în Anarkali. Slab mort şi delirând. Insă acum ne-au spus că a fugit de-acolo şi că nu ştiu unde să-l caute. Femeia adăugă în timp ce-şi frângea mâinile: Singurul meu fiu. Ce-o să fac de-acum înainte?

— Îți mulțumesc că ai fost sinceră cu mine!

Abida crezuse că pomenirea lui Kalim avea să-i trezească mânie sau tristețe, însă nu simțea absolut nimic. Era ca şi cum primise veşti despre un străin. Ba nu, greşea: chiar şi pentru un străin ar fi simțit ceva, însă pentru Kalim nu simțea absolut nimic. Pentru ea, era cu adevărat mort.

Ayesha îşi şterse lacrimile de pe față şi afişă un zâmbet dârz.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul meu dinainte! Tu n-ai fost vinovată de nimic. Am reuşit să încropim o poveste din spusele prietenilor lui Kalim şi vrem să ştii că nu te învinovățim pe tine pentru ceea ce s-a întâmplat.

Absolut deloc.

Abida nu zise nimic.

— De ce nu intri? Cum ai spus şi tu, odată ai fost nora noastră.

— Nu mai sunt, răspunse Abida, aproape întoarsă ca să plece.

Dar apoi îşi aminti de ce venise în primul şi-n primul rând încoace. Îi descoperi fața Shakilci.

— Ai o nepoată. O întinse spre Ayesha şi adăugă: Vrei să o tii?

Inima i se umplu de căldură când un surâs imens îi ilumina chipul Ayeshei.

Când se întoarse acasă, descoperi că nu fusese singura care se trezise devreme. Şi tatăl ei se sculase din pat. Stătea cu spatele la ea, dar pesemne că o auzise apropiindu-se, căci se răsuci şi-i zâmbi.

— Unde ai fost? Mi-am făcut mari griji.

— De unde ai ştiut că sunt eu?

Abida o aşează pe Shakila înapoi în pat înainte să vină lângă el şi să urmărească felul în care cerul devenea portocaliu.

— Simțeam nevoia de o plimbare, răspunse fata. Înainte ca el să apuce să zică ceva, Abida completă: Ştiu că pentru mine e periculos să umblu prin sat, dar încă nu se trezise nimeni. Străzile erau pustii.

Tatăl ei abandonă subiectul. Abida ştia că în ultimele luni el se învățase s-o lase mai uşor cu toate cele.

— Acum îmi semeni mai mult decât ți-ai da seama, replică el. Şi eu mă trezeam dis-de-dimineață şi apoi trebuia să mă chinui să adorm la loc. Dar acum nu mai pot. S-au întâmplat prea multe.

— De acord. Îşi lăsă mâna peste cea a tatălui ei şi adăugă: O să-mi fie dor de tine. Plecăm.

— Ce? Deja?

Jamil îşi feri privirea, însă o lacrimă i se rostogolea deja pe obraz.

— Nu vreau să pleci. V-am adus pe toți tocmai aici în sat ca să nu vă mai scap din ochi vreodată. Iar acum, dintr-odată, vrei să pleci iar. Ce s-a întâmplat? De ce nu mai aştepți câteva săptămâni, să fim şi noi gata să plecăm din sat odată cu tine? Doar aşa era planul.

Abida îl bătu uşor peste mână.

— Abbu, ştiu la ce te gândeşti. Îți faci griji că Shahid o să se transforme şi el într-unui precum Kalim, iar tu nu o să fii acolo ca să mă salvezi încă o dată. Dar Shahid nu e deloc cum a fost Kalim. Doar îl cunoşti de câteva luni. O să fiu bine. Tatăl lui a zis că acum e totul în regulă. Monştrii ăia au fost deja arestați. Şi Shershah a fost arestat. Aşa că acum probabil e mai primejdios să stau aici decât să mă întorc în Lahore.

Jamil îşi drese glasul şi-şi şterse încă o lacrimă de pe obraz.

— N-am încredere în Majeed. De unde ştii că spune adevărul?

— Atunci ai încredere în mine! Pentru prima dată în viață, sunt sigură de ceva. Shahid nu mai e cineva cu care să te joci cum vrei. Tatăl lui n-ar îndrăzni să-l mintă. În plus, a fost şi el implicat în moartea lui Rana Hameed, deci se înțelege de la sine că Majeed nu i-ar risca viața. Lasă-mă să plec cu Shahid la Lahore! Nu e corect să-l facem să stea aici, mai ales că nu ştim când pirul s-ar putea să treacă la fapte.

Ochii lui Jamil o sorbeau de parcă urma să n-o mai vadă niciodată.

— Sunt doar la un telefon distanță. Nu trebuie să se mai întâmple niciodată ce s-a întâmplat nu cu mult timp în urmă. O să te verific în fiecare zi.

Abida începu să râdă.

— O să am grijă să-ți răspund la telefon. Nu vreau să fugi tocmai până-n Lahore pentru o nimica toată. Pe lângă asta, mă însoțeşte şi Yousaf. Fratele meu o să aibă grijă de mine şi o să-ți dea raportul zilnic.

Privirea tatălui ei o fixa insistent.

— Pentru mine, tu eşti cel mai important lucru de pe lumea asta. Ştii, da? O să te iubesc mereu, indiferent de ce se întâmplă.

— Mai ai şi alți copii. N-ar trebui să ai unul preferat.

— Însă doar tu eşti primul născut.

Surâsul îi încreța lui Jamil pielea din jurul ochilor. Cu toate că trecuse ceva timp de la acea zi nenorocită, el tot mai părea obosit, cugetă Abida, iar fruntea îi rămânea în continuare plină de riduri de îngrijorare.

Abida ştia că el n-avea să-şi găsească liniştea până când nu ajungeau cu toții teferi în Lahore. Dar, pe de altă parte, pentru ei exista vreun loc cu adevărat sigur? Tânăra crezuse că Lahore reprezenta răspunsul la toate visurile ei, şi totuşi timpul pe care îl petrecuse acolo fusese mai groaznic decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Se întrebă dacă nu cumva îşi punea prea mult încrederea în Shahid. Aşa cum spusese şi Jamil, poate că şi el avea să o trădeze la fel cum făcuse Kalim. Dar alungă degrabă ideea. Era o ingrată. Shahid apăruse în viața ei exact când decăzuse cel mai mult şi îi ajutase tatăl cu prețul unui risc formidabil pentru el. Shahid n-avea să se transforme vreodată într-un Kalim. El o iubea aşa cum Kalim n-ar fi făcut-o şi n-ar fi fost în stare să o iubească vreodată.

Luase în considerare şi posibilitatea de-a rămâne în sat, mai cu seamă ca, de-a lungul ultimelor săptămâni, se întâmplase ceva ciudat. În pofida aparentei dezonorări a familiei ei, lumea începuse să cumpere iar carne de la Jamil, iar femeile care până atunci cumpăraseră în secret broderii de la Farida acum cumpărau fără să se mai ascundă. Curând urma să fie recoltat orezul şi, din mai multe aspecte, viața părea să fi revenit la normal.

Dar Abida mai ştia şi că schimbarea nu se petrecea într-un răstimp de săptămâni. În pir nu puteau să aibă

încredere vreodată. Şi nici în acei săteni care îngăduiseră ca atâtea crime să scape nepedepsite. Poate că schimbarea avea loc, dar costul fusese prea mare. Abida nu voia să mai rămână nici măcar o zi în plus față de cât era necesar.

Cu mama ei nu avusese niciodată o relație de iubire adevărată. Poate că doar uriaşa iubire a tatălui ei o făcuse să pălească pe cea a mamei, însă Abida nu se simțise niciodată apropiată de ea. În fine, ultimele săptămâni o învățaseră cât de complexă putea fi dragostea. Propria ei iubire pentru Shakila se estompa şi varia, dar nu se stingea niciodată. Adeseori era înlocuită de frustrare, atunci când fata nu mânca, sau de tulburare, atunci când se îmbolnăvea, dar toate aceste sentimente izvorau din iubire. Acum îşi dădea seama că acelaşi lucru era valabil şi în cazul Faridei. Când Abida o întrebase dacă urma să-i fie dor de afacerea ei cu broderiile, mama sa doar se strâmbase la ea.

— Oricum vederea începe să mă lase, deşi n-am să ştiu niciodată dacă e de la broderii sau din cauza ta. Sunt doar uşurată că măcar unul dintre copiii mei se va stabili la casa lui curând. Măcar o grijă în minus pentru mine.

Toți aveau un mod propriu de a-şi exprima iubirea. Acela era al mamei ei. Abidei nu-i spusese niciodată prin cuvinte că o iubeşte, dar i-o arătase acționând, oferindu-i Abidei cele mai bune bucăți din puiul cu curry sau izgonindu-le pe fetele din sat care veneau să se holbeze la Abida şi să pună întrebări.

— Acum fiica mea se va căsători cu un băiat bogat de la oraş. N-are nevoie de unele de teapa voastră. Nu i-ați luat apărarea niciodată, dar acum, că e cu cineva, veniți aici ca să găsiți motiv de bârfă. Plecați!

Abida şi Jamil râdeau mereu când îşi aminteau de acel episod.

— O să fii bine? o întrebă tatăl ei, mângâindu-i mâna cu degetul mare. Nu e ciudat că, deşi ştiu că pentru tine nu e foarte sigur să rămâi aici, sunt destul de egoist ca să-mi doresc să stai?

Îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător şi-i întoarse faţa spre a lui.

— Spune-mi, sincer, o să fii în siguranţă?

— Abbu, mi-ai mai pus de o mie de ori această întrebare. Bărbatul ridică din umeri şi-şi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp.

— Nu pot să mă abţin. Doar sunt tatăl tău.

Abida îl cuprinse în braţe şi-l strânse cu putere. Nu îi păsa că, încă o dată, încălca regulile. Mama ei îi reamintea necontenit că fiicele nu-şi îmbrăţişează taţii, însă Abidei nu-i păsa, şi acelaşi lucru era valabil şi pentru tatăl ei.

— O să fiu bine, îi şopti Abida. Şi avea încredere în ce spunea.

TREI ANI MAI TÂRZIU

Fata tresări când auzi uşa închizându-se.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. Acum eşti în siguranţă.

Tresări din nou. Stătea pe podeaua de ciment cenuşie, cu picioarele strânse la piept şi capul aplecat. Dupatta care-i acoperea părul avea găuri mari în material, iar când Abida se mai apropie un pic, văzu că biata fată nu mai avusese posibilitatea să se spele de câteva zile. Poate chiar săptămâni.

Nu cu mult timp în urmă, fusese şi ea la fel când stătuse ghemuită lângă râu, tremurând de frică în timp ce pirul îi zorea propriul tată să o înece. Îşi amintea kameez-ul zdrenţuit şi felul în care i-l rupseseră până la sâni, lăsându-i pe toţi să-i vadă burta. Nu burta era cea care o făcuse să

se ruşineze. De ea era mândră, de faptul că purta înăuntru ceva făcut din dragoste, o viaţă nouă de care în curând trebuia să aibă grijă. Nu, ce-o umpluse de ruşine erau privirile pe care le primise de la anumiţi bărbaţi ce păreau că abia aşteaptă să-şi plimbe mâinile pe tot corpul ei. Chiar şi azi, gândul o făcea să-i fie rău.

În pofida abdomenului umflat, se lăsă jos pe podea ca să stea lângă fată. Bebeluşul dădu din picioare în semn de protest.

— Au!

Îşi masă burta cu o mână în timp ce cu cealaltă o atinse pe fată pe umăr.

— Ştiu prin ce treci.

— Habar n-ai tu prin ce trec! scuipă fata, cu ochii tiviţi cu roşu şi o expresie sălbatică. Tu stai în casa ta confortabilă din Lahore. Ce ştii tu de nedreptatea care mi s-a făcut?

Izbucni în lacrimi.

— Abia am scăpat cu viaţă. Mi-au... mi-au omorât bebeluşul. Făcu ochii mari în timp ce răsuflarea îi ieşea printre icnete şi reuşi să adauge: Nu ştii nimic.

Abida închise ochii o secundă înainte să-i deschidă la loc. Cât mai trebuiau femeile din Pakistan să continue să sufere aşa? Existau momente de genul ăsta în care ajungea să pună la îndoială rostul a ceea ce făcea acum. Era ca o picătură de bunătate într-un ocean plin de violenţă. Ce speranţă să aibă că putea să îndrepte lucrurile? Clătină din cap. Se comporta prosteşte. Dacă putea să facă o diferenţă în viaţa unei singure persoane, atunci putea să se considere norocoasă. O strânse pe fată de umăr.

— Cum te numeşti?

Fata îşi trase nasul.

— Bahaar. Care-i treaba cu tine? O fată elegantă ca tine nu dă doi bani. Persoana care m-a ajutat să scap şi să fug în Lahore a spus că tu-i ajuți pe oameni, nu că-i iei la întrebări.

Abida inspiră adânc.

— Nu cu mult timp în urmă, aproape am fost înecată în râu pentru că rămăsesem însărcinată fără să fiu căsătorită.

Bahaar ridică privirea, cu lacrimile curgându-i în jos pe obraji şi ajungându-i tocmai până pe gât. Aruncă o privire prin încăpere, ochii oprindu-i-se la charpai-ul din colț cu cearşaful curat, o comodă cu o carafă cu apă pe ea şi o pătură în plus pentru vremea rece.

— Incredibil! Am auzit atâtea despre tine, dar nu mi-am închipuit vreodată că ai trecut şi tu prin aşa ceva. Ce te face atât de puternică?

Abida simți cum i se umflă pieptul de mândrie.

— Tatăl meu.

Bahaar rămăsese fără cuvinte.

— De când îşi ajută tații fiicele? Al meu a vrut să mă ardă de vie pentru că am făcut de ruşine numele familiei.

Onoarea e mai presus de orice, mi-a spus el. Singurul motiv pentru care am supraviețuit a fost pentru că fusesem violată de bătrânul satului. Nu şi-a putut aduna curajul să mă omoare pe tine, aşa că în schimb şi-a omorât propriul copil şi pe mine m-a izgonit de-acolo.

Se cutremură.

— Monstrul! Mi-a cerut să mă întorc la el după ce urmau să se liniştească lucrurile. Haramzada, mi-aş dori să aibă parte de cea mai dureroasă moarte.

Abida se întrebă ce-o fi făcând acum pirul din satul ei. Grație lui Shahid, izbutiseră să convingă autoritățile să trimită polițişti în zonă şi să stabilească o secție permanentă acolo. Aceasta fusese una dintre condițiile lui înainte de-a fi

de acord să se alăture afacerii lui Majeed, pe care acesta intenționa să o conducă după ce ieşea la pensie din poliție. Abida nu era foarte bucuroasă, dar până la urmă Majeed rămânea tatăl lui Shahid. Ce putea ea să spună? Iar banii le prindeau foarte bine. Cu ajutorul acelor bani reuşise Abida să construiască un mic sanctuar în interiorul casei lor închiriate. În loc să se stabilească într-o zonă mai aglomerată din Lahore, Majeed le găsise o căsuță drăguță la granița cartierului Defence. Era puțin populat, însă nu complet pustiu.

Era perfect aşa.

Avea o grădină mare şi o mică anexă, unde se aflau în clipa asta. Abida se căzni să se ridice ținându-se de burtă. Spre surprinderea ei, Bahaar o ajută să se ridice, deja îmbunată de ce auzise.

Abida zâmbi. Bahaar avea o față mică, în formă de inimă, şi ochi mari ce păreau să-ți privească drept în suflet.

— Hai să mergem în pivnița casei!

— De ce? Ce-i acolo?

Sărmana fată suferise atât de mult, încât nu reuşea încă să aibă încredere în Abida. Si de ce ar fi avut? Abida îsi amintea că avusese încredere în Nargis, şi îşi dădu seama că Bahaar avea mai multă minte decât ea atunci. Aceasta trecuse prin multe, însă nu se dăduse bătută aşa cum o făcuse Abida atunci când Apa Ji o cumpărase ca pe o jucărie. Vedea focul ce pâlpâia în Bahaar şi ştia că avea să ajungă departe. Fără să mai zică ceva, porni singură spre pivniță, dar, înainte să fi ajuns la capătul scărilor, o auzi pe Bahaar cum o urmează, cu o expresie circumspectă, însă totodată curioasă. Când fi se întâlniră privirile, fata ridică din umeri.

— N-are cum să fie mai rău decât ce-am lăsat în urmă. Icni când Abida deschise uşile. Abida încercă să vadă totul

prin ochii lui Bahaar. Se întrebă cum s-ar fi simțit ea dacă ar fi văzut cincisprezece fete de vârsta sa, toate implicate în diferite genuri de activități. Pivnița erau un spațiu imens împărțit prin panouri de sticlă care îți îngăduiau să vezi ce se petrece în fiecare cameră. Într-o parte a sălii se afla mama ei, care învăța un grup de fete să brodeze. Abida observă cum ochii femeii se luminară când văzu o fată care făcea cusătura corect.

— Propriii mei copii sunt atât de nepricepuți la brodat, încât îmi făceam griji că am să mor înainte să apuc să-mi transmit priceperea către ceilalți. Acum simt că viața mea are un țel. Îmi place să cred că în sfârşit fac ceva care să conteze.

Şi chiar aşa era. Lahore reprezenta o piață înfloritoare pentru haine, iar brodatul de mână era o îndemânare extrem de valoroasă. Shahid avea un prieten în comerțul cu textile care le plătea pentru broderiile de mână, iar fetele se foloseau de bani ca să se întrețină.Toate aveau un trecut plin de traume, iar Abida ştia că uneori chiar şi trezitul de dimineață părea un fel de caznă, însă acum încercau să-şi lase acel trecut în urmă.

— Ce crezi? o întrebă pe Bahaar.Ți-ar plăcea să lucrezi şi să locuieşti aici până îți găseşti un loc mai stabil? Vei âştiga şi bani.

Bahaar stătea şi se uita cu gura deschisă.

— Îmi place foarte mult. Nu... nu ştiu ce să zic.

Se uită iar cu ochii în lacrimi la Abida.

Abida îşi şterse o lacrimă de pe față.

— Nu zice nimic! De ce nu mergi să vezi ce le învață mama mea pe fete?

În timp ce Bahaar se îndepărta, Abida se întreba câți ani avea fata de fapt. Părea abia un copil. Acum avea ea însăşi optsprezece ani şi se simțea ca o persoană mult mai matură.

Poate că împrejurările o modelaseră şi-o transformaseră în ce era acum. Oricum ar fi fost, se simțea mult mai în vârstă decât anii pe care îi avea în realitate. Îşi mângâie burta. Faptul că în curând urma să aibă grijă de două vieți tinere mai era şi el un factor, îşi spuse în sinea ei.

În celălalt capăt al pivniței, îşi văzu tatăl şi fratele, pe Yousaf, muncind din greu. Astăzi Yousaf învăța un alt grup de fete cum să lege între ele cuvinte în engleză. Acesta îi aruncă o privire în mijlocul unei fraze şi se opri, afişând o încruntătură glumeață. Abida îşi aminti că ar fi trebuit să fie şi ea prezentă la curs. La fel ca multe dintre fete, învăța şi ea engleză. Tatăl ei îşi lăsă o mână pe umărul lui Yousaf şi, clătinând din cap către Abida, băiatul continuă.

Chipul lui Jamil fu despicat de un surâs enorm, genul se surâs rezervat doar pentru ea. Abida ştia că el îl aştepta pe Yousaf să termine lecția pentru a le putea lua pe fete afară si a le învăța arta tranşării. Mulțumită tatălui ei, acum în Lahore se găseau mai multe fete ce îşi făceau ucenicia în măcelării, cu visul de a-şi deschide propriile prăvălii într-o bună zi. Dacă puteau să treacă peste trauma pe care o suferiseră, atunci puteau să îndure orice. Abida se străduia să aducă şi alți profesionişti care să le învețe alte calificări pe fete, însă momentan era mulțumită cu modul în care decurgea totul.

Jamil se apropie de ea şi-o strânse de umeri. Abida se aştepta ca mama ei să le arunce o privire dezaprobatoare, însă practic Farida se redescoperise în ultimul an. Nu le aruncă decât un zâmbet indulgent înainte de a-şi îndrepta din nou atenția la fete.

— Grupul ăsta chiar se descurcă de minune, o informă tatăl ei, iar Abida simți o notă de mândrie în glasul lui. Mă aştept ca în curând să-şi găsească ceva permanent de lucru.

Ce face micuțul dinăuntru?

Abida se strâmbă.

— În ultima vreme micuța nu prea e în toane bune. Dă mereu din picioare.

— Aşadar, e o ea?

— Mi-ar plăcea să fie.

Abida nu se dusese să verifice, dar spera ca bebeluşul să fie fetiță, o soră pentru Shakila.

— Bine că mi-am amintit, că trebuie să văd ce face Shakila la etaj. Dumnezeu ştie ce-or face surorile mele cu ea.

Jamil o strânse de umăr.

— Îți faci prea multe griji. Fetele sunt perfect capabile să aibă grijă de Shakila, dar, dacă-ți faci griji, mă duc eu.Tu nu poți să urci atâtea scări în starea asta.

— Vorbeşti exact ca Shahid.

— Băiatul e foarte bun cu tine... şi cu noi. Fără el, n-am fi avut unde să locuim.

— O, abbu, tot aşa o ții! Tu şi ammi lucrați din greu ca să ne ajutați să conducem această organizație. De-abia dacă mai acorzi vreun pic de atenție propriei tale măcelării.

Jamil oftă.

— Dacă aş putea, mi-aş petrece tot timpul aici. Îmi face foarte bine s le pot ajuta pe fete. Îmi face bine să îmi ajut propriile fiice.

Abida îşi rezemă capul de umărul lui Jamil.

— Ți-ai imaginat vreodată că vom ajunge atât de departe? Când mă uit la fetele astea şi la talentul lor, am speranță şi pentru viitorul nostru.

— Beți, am avut mereu încredere în tine, chiar dacă n-am zis-o în gura mare.

O mână i se frecă de burtică, şi atunci se desprinse imediat de tatăl ei.

— Cine-i acolo?

Înainte să apuce să se întoarcă, cineva îi acoperi ochii cu mâinile.

— Ghici! Abida icni.

— Shahid, ce prostuț eşti! M-ai speriat. Nu poți să te comporți şi tu măcar o dată ca o persoană normală?

— Şi unde-ar mai fi distracția?

Tatăl ei râdea. În ultimul an, chipul i se împlinise şi deja arăta cu zece ani mai tânăr.

— Eu mă duc să văd ce face Shakila.

Abida îl lăsă pe Shahid să-i înconjoare burta cu brațele.

— Ce glumeț eşti!

— Aşa sunt eu, îi şopti el în ureche. Ce-ar fi să mergem sus şi să ne distrăm un pic?

— Shahid, sunt însărcinată în şase luni.

— Dar asta nu ți-a stat în drum azi-noapte. Abida râse şi-l lovi în joacă peste mână.

— Chiar că eşti glumeț.

— Dacă ți-aş spune că o organizație caritabilă extrem de importantă doreşte să ni se alăture ca să ne sprijine în munca pe care o faci, atunci ți-ar plăcea să ne distrăm un pic?

Abida făcu ochii mari şi se întoarse cu fața la el.

— Vorbeşti serios?

— Mai întâi, vor să te cunoască. Au auzit despre tot ce faci pentru cei mai puțin privilegiați de soartă, despre fetele astea traumatizate, şi vor să te ajute.

— Cum de-au aflat despre mine? Doar sunt un nimeni.

Shahid îşi mătură o scamă de pe pulover.

— Te rog să-i acorzi si soțului tău nişte merite! Că doar a învățat şi el câte ceva despre marketing în timp ce lucra cu tine la acest proiect.

— O, Shahid, acum mai că-mi vine să te sărut. Tânărul ridică o sprânceană.

— Şi ce te împiedică?

Râdeau amândoi în timp ce Shahid o conducea cu spatele spre scări.

— Tu faci ceva care chiar contează, Abida. Lupta ta împotriva crimelor în numele onoarei îşi arată roadele. Primim din toată țara telefoane pentru ajutor. Părinții tăi sunt mândri de tine. Eu sunt mândru de tine. Curând, lumea întreagă va fi mândră de tine.

— O, Shahid, zi mai departe! Uite, vin şi eu cu o contrapropunere: hai să ne distrăm luând cina împreună, bine? Cealaltă distracție mai poate să aştepte.

Shahid o sărută pe frunte.

— Sună bine! Trebuie să băgăm nişte hrană în tine ca s-o hrăneşti aşa cum trebuie pe Suzy a noastră.

— Nu se numeşte Suzy. Se numeşte Sharmeela.

Când ieşiră afară în seara răcoroasă de iarnă, iar soarele le încălzi pielea, Abida ştia că niciodată nu se mai simțise atât de fericită ca în clipa asta. Ridică privirea către cerul albastru ca o floare de nu-mă-uita si se întrebă dacă la fel era şi în satul ei. Cu cât ajuta mai multe fete, cu atât se gândea la cele rămase să-şi îndure sorțile în tăcere. In guvern se făceau auzite tot mai multe voci preocupate de pedepsirea celor care ucideau în numele onoarei, însă exact asta era ceea ce ea nu înțelesese niciodată. Onoarea. Un cuvânt care provocase moartea a nenumărate fete. Cum se făcea că o gaşcă de bărbați care stăteau sub un smochin indian putea să hotărască dacă o femeie era onorabilă sau nu? Cum se făcea că ei aveau dreptul să judece ceea ce ea făcuse sau nu şi că aveau tupeul să rupă hainele de pe o femeie şi s-o omoare cu pietre? Sau să o înece în râu. De ce aceste jirga nu aveau şi reprezentanți femei?

Ştia că obiceiul n-avea să înceteze în cursul vieții ei – era prea adânc înrădăcinat. Dar mai ştia şi că trebuia să continue să încerce. Poate că, într-o bună zi, avea să reuşească să discute cu cineva din guvern despre asta. Doar se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate de atât.

Totuşi, deocamdată, în vreme ce Shahid o strângea de mână şi-i zâmbea, era sigură de un lucru: că ajunsese în sfârşit acasă.